N. K. JEMISIN

ORAȘUL CARE NE UNEȘTE

Primul volum
al trilogiei
MĂREȚELE ORAȘE

N.K. JEMISIN

Seria: Mărețele orașe

Volumul 1

ORAȘUL CARE NE UNEȘTE

Original: *The City We Became*
[*Great Cities #1*] (2020)

Traducere din limba engleză de:
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

2020

New Yorkului îi aparții instantaneu, îi aparții în aceeași măsură și după cinci minute, și după cinci ani.

THOMAS WOLFE

PROLOG

UITE, ASTA S-A ÎNTÂMPLAT

Cânt orașul.

Al naibii oraș! Stau pe acoperișul unei clădiri în care nu locuiesc, îmi întind brațele și îmi încordez abdomenul și, cu voce tânguitoare, îi strig vorbe fără sens peretelui unei construcții care-mi blochează vederea. Îi cânt, realmente, peisajului citadin de dincolo de ea. Orașul o să înțeleagă.

Se crapă de ziuă. Umezeala îmi face blugii să pară lipicioși, sau poate asta se întâmplă fiindcă nu i-am mai spălat de câteva săptămâni. Am făcut rost de monede pentru spălătoria publică automată, dar nu și de o altă pereche de pantaloni pe care s-o port până îi curăț pe ăștia. Poate-o să le cheltuiesc ca să-mi iau alți blugi de la magazinul Goodwill din josul străzii... dar nu încă. Nu înainte de a termina o *AAAAaaaaAAAAaaaa* (respirație) *aaaaAAAAaaaaaaa* și de a asculta ecourile acestei silabe trimise înapoi, către mine, de toate fațadele clădirilor din apropiere. În capul meu, o orchestră intonează „Oda bucuriei”, iar Busta Rhymes cântă hip-hop. Vocea mea doar încearcă să pună totul laolaltă.

Tacă-ți dracului gura aia! strigă cineva, așa că fac o plecăciune și părăsesc scena.

Dar, cu degetele pe mânerul ușii de pe acoperiș, mă opresc, mă răsucesc, mă încrunt și ascult, fiindcă pentru câteva clipe aud un cântec deopotrivă îndepărtat și intim răspunzându-mi în tonalitatea profundă a unui bas. Și cu un soi de sfială.

Și, venind încă de și mai departe, mai aud ceva; un răget distonant, tot mai puternic. Sau poate e huruitul sirenelor poliței? Orice-ar fi, nu-mi place. Plec.

∞

— Există un mod în care trebuie să meargă lucrurile astea, spune Paulo.

Fumează din nou, nemernicul ăsta afurisit. Nu l-am văzut niciodată mâncând. Nu-și folosește gura decât pentru fumat, băut cafea și vorbit. Păcat; altminteri e o gură frumoasă.

Suntem într-o cafenea. M-am așezat lângă el pentru că-mi face cinste cu micul dejun. Oamenii din cafenea se uită la el fiindcă, după standardele lor, are ceva care nu-i e propriu unui alb, dar nu-și pot da seama ce. La mine se uită fiindcă sunt irevocabil negru și pentru că găurile din hainele mele nu sunt din genul la modă. Nu put, dar oamenii ăștia pot mirosi de la un kilometru distanță pe oricine n-are cont de economii.

— Corect, spun, mușcând din sandviciul cu ouă și fiind cât pe ce să mă scap pe mine.

Ou adevărat! Brânză elvețiană! E atât de bun prin comparație cu rahaturile de la McDonald's.

Tipului îi place să se-audă vorbind. Mie-mi place accentul lui, e cumva nazal și șuierător, fără nimic asemănător cu al vorbitorilor de spaniolă. Ochii îi sunt imenși și mă gândesc că *aș putea scăpa ușor din atâtea rahaturi dacă aș avea în permanență ochi din ăștia, de cățeluș.* Dar el pare mai bătrân decât arată – mult, mult mai bătrân. Tâmplele lui au doar o tentă căruntă, frumoasă, distinsă, dar îl simți de parcă ar avea o sută de ani.

Și el se uită la mine, dar nu așa cum sunt obișnuit.

— Mă asculți? întreabă. E important.

— Da, răspund și mușc din sandvici.

Se apleacă în față.

— La început n-am crezut nici eu. Hong a fost nevoit să mă târască până la o gură de canal, jos, în întunericul ei împuțit, și să-mi arate rădăcinile în creștere, dinții înmuguriți. Am auzit răsuflarea toată viața mea, am crezut că toată lumea o poate auzi.

Face o pauză.

— Tu ai auzit-o deja?

— Ce s-aud? întreb, iar întrebarea asta e răspunsul greșit.

Nu vreau să zic că n-ascult. Pur și simplu nu mă sinchisesc.

El oftează.

— Ascultă.

— Asta *fac*!

— Nu. Adică ascultă, dar nu vocea mea.

Se ridică și aruncă pe masă o bancnotă de douăzeci – ceea ce nu e necesar, fiindcă a plătit cafeaua și sandviciul la tejghea și în localul ăsta nu ești servit la masă.

— Marți ne întâlnim din nou aici.

Iau bancnota, o pipăi, o pun în buzunar. Aș fi făcut-o cu el pentru sandvici sau fiindcă-mi plac ochii lui, dar ce contează?

— Ai un loc undeva?

Strânge din pleoape, pare de-a dreptul supărat.

— Ascultă, îmi ordonă din nou, apoi pleacă.

Rămân acolo cât de mult pot, mâncând sandviciul pe îndelete, sorbind din cafeaua lăsată de el, savurând o fantezie în care sunt normal. Privesc oamenii, îi judec pe ceilalți clienți după aparențe; printre altele, fac o poezie despre mine ca fată albă bogată, care vede în cafeneaua ei un băiat negru sărac și are o criză existențială. Mi-l imaginez pe Paulo impresionat de sofisticarea mea și admirându-mă în loc să mă considere doar un copil al străzii, un puști prost, care nu ascultă ce aude. Mă văd întorcându-mă într-un apartament frumos, cu un pat moale și cu un frigider îndesat cu mâncare.

Pe urmă intră un polițai, un tip gras și rumen, care cumpără bere Hipster Joe pentru el și pentru partenerul lui din mașină, și ochii plictisiți i se plimbă în grabă prin încăpere. Îmi imaginez oglinzi în jurul capului meu, ca un cilindru rotativ din care privirea lui ricoșează. Asta n-are cu adevărat putere – o fac doar ca să-mi fie mai puțin frică ori de câte ori sunt monștri în preajmă. Însă pare să funcționeze acum pentru prima oară. Polițaiul își rotește privirea, dar nu și-o oprește pe fața neagră singuratică. Norocosul de mine! Fug.

∞

Pictez orașul. Când eram elev, un pictor venea vinerea să ne dea lecții gratuite despre perspectivă și lumină și alte rahaturi pe care albii le învață la școala de artă. Numai că el fusese acolo – și era negru. Nu mai văzusem niciodată un pictor negru. Preț de un minut am crezut că aș putea fi și eu unul.

Uneori pot. În toiul nopții, pe un acoperiș din Chinatown, cu câte un spray în fiecare mână și cu o găleată cu vopsea pentru rigips lăsată afară de cineva care și-a făcut camera de zi de culoarea liliacului, mă mișc repede, descriind vârtejuri în formă de crab. Nu pot folosi prea multă vopsea pentru rigips; după vreo două ploi, începe să se exfolieze. Spray-ul e mai bun pentru orice, dar îmi place contrastul dintre cele două texturi – negru lichid peste liliachiu rugos, cu negrul mărginit de roșu. Pictez o gaură. E ca un gâtlej care nici nu începe cu o gură, nici nu se termină în plămâni, ceva care respiră și înghite la nesfârșit, fără

să se umple vreodată. N-o s-o vadă nimeni, cu excepția oamenilor din avioanele care vin din sud-vest, îndreptându-se spre aeroportul LaGuardia, a câtorva vizitatori ai orașului care fac tururi cu elicopterul și a patrulelor de supraveghere aeriană din Departamentul de Poliție al New Yorkului. Puțin îmi pasă ce văd ăștia. Nu e pentru ei.

Chiar e târziu. N-am unde dormi noaptea, așa că asta fac ca să rămân treaz. Dacă n-ar fi sfârșit de lună, m-aș duce la metrou, însă acum polițaii care nu și-au îndeplinit norma mi-ar face mie bucata. Aici trebuie să fiu prudent; la vest de Chrystie Street sunt o droaie de puști chinezi proști grămadă, se cred o bandă care-și apără teritoriul, așa că mă ascund. Sunt sfrijit, cu pielea întunecată; și asta m-ajută. Omule, nu vreau nimic altceva decât să pictez, fiindcă în mine e ceva și simt nevoia să-l scot afară. Trebuie să deschid gâtlejul ăsta. E necesar să… Simt nevoia să… da. Da.

Se aude un sunet slab, straniu, când trag ultima dungă neagră. Mă opresc și mă uit în jur, derutat pentru câteva clipe – apoi gâtlejul oftează în spatele meu. O rafală de aer umed, masivă și grea, îmi înfioară orice firișor de păr. Nu mi-e frică. De-asta l-am făcut, deși, când am început, nu-mi dădusem seama. Nu pot spune cu certitudine de unde știu acum. Dar, când mă-ntorc din nou într-acolo, nu e decât vopsea pe culmea unui acoperiș.

Paulo nu m-a mințit. Sau poate că mama avea dreptate și eu n-am fost niciodată zdravăn la cap.

Sar în sus și strig de bucurie și nici măcar nu știu de ce mă bucur.

Îmi petrec următoarele două zile umblând prin tot orașul și pictând răsuflători peste tot, până mi se termină vopseaua.

∞

În ziua când mă-ntâlnesc din nou cu Paulo sunt atât de istovit, încât mă-mpleticesc și sunt cât pe ce să cad prin geamul cafenelei. El mă prinde de cot și mă trage către o bancă pentru clienți.

— O auzi, îmi spune.

Pare încântat.

— Aud cafeaua, îi sugerez, fără să mă ostenesc să-mi înăbuș un căscat. O mașină a poliției trece pe lângă noi. Nu mă simt prea obosit ca să-mi imaginez că sunt o nimica toată, ceva

inobservabil, pe care nu merită să-l bați nici măcar de plăcere. Funcționează din nou. Mașina nu se oprește.

Paulo îmi ignoră sugestia. Se așază lângă mine și, câteva clipe, are o privire stranie, pierdută.

— Da. Orașul respiră mai ușor, spune. Faci treabă bună, chiar și fără să fi fost instruit.

— Încerc.

Pare amuzat.

— Nu pot spune dacă nu mă crezi sau pur și simplu nu-ți pasă.

Ridic din umeri.

— Te cred.

Dar, în același timp, nu-mi pasă, nu prea mult, pentru că mi-e foame. Îmi chiorăie mațele. Încă am bancnota de douăzeci pe care mi-a dat-o, dar o să mă duc cu ea la vânzarea de la biserică, despre care-am auzit pe Prospect, și-o să primesc pui, orez și pâine cu mălai pentru mai puțin decât costă, pe piața liberă, o latte mică.

Privirea lui coboară spre stomacul meu când începe chiorăiala. Eh! Mă prefac că mă întind și că mă scarpin deasupra burții, ca să-mi salt puțin cămașa. Pictorul ne-a adus odată un model pe care ne-a pus să-l desenăm și ne-a arătat micul fald de mușchi de deasupra șoldurilor, numit centura lui Apollo. Privirea lui Paulo se oprește exact acolo. *Haide, haide, dă la pește. Am nevoie de-un loc unde să dorm.*

Însă el mijește ochii și se concentrează asupra alor mei.

— Uitasem, spune, cu o ușoară uimire. Eu aproape că… A trecut atât de mult timp. Totuși cândva am fost un băiat din favele[1].

— În New York nu găsești prea multă mâncare mexicană, răspund eu.

Clipește și pare din nou amuzat. Pe urmă redevine serios.

— Orașul ăsta o să moară.

O spune fără să ridice glasul, dar nici n-are de ce. Îmi îndrept iar atenția spre el. Mâncare, casă – astea sunt lucrurile care au sens pentru mine.

— Dacă nu reții ceea ce trebuie să te învăț. Dacă nu ajuți. O să vină timpul și tu o să dai greș, iar New Yorkul o să li se alăture Pompeiului, Atlantidei și altor zece-douăsprezece orașe de ale căror nume nu-și mai amintește nimeni, deși odată cu ele

[1] Mahalale din America Latină, pline de cocioabe. (n.tr.).

au murit sute de mii de oameni. Sau poate o să fie ca nașterea unui copil mort – carcasa unui oraș, supraviețuind pentru a începe, poate, să crească din nou în viitor, dar cu scânteia sa vitală deocamdată stinsă, cum e New Orleans dar asta o să te ucidă, orice s-ar întâmpla. Tu ești catalizatorul, fie al fortificării, fie al distrugerii.

Vorbește așa de când și-a făcut apariția – despre locuri care n-au existat niciodată, lucruri care nu pot să existe, presimțiri și semne rele. Bănuiesc că sunt scorneli fiindcă mi le spune mie, un puștan izgonit de propria mamă, care se roagă în fiecare zi să-l vadă mort și probabil îl urăște. Dumnezeu mă urăște. Și, la dracu', eu răspund la ura lui Dumnezeu cu ură, așa că de ce m-ar alege pe mine pentru ceva? Dar tocmai de-asta încep să devin atent, din cauza lui Dumnezeu. N-am timp să cred în ceva doar pentru ca acest ceva să-și bată joc de viața mea.

— Spune-mi ce să fac, îi cer lui Paulo.

El încuviințează din cap, cu aroganță parcă. Crede că m-a citit.

— Ah, nu vrei să mori.

Mă ridic în picioare, mă întind, simt străzile din jurul meu lungindu-se și devenind mai maleabile sub căldura în creștere a zilei. (Asta se-ntâmplă cu adevărat sau doar îmi imaginez, ori se întâmplă cu adevărat și îmi imaginez că are, cumva, legătură cu mine?)

— Du-te-n mă-ta! Nu-i așa.

— Atunci, nici măcar de-asta nu-ți pasă.

O spune pe tonul unei întrebări.

— Nu-i vorba despre a fi în viață.

Într-o zi o să mor de foame sau o să-ngheț într-o noapte de iarnă ori o să iau vreo boală care-o să mă macine până ce vor fi nevoiți să mă primească la spital, chiar și fără bani și fără adresă. Dar o să cânt și o să pictez și o să dansez și o să mă dau în bărci și-o să strig la oraș înainte de a se termina cu mine, pentru că e al meu. *Al meu,* dare-ar dracii! Despre asta e vorba.

— E vorba despre *a trăi,* închei.

Și pe urmă mă-ntorc să-l fulger cu privirea. N-are decât să mă pupe-n fund dacă nu pricepe.

— Spune-mi ce să fac.

Pe fața lui Paulo se schimbă ceva. Acum ascultă el. Mă ascultă pe mine. Așa că se ridică în picioare și mă conduce în altă parte,

pentru prima mea lecție adevărată.

∞

Asta e lecția. Marile orașe sunt la fel ca orice creaturii vii: se nasc, se maturizează, se ofilesc și mor la rândul lor.

Normal, nu? Oricine a mers într-un oraș adevărat simte asta, într-un fel sau altul. Și toți tipii ăia de la țară care detestă orașele se tem pe bună dreptate; orașele chiar sunt *altfel.* În lume, ele sunt greutăți, rupturi în țesătura realității, poate precum… precum găurile negre. Da. (Uneori intru în muzee. Înăuntru sunt mișto, iar la Neil deGrasse Tyson[2] e super.) Pe măsură ce tot mai mulți și mai mulți oameni vin și-și depozitează ciudățeniile, apoi pleacă și sunt înlocuiți de alții, ruptura se lărgește. În cele din urmă, se adâncește atât de mult, încât devine buzunar, conectat doar cu cel mai subțire fir din… ceva cu… ceva.

Dar separarea inițiază un proces și, în acel buzunar, numeroasele părți ale orașului încep să se multiplice și să se diferențieze. Canalele i se extind în locuri unde nu e nevoie de apă. Mahalalele cresc, devenind dinți; centrele de artă devin gheare. Lucrurile obișnuite din interior, traficul, clădirile și altele de genul ăsta încep să aibă un ritm ca o bătaie de inimă, dacă le înregistrezi sunetele și le redai cu viteză mare. Orașul… accelerează.

Dar nu toate orașele ajung până acolo. Pe continentul ăsta erau doar vreo două mari, dar înainte de a le veni Columb de hac indienilor, așa că a trebuit s-o luăm de la început. New Orleans n-a reușit, cum a spus Paulo, dar a supraviețuit, ceea ce înseamnă ceva. Poate încerca din nou. Mexico City a parcurs o bună parte din drum. Dar New York e primul oraș american care ajunge în acest punct.

Gestația poate dura douăzeci de ani sau două sute ori două mii, dar, în cele din urmă, sosește timpul. Cordonul ombilical e tăiat și orașul devine de sine stătător, în stare să se țină pe picioare șovăielnice și să facă… ei bine, orice naiba dorește o entitate vie, capabilă să gândească și având forma unei localități imense.

Și, ca oriunde în natură, există creaturi care pândesc,

---

[2] Astrofizician și specialist în comunicare științifică american, directorul Planetariului Hayden din Rose Center for Earth and Space din New York și cercetător asociat în Departamentul de astrofizică al Muzeului American de Istorie Naturală. (n.tr.).

așteaptă momentul ăsta, sperând să doboare noua și savuroasa viață și să-i înghită măruntaiele în timp ce ea urlă.

De aceea se află Paulo aici, ca să mă-nvețe. De-asta pot să limpezesc răsuflarea orașului și să-i întind și să-i masez membrele de asfalt. Știți, eu sunt moașa.

∞

Eu conduc orașul. Îl conduc în fiecare zi.

Paulo mă duce la el acasă. E doar un loc subînchiriat în Lower East Side[3] pe timpul verii, dar îți dă senzația că e căminul cuiva. Îi folosesc dușul și îi înfulec o parte din mâncarea din frigider fără să-i cer voie, pur și simplu ca să văd ce-o să facă. Nu se sinchisește, doar fumează o țigară, ca să mă enerveze, așa cred. Aud sirenele poliției pe străzile din cartier – des și în apropiere. Dintr-un anumit motiv, mă întreb dacă nu cumva mă caută pe mine. N-o spun, dar Paulo îmi vede tresăririle nervoase.

— Vestitorii Dușmanului se vor ascunde printre paraziții orașului. Păzește-te de ei.

Spune mereu rahaturi criptice, ca ăsta. Unele au sens, ca atunci când face speculații, presupunând că totul are un *scop,* că existența marilor orașe și a procesului care le dă naștere are un motiv. Dar ceea ce face Dușmanul – atac într-un moment vulnerabil, crime de câte ori are ocazia – ar putea reprezenta doar încălzirea pentru ceva mai de amploare. Dar și Paulo bate câmpii, ca atunci când susține că ar trebui să am în vedere meditația pentru a mă adapta mai bine la nevoile orașului. De parc-ar trebui să trec prin asta în stilul yoga al fetelor albe.

— Yoga pentru fete albe, spune Paulo, dând aprobator din cap. Yoga pentru bărbați din India. Squash pentru agenți de bursă și handbal pentru elevi, balet și merengue[4], sălile de întrunire ale sindicatelor și Galeriile SoHo. Vei întrupa un oraș cu milioane de locuitori. Nu trebuie *să fii* toate astea, dar trebuie să știi că toate fac parte din tine.

Râd.

— Squash? Rahatul ăsta nu face parte din mine, *chico*[5].

— Orașul te-a ales pe tine, dintre toți, zice Paulo. Viețile tuturor depind de tine.

---

[3] Cartier din sud-estul New Yorkului. (n.tr.).

[4] Dans popular dominican. (n.tr.).

[5] „Băiete” – în lb. spaniolă, în original. (n.tr.).

Poate. Dar încă sunt mereu flămând și obosit, mereu speriat, niciodată în siguranță. La ce bun să fii prețios, dacă nimeni nu te prețuiește?

Își dă seama că nu mai am chef de vorbă, așa că se ridică și se duce în pat. Mă prăbușesc pe canapea și sunt mort pentru întreaga lume. Mort.

Visez. Un vis sumbru, despre un loc întunecat de sub valuri grele și reci, unde ceva se zvârcolește cu zgomotul unei alunecări, se descolăcește și se întoarce spre gura fluviului Hudson, spre locul vărsării în ocean. Spre mine. Iar eu sunt prea slăbit, prea neajutorat, prea încremenit de spaimă, nu pot decât să mă las în voia spasmelor sub privirea prădătorului.

Ceva vine de departe, dinspre sud. (Nimic din toate astea nu e cu adevărat real. Totul se mișcă de-a lungul priponului subțire care leagă realitatea orașului de realitatea lumii. *Efectul* se petrece în lume, a spus Paulo. *Cauza* mă are pe mine drept centru.) Ceva se mișcă între mine, oriunde m-aș afla, și creatura care se descolăcește, oriunde ar fi ea. O imensitate mă apără, doar de data asta, doar în locul ăsta – deși, de la mare distanță, îi simt pe ceilalți șovăind, murmurând și începând să se pregătească. Îl avertizează pe Dușman că trebuie să respecte acele legi ale luptei care au condus dintotdeauna bătăliile străvechi. Nu este permis să vină prea curând la mine.

În acest ireal spațiu al visului, protectorul meu e un giuvaier care se lărgește, cu fațetele acoperite de cruste de murdărie, ceva care duhnește a cafea neagră și a iarbă strivită de pe terenul de fotbal, a zgomot de trafic și a fum de țigări familiar. Amenințarea lui care ia înfățișarea unor grinzi în formă de săbii durează doar o clipă, dar e de-ajuns. Creatura care se descolăcește se retrage, cu ranchiună, în peștera ei rece. Dar se va întoarce. Și asta e o tradiție.

Mă trezesc cu soarele încălzindu-mi o jumătate de față. Un simplu vis? Mă împleticesc spre camera unde doarme Paulo.

— São Paulo[6], șoptesc, dar el nu se trezește.

Mă strecor sub păturile lui. Când se trezește, nu mă ia în brațe, dar nici nu mă împinge ca să plec. Îl las să știe că-i sunt recunoscător și îi dau un motiv să mă primească la el și mai târziu. Pentru restul trebuie să mai aștept până fac rost de prezervative și până când își curăță el gura aia ca un cur

[6] São Paulo, oraș din Brazilia, cel mai mare din întreaga emisferă sudică. (n.tr.).

cenușiu. Pe urmă îi folosesc din nou dușul, îmi pun hainele pe care le-am spălat în chiuveta lui și plec când el încă sforăie.

Bibliotecile sunt locuri sigure. Sunt călduroase iarna. Nimănui nu-i pasă dacă stai toată ziua câtă vreme nu ești cu ochii pe colțul copiilor și nu încerci să dai de pornografie pe computere. Cea de pe Forty-second Street – aia cu leii – nu e genul ăsta de bibliotecă. Nu dă cărți cu împrumut. Dar acolo ești la fel de în siguranță ca în altele, așa că mă instalez într-un colț și citesc tot ce e la îndemână: legea taxelor municipale, *Birds of the hudson Valley*[7], *What to Expect When You're Expecting a City Baby*: *NYC Edition*[8]. Vezi, Paulo? Ți-am spus că ascult mereu.

Se apropie amiaza și mă îndrept spre ușă. Treptele sunt pline de oameni care râd, pălăvrăgesc, se înghiontesc cu prelungitoarele pentru selfie. Aproape de intrarea în metrou, polițiștii cu veste antiglonț își arată armele turiștilor, pentru ca aceștia din urmă să se simtă în siguranță în New York. Îmi cumpăr un polonez și-l mănânc la picioarele unuia dintre lei. Rezistență, nu Răbdare. Știu care-mi sunt puterile.

Sunt ghiftuit cu carne și relaxat și mă gândesc la chestii de fapt fără importanță – de exemplu, cât o să mă mai lase Paulo să stau la el și dacă-i pot folosi adresa ca să comand diverse lucruri –, așa că nu supraveghez strada. Până când simt furnicături reci pe piele. Știu despre ce e vorba înainte de a reacționa, dar sunt din nou neglijent fiindcă *mă răsucesc ca să arunc o privire*… Idiot, idiot, ar fi trebuit să știu dracului mai bine ce să nu fac; polițaii din Baltimore i-au rupt unui tip șira spinării fiindcă i-a privit în ochi. Dar, când îi văd în colțul opus al treptelor bibliotecii pe ăștia doi – un bărbat scund, palid, și o femeie înaltă, brunetă –, observ ceva atât de straniu, încât pur și simplu îmi spulberă spaima.

E o zi frumoasă, senină, cu cerul fără niciun nor. Oamenii care trec pe lângă polițai au umbre scurte, cu contururi clare, umbrele aproape de nezărit de la amiază. Însă, în jurul celor doi, umbrele se lățesc și se răsucesc de parcă ar avea un nor de furtună personal, învolburat deasupra lor. În timp ce-i privesc, cel scund începe să se… *lăbărțeze* sau cam așa ceva, se deformează încetul cu încetul, până când circumferința unui ochi ajunge de două ori cât a celuilalt.

---

[7] *Păsările din valea fluviului Hudson.* (n.tr.).

[8] *La ce să te aștepți când urmează să naști în oraș*; *ediția NYC* (New York City). (n.tr.).

Pe umărul drept îi apare cu lentoare o umflătură care sugerează existența unei încheieturi dislocate. Însoțitoarea lui nu pare să remarce schimbările.

Heeeeei, nu! Mă ridic și încep să-mi croiesc drum prin mulțimea de pe trepte. Fac ceea ce fac de obicei, încercând să le abat privirile, însă de data asta se simte altfel. Un soi de fire lipicioase, de clei ieftin, mizerabil, îmi distrug oglinzile. Îi simt pe cei doi începând să mă urmărească, spre mine înaintează ceva imens, malefic.

Totuși încă nu sunt sigur – o grămadă de polițai reali mustesc de sadism, în același fel –, dar nu vreau să risc. Orașul meu e neajutorat, încă nenăscut, și Paulo nu-i aici să mă apere. Trebuie să-mi port de grijă singur, ca întotdeauna.

O fac pe nepăsătorul până ce ajung la colț și trec de el, sau încerc să trec. Mama lor de turiști! Lâncezesc pe partea greșită a trotuarului, oprindu-se să se uite pe hărți sau să fotografieze rahaturi de care nu se sinchisește nimeni altcineva. Sunt atât de ocupat să-i înjur în gând, încât uit că și ei pot fi periculoși. Cineva țipă și mă înșfacă de braț în timp ce înaintez de parcă aș vrea să câștig Trofeul Heisman[9] și, când mă smulg și fug, aud un bărbat strigând:

— A-ncercat să-i ia geanta!

N-am luat nici măcar un rahat, javră, mă gândesc, dar e prea târziu. Văd o altă turistă întinzând mâna către telefon ca să sune la 911. Toți polițaii din împrejurimi vor vâna orice bărbat negru, de orice vârstă.

Trebuie să plec din zonă.

Stația Grand Central e chiar acolo, dulce promisiune a metroului, dar văd trei polițai pierzându-și vremea la intrare, așa că o iau brusc spre dreapta și intru pe Forty-first. Mulțimea se rărește dincolo de Lex, dar unde mă pot duce? Alerg pe Third, în ciuda traficului; sunt destule brețe. Dar obosesc, fiindcă sunt un tip sfrijit, care nu mănâncă suficient, nu un alergător de performanță.

Însă nu mă opresc, în ciuda arsurii de sub coaste. Îi pot simți pe polițaii ăia, pe *vestitorii Dușmanului,* nu cu mult în urma mea. Pământul se cutremură sub pașii lor brutali.

Aud o sirenă, cam la o stradă distanță, apropiindu-se. Rahat,

---

[9] Premiul oferit anual celui mai bun jucător de fotbal american din cadrul NCAA (Național Collegiate Athletic Association). (n.tr.).

vin ăia de la Națiunile Unite; n-am nevoie să mă vâneze și Serviciile Secrete, sau ce-or fi. Cotesc brusc la stânga, pe o alee, și mă-mpiedic de-un palet de lemn. Am din nou noroc – o mașină de poliție trece prin dreptul intrării pe alee chiar în clipa când cad și nu sunt văzut. Rămân întins și mă străduiesc să-mi trag răsuflarea până aud zgomotul motorului mașinii pierzându-se în depărtare. Pe urmă, când cred că nu mai e niciun pericol, mă împing în sus. Mă uit în spate, fiindcă în jurul meu orașul se agită, betonul tremură și tresaltă, totul, de la roca de sub mine până la grinzile acoperișurilor, face pe dracu-n patru ca să-mi spună să plec. *Pleacă. Pleacă.*

În spatele meu, îngrămădindu-se pe alee, e… e… rahatul suprem? N-am cuvinte pentru așa ceva. Prea multe brațe, prea multe picioare, prea mulți ochi, toți ațintiți asupra mea. Undeva, în masa aia, întrezăresc bucle de păr negru și un scalp de un blond-palid și înțeleg brusc că ăia sunt – că aia este – cei doi polițai ai mei. O adevărată monstruozitate. Pereții de pe laturile aleii crapă când se prelinge prin spațiul îngust.

— Oh! Futu-i! Nu! icnesc.

Mă ridic cu disperare și-mi mișc fundul. O mașină de patrulare a poliției apare de după colț, de pe Second Avenue, și n-o văd la timp ca să mă ascund. Megafonul mașinii zbiară ceva neinteligibil, probabil *O să te ucid,* și sunt de-a dreptul uluit. Ei nu văd chestia aia din spatele meu? Sau puțin le pasă de ea, fiindcă n-o pot stoarce de bani pentru veniturile orașului? Mai bine să mă împuște dracului ei. Mai bine decât orice mi-ar face creatura aia.

Mă reped spre stânga, pe Second Avenue. Mașina patrulei nu mă poate urmări mergând pe contrasens, dar asta nu pare să-l oprească pe monstrul dublu-polițai. Intru pe Forty-fifth. Apoi pe Forty-seventh și picioarele-mi sunt de granit topit. Ajung pe Fiftieth și am impresia că-mi dau duhul. Atac de cord la o vârstă mult prea fragedă; bietul copil, ar fi avut nevoie de hrană mai sănătoasă; ar fi trebuit să fie mai relaxat, să nu se înfurie; lumea nu te poate răni dacă ignori tot ce nu merge cum ar trebui; ei bine, asta doar până când te omoară oricum.

Traversez strada, risc să mă uit peste umăr și pe trotuar văd ceva înaintând pe cel puțin opt picioare, folosind trei sau patru brațe ca să se-mpingă în peretele unei clădiri când se înclină ușor într-o parte… înainte de a veni din nou drept spre mine. E

Mega Polițaiul și câștigă teren. *Oh rahat oh rahat oh rahat te rog nu.*

N-am de ales, șansa mea e numai una.

O iau la dreapta. Pe Fifty-third, în sens opus traficului. Un cămin de bătrâni, un parc, o promenadă... la naiba cu astea toate! Podul pietonal? La naiba și cu ăsta! Merg drept spre cele șase benzi de totală nebunie și de gropi cunoscute sub numele FDR Drive, nu trece pe-aici, nu traversa pe jos dacă nu vrei să fii strivit, mânjind jumătate din drumul către Brooklyn. Dincolo de ele? East River, dacă supraviețuiesc. Sunt chiar destul de surescitat ca să încerc să înot în apa aia de canal. Dar probabil c-o să mă prăbușesc pe a treia bandă și mașinile o să treacă peste mine de cincizeci de ori înainte de a se gândi cineva să frâneze.

În spatele meu, Mega Polițaiul scoate un *uh* umed, un sunet umflat, de parcă și-ar curăța gâtul înainte de a mă înghiți. Trec peste parapet merg prin iarbă intru în afurisitul de iad traversez o bandă mașină argintie două benzi claxoane claxoane trei benzi SEMIREMORCĂ ȘI CE CAUTĂ O NENOROCITĂ DE SEMIREMORCĂ PE FDR E PREA ÎNALTĂ ȚĂRĂNOI IDIOT DIN NORD urlet patru benzi TAXI VERDE urlet automobil Smart hahaha adorabil cinci benzi înaintez șase benzi și un Lexus se șterge realmente de hainele mele când trece claxonând urlet urlet urlet,

urlet

urletul metalului și al cauciucurilor în vreme ce realitatea se lărgește și pentru Mega Polițai nu se oprește nimic; creatura nu-și are locul aici și FDR e o arteră, una vitală pentru circulația hranei și a forței, a atitudinii și a adrenalinei, mașinile sunt globule albe, iar creatura e o substanță iritantă, o infecție, un invadator căruia orașul nu-i acordă nici pic de respect și niciun adăpost urlând, în vreme ce Mega Polițaiul e făcut bucăți de semiremorcă și de taxi și de Lexus și chiar și de adorabila mașină Smart, care de fapt se deplasează în lateral ca să treacă peste o parte extraordinar de șerpuitoare. Mă prăbușesc pe un petic de iarbă, cu răsuflarea tăiată, tremurând și șuierând la fiecare respirație și în stare doar să mă uit, cu ochi holbați, cum sunt zdrobite o duzină de membre, cum sunt strivite până la aplatizare două duzini de ochi, cum e despicată, de la bărbie până la palat, o gură ce pare alcătuită mai ales din gingii.

Bucățile pâlpâie ca un monitor cu cablul AV prea scurt, devenind din translucide opace și apoi revenindu-și – dar pe FDR traficul nu încetează pentru niciun alt rahat în afară de o coloană prezidențială sau de o echipă profesionistă de baschet, iar chestia asta cu siguranță nu e Carmelo Anthony[10]. Curând, pe asfalt nu mai rămân decât pete doar pe jumătate reale.

Sunt în viață. Oh, Doamne!

Plâng pentru scurtă vreme. Prietenul mamei nu-i aici, ca să mă pălmuiască și să-mi spună că așa dovedesc că nu-s bărbat. Tata mi-ar fi spus că e OK – lacrimile arată că ești viu dar tata e mort. Iar eu trăiesc.

Cu brațele și picioarele arzându-mi, slăbite, mă salt, apoi cad la loc. Totul mă doare. Oare e un atac de cord? Mi-e greață. Totul se clatină, se încețoșează. Poate e un atac cerebral. Nu ți se întâmplă doar dacă ești bătrân, nu-i așa? Mă împiedic de un coș de gunoi și mă-ntreb dacă să vomez în el. Pe bancă zace un bătrân – eu, peste douăzeci de ani, dacă o s-ajung la vârsta asta. Deschide un ochi în timp ce stau acolo, sufocându-mă, și își țuguie buzele într-o expresie critică, de parcă el, în somn, ar putea icni mai bine.

— E timpul, spune, apoi se răsucește, întorcându-mi spatele.

Timpul. Simt brusc nevoia să mă mișc. Bolnav sau nu, istovit sau nu, ceva… trage de mine. Spre vest, către centrul orașului. Mă îndepărtez de coșul de gunoi și îmi cuprind umerii cu palmele, tremurând și împleticindu-mă către podul pietonal. Când trec pe deasupra benzilor pe care le-am traversat în fugă, mă uit în jos, către fragmentele pâlpâitoare ale Mega Polițaiului, acum îndesate în asfalt de o sută de roți de mașini. Câteva globule de-ale lui încă zvâcnesc, iar asta nu-mi place. Infecție, intruziune. Vreau să dispară.

Vrem să dispară. Da. E timpul.

Clipesc și, deodată, sunt în Central Park. Cum naiba am ajuns aici? Dezorientat, abia când le văd pantofii negri îmi dau seama că trec pe lângă o altă pereche de polițai, dar ăștia doi nu-mi dau atenție. Ar fi trebuit – un puști slăbănog, tremurând de parcă i-ar fi frig într-o zi de iunie; chiar dacă s-ar mulțumi să mă târască undeva și să-mi îndese un băț în fund, ar trebui să *reacționeze* la vederea mea. Însă parcă nici n-aș fi aici. Ralph

[10] Carmelo Kyam Anthony, jucător profesionist de baschet american. (n.tr.).

Ellison[11] avea dreptate, miracolele există, orice polițai din New York pe lângă care poți trece nestânjenit e o minune, aleluia.

Lacul. Bow Bridge: un loc al tranziției. Mă opresc acolo, stau acolo și știu... tot. Undeva, în afara orașului, Dușmanul se trezește. Și-a trimis vestitorii, care au dat greș, dar petele lui molipsitoare sunt acum în oraș, răspândite de toate mașinile care trec peste oricare dintre microscopicele rămășițe din substanța Mega Polițaiului, și asta creează un avanpost. Dușmanul se folosește de această ancoră ca să se tragă din întuneric către lume, către căldură și lumină, către sfidarea care sunt eu însumi, către înmugurita integralitate care este *orașul meu.* Firește, nu se rezumă totul la acest atac. Ceea ce urmează reprezintă doar cea mai mică fracțiune din vechea, foarte vechea răutate a Dușmanului, dar ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a-l sfârteca pe băiatul sărac și istovit care nici măcar nu are ca protector un oraș adevărat.

Nu încă. E timpul. *Cu* timpul? Vom vedea.

Pe bulevardele Second, Sixth și Eighth, apa mea se revarsă. Vorbesc despre magistrale. Despre conductele magistrale de apă. E o harababură groaznică, o să dea peste cap traficul navetiștilor la orele serii. Închid ochii și văd ceea ce nu vede nimeni altcineva. Simt inflexiunile și ritmul realității. Întind mâinile, mi le încleștez de balustrada podului și simt pulsul uniform și puternic care o străbate. *Te descurci bine, iubire. Minunat.*

Ceva începe să se schimbe. Încep să cresc, sunt mai mare, sunt cuprinzător. Mă simt pe firmament, greu precum temeliile unui oraș. Mai sunt și alții ca mine, conturându-se, privind – oasele strămoșilor mei sub Wall Street, sângele predecesorilor mei contopindu-se cu băncile din Christopher Park. Nu, alții *noi,* din noul meu popor, amprente grele în țesătura timpului și spațiului. Cu rădăcinile întinzându-i-se departe, până la oasele mortului Machu Picchu, São Paulo stă ghemuit alături, veghind cu înțelepciune și având câte un mic spasm ori de câte ori îi revine în amintire relativ recent să naștere traumatică. Parisul urmărește totul cu un dezinteres distant, ușor ofensat de o astfel de tranziție reușită a oricărui oraș din parvenitul nostru ținut lipsit de bun-gust; Lagosul exultă când vede un nou-născut

---

[11] Ralph Waldo Ellison (1914-1994), scriitor american, autorul romanului *Omul invizibil.* (n.tr.).

care știe ce înseamnă îmbulzeala, reclama în exces, lupta. Și multe, multe altele privesc cu atenție, așteptând cu nerăbdare să afle dacă li se mărește numărul. Sau nu. În lipsă de altceva, vor depune mărturie că eu, noi, am cunoscut măreția preț de o clipă strălucitoare.

— O să reușim, spun, strângând cu putere balustrada și simțind orașul încordându-se.

În întreaga metropolă, oamenilor le pocnesc urechile și toți se uită nedumeriți în jur.

— Încă puțin. Haide!

Mi-e frică, dar în toată povestea asta nu e nicio grabă. *Lo que pasa, pasa* – la naiba, cântecul ăsta e acum în capul meu, în mine, ca și restul New Yorkului. E totul aici, exact așa cum a spus Paulo. Între mine și oraș nu mai există niciun gol.

Și, pe când firmamentul pulsează, alunecă, se sfâșie, Dușmanul se saltă din adâncuri contorsionându-se, cu un urlet arcuit către realitate ca un pod…

Dar e prea târziu. Priponul e tăiat și noi suntem aici. În devenire! Stăm, întregi și robuști și independenți, pe picioarele noastre care nici măcar nu tremură. Am înțeles asta. Nu dormi, fiule, în orașul care nu doarme niciodată, și să nu te pună naiba s-aduci aici hidoasele tale aiureli solzoase.

Îmi înalț brațele și străzile tresaltă. (E real și nu e. Pământul vibrează și oamenii își spun: *Eh, metroul chiar se zdruncină serios azi*.) Mă proptesc bine pe tălpi și ele sunt grinzi de susținere, ancore, rocă de temelie. Fiara din adâncuri țipă strident și eu râd, îmbătat de endorfina secretată după naștere. *Aduceți-o.* Și, când ajunge la mine, o îmbrâncesc cu BQE[12], o plesnesc cu Inwood Hill Park, reped South Bronx către ea ca pe un cot. (La știrile serii se va anunța că, pe zece șantiere de construcții, s-au prăbușit ziduri. Legile referitoare la siguranța orașului sunt vagi; groaznic, groaznic.) Dușmanul încearcă un soi de mizerie șerpuitoare de tot rahatul – cu tentaculele sale –, iar eu mârâi și mușc din ea, fiindcă newyorkezii mănâncă naibii aproape la fel de mult sushi ca japonezii din Tokio, plus mercur și tot restul.

Oh, acum plângi! *Acum vrei să fugi*! *Nu, fiule. Ai ales greșit orașul.* Îl calc în picioare, strivindu-l cu toată forța din Queens[13],

[12] Brooklyn-Queens Expressway. (n.tr.).

[13] Cartier din New York. (n.tr.).

și ceva din interiorul lui de bestie crapă și sângerează în culori scânteietoare peste întreaga creație. E un șoc, fiindcă au trecut secole de când n-a mai fost cu adevărat rănit. Ripostează furios, cu o lovitură de bici, mai repede decât pot să parez, și, într-un loc pe care cea mai mare parte a orașului nu-l poate vedea, un tentacul cât un zgârie-nori apare din senin, lovind cu toată puterea Portul New York. Urlu și cad, îmi aud coastele plesnind și – nu! – un cutremur puternic zguduie Brooklynul, prima oară după câteva decenii. Podul Williamsburg se răsucește și se rupe ca o surcea; podul Manhattan geme și se crapă, dar, din fericire, nu cedează. Simt fiecare moarte ca și cum ar fi a mea.

Pentru asta te ucid, javră, îmi trece prin mintea golită de gânduri. Furia și suferința mi-au scos din cap orice nu înseamnă răzbunare. Deși coastele îmi gem de durere, mă ridic și mă proptesc zdravăn pe picioare, într-o poziție care spune *te fac una cu pământul.* Pe urmă împroșc Dușmanul cu un punci alcătuit dintr-o parte radiații din Long Island și două părți deșeuri toxice din canalul Gowanus, care-l arde ca un acid. Zbiară din nou, de durere și dezgust, dar *Lua-te-ar dracu', n-ai ce căuta aici, orașul ăsta e-al meu, cară-te*! Ca să priceapă bine lecția asta, tai javra cu traficul de pe calea ferată Long Island, cu tot răul șinelor lungi pe care șuieră trenuri, apoi, ca să-i măresc durerea, îi torn peste răni sarea amintirii unei călătorii cu autobuzul către LaGuardia, dus-întors.

Și de ce să nu adaug rănilor insulte? O fac cu Hoboken[14], revărsând asupra Dușmanului furia de bețiv a zeci de mii de cheflii vajnici, ca pe un ciocan al lui Dumnezeu. Jigodie, autoritatea portuară ține, onorific, de New York; tocmai ți-ai primit porția din New Jersey.

Dușmanul e o parte inerentă a naturii, la fel ca orice oraș. Noi nu putem fi împiedicate să ne naștem, iar el, Dușmanul, nu poate fi nimicit. I-am rănit doar o mică parte, dar știu al naibii de bine că pe aia am făcut-o zob. Bun. Dacă se va ajunge vreodată la o confruntare decisivă, o să se gândească de două ori înainte de a mă ataca iarăși pe mine.

Pe mine. *Pe noi.* Da.

Când îmi descleștez mâinile și ridic pleoapele ca să dau cu ochii de Paulo, venind spre mine pe pod cu pași mari, cu o altă

---

[14] Oraș din New Jersey situat pe malul fluviului Hudson opus Manhattanului; a fost inclus în zona metropolitană a New Yorkului. (n.tr.).

afurisită de țigară între buze, îl văd din nou, scurtă vreme, drept ceea ce este: acel ceva lărgit din visul meu, tot numai vârfuri ascuțite scânteietoare, murdărie duhnitoare și ritmuri furate, prelucrate cu o cruzime rafinată. Știu că și el întrezărește ceea ce sunt, îmi vede întreaga lumină strălucitoare și întreaga impetuozitate. Poate că mi le-a văzut întotdeauna, dar acum în privirea lui e *admirație* și îmi place. Vine să mă sprijine cu umărul lui.

— Felicitări, spune, iar eu zâmbesc larg.

Trăiesc viața orașului. El prosperă și e al meu. Sunt demnul lui avatar și suntem împreună? N-o să

ne mai fie niciodată

fr…

oh, rahat

ceva nu e bine.

ÎNTRERUPERE

Avatarul se prăbușește, cade pe lemnul gros, tare și vechi al podului, în ciuda eforturilor lui São Paulo de a-l susține. Și, în toiul triumfului său, nou-născutul oraș New York se cutremură.

Ghemuit lângă băiatul inconștient care întrupează metropola, vorbește și luptă pentru ea, Paulo se încruntă, cu ochii la cerul pâlpâitor.

Mai întâi se vede albastrul cețos specific cerului din nord-est în iunie, la ora amiezii, apoi ceva mai palid, mai roșu, evocator al apusului. În timp ce privește cu ochi mijiți, încep să pâlpâie și copacii din Central Park – așa cum pâlpâie și apa, și aerul însuși. Strălucitor, apoi umbrit, apoi din nou strălucitor; unduitor, apoi aproape neclintit, brusc unduind din nou; umed, cu o ușoară adiere a vântului, neclintit, dar cu o urmă de fum înțepător, din nou umed. O clipă mai târziu, avatarul dispare din brațele lui Paulo. E o variațiune a unui fapt pe care l-a mai văzut petrecându-se și, o clipă, încremenește de spaimă, dar, nu, orașul n-a murit, slavă Domnului. Paulo poate simți prezența și viața entității din jurul lui… numai că acea prezență e mult, mult mai slabă decât ar trebui. Nu e un nou-născut mort, dar niciun semn de sănătate și de bunăstare. Au apărut complicații după naștere.

Paulo își scoate telefonul și inițiază un apel internațional. După ce sună o singură dată, persoana apelată răspunde oftând.

— Exact de asta mă temeam.

— Atunci, e cum s-a întâmplat cu Londra, spune Paulo.

— E greu să fim siguri. Dar, da, deocamdată e la fel ca Londra.

— Câți, ce crezi? Zona metropolitană mai mare traversează trei state…

— Nu face presupuneri. Doar „mai mulți”, în ceea ce te privește. Găsește unul. Vor da singuri de urma alor lor.

O pauză.

— Îți dai seama că orașul e încă vulnerabil. De-asta l-a luat, ca să se afle în siguranță.

— Știu.

Paulo se ridică în picioare, fiindcă pe lângă el va trece un cuplu care face jogging. Urmează un biciclist, deși aleea le e destinată doar pietonilor. Pe strada de alături trec trei mașini, deși acea zonă din Central Park e rezervată doar pentru pietoni și bicicliști. Orașul continuă să-și facă singur în ciudă, cu dușmănie. Paulo se trezește căutând orice ar putea să indice că oamenii din jur sunt un pericol: carne deformată, trupuri nemișcate, priviri prea atente.

— Dușmanul a fost pus pe fugă, spune absent, în telefon. Lupta a fost… decisivă.

— Păzește-ți oricum spatele.

Vocea e întreruptă de o tuse hârâită, provocată de smog.

— Orașul e viu, deci nu e neajutorat. Pe tine cu siguranță n-o să te-ajute, dar îi recunoaște pe ai lui. Fă-i să lucreze repede. Nu e niciodată bine să ai un oraș blocat la jumătatea drumului, ca ăsta.

— O să fiu prudent, spune Paulo, continuând să inspecteze împrejurimile. Cred că e bine să știu că-ți pasă.

Răspunsul e un fornăit cinic, care îl face totuși pe Paulo să zâmbească.

— Îmi poți sugera de unde să încep?

— Manhattan ar părea un început bun.

Paulo se ciupește de rădăcina nasului.

— Asta acoperă un teritoriu foarte întins.

— Atunci ai face bine să-ncepi cât mai curând, nu-i așa?

Conexiunea se întrerupe cu un pocnet. Oftând iritat, Paulo se răsucește pe călcâie și pleacă, gata s-o ia din nou de la-nceput.

CAPITOLUL UNU

ÎNCEPÂND CU MANHATTAN – ȘI LUPTA DE PE FDR DRIVE

Își uită propriul nume undeva, în tunelul către Penn Station.

La început nu observă. E prea ocupat cu ceea ce obișnuiesc să facă oamenii când se apropie de gara unde urmează să coboare: aruncă pungile de covrigi și sticlele de plastic de la micul dejun, își îndeasă cablul de alimentare deconectat de laptop într-un buzunar al genții cu bandulieră, se asigură că și-a dat valiza jos de pe raftul pentru bagaje, intră pentru un moment în panică înainte de a-și aminti că are doar o singură valiză. Cealaltă a fost expediată înainte și îl așteaptă în apartamentul din Inwood[15], unde colegul lui a sosit deja de câteva săptămâni. Își vor face amândoi studiile de doctorat la…

… la… la…

… eh! A uitat numele universității. Oricum, cursul introductiv e joi, ceea ce îi oferă cinci zile în care să se acomodeze cu noua lui viață din New York.

Se pare că o să aibă cu adevărat nevoie de zilele astea. În timp ce trenul încetinește, pregătindu-se să oprească, oamenii murmură și-și vorbesc în șoaptă, privindu-și concentrați telefoanele și tabletele, cu îngrijorarea citindu-li-se pe fețe. E ceva despre un accident pe un pod, despre terorism, ca pe 11 septembrie? El o să locuiască și o să lucreze în partea de sus a orașului, așa că asta n-ar trebui să-l afecteze prea mult – totuși poate nu e chiar cel mai potrivit moment pentru mutarea acolo.

Dar e vreodată un moment potrivit pentru începerea unei noi vieți în New York? O să se descurce.

O să facă mai mult decât să se descurce. Trenul se oprește și el coboară primul. E agitat, dar încearcă să pară stăpân pe sine. În oraș va fi întru totul pe cont propriu, liber să se scufunde sau să înoate. Are colegi și rude care consideră asta exil, abandonare…

… deși, în agitația momentului, nu-și poate aminti nici numele, nici chipul vreunuia dintre oamenii ăia…

---

[15] Cartier din extremitatea nordică a insulei Manhattan. (n.tr.).

… dar asta nu contează, pentru că ei nu pot înțelege. Îl cunosc așa cum era și, poate, așa cum e în prezent. New Yorkul e viitorul lui.

Pe peron e cald și pe scara rulantă, înghesuială, dar el se simte minunat. De aceea e atât de bizar când ajunge în vârful scării și brusc – în clipa când piciorul lui atinge podeaua de beton lustruit – întreaga lume se inversează. În viziunea lui, totul pare să se încline și tavanul urât, plin de tuburi de neon, capătă relief, iar podeaua, cumva… se saltă? Se întâmplă repede. Totul se întoarce pe dos și stomacul i se strânge, iar urechile i se umplu de vuietul imens a nenumărate voci. Într-o anumită măsură, sunetul e familiar; oricine a fost vreodată pe un stadion, la un meci important, a auzit ceva asemănător. Deasupra Gării Penn se află Madison Square Garden, asta să fie cauza? Sunetul e însă mai amplu. *Milioane* de oameni în loc de mii și toate vocile lor se suprapun, cresc și se mută, stratificate, dincolo de sunet, devenind culoare, tremur și sentiment, până când el își pune palmele peste urechi și închide ochii, dar totul continuă…

Însă în mijlocul întregii cacofonii există o linie care o străbate, un motiv făurit din sunet, cuvânt și idee. O voce urlând cu furie.

Lua-te-ar dracu', n-ai ce căuta aici, orașul ăsta e-al meu, cară-te!

Și, nedumerit și îngrozit, tânărul se întreabă:

Eu? *Sunt*… *sunt cel care n-are ce căuta aici*?

Nu primește niciun răspuns, dar îndoiala trezită în el devine un ritm sincopat personal, de neignorat.

Vuietul dispare brusc. L-a înlocuit altul, mai apropiat, reverberant și doar cu puțin mai firav, așa încât deosebirea e indescriptibilă. O parte e o înregistrare, trâmbițată de difuzoarele de deasupra capului său:

— *Trenul local către sud, cu destinația New Jersey și oprire la Aeroportul Newark, este garat la linia cinci.*

Restul e sunetul dintr-un spațiu imens, plin de oameni în mișcare, care-și văd de treburile lor. Atunci, în vacarmul din jur, își amintește unde se află: în Penn Station. Nu-și amintește cum a ajuns, sprijinit într-un genunchi, sub un afișaj al orarului trenurilor, cu o mână tremurătoare lipită de față. Nu era pe o scară rulantă? Nu-și aduce aminte nici să-i mai fi văzut vreodată pe cei doi oameni ghemuiți în fața lui.

Se încruntă la ei.

— Mi-ați zis adineauri să plec din oraș?

— Nu, eu te-am întrebat doar dacă vrei să sun la 911, răspunde femeia.

Îi oferă apă. Pare mai degrabă sceptică decât îngrijorată, ca și cum și-ar spune: poate e o prefăcătorie, leșinul ăsta straniu sau criza care l-a făcut să se prăbușească în mijlocul Gării Penn.

— Păi… nu.

Tânărul scutură din cap, încercând să se concentreze. Nici apa, nici poliția nu-l pot scăpa de vocile stranii care i-au răsunat în minte ori de halucinațiile provocate de oboseala călătoriei cu trenul sau de orice altceva prin care trece.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai era să cazi peste balustradă, îl lămurește bărbatul aplecat către el.

E un hispanic corpolent, de vârstă mijlocie, cu pielea deschisă la culoare. Accent newyorkez puternic, ton amabil.

— Noi te-am prins și te-am tras aici.

— Oh!

Totul continuă să fie straniu. Lumea nu se mai învârtește, dar acel vuiet cumplit, stratificat îi stăruie în minte – acum doar a amuțit, acoperit de perpetua cacofonie locală din Penn Station.

— Cred că… mă simt bine?

— Mda, după cum a sunat asta, nu ești prea sigur, comentează bărbatul.

Pentru că într-adevăr nu e. Clatină din cap, apoi repetă gestul când femeia îi întinde sticla cu apă.

— Tocmai am băut în tren.

— Prea puțin zahăr în sânge, poate?

Femeia retrage sticla de apă și cade pe gânduri. Tânărul observă cu întârziere că în spatele ei e ghemuită o fetiță și că fiecare dintre cele două pare imaginea în oglindă a celeilalte: au amândouă părul negru, pistrui și sinceritate pe chipurile asiatice.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Păi, acum vreo douăzeci de minute?

Nu se simte nici amețit, nici slăbit. Se simte…

— Nou, murmură fără să se controleze. Mă simt… nou.

Bărbatul gras și femeia cu față sinceră se uită unul la altul, pe când fetița îi aruncă lui o privire acuzatoare, completată de înălțarea unei sprâncene.

— *Ești* nou aici?

— Da?

Oh, nu.

— Bagajele mele!

Dar sunt chiar acolo; bunii samariteni le-au tras, cu amabilitate, și pe ele de lângă scara rulantă și le-au așezat în apropiere, ferite de fluxul traficului. Momentul în care înțelege în sfârșit că leșinul sau halucinația lui, ori ce-o fi, se petrece în mijlocul a mii de oamenii e, cumva, suprarealist. Nimeni nu pare să observe, cu excepția celor trei de lângă el. Se simte singur în oraș. În oraș este văzut și i se poartă de grijă. O să aibă nevoie de ceva timp ca să se învețe cu acest contrast.

— Probabil ai pus mâna pe niște droguri într-adevăr foarte bune, spune femeia.

Însă zâmbește. E OK, nu? Asta o împiedică să sune la 911. Și-aduce aminte că a citit undeva că, în New York, au o lege a internării forțate în baza căreia poți fi spitalizat săptămâni de-a rândul, așa că e probabil o idee bună să-și convingă salvatorii că are mintea limpede.

— Îmi cer scuze pentru cele petrecute, spune, săltându-se în picioare. Poate n-am mâncat destul sau cam așa ceva. O să… mă duc la o clinică pentru urgențe.

Pe urmă se întâmplă iarăși. Gara i se clatină sub picioare – și brusc e în ruine. În jurul lui nu e nimeni. O vitrină cu cărți din fața unui mic magazin s-a răsturnat și romanele cartonate ale lui Stephen King s-au împrăștiat pretutindeni. Aude grinzile de rezistență ale construcției gemând și pe podea cad praf și pietricele când în plafon crapă ceva. Neoanele pâlpâie și se zdruncină și una dintre armăturile de deasupra capului său amenință să se desprindă. Trage aer în piept, gata să strige, avertizând.

Clipește și totul e din nou în ordine. În jurul lui nu reacționează nimeni. Se holbează o clipă la plafon, apoi se uită iarăși la bărbat și la femeie. Amândoi continuă să-l fixeze cu privirea. I-au remarcat reacția la ceea ce văzuse, dar nu și gara în ruine. Bărbatul gras are o mână pe brațul lui, fiindcă s-ar părea că s-a clătinat pe picioare. Episoadele psihotice sunt probabil un calvar pentru urechea internă, responsabilă cu menținea echilibrului.

— Ar trebui să ai mereu banane cu tine, îi sugerează tipul.

Conțin potasiu. Îți face bine.

— Sau măcar niște mâncare adevărată, încuviințează femeia, dând din cap. Probabil ai mâncat chipsuri, nu-i așa? Nici mie nu-mi plac rahaturile vândute la suprapreț în vagonul-restaurant, dar măcar te-ajută să nu leșini.

— Mie-mi place să mănânc hotdog, spune fetița.

— E tot un rahat, iubito, dar mă bucur că-ți place, zice femeia și o ia de mână. Trebuie să plecăm. Te simți bine?

— Da, răspunde el. Dar, serios, vă mulțumesc că m-ați ajutat. Auzi tot felul de povești despre grosolănia newyorkezilor, dar... vă mulțumesc.

— Eh, suntem nemernici doar cu cei care se poartă ca niște nemernici, spune femeia, dar vorbește zâmbind.

Pe urmă ea și fetița se îndepărtează.

Bărbatul gras îl bate pe umăr.

— Ei, după cum arăți, nu s-ar părea c-o să vomiți. Vrei să-ți aduc ceva de mâncare sau niște suc ori altceva? Sau o banană?

Tipul apasă pe ultimul cuvânt.

— Nu, mulțumesc. Mă simt într-adevăr mai bine.

Bărbatul corpolent pare sceptic, apoi clipește de parcă i-ar fi venit o nouă idee.

— Știi, e OK dacă n-ai bani. Te împrumut.

— Oh! Oh, nu, am bani.

Își saltă geanta cu bandulieră, despre care își amintește că l-a costat aproape 1 600 de dolari. Grăsanul o privește fără nicio expresie. Hopa!

— Păi, probabil aici e zahăr...

În geantă are un pahar Starbucks în care ceva clipocește ușor. Bea, ca să-l liniștească pe grăsan. Cafeaua e rece, dezgustătoare. Își amintește cu întârziere că a umplut paharul cândva, în ziua precedentă, înainte de a se urca în tren în gara de-acasă, din...

... din...

Acum își dă seama că nu-și aduce aminte de unde vine.

Și încearcă iar, dar tot nu-și poate aminti la ce universitate o să meargă.

Și atunci descoperă, în sfârșit, că *nu-și știe propriul nume.*

În timp ce el stă așa, uluit de tripla revelație a vidului, grăsanul își apropie nasul de pahar.

— Ia-ți niște cafea adevărată cât ești aici, îi spune. De la o

cafenea portoricană bună, da? Cât stai acolo, ia-ți și ceva de mâncare. În fine, cum te cheamă?

— Oh, păi…

Se scarpină la ceafă și se preface că simte nevoia disperată să se întindă – în vreme ce, panicându-se în tăcere, se uită în jur și-ncearcă să se gândească la ceva. Nu-i vine a crede că i se întâmplă una ca asta. Cine naiba își uită propriul nume? Ca nume fals, nu-i vin în minte decât unele comune, ca Bob sau Jimmy. E pe punctul să spună *Jimmy,* la întâmplare, dar chiar atunci, dintr-o zvâcnire, ochii îi cad pe ceva.

— Mă numesc… Manny, trântește el. Tu?

— Douglas.

Grăsanul stă cu mâinile în șolduri, evident gândindu-se serios la ceva. În cele din urmă, își scoate portofelul și îi întinde o carte de vizită. DOUGLAS ACEVEDO, INSTALATOR.

— Oh, scuze, eu n-am carte de vizită, încă nu mi-am început noua slujbă…

— E OK, zice Douglas, părând în continuare gânditor. Uite ce e, mulți am fost cândva nou-veniți aici. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă, OK? Serios, e-n regulă. Un loc unde să dormi, mâncare adevărată, o biserică bună, orice altceva.

E incredibil de amabil. „Manny” nu se ostenește să-și ascundă surprinderea.

— Oo! Păi… Ooo, omule! Nu mă cunoști de când lumea. Aș putea fi vreun criminal în serie sau cine știe ce.

Douglas chicotește.

— Da, însă nu mi te pot închipui devenind violent. Semeni…

Ezită, apoi expresia feței o s-o îndulcește puțin.

— Semeni cu fiul meu. Pur și simplu, fac pentru tine ceea ce aș vrea să facă cineva pentru el. E bine?

Cumva, Manny știe: fiul lui Douglas e mort.

— E bine, răspunde încet Manny. Mulțumesc încă o dată.

— *Está bien, mano, no te preocupes*[16].

Își ia rămas-bun cu o fluturare de mână și pleacă spre linia de metrou A/C/E.

Manny îl urmărește cu privirea, punând cartea de vizită în buzunar și gândindu-se la trei lucruri. Primul e descoperirea târzie a faptului că tipul l-a crezut portorican. Al doilea e că ar putea fi nevoit să accepte oferta lui Douglas în privința locului

---

[16] „E-n ordine, omule, nu-ți face probleme” – în lb. spaniolă, în original. (n.tr.).

pentru dormit, mai ales dacă, în următoarele câteva minute, nu-și amintește adresa apartamentului său.

Al treilea îl face să-și ridice privirea către tabelul cu Sosiri și Plecări, unde a găsit cuvântul care tocmai a devenit noul său nume. Nu i l-a spus lui Douglas în întregime pentru că, în zilele noastre, numai femeile albe pot primi astfel de nume fără să râdă lumea de ele. Dar, chiar și în forma sa modificată, cuvântul acesta – această identitate pare mult mai reală decât orice altceva a mai pretins el, în toată viața lui. Reprezintă ceea ce a fost mereu, fără să-și dea seama. E ceea ce este el însuși. E tot ce a avut vreodată nevoie să fie.

Cuvântul întreg e *Manhattan.*

∞

În toaleta bărbaților, sub lumina lămpilor cu vapori de sodiu, face prima oară cunoștință cu sine însuși.

Are o față frumoasă. Prefăcându-se foarte meticulos în privința spălării mâinilor – ceea ce nu e rău într-o toaletă publică urât mirositoare din Penn Station –, își întoarce capul dintr-o parte în alta, studiindu-se sub toate unghiurile. E clar de ce l-a luat tipul ăla drept portorican: are pielea gălbui-maronie și părul ondulat, care ar forma bucle destul de largi dacă l-ar lăsa să crească. Ar putea trece drept fiul lui Douglas, probabil. (Însă nu e portorican. Atâta lucru își aduce aminte.) E îmbrăcat școlărește: pantaloni kaki, cămașă cu nasturi și mânecile suflecate, iar pe geanta lui atârnă o haină sport, doar pentru locurile unde aerul condiționat e prea răcoros, fiindcă e vară și afară sunt, probabil, peste treizeci și două de grade. Pare să se afle în acea perioadă când vârsta e greu de ghicit, între momentul când „nu mai ești copil” și cel în care împlinești treizeci de ani, deși se apropie probabil de limita de sus, dacă iei în considerare cele câteva fire albe care-i împestrițează linia părului. Ochi căprui în spatele unor ochelari cu rame de un maro-închis. Ochelarii îi dau aerul unui profesor. Pomeți ascuțiți, trăsături simetrice puternice, riduri cauzate de râs în jurul gurii. E un tip arătos. Tipul generic al băiatului american care nu e alb, minunat de insignifiant.

Convenabil, își spune. Întrebându-se de ce îi trece asta prin cap, se oprește la jumătatea spălatului mâinilor și se încruntă.

OK, nu. Sunt deja destule ciudățenii pe care trebuie să le lămurească acum. Își înșfacă valiza și părăsește toaleta. Un tip

mai vârstnic, care folosește pisoarul, se holbează la el până iese.

În vârful următoarei scări rulante – cea care duce către Seventh Avenue –, se întâmplă pentru a treia oară. Episodul ăsta e, într-un fel, mai bun și, în alt fel, mai rău decât celelalte. Fiindcă Manny simte valul de ce-o fi... venind înainte de a ajunge în capul scării și are destul timp să-și ia valiza și să se retragă către un soi de gheretă unde se obțin informații digitale, așa că n-o să stea în calea nimănui când o să se sprijine de ea și o să tremure. De data asta n-are halucinații – nu de la început –, dar sime brusc o *durere.* E o senzație groaznică, dezgustătoare, o răceală care pornește dintr-un punct de jos, din stânga trupului. E familiară. Și-o amintește de când a fost înjunghiat ultima oară.

(Stai puțin, a fost *înjunghiat*?)

Își saltă cu frenezie cămașa și se uită în locul cel mai dureros, dar acolo nu e niciun strop de sânge. Nu e nimic. Rana există numai în mintea lui. Sau... altundeva.

Ca în urma unei invocări, New Yorkul văzut de toată lumea pâlpâie brusc și se transformă în New Yorkul pe care nu-l poate vedea decât el. De fapt, sunt prezente amândouă, ușor suprapuse, pâlpâind, apărând când unul, când altul, până ce se stabilizează într-o neobișnuită realitate duală. În fața lui Manny se întind două Seventh Avenue. Sunt ușor de deslușit, pentru că diferă ca paletă de culori și ca atmosferă. Într-unul, are în câmpul vizual sute de oameni, zeci de mașini și șase lanțuri de magazine pe care le recunoaște. E New Yorkul Normal. În celălalt nu sunt oameni și s-a petrecut un soi de dezastru de neînțeles. Nu vede nici cadavre, nici altceva sinistru; în jurul lui nu e nimeni. Nu e clar dacă în locul ăla a existat vreodată cineva. Poate clădirile au apărut pur și simplu, răsărind din temelii exact în forma lor finală, în loc să fie construite. La fel și străzile, care sunt pustii și pline de crăpături adânci. Un semafor atârnă de montura lui, legănându-se la capătul cablului, dar trecând de la roșu la verde într-un tandem perfect cu omologul său din cealaltă versiune. Cerul e mai palid, aproape ca și cum s-ar apropia asfințitul în loc să fie abia trecut de amiază, iar vântul bate mai tare. Norii se învolburează și se zbuciumă pe cer de parcă ar fi întârziat la o întrunire de revigorare a credinței.

— Super, murmură Manny.

Întregul episod e probabil o cădere nervoasă, dar nu poate nega că tot ce vede e superb și înspăimântător deopotrivă. New Yorkul *Bizar.* Totuși îi place.

Dar ceva nu e în ordine. Trebuie să meargă undeva, să facă neapărat ceva, altfel toată această frumusețe ramificată va muri. O știe dintr-odată, i-o spune ceva mai sigur decât instinctul.

— Trebuie să plec, murmură pentru sine însuși, surprins.

Vocea îi sună straniu – firavă și cumva întinsă. Poate i se împleticește limba? Poate e efectul unei reverberații bizare a glasului său de pereții intrării în Penn Station din cele două realități.

— Hei, spune, în apropierea lui, un tip într-o cămașă cu nasturi, verde-neon.

Manny se întoarce spre el clipind. New Yorkul Normal își reintră brusc în drepturi, când cel Bizar dispare pe moment. (E totuși încă undeva, foarte aproape.) Cămașa verde-neon face parte dintr-o uniformă. Tipul are o pancartă care anunță că oferă biciclete de închiriat pentru turiști. Se uită la Manny cu ostilitate.

— Mută-ți fundul de bețiv altundeva.

Manny încearcă să-și îndrepte spatele, dar știe că încă stă puțin strâmb.

— Nu sunt beat.

Doar vede realități multiple suprapuse în timp ce e invadat de obsesii și senzații fantomatice inexplicabile.

— Bine, atunci mută-ți fundul drogat altundeva.

— Da.

E o idee bună. Trebuie să meargă… spre est. Se întoarce în direcția aia, condus de instincte pe care nu le avea cu câteva minute înainte.

— Ce e în partea aia? îl întreabă pe Tipul cu Biciclete.

— Oul meu stâng, vine răspunsul.

— Ăla-i spre sud! râde, în apropiere, o femeie care se ocupă tot cu închirierea de biciclete.

Tipul dă ochii peste cap și-și prinde cu mâna partea dintre picioare a pantalonilor, ceea ce, în limbajul semnelor specific New Yorkului, înseamnă *suge-mi-o.*

Atitudinea individului începe să fie enervantă.

— Dacă închiriez o bicicletă, îmi spui ce e în partea aia? întreabă Manny.

Tipul cu Biciclete devine dintr-odată numai zâmbet.

— Bineînțeles…

— Nu, domnule, spune Femeia cu Biciclete, serioasă acum, când vine spre el. Îmi pare rău, domnule, dar nu putem închiria biciclete cuiva care pare beat, drogat sau bolnav. E regulamentul companiei. Vreți să sun la 911?

Newyorkezilor le place cu siguranță să sune la 911.

— Nu, pot să merg. Trebuie s-ajung pe…

FDR Drive.

— … FDR Drive.

Pe fața femeii se citește scepticismul.

— Vreți să vă plimbați pe *FDR Drive*? La naiba, ce fel de turist sunteți, domnule?

— Nu e turist, zice tipul cu oul stâng către sud, arătând cu bărbia spre Manny. Uită-te la el.

Manny n-a mai fost niciodată în New York, cel puțin din câte își amintește.

— Pur și simplu trebuie s-ajung în locul ăla. Repede.

— Atunci, luați un taxi, îl sfătuiește femeia. Stația e chiar acolo. Vreți să v-aduc eu unul?

Manny tremură ușor, simțindu-se invadat de ceva nou. De data asta nu i se face rău – sau, mai degrabă, nu i se face doar rău, fiindcă durerea cumplită, care îi amintește de o înjunghiere, nu s-a domolit. Apare și o modificare a percepției. Sub mâna cu care se sprijină de gheretă, aude foșnetul vag al foilor volante ce s-au perindat pe-acolo vreme de un deceniu. (Pe gheretă nu e acum nimic. Există un anunț: NU LIPIȚI AFIȘE. Aude ceea ce a fost cândva acolo.) Mașinile gonesc pe Seventh, grăbindu-se s-ajungă la semafor înainte de a da năvală un milion de pietoni care vor s-ajungă la Macy's sau în Koreatown, pentru karaoke sau pentru o friptură la grătar. Toate astea aparțin locului; reprezintă exactitatea. Pe urmă întrezărește un restaurant TGI Friday și tresare ușor, cu buzele curbându-i-se într-un gest involuntar de dezgust. Simte că fațada are ceva străin, invaziv, trepidant. Un atelier minuscul și dezordonat de reparat încălțăminte nu-i stârnește același sentiment, ceea ce se poate spune și despre dugheana cu țigări electronice de alături. Dar nu și despre reprezentanțele unor lanțuri de magazine pe care-i

cad ochii – un Foot Locker, un Sbarro, multe altele pe care le găsești de obicei în zona cu prețuri reduse din mall-urile din suburbii. Însă alea se află acolo, în inima Manhattanului, și prezența lor e… nu cu adevărat periculoasă, ci enervantă. Ca tăieturile făcute de marginea unei hârtii sau ca o palmă peste față.

Însă indicatorul metroului pare real și la locul său. Ca și panourile, indiferent ce afișe ar fi expuse pe ele. Taxiurile, fluxul de mașini și oamenii – toate astea diminuează, cumva, efectul prezențelor iritante. Trage în adâncul plămânilor aer care duhnește a gunoi încins de soare și a abur acru, revărsat dintr-o gură de canal din apropiere, și e scârbos, dar *corect.* Mai mult decât corect. Brusc, Manny se simte mai bine. Senzația de greață se diminuează puțin, iar durerea ca de înjunghiere se reduce la furnicături reci, care îl chinuie doar când se mișcă.

— Mulțumesc, îi spune Femeii cu Biciclete, îndreptându-se de spate și înșfăcându-și valiza cu rotile. Dar vine cineva să mă ia.

O clipă. De unde știe el asta?

Femeia ridică din umeri. Cei doi își întorc spatele și-și văd de treaba lor. Manny pornește către zona unde oamenii așteaptă pentru Lyft sau Uber. Are pe telefon ambele aplicații, dar nu le-a folosit. În locul ăla n-ar trebui să fie nimic pentru el.

Totuși, o clipă mai târziu, un taxi se oprește chiar în fața lui.

Pare desprins dintr-un film vechi: imens, cu rotunjiri line ale părților proeminente și cu o bandă de carouri albe și negre pe laterale. Tipul cu Biciclete îl privește uluit, apoi fluieră.

— Un Checker[17]! N-am mai văzut niciunul de când eram copil.

— E pentru mine, spune Manny, deși nu e necesar, și întinde mâna spre portieră.

E încuiată.

Am nevoie să se deschidă, se gândește el.

Ușa se descuie cu un pocnet. Ei, e o noutate, dar o să se gândească la asta mai târziu.

— Ce n-ai…, spune persoana de la volan, când el își aruncă geanta pe bancheta din spate și apoi se urcă în mașină.

E o femeie albă, atât de tânără, încât nu pare să aibă vârsta necesară pentru obținerea permisului de conducere, și s-a răsucit să se uite la el. Dar e mai degrabă indignată decât speriată, ceea ce e un bun început pentru viitoarea lor relație.

---

[17] Fostă companie de taximetrie, cu sediul în Chicago. (n.tr.).

— Hei, tipule! Ăsta nu e un taxi adevărat. E doar o antichitate – recuzită. Se închiriază pentru nunți.

Manny închide portiera.

— FDR, te rog, rostește el cu cel mai fermecător dintre zâmbetele sale.

N-ar fi trebuit să meargă. În mod normal, ea ar fi țipat cu disperare, încercând să dea de cel mai apropiat polițai, care să-l împuște pe intrus. Dar între ei s-a mai petrecut ceva, care a ajutat-o pe femeie să-și păstreze calmul. Manny a respectat întru totul ritualul urcării în taxi, introducând în ecuație ceva care s-o convingă e că mai degrabă un om indus în eroare decât o potențială amenințare. Totuși în ceea ce a făcut există o putere care transcende psihologia. A mai simțit asta și înainte, nu-i așa? Cu doar câteva clipe mai devreme, când a absorbit putere din haosul de pe Seventh Avenue ca să-și domolească durerea de sub coaste. Poate chiar să audă o parte din puterea în cauză șoptindu-i femeii:

Poate e un actor. Seamănă cu Tipul Ăla al cărui nume l-ai uitat, din Musicalul Ăla care-ți place. Așa că poate nu te pierzi acum cu firea!

Fiindcă newyorkezii nu se pierd cu firea în prezența celebrităților.

Și cum de știe Manny asta? Pur și simplu fiindcă o știe. Încearcă să nu piardă teren.

Așa că adaugă, după o pauză în care femeia se mulțumește să se holbeze la el:

— Oricum mergi într-acolo, nu-i așa?

Ea îl privește cu ochi mijiți. Sunt opriți la semafor, dar pictograma pietonului în mișcare clipește. Manny mai are la dispoziție, poate, zece secunde.

— De unde naiba știi?

Știu fiindcă altminteri taxiul n-ar fi oprit, nu spune el și-și scoate portofelul.

— Poftim, zice, întinzându-i o bancnotă de 100 de dolari.

Femeia o privește lung și buzele i se arcuiesc.

— Da, un fals.

— Am și de douăzeci, dacă preferi.

Bancnotele de douăzeci au, oricum, mai multă putere. O mulțime de comercianți din oraș nu primesc sute, tot de frica banilor falși. Cu o hârtie de douăzeci, Manny o s-o poată obliga

să-l ducă acolo unde are nevoie să meargă. Ar prefera totuși s-o convingă. Forța e… nu vrea să apeleze la forță.

— Turiștii umblă cu o grămadă de bani gheață după ei, murmură ea, încruntându-se, ca și cum ar asculta de instincte mai favorabile. Și *nu* arăți a criminal în serie…

— Cei mai mulți criminali în serie au grijă să arate exact ca oamenii normali, subliniază el.

— Nu-ți susții cauza tratându-mă de sus, ca un bărbat deștept pe-o femeie proastă.

— Ai dreptate. Îmi cer iertare.

Asta pare s-o ajute să se hotărască.

— Bun. Nemernicii nu-și cer iertare.

Femeia mai stă pe gânduri câteva clipe.

— Două Benjy[18] și e OK.

Manny îi dă bancnote de douăzeci, deși mai are în portofel încă una de o sută. Însă nu mai e nevoie să se folosească de puterea bancnotelor. Ea a completat ritualul inițiat acceptându-i indicațiile, apoi a trecut la următorul, tocmindu-se pentru prețul cursei. Toate planetele sunt aliniate. Femeia i s-a alăturat. În timp ce-și pune banii în buzunar, culoarea semaforului se schimbă și mașina din spate începe să claxoneze. Nepăsătoare, ea răspunde cu un gest obscen, arătându-i șoferului nervos degetul mijlociu, apoi smucește de volan ca să tragă taxiul peste patru benzi, ca și cum toată viața n-ar fi făcut decât așa ceva sau ar fi participat la cursa Daytona 500[19].

Și asta e. Ținându-se de mânerul ușii și de centura de siguranță în stil vechi și încercând să nu pară alarmat de stilul în care conduce ea, până și Manny se miră că această putere stranie lucrează atât de bine. Bănuiește întrucâtva *de ce.* În New York, banii au limbă și minciunile se plimbă. Probabil că așa e în multe alte orașe, dar aici, în sanctuarul național al capitalismului prădător nerestricționat, puterea banilor e aproape similară cu a unui talisman. Ceea ce înseamnă că îi poate folosi ca atare.

Semafoarele îi favorizează de-a dreptul miraculos cale de mai multe străzi, ceea ce e un mare noroc, fiindcă, dacă o ține tot așa, tânăra de la volan o să spargă probabil bariera sonică. Pe urmă ea înjură și-și trântește piciorul pe frână când semaforul

---

[18] De la Benjamin Franklin, al cărui chip se află pe bancnota de 100 de dolari. (n.tr.).

[19] Cursă automobilistică anuală de 500 de mile, din campionatul nord-american NASCAR. (n.tr.).

din fața lor își schimbă brusc culoarea. Prea brusc; e uimitor că ea nu trece pe roșu. Manny simte miros de cauciuc ars prin geamul deschis când se apleacă în față să se uite la lumina roșie cu ochi mijiți.

— Semafor defect?

— Asta trebuie să fie, răspunde femeia, bătând în volan cu degete iuți.

Manny știe că e gestul cerut de ritualul *grăbiți-vă-dare-ar-naiba,* numai că nu funcționează, fiindcă ritualul ăsta nu are efect niciodată.

— De obicei le sincronizează mai bine. Un singur semafor neîncadrat în frecvență poate fi cauza unui blocaj rutier.

Manny își apasă mâna peste durerea rece, răspândită din locul de sub coastă, care a început să-i zvâcnească iarăși. Ceva legat de semafor i-a alertat noul simț al neconcordanței, iar neconcordanța e suficientă ca să mistuie tot efectul anestezic pe care-a reușit să-l invoce. Deschide gura, vrând să-i sugereze femeii să treacă pe roșu, ceea ce e riscant. Neconcordanța a slăbit probabil și influența lui asupra ei și acum nimic n-o mai poate opri să se gândească mai atent la negrul care s-a urcat în taxiul antic. Însă orice s-ar întâmpla în estul insulei, pe FDR Drive, devine urgent. Nu poate risca să fie dat jos din mașină înainte de a ajunge acolo.

Oricum, până să apuce el să scoată vreun cuvânt, prin intersecția din fața lor trece un BMW. Din pasajele roților îi ies cârcei lungi și albi, cu pene.

Complet șocat, privește mașina trecând. O vede și femeia de la volan; rămâne cu gura căscată. *Cu pene* nu e o descriere întru totul potrivită. Seamănă mai degrabă cu tentaculele unei anemone-de-mare sau ale unei meduze. În timp ce mașina trece, părând să alunece în spatele unui șofer mai lent, cei doi observă că unul dintre tentacule pare să… respire. Se deschide puțin, lăsând să se zărească un cârcel îngroșat care se îngustează când se întinde, îndepărtându-se de roată, până când capătă un vârf ușor întunecat. E în întregime translucid. Nu se află în totalitate aici – în lumea asta. Manny își dă imediat seama că e aidoma orașului dual: situat și aici, dar și în celălalt loc, unde cerul e învolburat și oamenii sunt ceva care nu-ți vine deloc în gând.

Însă toate astea sunt teoretice, pentru că, în clipa următoare,

Manny remarcă un lucru care îi zbârlește părul de pe ceafă. Când BMW-ul trece, cu o bufnitură, peste o groapă, cârceii se răsucesc – dar nu ca o reacție la hurducătură. Uite, acum sunt mai lungi. Se răsucesc, ca niște antene radio șerpuitoare, în formă de viermi. Se întind către taxiul Checker de parcă l-ar simți pe Manny înăuntru și i-ar mirosi frica.

După ce BMW-ul trece, cu șoferul părând să nu știe ce se întâmplă, Manny are nevoie de câteva secunde ca să-i dispară furnicăturile de pe piele.

— Ai văzut și tu, da? spune femeia de la volan.

Culoarea semaforului s-a schimbat în sfârșit și ei se îndreaptă din nou, în viteză, către FDR.

— Nimeni altcineva nu se uita, dar tu…

Ochii ei îi întâlnesc pe ai lui în oglinda retrovizoare.

— Da, răspunde Manny. Da, am văzut… Nu… da.

Îi trece prin cap, cu întârziere, că ea ar putea avea nevoie de mai multe lămuriri, altminteri s-ar putea să-l dea jos din taxi.

— Nu ești nebună. Sau, dacă ești, cel puțin nu ești singura.

— Oh, bine, e o consolare, zice ea și își trece limba peste buze. De ce nimeni altcineva n-a văzut?

— Aș vrea să știu.

Și, când ea clatină din cap, Manny se simte obligat să adauge:

— Noi o să distrugem ceea ce provoacă asta.

O spune ca s-o liniștească, dar, chiar în timp ce vorbește, își dă seama că e adevărat. Nu-și îngăduie să se întrebe cum de știe că e adevărat. Nu se întreabă la cine s-a referit când a spus „noi”. E deja prea implicat în tot ce se petrece. Dacă, în punctul ăsta, începe să se îndoiască de sine însuși, o să-i scadă puterea – și, cu mult mai important, o să înceapă să-și pună la îndoială propria sănătate mintală. Pe urmă revin amândoi în starea de implicare involuntară.

— O să distrugem… ce?

Acum ea îl privește în oglinda retrovizoare încruntându-se.

El nu vrea să admită că nu știe.

— Du-mă pe FDR, mai departe am eu grijă.

Spre ușurarea lui, ea se relaxează și îl privește peste umăr cu un zâmbet strâmb.

— Bizar, dar OK. Nepoții vor adora povestea asta. Dacă o să am nepoți.

Continuă să conducă.

Ajung în sfârșit pe FDR, înaintând cu tot mai mare viteză către vaga senzație de neconcordanță, care devine rapid din ce în ce mai pătrunzătoare. Manny se ține de mânerul de modă veche, din piele, fixat pe spătarul scaunului din față, pentru că femeia conduce tot ca la curse, făcând slalom în trombă printre mașinile mai lente și trecând de vârfurile de pantă cu o viteză suficient de mare ca să-i dea oarecum impresia că se află în

Ciclon? *Că e*

într-un montagne-russe[20]. Dar se apropie de sursa tuturor necazurilor. Se zărește o aglomerare de aeronave mici, iar alături de șosea, pe East River, se îngrămădesc ambarcațiuni, aproape toate în jurul a ceva aflat mai departe, către sud. De unde se află, Manny nu poate vedea decât fum. Poate are legătură cu incidentul de pe pod de care a auzit în tren? Așa trebuie să fie; au început să treacă pe lângă pancarte care avertizează în privința întârzierilor, indică trasee ocolitoare și poliție în acțiune sub Hudson Street.

Însă e clar și că se află mult mai aproape de *neconcordanță* decât de dezastrul de pe pod. Acum, când au ajuns deasupra părții selecte a orașului, trec tot mai multe mașini care par infestate de bizarii cârcei albi. Mulți cresc din roți, ca la BMW-ul de mai înainte. Ca și cum, la locul dezastrului, mașinile ar fi trecut peste ceva nociv, care a permis un fel de infecție metafizică oportunistă. Câteva îi au în masca din față, sau le ies, răsucindu-se, din șasiu. Una, o broscuță Volkswagen care pare destul de nouă, are cârceii răsfirați în susul unei portiere, de unde urcă pe geamul șoferului. Femeia de la volan nu-i observă. Ce-o să se întâmple dacă o vor atinge când deschide portiera? Nimic bun.

Pe urmă traficul încetinește brusc... și al doilea dezastru din oraș, cel nevăzut, își face apariția.

La început, Manny îl compară, în gând, cu o explozie. Imaginați-vă o fântână arteziană, cu apa răbufnind din asfalt și răsfirându-se către cer, șerpuitoare, până la o înălțime între șase și nouă metri. În loc de apă, din fântână țâșnesc cârcei – cu zecile, enormi, ca niște tentacule de anemonă-de-mare. Unele se înalță deasupra acoperișurilor și a mașinilor răsucindu-se, împreunate, într-un mod deopotrivă fascinat și, vag, falic. Din

[20] Cyclone (Ciclonul) este un montagne-russe celebru, din lemn, aflat în Coney Island, dat în folosință în 1927. (n.tr.).

câte își dă seama Manny, plafonul… excrescenței… e plasat undeva, sus, în partea dinspre centrul orașului, probabil deasupra benzii din centru și probabil că așa ajunge, în ciuda barierei dintre cele două sensuri, pe atât de multe mașini care vin din partea opusă. Manny observă o mașină de teren lucioasă, cu număr de înmatriculare din Pennsylvania, atât de acoperită de cârcei, încât pare un arici pitoresc. E bine că șoferul nu îi poate vedea, fiindcă altminteri i-ar umple câmpul vizual într-o asemenea măsură, că l-ar împiedica să conducă. Dar chiar în spatele lui e un Ford Escort vechi, ruginit, fără capace la roți și cu vopseaua cojită, de care cârceii nu s-au atins. După ce tipar se produce infestarea? Nu poate ghici, n-are de unde începe.

În timp ce viteza fluxului de mașini scade și taxiul Checker e nevoit să oprească, Manny constată că blocajul traficului s-a produs din cauza exploziei de scârboșenie. Deși cei mai mulți oameni nu pot vedea răbufnirea de cârcei, reacționează cumva la prezența ei. Ca să o ocolească, șoferii de pe banda din centru intră pe banda din mijloc, șoferii de pe banda din mijloc încearcă să intre pe banda din margine pentru a se feri de ei, iar cei de pe banda din margine nu vor să le facă loc. De parcă undeva, în fața lor, ar fi avut loc un accident invizibil, pe care toată lumea se străduiește să-l ocolească. Slavă Domnului că nu e o oră de vârf, fiindcă traficul s-ar bloca de-a binelea.

Întrucât pe moment s-au oprit, Manny deschide portiera din spate de pe partea pasagerului, ca să coboare. Claxoanele câtorva mașini din spatele lor se contopesc imediat într-un cor de *banshee*[21], protestând chiar și împotriva posibilității de a li se încetini și mai mult înaintarea, dar el nu le ia în seamă și se apleacă să-i vorbească femeii de la volan când ea lasă geamul în jos. (Pentru asta, e nevoită să se aplece peste banchetă și să rotească o manetă. Manny o privește fascinat câteva clipe, apoi își revine.)

— Ai semnalizatoare de avarie? întreabă el. Triunghiuri reflectorizante și altele de genul ăsta?

— În portbagaj.

Ea aduce schimbătorul de viteze în poziția „parcare” și coboară – la asta, corul claxoanelor se intensifică dar rămâne cu

---

[21] În mitologia irlandeză, *banshee* sunt spirite feminine care plâng, strigă sau bocesc, pentru a anunța moartea unui membru al familiei. (n.tr.).

ochii la turnul de cârcei. Vârfurile lor flutură deasupra podului pentru pietoni care trece în acel loc peste FDR.

— Deci despre asta e vorba?

— Da.

Când femeia deschide portbagajul, Manny scoate trusa de prim ajutor. Însă cea mai mare parte a atenției sale e totuși îndreptată către creatură. Dacă unul dintre cârceii ăia vine spre ei… eh, speră că n-o să se întâmple.

— Ar fi bine să te grăbești să faci ceea ce ai de gând. Probabil că polițaii sunt deja pe drum ca să se ocupe de… blocaj. Nu știu dacă ei vor vedea chestia asta – nimeni altcineva nu pare s-o vadă, altminteri o mulțime de lume ar coborî din mașini și ar pleca pe jos –, dar nu vor fi de mare ajutor.

El răspunde cu o grimasă aprobatoare. Pe urmă observă cum se uită ea la arteziana de cârcei. Are o mică revelație, începe să înțeleagă.

— Ești de-aici?

Ea clipește nedumerită.

— Da. Născută și crescută chiar aici, în Chelsea, cu două mame și tot ce mai trebuie. De ce?

— A fost doar o presupunere.

Manny șovăie. Se simte din nou straniu. În jurul lui se întâmplă diverse lucruri, unele i se întâmplă lui însuși – o sporire a încordării, a puterii și a semnificației, și toate duc către un moment al adevărului cu care nu e sigur că vrea să se confrunte. Sub picioarele lui se simte o vibrație, e ceva în ritmul trosnetului constant al roților la trecerea peste porțiuni de cale ferată și zăngănește la unison cu pulsul lui. De ce? Pentru că el face asta. Căci, cumva, tot ce se află pe acea șosea, sub ea și în jurul ei este el, Manny. Durerea de sub coaste e groaznică, dar o poate ignora fiindcă, într-un fel sau altul, *orașul* îl ține în funcțiune, alimentându-l cu energie. Chiar și motoarele în ralanti din traficul blocat îl hrănesc, îi oferă o forță zăgăzuită, care așteaptă ocazia să se avânte. Se uită la șoferii mașinilor din jur și-i vede pe cei mai mulți privind către creatura din cârcei. Oare o zăresc și ei? Nu cu adevărat. Dar știu că acolo e *ceva* care împiedică fluxul deplasărilor prin oraș și îl urăsc fie și numai pentru asta.

Așa merg lucrurile, își dă seama Manny cu uimire. De asta are nevoie ca să înfrângă cârceii. Oamenii ăia cu desăvârșire străini

îi sunt aliați. Furia și nevoia de întoarcere la normalitate se înalță din ei aidoma valurilor de căldură. Asta e arma care îi trebuie, dacă se lămurește cum o poate struni.

— Eu sunt Manny, îi spune, dintr-un impuls, femeii care conduce taxiul. Tu?

Ea pare surprinsă, apoi zâmbește.

— Madison, răspunde. Știu, dar Mama Numărul Unu zice că am fost concepută, prin fertilizare in vitro, într-o clinică aflată chiar lângă Madison Ave[22], așa că…

Prea Multe Informații. Manny chicotește oricum, fiindcă e un pachet de nervi și râsul îi poate fi de folos.

— OK, spune el, uite care e planul.

Apoi i-l dezvăluie.

Madison se holbează ca la un nebun, dar o să-l ajute. I-o citește pe față.

— Perfect, spune ea în final, dar nu e decât o manifestare a ezitării.

Poate că newyorkezilor nu le place să fie considerați prea serviabili.

Cei doi aprind luminile de avarie și plasează triunghiurile de semnalizare, ca să fie ocoliți pe banda din mijloc. Fiindcă taxiul staționează, navetiștii care îi depășesc le aruncă priviri furioase și claxonează, presupunând că înrăutățesc cumva traficul. Probabil că așa e. Un tip începe să țipe la Manny destul de tare ca să-și împroaște cu salivă geamul pe care a uitat să-l lase în jos. Totuși faptul că nimeni nu revine pe banda din mijloc după ce trece de taxiul parcat e o dovadă a gradului în care toți detectează existența unei ciudățenii.

Masa de cârcei se mărește sub ochii lui Manny. Din direcția respectivă îi ajunge la urechi un sunet grav, de sfărâmare, adus când și când de vânt; probabil aude rădăcinile care sapă în asfalt, poate și în armătura din asfalt sau chiar în roca de sub șosea. Aude și cârceii acum, când sunt destul de aproape: un murmur schimbător, spart, gângăvind și uneori păcănind, ca un fișier audio deteriorat. Poate și să le simtă mirosul – un iz sărat și dens, de pește, mai puternic decât cel emanat de East River, aflat alături.

Oxid de trimetilamină, își spune el, din senin. *Mirosul abisurilor reci și strivitoare de pe fundul oceanului.*

---

[22] Prescurtare pentru Avenue. (n.tr.).

— Și acum? întreabă Madison.
— Trebuie s-o lovesc.
— Ah…
Manny privește în jur înainte de a descoperi exact ceea ce îi trebuie – acolo, pe bancheta din spate a unei mașini sport decapotabile. Indianca de la volan îl fixează cu o curiozitate ostentativă. El se apropie cu pași repezi și-și lasă cuvintele să-i scape pe negândite.
— Hei, pot lua umbrela aia?
— Ce-ai zice de niște spray cu piper? sugerează ea.
El ridică mâinile, încercând să pară mai puțin amenințător, deși continuă să fie un tip de culoare, înalt de un metru optzeci și cinci, și unii nu se vor împăca niciodată cu asta.
— Dacă mi-o împrumuți, pot să pun capăt acestui blocaj rutier.
Femeia chiar pare intrigată.
— Zău? Bine, pentru asta pot renunța la o umbrelă. Oricum, e a surorii mele. Mie pur și simplu îmi place să lovesc oamenii cu ea.
Înșfacă umbrela și i-o întinde, cu vârful ascuțit înainte.
— Mulțumesc!
Manny o înhață și aleargă înapoi, la taxi.
— OK, avem mari șanse să reușim.
Madison se încruntă la el, apoi la răbufnirea de cârcei, în timp ce deschide portiera șoferului, pregătindu-se să se urce la volan.
— Nu văd ce e dincolo de chestia aia, spune. Dacă sunt mașini și dacă nu pot frâna la timp…
— Da, știu.
Manny se saltă pe capota Checkerului, apoi pe cupola sa. Madison îl urmărește cu ochi mari cât se răsucește și se așază călare pe cupolă, cu o mână încleștată pe caseta de afișaj. Din fericire, taxiurile Checker sunt înalte, lungi și înguste, concepute pentru circulația pe străzile din oraș. Manny poate strânge mașina între picioare destul de ferm ca să-și mențină poziția, dar o să fie riscant.
— OK. Gata.
— Așa o să-i scriu eu într-un SMS omului care-mi tunde peluza imediat ce se termină tot rahatul ăsta, spune Madison și intră în taxi clătinând din cap.
Umbrela e cheia. Manny n-are idee de ce, dar deocamdată i

se pare OK să accepte tot ce nu poate înțelege pe deplin. Ceea ce îl deranjează de fapt e că nu știe sigur *cum* s-o folosească. Dat fiind că în el totul strigă că pădurea de cârcei e periculoasă – letală fie și numai dacă îl atinge, poate fiindcă seamănă atât de bine cu tentaculele anemonelor, care își ucid prada cu o înțepătură –, trebuie să descopere repede ce are de făcut. Când Madison pornește taxiul, el înalță experimental umbrela, cu vârful metalic către masa de cârcei, ca pe o lance la un turnir. Greșit. Ideea e bună, însă aplicarea e greșită; are, cumva, prea puțină putere. Umbrela e automată, așa că Manny desface capsa care o strânge și apasă pe buton. Se deschide imediat, cu un pocnet, și e imensă. O umbrelă de golf – una excelentă, nici vorbă de șuierat sau fâlfâit când vântul care trage de ea în timp ce Madison accelerează. Dar încă nu e bine.

Masa de cârcei se conturează, diafană și palidă, tot mai înfricoșătoare pe măsură ce taxiul își mărește viteza. Are o frumusețe a ei, Manny trebuie să recunoască – pare o viețuitoare fantomatică, bioluminescentă, trasă din apele abisale către suprafață. Însă e o frumusețe nepământeană, hărăzită unei alte lumi, unei alte atmosfere, și aici, în New York, prezența ei poluează. Însăși aerul din jur a devenit cenușiu și acum, când sunt mai aproape, îl aude șuierând, ca și cum cârceii ar vătăma moleculele de azot și de oxigen pe care le ating. Manny e în New York de mai puțin de o oră, dar deja știe, *știe,* că orașele sunt sisteme organice, dinamice. Sunt construite astfel încât să încorporeze noutățile. Dar, dintre acestea, unele devin o parte a orașului, ajutându-l să se dezvolte și să capete putere, pe când altele îl pot distruge.

Taxiul accelerează, au ajuns la cel puțin optzeci de kilometri la oră. Cârceii umbresc cerul, aerul s-a răcit, mirosul adâncului întunecat al oceanului a devenit dezgustător, iar lui Manny îi e tot mai greu să rămână pe cupola taxiului. Se ține totuși bine de ea și închide ochii, ca să-i apere de vânt și de arsura sării din mirosul creaturii și *ce face el?* Împinge un intrus afară din oraș. Dar el însuși e tot un intrus, nu-i așa? Și, dacă n-o face exact așa cum trebuie, doar unul dintre cei doi intruși de acolo o să iasă teafăr din înfruntarea lor și *umbrela nu e destul de puternică.*

Pe urmă, când taxiul e doar la câțiva metri distanță, destul de aproape pentru ca Manny să vadă pielea alunecoasă, împestrițată de pori a cârceilor și când locul de sub coaste îi urlă

în agonie, de parcă l-ar străpunge cineva cu o suliță rece ca gheața…

… își aduce aminte cuvintele femeii care i-a dat umbrela: *Mie pur și simplu îmi place să lovesc oamenii cu ea.*

Manny ia mâna de pe caseta de afișaj. Începe imediat să alunece înapoi pe cupola mașinii, fiindcă merg prea repede și abia se poate ține doar cu picioarele. Însă căderii de pe Checker i-ar putea supraviețui; contactului cu masa de cârcei n-o să-i supraviețuiască dacă nu-și mișcă umbrela în sus. Pentru asta are nevoie de ambele mâini, se luptă cu vântul și cu propria spaimă, dar, în vălmășagul secundelor pe care le are la dispoziție, reușește să-și ridice umbrela deasupra capului. Acum ar putea să moară, dar măcar ploaia începută pe neașteptate n-o să-i ude părul.

Brusc, există energie în jurul lui, în el, izbucnind roșie-ruginie, mat-argintie, de un bronz verzui și de o mie de alte culori. A devenit un înveliș al întregii mașini – o sferă de energie pură, destul de strălucitoare ca să rivalizeze cu soarele din miezul zilei de iunie – și în cântecul ei sonor, brusc dezlănțuit, Manny aude claxoanele sutelor de mașini blocate pe FDR. Șuierul aerului e acoperit de strigăte de furie pornite din sute de guri. Când o deschide pe a sa, ca să li se alăture celorlalți, în strigătul lui răsună încântarea și extazul de care se lasă cuprins când, dintr-odată, știe că el *nu e* un intrus. Orașul are nevoie de nou-veniți. Manny îi aparține în aceeași măsură ca orice om născut și crescut pe străzile sale, pentru că oricine vrea să fie newyorkez poate fi! Nu e turist, nu explorează și nu cască gura fără să dea în schimb nimic altceva în afară de bani. Acum *locuiește aici.* Iar asta schimbă tot ce se poate schimba.

Așa că, în timp ce Manny râde, amețit de această revelație și de puterea care îl inundă acum, izbesc masa de cârcei. Învelișul de energie din jurul taxiului trece prin ea arzând, ca o rachetă în carouri. Firește, taxiul face parte din putere; de aceea i l-a trimis orașul. Manny simte umbrela împiedicându-se de ceva și se ține mai strâns de ea, refuzând cu insolență s-o ridice sau s-o tragă într-o parte, pentru *că eu sunt aici pieton, am prioritate* și se joacă, metafizic, de-a cine trece primul cu acel *turist* violent și invaziv. Pe urmă intră printre cârcei.

Trec prin ei și Manny o aude pe Madison țipând din taxi când amândoi văd un șir de mașini oprit drept în fața lor. Ea își

trântește piciorul pe frână. Manny scapă umbrela când se întinde cu disperare către caseta de afișaj, agățându-se de ea chiar în clipa când tot trupul îi cade, ca azvârlit de un bobârnac, pe parbriz și pe capotă. Madison smucește de volan și taxiul se răsucește; acum, în loc să fie aruncat în față, Manny e învârtit de forța centrifugă. Pradă panicii, scapă caseta de afișaj și nici el nu știe cum găsește puterea de a se prinde de marginea capotei de sub ștergătoare, exact în clipa când picioarele își pierd punctul de sprijin și cea mai mare parte a corpului îi zboară, liberă, în direcția traficului blocat. Dacă taxiul se răstoarnă, e mort. Dacă, nemaiputându-se ține de capotă, e azvârlit în furgoneta din fața lor, e mort. Dacă, alunecând de pe Checker, ajunge sub roți…

Dar mașina se oprește în sfârșit, derapând, la numai trei centimetri de cea din față. Tălpile lui Manny poposesc, cu o bufnitură, pe portbagajul furgonetei, nu doar din propria lui voință. E OK, e pur și simplu încântător să ai din nou ceva solid sub tălpi.

— Ia-ți dracului picioarele de pe mașina mea! strigă cineva dinăuntru.

El nu-i dă atenție.

— Drăcia dracului!

Madison scoate capul pe geam și Manny îi citește panica pe chip.

— Drăcia… Ești OK?

— Da?

Manny nu e foarte sigur. Dar își adună toate forțele care-l pot ajuta să stea în capul oaselor și se uită în urmă, pe banda din mijloc.

În spatele lor, pădurea de cârcei a înnebunit, tulpinile ei biciuiesc aerul zvârcolindu-se ca în chinurile morții. E pe moarte. În locul unde au izbit-o, pătrunzându-i prin hățișul de rădăcini, e decupat conturul unui Checker, ca într-un desen animat pentru copii – completat, deasupra cupolei, cu o gaură în formă de umbrelă sub care se deslușește silueta unui om aplecat. Marginile decupajului strălucesc de parcă ar fi fierbinți și focul mistuie, croindu-și drum către exterior și în sus, cu repeziciunea cu care dă gata un cerc de flăcări o bucată de hârtie. În câteva secunde, arsura înghite tot ce-i stă în cale până la baza cârceilor, apoi se avântă în sus. Nu lasă în urmă nici cenușă, nici

alte rămășițe. Manny știe că se întâmplă așa deoarece cârceii nu se află cu adevărat acolo, nu sunt *reali* în niciun mod care are sens.

Însă distrugerea e reală. Odată ce ultimul cârcel arde și dispare, un nod de energie strălucitor colorată – ceea ce a rămas din învelișul protector al taxiului și a devenit acum o creatură clocotitoare dezlănțuită, în acțiune pe cont propriu – planează și se disipează într-o explozie miniaturală, lărgindu-și către exterior undele concentrice. Manny se cutremură când trece prin el valul de lumină, culoare și căldură. Știe că n-o să-i facă niciun rău, dar e surprins când îi încălzește locul mai înainte atât de dureros. Acum totul e mai bine. Mai spectaculos, cârceii atașați de mașinile din apropiere se ofilesc și dispar în clipa când îi atinge energia. Manny simte forța ei rostogolindu-se și ieșindu-i din câmpul vizual când trece dincolo de cele mai apropiate clădiri sau ajunge în East River.

S-a rezolvat.

Și, când coboară de pe capotă și atinge din nou șoseaua, Manny simte din nou ceva trecând prin el, ca o adiere, de la tălpile pantofilor pană la rădăcina părului. Își dă seama că e aceeași energie care l-a inundat când a trecut ca o torpilă prin masa de cârcei – și care i-a domolit suferința în Penn Station și l-a călăuzit de acolo până aici. Înțelege că energia aia e orașul și că acum face parte din el, îl umple și elimină orice nu e necesar, ca să facă loc pentru sine însuși. De-asta și-a uitat numele.

Energia începe să slăbească. O să-și recapete memoria când se va termina? N-are de unde ști. Simte că, odată ce a înțeles asta, ar trebui să fie înspăimântat, dar… nu e. N-are sens. Amnezia, fie ea și temporară, nu poate fi ceva bun. Ar putea să aibă o hemoragie cerebrală, vreun soi de leziune ascunsă; ar trebui să meargă la un spital. Dar, în loc să fie îngrozit, e realmente reconfortat de prezența orașului în el. N-ar trebui să fie. Are vaga bănuială că tocmai a trecut printr-o experiență de moarte iminentă. Dar este.

East River se învolburează în spatele lui. Tânărul își ridică privirea către semeața întindere a Manhattanului: interminabilii zgârie-nori ai corporațiilor, bănci reprofilate, locuințe îngrămădite în blocuri făcute sandvici între teatre vechi și clădiri impersonale, împărțite de sediile mai multor firme. Aproape două milioane de oameni. Manny e acolo de o oră, dar are

senzația că n-a locuit niciodată altundeva. Și chiar dacă nu mai știe cine a fost... știe cine e.

— Sunt Manhattan, murmură, abia auzit.

Iar orașul răspunde fără cuvinte, direct în inima lui: *Bine-ai venit la New York*!

CAPITOLUL DOI

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ, ÎN ULTIMA PĂDURE

Madison îl lasă pe Manny în Inwood.

— E un ocol mare față de traseul meu, spune ea, în timp ce Manny își scoate valiza din mașină, dar aici găsești niște *empanada*[23] excelentă, după care mă dau în vânt. Și, oricum, cred că taxiul meu te place.

Lovește ușor în bordul lat, îmbrăcat în piele naturală, ca și cum ar mângâia un cal.

— Motorul e un rahat care se-ndoapă cu benzină, dar pe drumul până aici a tors mai lin decât oricând. Poate că trecerea peste monștri marini pe jumătate invizibili le priește bujiilor, sau cam așa ceva.

Manny râde, privind-o pe geamul deschis al ușii pasagerului.

— Ei bine, o să vă chem, pe tine și pe taxiul tău, când o să am din nou nevoie de ajutor.

Fiindcă nu s-a întâmplat pentru prima și ultima oară, Manny simte asta fără niciun dubiu.

— Pfui, nu, mulțumesc, pas! răspunde ea.

Pe urmă își lasă capul pe umăr și-i aruncă o ocheadă atât de sinceră, încât el simte cum roșește. Ea încheie zâmbind și făcându-i cu ochiul.

— Totuși… dacă o să ai vreodată în vedere un alt fel de plimbare, sună la Nunți de Vis cu Taxi Checker și întreabă de mine.

Manny nu poate să nu chicotească, deși e stânjenit. Nu e obișnuit cu flirturi atât de agresive. Madison e frumoasă, se simte interesat, dar nu se grăbește să-i accepte propunerea, există ceva care-l face să ezite. Ce anume? Nu știe exact. Poate faptul că pare să se transforme în întruparea vie a unei zone metropolitane importante și nu e momentul ideal pentru începutul unei relații romantice. Așa că încearcă s-o respingă prietenește, fiindcă motivul nu e ea, ci el.

— O să… să țin minte asta.

---

[23] Plăcintă argentiniană cu carne tocată. (n.tr.).

Ea rânjește, acceptând calmă refuzul, ceea ce-l face pe Manny s-o găsească încă și mai mult pe placul lui. Pe urmă mașina se desprinde de bordură și el rămâne singur în fața noii sale locuințe.

E una dintre cele mai vechi clădiri cu apartamente din Inwood, întinsă pe o jumătate de cvartal și cu o grădină adevărată în față, remarcă el, îndreptându-se spre poarta de fier forjat. Un locatar a plantat maci și, crede Manny, echinaceea. În holul de la intrare, care e imens, podeaua e din dale albe și negre și, de-a lungul pereților, se văd muluri elegante, de marmură. Tavanul e din tablă cu motive în relief, îngropată sub atât de multe straturi de vopsea, încât pare zgrunțuroasă. Nu există portar, dar clădirea nu se află în genul ăla de cartier.

Nimic nu i se pare cunoscut. Adresa era, din fericire, în telefonul lui, într-o aplicație cu notițe adezive, cu eticheta „noua ady!!!”, urmată de informații greu lizibile, scrise cu degetul. Dar nu-și amintește să mai fi vizitat vreodată New Yorkul.

(*Ce gen de om folosește* ady *ca prescurtare pentru* adresă? se miră el. Ce gen de om e atât de entuziasmat de faptul că are o nouă adresă, încât s-o marcheze cu trei semne de exclamare? E acel gen de om care ar închiria un apartament și l-ar alege pe cel cu care să-l împartă fără să-i fi văzut nici pe unul, nici pe celălalt?)

Liftul e lent, o antichitate de tipul celor cu ușă interioară care trebuie închisă înainte de a se pune în mișcare cabina. La ultimul etaj, ușile ascensorului se deschid dezvăluind vederii un coridor slab luminat de neoane de tip vechi, care se întinde pe o distanță care nu poate fi posibilă, dată fiind lungimea clădirilor din New York. Privit din lift, e nefiresc, arată ca desprins dintr-un joc video horror, de supraviețuire. Însă când Manny părăsește cabina, ceva pare să treacă peste modul lui de percepție. După ce clipește, coridorul e mai strălucitor, umbrele s-au împuținat, contrastele s-au diminuat, iar mirosurile vagi – aromele mâncării rămase în aer după cina cuiva, izul de praf și de vopsea, un damf de pipi de pisică – s-au accentuat. Sigur, nu e nimic mai mult decât un coridor… dar, într-un fel, pare un loc mai sigur decât cu o clipă înainte.

Bizar. OK, atunci.

4J e numărul apartamentului din telefonul lui. Manny are și o cheie etichetată cu același număr, dar bate la ușă, pur și simplu

din politețe. Din partea cealaltă se aud bufniturile unor pași grăbiți și ușa e deschisă de un asiatic cu o jumătate a feței boțită de somn. Dar chipul i se luminează imediat și își deschide brațele.

— Salut, colega! spune, cu accent britanic foarte pronunțat. Ai reușit să ajungi!

— Da, răspunde Manny, zâmbind stânjenit, fiindcă n-are idee cine e tipul. Am avut… niște probleme pe FDR.

— FDR? Ăsta nu e în estul insulei? De ce te-a adus taxiul din Penn ocolind pe acolo? Traficul a fost chiar atât de rău, după spectacolul ăla de groază pe podul Williamsburg?

Dar, în secunda următoare, bărbatul își ignoră propria întrebare, face un pas în față și ia valiza lui Manny.

— Lasă-mă pe mine. Cutiile tale și cealaltă valiză au sosit acum câteva zile.

Totul e atât de normal! În interior, apartamentul e imens, cu o bucătărie mare, două dormitoare plasate la distanță unul de altul – primul, chiar dincolo de camera de zi, iar al doilea, către capătul unui culoar, dincolo de baie și de o debara. Asiaticul l-a preferat pe cel dintâi, așa că Manny se îndreaptă spre partea opusă a apartamentului și descoperă o cameră spațioasă, în care încape întreaga mobila destinată unui dormitor. După toate aparențele, Manny cel dinainte de amnezie și-a dorit un spațiu bogat mobilat. Pe pat nu sunt așternuturi și în colțuri s-au strâns grămăjoare de praf, dar e frumos. Fereastra oferă cu generozitate priveliștea unei parcări cu plată. Manny e încântat.

— Vezi? Da? întreabă colegul de apartament, care îl urmărește în timp ce Manny trece totul în revistă. E un apartament superb, nu? Exact ca-n pozele pe care ți le-am trimis.

Poze. E genul de om care semnează un contract de închiriere bazându-se pe niște fotografii.

— Da. Perfect.

Însă nu poate continua să i se adreseze colegului său de apartament folosind numai un pronume.

— Ăăă… e jenant, îmi cer scuze, dar numele tău…

Celălalt clipește nedumerit, apoi râde.

— Bel. Bel Nguyen. Doctorand în teorie politică la universitatea Columbia, la fel ca tine. Ce s-a întâmplat, călătoria cu trenul a fost chiar atât de groaznică?

— Nu…

E o scuză utilă. Manny îi evaluează potențialele beneficii și se hotărăște s-o folosească.

— Ei, da. Am avut, nu știu, o sincopă? Când am coborât din tren. Și-mi simt capul puțin cam…

Își agită degetele, sperând să sugereze mai degrabă confuzie mintală decât halucinații.

— Oh! Rahat!

Bel pare sincer îngrijorat pentru el.

— Ai nevoie de ceva? Aș putea să… Poate un ceai bun? Am adus de-acasă.

— Nu, nu, sunt OK, se grăbește Manny să răspundă, deși, dintr-odată, nu mai e foarte sigur.

Acolo, în acel loc atât de obișnuit, când se gândește la cele petrecute pe FDR Drive, i se par din ce în ce mai puțin plauzibile. Dacă are amnezie, poate chiar e ceva în neregulă cu el. Poate s-a lovit la cap. Poate suferă de o demență precoce.

— Adică mă simt bine. Dar sunt anumite lucruri pe care nu mi le amintesc destul de clar.

— Cum ar fi numele meu?

Manny se gândește să răspundă: „Nu, cum ar fi al meu”. Dar decide să n-o facă. Descoperirea faptului că noul tău coleg de apartament e rupt oarecum de realitate se află pe primele locuri în clasamentul „lucrurilor pe care vrei să le afli înainte de a semna contractul de închiriere”.

— Printre altele. Așa că… te rog dinainte să mă scuzi dacă pun întrebări la care mi-ai mai răspuns. Sau dacă repet ceea ce știi deja. De exemplu, numele meu pentru prieteni. Spune-mi Manny.

Se așteaptă la o reacție neplăcută, dar Bel se mulțumește să ridice din umeri.

— Manny să fie. Colega, poți să-ți schimbi numele în fiecare săptămână, nu contează, câtă vreme cecurile pentru plata chiriei sunt valabile.

Râde de propria glumă, apoi clatină din cap și lasă jos valiza lui Manny.

— Sigur nu vrei ceai? Nu e niciun deranj. Sau… eh! Mă gândeam să fac o plimbare, să mă familiarizez cu locul, ca să zic așa. Vii cu mine, da? Aerul curat s-ar putea să-ți facă bine.

E o propunere extrem de rațională. Manny dă aprobator din

cap și, după ce-și aruncă grămadă haina și își pune blugi curați – tocmai a observat că pe pantalonii lui kaki au rămas dâre după ce a stat pe cupola taxiului –, cei doi ies împreună.

Apartamentul lor se află la numai câteva străzi distanță de Inwood Hill Park, care e imens, Manny își amintește că l-a văzut undeva, pe o hartă. (Remarcă, la rece, că nu îi e greu să-și amintească generalități. Numai ceea ce ține de propria lui viață îi scapă.) Totodată, reprezintă ultima rămășiță a pădurii bătrâne care acoperea cândva întreaga insulă Manhattan. Ca primă impresie, pare aidoma oricărui alt parc – alei pavate, garduri din fier forjat, bănci, terenuri de tenis și, întâmplător, câte un plimbător de câini, însoțit de o ceată de patrupede lătrătoare, în lese. Parcul e surprinzător de pustiu, deși cauza o constituie, probabil, faptul că ei îl cutreieră în miezul unei zile de lucru, când mai toată lumea se află la serviciu sau la școală. Dincolo de mica porțiune de pajiște tunsă cu migală și de arborii decorativi, Manny zărește, înălțându-se deasupra tuturor, un deal împădurit, acoperit cu încâlceală deasă de copaci și tufișuri care, evident, n-a văzut niciodată un retroexcavator sau un autogreder. Îl privește îndelung, uluit că așa ceva există la mai puțin de opt kilometri de luminile și de zgomotele de pe Broadway, în vreme ce Bel trage aer în piept, cu ochii închiși și cu o încântare palpabilă.

— Ah, de-asta am vrut să locuiesc aici – mă rog, de-asta și fiindcă nu-mi permiteam să stau nicăieri altundeva pe insulă.

Îi zâmbește larg lui Manny și înaintează pe potecă, iar Manny se tot întoarce să admire peisajul.

— Locul ăsta e mai rău decât Londra propriu-zisă. Dar am citit despre pădurea din mijlocul orașului și am știut că mi se potrivește. Mi-am petrecut două veri la Hackfall Wood, în North Yorkshire, în copilărie. Lângă casa bunicii.

Se posomorăște puțin și continuă să vorbească pe un ton plat.

— Firește, m-a renegat când s-a dovedit că sunt pe cale să devin un tip, nu o fată, așa că n-am mai ajuns pe acolo de veacuri.

— Îmi pare rău, spune Manny, apoi descoperă în cuvinte mai mult decât durere.

Se uită la Bel clipind surprins. Înțelege că e mai bine să nu mai adauge nimic, dar Bel îi surprinde privirea și afișează imediat o expresie neutră.

— Ai uitat și asta? Și ți-ai reamintit brusc că, de fapt, nu vrei să-ți împarți apartamentul cu un transsexual?

— Păi…

Manny își dă seama cum trebuie să sune povestea lui cu amnezia. Dar nici măcar nu-i trece prin cap să ofere altceva în afară de sinceritate.

— Am uitat într-adevăr. Dar, dacă voiam să renunț la înțelegerea noastră, aș fi găsit o minciună mai bună.

Ei, slabe speranțe să-și impresioneze colegul de apartament cu tendințele lui patologice. Dar răspunsul îl surprinde pe Bel, stârnindu-i râsul, în care se simte totuși o doză de amărăciune. Se mai relaxează, ce-i drept, însă foarte puțin.

— Cred că e adevărat. Iar tu chiar pari cumva *diferit* de tipul pe care l-am cunoscut acum o lună pe Skype.

Manny încearcă să nu se încordeze. Se concentrează asuprea asfaltului pe care merg.

— Serios?

— Da. Greu de spus prin ce anume, adaugă Bel ridicând din umeri, însă, sincer să fiu, am fost un pic îngrijorat din pricina ta. Păreai destul de cumsecade, dar aveai ceva, hmm, *tăios.* Acolo de unde vin eu, o mulțime de ciudați sunt gata să-mi tragă un șut în fund, la fel și heterosexualii, știi? Iar tu aveai ceva care m-a făcut să te cred extraordinar când e vorba despre șuturi. Dar ai spus că n-o s-avem probleme și n-am fost răsfățat cu o grămadă de variante dintre care să aleg, așa că…

Oftează.

Oh!

— N-o s-avem probleme, repetă Manny, pe cel mai liniștitor ton de care e în stare. Cel puțin, nu din cauza asta. Dar pune-ți ciorapii murdari în frigider și nu-ți mai garantez nimic.

Bel râde iarăși și aerul devine brusc mai limpede.

— Atunci, o să am mare grijă de ciorapii mei. În privința căciulilor nu fac promisiuni.

Tac amândoi când prin fața intrării în parc trec în goană ambulanțe. Au înaintat deja mult pe alee, dar trei ambulanțe cu sirenele la maximum nu pot fi ignorate, oricât de lată ar fi centura de copaci care îi înconjoară. La urma urmelor, sunt totuși în Manhattan. Bel se strâmbă în timp ce sunetul se stinge.

— Am auzit că pentru mizeria asta mobilizează personalul de la urgențe din… cum îi spuneți voi? Zona metropolitană

multistatală? Doamne, abia aștept să văd ce grup etnic va fi scos țap ispășitor după ce se încheie balamucul.

— Poate e vorba despre un alb. Din nou.

— Un „lup singuratic” cu probleme mintale, corect! oftează Bel și începe să râdă. Poate. *Să sperăm,* fiindcă așa nu se vor folosi de asta ca scuză pentru alte ostilități sau războaie ori altceva similar. La naiba, ce mi s-o fi năzărit să sper!

Manny încuviințează din cap, dar, fiindcă niciunul dintre ei nu găsește nimic încurajator de spus, păstrează o tăcere prietenoasă. Manny găsește plimbarea liniștitoare, deși, după cele petrecute în ultimele două ore, nimic nu poate fi liniștitor. Însă, lucru și mai important, simte că parcul e în regulă – ca taxiul Checker, ca oamenii care l-au ajutat în Penn Station, ca inexplicabila lui senzație că aparține acestui oraș ce pare atât de straniu și de viu. Pierderea lui de memorie e ciudat de selectivă. Își amintește că a fost în orașe cu aceeași bizară vitalitate. Paris, Cairo, Tokio. Însă pe niciunul nu l-a simțit creat pentru el însuși. Ca și cum, în celelalte locuri pe care le-a vizitat sau în care a trăit, a fost în vacanță, pentru a se întoarce abia acum acasă.

La intersecția unor alei există o hartă. Privirea lui Manny, uluit pe moment de dimensiunile parcului, cade pe cuvintele *Liriodendronul din Inwood Park.* În aceeași clipă, Bel face un pas înainte și pune degetul pe imagine, aplecându-se să citească textul aproape microscopic de alături.

— „Conform legendei, în acest loc din principalul sat indian din Manhattan, Peter Minuit[24] a cumpărat, în 1626, întreaga insulă, în schimbul unor mărgele și al altor bijuterii ieftine, în valoare de 60 de guldeni”. Și se pare că aici creștea și un copac mare, dar în 1932 s-a uscat. Ah, deci ăsta e locul unde au început strămoșii tăi să fure țara.

Bel chicotește și-l imită pe Eddie Izzard[25].

— „Aveți un steag? Nu? Atunci asta o să fie o insulă, păstrați restul și-o să vă trimitem, gratis, niște variolă și niște sifilis”.

Lui Manny i se face pielea de găină. De ce? Nu știe, dar vorbește din reflex, nereușind să-și ia ochii de la imaginea de pe hartă.

---

[24] Peter Mânuit sau Minnewit (1580-1638), al treilea guvernator al coloniei olandeze din America de Nord și fondatorul coloniei suedeze din Peninsula Delaware. (n.tr.).

[25] Edward John Izzard (n. 1962), actor, scriitor și activist politic englez. (n.tr.).

— Cred că molimele apocaliptice au început, de fapt, cu două secole mai înainte. Columb.

— Așa e, așa e, 1492, drumul pe albastrul oceanului.

Bel se retrage cu un pas și se întinde.

— Pare să fie un bun punct de răscruce. Vrei să mergem să ne uităm la piatra asta extrem de importantă și apoi să ne-ntoarcem acasă?

— Sigur, răspunde Manny.

Are sentimentul că e vorba despre ceva mult mai important decât pare.

Piatra extrem de importantă e destul de aproape de intrarea în parc și de locul unde o pajiște întinsă mărginește Spuyten Duyvil Creek[26]. Manny observă că, aidoma altor monumente, e de o mare simplitate: nimic altceva decât un bolovan care-i ajunge până la talie, înconjurat de un inel de pământ și de unul de beton murdar. Se află la intersecția mai multor alei pavate, oferind o priveliște superbă a estuarului și a unui pod înalt și îngust, care duce probabil în Bronx, sau poate acolo e Queens. În preajmă sunt puțini oameni; undeva departe zărește un bătrân care s-a așezat pe o bancă și hrănește porumbei și un cuplu tânăr care stă la un picnic romantic pe iarba năpădită de buruieni. În rest, sunt singuri.

Rămân amândoi o vreme lângă piatră, citind pe placa atașată că locul se numește Shorakkopoch, după satul strămutat. Sau poate a preluat numele copacului dispărut cu mult, mult timp în urmă; inscripția e ambiguă. Bel se așază pe bolovan și o face o vreme pe clovnul, încrucișându-și picioarele și meditând ca să simtă „energiile”, iar Manny râde. Râsul lui e ușor forțat, pentru că acolo categoric există energii, tot atât de stranii și de palpabile cum a devenit umbrela pe FDR Drive, iar el chiar n-are idee ce înseamnă asta.

Totuși își amintește că umbrela n-a fost sursa energiei pe care a întrebuințat-o – sau cel puțin n-a fost singura sursă. Energia a pătruns în umbrelă pentru că se afla pretutindeni, plutind în aer și curgând pe asfaltul orașului, iar el n-a făcut nimic altceva decât să aleagă combinația corectă de obiecte? Idei? Pentru a o aduna. O mașină, în locul ăla cu gaze de eșapament sufocante, curbe strânse și gropi, a fost neapărat necesară. Și mișcarea a

[26] Estuar care leagă fluviul Hudson de canalul navigabil Harlem și de râul Harlem. (n.tr.).

constituit o parte din ceea ce a făcut energia să vină. În orașul care nu doarme nicio clipă, FDR e autostrada pe care traficul nu încetează niciodată, cu întâmplătoarea excepție a accidentelor și a blocajelor rutiere. Energia depinde deci de context? Manny își încrucișează brațele și privește lung piatra, întrebându-se ce taine conține.

— Ah, spune Bel, dându-se jos de pe bolovan. Istoria doare. Cine a avut nefericita idee de a pune un pietroi în locul ăsta? Cum ar putea să comemoreze ceva? Americanilor le plac statuile. Ce nu e în regulă la o statuie? Cineva a vrut să scape ieftin.

Ieftin. Manny clipește. În cuvântul ăla e ceva, o zvâcnire de gând. Când Bel începe să vorbească despre mersul la cină, el dă din cap absent, preocupat să scoată zvâcnirea la lumină. Însă apoi aude o neașteptată notă ascuțită în glasul lui Bel.

— Asta ce mai e?

Trezit din introspecție, Manny se răsucește și vede o femeie venind către ei. E corpolentă, scundă, albă, cu tenul rumen, îmbrăcată pentru o muncă de birou. De fapt, nici Manny, nici Bel n-ar avea de ce să-i dea atenție, dacă n-ar ține în mână un telefon mobil îndreptat spre ei. Ledul camerei video e aprins.

Femeia se oprește, continuând să-i filmeze.

— Obscen, spune. Nu-mi vine să cred că voi doi faceți asta. Afară, în văzul tuturor. Chem poliția.

Bel se uită la Manny, care clatină din cap nedumerit; nici el n-are idee despre ce vorbește femeia.

— Hei! strigă Bel.

Accentul i s-a schimbat, nu mai e ca la BBC, a devenit ceva mai puțin generic și ceva mai mult ca în sudul Londrei – Manny știe cumva asta – și expresia feței i s-a asprit.

— Ne filmezi, iubire? Fără să ne ceri permisiunea? E o mică mârlănie, nu-i așa?

— „Mârlan” ești când te dedai la perversiuni în public, răspunde femeia, umblând la telefon de parcă ar vrea să mărească imaginea.

Îl ține îndreptat spre fața lui Manny, ceea ce lui nu-i place nicidecum. Însă rezistă imboldului de a-i întoarce spatele sau de a întinde mâna spre telefonul ei, fiindcă probabil asta ar incitat-o la o nouă mârlănie.

Înaintează un pas.

— Mai exact, ce crezi că…?

Parcă atacată de un taur furios, ea își pierde răsuflarea și se retrage cu câțiva pași mărunți și iuți.

— Nu m-atinge! Nu m-atinge! Dac-o faci fie și cu un singur deget, țip și vine poliția să vă-mpuște! Drogaților! Drogați perverși!

— Pervers poate sunt, dar drogat?

Bel și-a pus o mână în șold și fața lui a căpătat o expresie sceptică.

— Trebuie să-ți aduc la cunoștință că sunt straight-edge[27]. Ești sigură că nu te-au răsfățat cu prea mult Percocet[28], iubire? E clar că ai halucinații.

Flutură o mână în fața telefonului femeii. Ea îl trage brusc înapoi și pășește în lateral, ca într-un dans.

Imediat Manny începe să se întrebe dacă nu cumva are *el* halucinații. Fiindcă, atunci când femeia se întoarce cu spatele spre el, Manny observă ceva ieșindu-i din ceafă, din încâlceala cocului slăbit. E lung și subțire, cu grosimea între a unui fir de păr și a unui creion și, în timp ce Manny se holbează, se mișcă un pic. Vârful zvâcnește o singură dată, spasmodic, deși vântul nici măcar nu adie. Se îndreaptă spre Manny, apoi se înalță din nou în aer. Manny mijește ochii și firul tremură, de parcă forța privirii lui l-ar stânjeni. Zvâcnește iar către el și înapoi.

Manny încremenește, copleșit de o revelație când firul i se pare familiar. Gândurile lui conțin o surprinzătoare amestecătură de cuvinte, iar cuvintele sunt: *Cordyceps*[29], *sfori pentru marionete, paie de băut* și, mai coerent, *chestia aia de pe FDR Drive*!

Își mută privirea de la firul alb care iese din ceafa femeii la fața ei.

— Nu ești cu adevărat ceea ce pari, îi spune. Arată-te!

Bel se încruntă la el.

Femeia se întoarce spre Manny, inspiră și deschide gura ca să se plângă iar – apoi înțepenește. E nemișcarea dintr-un stop cadru greșit, a prins-o în timp ce trage aer în piept, într-o

---

[27] Mișcare culturală alcătuită dintr-o minoritate de adepți ai mișcării punk radicale, oameni care se angajează să nu consume alcool, tutun și droguri. (n.tr.).

[28] Analgezic care conține un opioid (substanță înrudită cu morfina) și care creează dependență. (n.tr.).

[29] Ciupercă parazită. (n.tr.).

fracțiune de secundă când are fața lipsită de expresie, înainte să afișeze fie dispreț, fie furie. N-a lăsat telefonul din mână, dar probabil că și-a pierdut forța din degetul mare; ledul camerei video se stinge brusc.

— Drace! spune Bel, holbându-se la ea.

Manny clipește și, în nanosecunda în care ochii îi sunt închiși, hainele femeii devin în întregime albe. Costumul, pantofii, chiar și ciorapii. La fel și părul ei, ceea ce o face să arate ca un hibrid între o doamnă bisericoasă și o versiune feminină a Colonelului Sanders[30]. Reîncepe să se miște, chicotind amuzată de evidenta nedumerire a celor doi tineri, apoi ridică mâna liberă, fluturând-o într-un gest care spune *ta-daaaaa.*

— Ce ușurare! exclamă.

Vocea i s-a schimbat. E mai degrabă joasă, de altistă, decât de soprană. Ca acompaniament, zâmbetul ei, numai dinți, pare al unei nebune.

— E deja destul de greu să mă port ca unul dintre voi, oamenii, dar să mă prefac că nu vă cunosc a fost agasant. Îmi face plăcere să te revăd, São Paulo. Toate locurile din universul ăsta se simt la fel, iar drumurile tale sunt întortocheate, intră și ies trecând ca găurile prin brânză, dar nu ești puțin dislocat? Mi-aduc aminte că am dat de gustul sângelui tău un pic mai încolo, către sud.

Privirea ei e fixată asupra lui Bel.

— Ce? întreabă el.

Și se uită la Manny, care clatină din cap – în semn de negare, nu de confuzie. Pricepe ce se întâmplă, deși n-ar vrea să priceapă. Chestia aia albă, ieșită din capul ei. *Antenă* e unul dintre cuvintele care i-au venit în minte. Firul alb e ca un receptor, captează, de altundeva, vocea, gândurile și imaginea altcuiva.

(*Cum se face că știu*? se întreabă, pe moment cuprins de ceva care încă nu e panică. *Sunt Manhattan,* vine răspunsul, la pachet cu propria sa rație de întrebări. O să se gândească la asta mai târziu.)

Între timp, femeia se uită la Bel cu ochi mijiți, de parcă l-ar zări cu greutate, deși se află chiar acolo. Ca și cum ar dori să se convingă că nu și-a pierdut vederea, își privește ecranul

[30] Harland David Sanders (1890-1980), om de afaceri american, fondatorul lanțului de restaurante fast-food KFC. (n.tr.).

telefonului, pe care-l lasă apoi în jos.

— Nu ești – și înclină capul spre umăr – cine cred eu că ești? Ești altceva, sub învelișul ăsta?

Bel se crispează vizibil.

— Nu-i treaba ta cine sunt eu, femeie. Te urnești de-aici sau te urnesc eu?

— Oh!

Femeia inspiră.

— Nu ești decât un om. Scuză-mă, te-am confundat cu alte cincisprezece milioane de oameni. *Tu* însă...

Își întoarce privirea spre Manny și el observă că și ochii ei și-au schimbat culoarea. Erau căprui, dar au pălit, acum sunt atât de spălăciți, încât par aproape galbeni. E greu să te uiți la ei fără să te gândești la prădători ca lupii sau ca păsările răpitoare, dar Manny reușește, fiindcă toți aceștia te atacă imediat ce-i lași să-ți simtă slăbiciunea.

— Tu cu siguranță nu ești om, îi spune ea.

Manny izbutește să nici nu clipească, însă ea râde, de parcă i-ar fi simțit impulsul nervos reprimat.

— Ei bine, știam că trebuie să aterizezi undeva după lupta noastră. Însă aici? Într-o pădure? Încercând să scapi, în aer liber, de duhoarea gunoiului sub care ai dormit?

— Ce?

Manny se încruntă, confuz. Femeia clipește, apoi se încruntă și ea, mijind ochii.

— Hmm, murmură. Eram foarte sigură că te-am rănit. Că ți-am rupt câteva oase. Dar pari intact, în măsura în care poate fi specia ta. Și...

Capul i se înclină pe neașteptate într-o parte și agresivitatea lasă loc nedumeririi.

— Ești mai curat decât ar trebui să fii. Până și mirosul tău e...

Vocea i se stinge.

E nebună. Dar Manny știe, datorită acelui groaznic lucru alb ieșit din ceafa ei, că „nebună” e un termen nepotrivit, nu definește complet ceea ce se petrece sub ochii lui. E imposibil să nu vezi chestia aia și să nu înțelegi că, într-un fel sau altul, femeia are legătură cu imensa masă de cârcei de pe FDR Drive. Poate că asta li se întâmplă oamenilor de ale căror mașini în trecere s-au agățat cârceii; persoana pe care au atins-o e *compromisă,* în mod fundamental, metafizic și infecțios.

Indiferent cine vorbește acum cu Manny prin intermediul femeii nu e prezent, ceea ce înseamnă că, undeva, ceva emite prin Monstrul-cu-Tentacule TV, iar ea e conectată în direct, printr-un cablu de mare viteză personal.

— Ce ești tu? se hotărăște el să întrebe.

Femeia pufnește, dar continuă să se holbeze la el fără să clipească. Îl înfioară.

— Direct la subiect, fără un schimb de banalități la început? Nu e de mirare că toată lumea îi consideră pe newyorkezi nepoliticoși. Dar, de data asta, nici măcar puțin scandal? Unde ți-a dispărut…

Se uită o vreme într-o parte, cu ochii sclipindu-i de parcă ar scana un dicționar invizibil, apoi privirea i se întoarce spre Manny.

— … limbajul murdar? Da. Unde ți-a dispărut limbajul murdar?

Manny se străduiește să nu apeleze la înjurături, pe cât posibil.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată.

— Nu e adevărat! Nu e adevărat!

Femeia întinde o mână arătând spre el, fixându-l cu ochi mari.

O amintire din copilărie revine brusc în mintea lui; el uitându-se, în repetate rânduri, la *Invazia jefuitorilor de trupuri,* cu Donald Sutherland, și îi e mult prea ușor să și-o imagineze pe femeia asta cu ochi imenși, de extraterestră, țipând la el. Însă ea se încruntă iarăși.

— Totuși nu ești rănit. Ți s-a schimbat forma? Nu cred că specia ta poate face asta, cu excepția unei modificări foarte lente, prin îmbătrânire.

— Manny, colega, i se adresează Bel, care s-a apropiat de el în timp ce femeia trăncănea, doamnei îi lipsesc multe dintre țiglele de pe casă și sunt ușor agitat de albirea instantanee…

— Manny? izbucnește femeia, înainte de a apuca el să răspundă.

Se uită de la Bel la el și de la el la Bel.

— Îl cheamă Manny?

— Rahat! spune Bel. Iartă-mă, n-ar fi trebuit să-ți folosesc numele…

— Nu-ți face griji.

Manny n-o scapă din ochi pe femeie, așa că o vede cum inspiră și cum i se deformează întreaga față. Pentru o clipă arată

complet neomenească, ochii îi scânteiază, trecând de la căpruiul-gălbui la un alb orbitor, iar pomeții par să-și schimbe poziția și să se multiplice sub piele – apoi expresia i se stabilizează într-un strălucitor zâmbet larg și o privire dementă.

— *Manhattan,* șoptește ea.

El se cutremură când o aude. În numele pronunțat de ea există forță, o forță pe care o folosește în moduri necunoscute lui, iar asta îl sperie. La fel ca lacoma și pofticioasa răutate din ochii ei schimbători.

— Ești Manhattan, unde banii au limbă și minciunile se plimbă. Nu dormi niciodată, tinere? Văd că nu porți mătase și satin.

Manny se străduiește să nu lase aiurelile ei să-l deruteze. Singurul lucru care contează e că înfruntă un adversar care inspiră pericol. Cum poți să lupți cu tentacule spectrale nepământene ale unui animal marin când ia înfățișare omenească? N-are nicio umbrelă, niciun taxi vechi… nimic în afară de stânca Shorakkopoch, pe care nu știe cum s-o folosească.

Pe FDR și-a ascultat instinctele care, în final, i-au arătat soluția. *Ține-o de vorbă,* îi spun acum acestea, iar Manny li se supune iarăși.

— Pe FDR, începe el, întâlnind privirea ochilor ei strălucitori, ți-am ucis creatura cu o umbrelă. Sau…

Se corectează singur, pe măsură ce intuiția îi palpită într-un cotlon al minții.

— Nu, n-a fost creatura ta. Ai fost tu?

— Doar o fărâmă din mine. Un vârf de picior, un punct de sprijin.

Ridică un picior, încălțat într-un balerin simplu, de piele albă, și-i mișcă vârful. Are gleznele umflate; stă prea mult timp la birou, presupune Manny, iar faptul că ești posedat de monștri de dincolo de lume nu pare să contribuie la îmbunătățirea circulației sângelui.

— Mă așteptam să pierd acel vârf susținător, continuă femeia, cu un oftat dureros și prelung.

Îi întoarce spatele și începe să pășească încolo și-ncoace, strângându-și telefonul la piept cu un suspin melodramatic.

— De obicei o facem când entitățile noastre se actualizează, se maturizează, sau oricum numiți voi asta, și chiar l-am pierdut

mai târziu. Cineva a venit și ne-a *ciuntit* vârful piciorului, fir-ar să fie. Era atât de mic și de rău! Extrem de agresiv și de brutal. Dar, după ce a terminat cu mine, când zăceam sângerând și urând în adâncurile reci dintre luni, am descoperit că vârful piciorului meu încă rezista. Doar un vârf de picior, într-un singur loc.

— FDR Drive, spune Manny.

Fiorii îi fac pielea ca de găină.

— FDR Drive. Până când tu mi-ai sfâșiat și mi-ai desprins chiar și vârful ăla de picior. Tu ai fost, nu-i așa? Pentru mine, voi, oamenii, sunteți toți la fel, dar acum simt mirosul. Ca el, dar nu el.

Spune asta lăsându-și capul când pe un umăr, când pe celălalt. Gestul pare deopotrivă meditativ și disprețuitor.

— Prea târziu, firește. Înainte de a ajunge tu acolo, am infectat câteva mașini. Acum avem sute de vârfuri de picior, în toată zona metropolitană.

Femeia se leagănă ușor pe călcâie, apoi se uită în jos, la ea însăși, încruntându-se, parcă sâcâită pe moment de dezgustătorul ei oraș de vârfuri de picior.

În mintea lui Manny, arteziene de tentacule erup pe autostrăzi și pe poduri, pe o rază de aproape două sute de kilometri. Încearcă să n-o lase pe ea să vadă cât de mult îl înspăimântă ideea. Ce înseamnă? Ce fac dușmanii? Ce vor face, odată ce vor infecta destule mașini și destui oameni și…

— Despre ce dracu' *vorbiți*? întreabă Bel.

Femeia își dă ochii peste cap.

— Despre politica fracționării spațiu-timpului și a suprapunerii, se răstește ea, înainte de a-l ignora din nou pe Bel și de a ofta, uitându-se la Manny.

Bel se mulțumește să se holbeze la ea.

— Ei, continuă femeia, tu faci evident parte din celălalt, ceea ce înseamnă că mai ai, pe undeva, încă patru corpuri. Încă patru, oh… cum le numiți voi, oamenii? Organe?

Se întrerupe brusc, încruntându-se, apoi se întoarce spre Bel și arată către vest.

— Tu! Omule! Ce e aia?

După ce-i aruncă o privire profund îngrijorată lui Manny, Bel se uită în direcția indicată de ea, spre Spuyten Duyvil Creek. Însă ea arată pe lângă acesta, către o stâncă spectaculoasă,

dincolo de care locul e presărat cu case și blocuri.

— Westchester? sugerează Bel. Sau poate Bronx. Nu știu, sunt aici doar de vreo două săptămâni.

— *Bronx.*

Buzele femeii se arcuiesc.

— Da. Ăsta. Manhattan e un altul. Cel cu care m-am luptat, ăla e inima, iar voi, ceilalți, sunteți capul și membrele și altele de același tip. El a fost destul de puternic ca să se lupte cu noi chiar și fără ajutorul vostru, dar nu și destul de puternic ca să rămână apoi în picioare. Nu destul de puternic ca să mă azvârle acum de aici. Asta face ca vârful nostru de picior să devină un picior întreg.

În ciuda a toate, Manny începe într-adevăr să înțeleagă.

— Districte, murmură el, uluit. *Eu sunt Manhattanul.* Vorbești despre districtele orașului. Spui că *sunt* cu adevărat Manhattan. Și – Manny trage aer în piept – spui că mai sunt și alții.

Femeia se oprește brusc din foiala ei.

— Până acum n-ai știut asta, rostește, privindu-l printre gene.

Manny încremenește. Știe că a făcut o greșeală dându-și cărțile pe față, dar numai timpul îi va spune cât de gravă e.

— Cinci de-alde voi, adaugă femeia în alb, cu satisfacție.

(Acum, ceva din creierul lui Manny ajustează această denumire, adăugându-i majuscule. Femeia în Alb.) Ea zâmbește, dar zâmbetul e rece.

— Cinci de-alde voi, și doar sărmanul São Paulo care să vă poarte de grijă tuturor! E cel cu care m-am luptat. Tu ești singur. Și nu știi deloc ce faci, nu-i așa?

Manny își simte stomacul strângându-se de spaimă. Își dă seama că ea e pe punctul să atace din nou, pe când el încă habar n-are cum să lupte.

— Ce vrei? întreabă, ca s-o întârzie.

Ca să câștige timp de gândire.

Ea clatină din cap și oftează.

— Ar fi probabil distractiv să-ți spun, dar, pentru mine, ceea ce fac n-are nicio legătură cu distracția. Am de îndeplinit o misiune. La revedere, Manhattan!

Dispare brusc. Adică dispare Femeia în Alb; într-o clipită, hainele și părul ei își recapătă culorile banale. Ea se gârbovește ușor, e iarăși o femeie obișnuită, cu ochi căprui. Dar, după un moment de derută, strânge din buze și ridică din nou telefonul.

Ledul camerei video se reaprinde.

Însă se întâmplă și ceva mai rău. Simțind cum i se zbârlește părul pe ceafă, Manny tresare violent și se răsucește în loc, brusc convins că din spate vine cineva spre el. Vede pe pajiște, încă la picnic, cuplul de tineri de care uitase, dar altminteri acolo nu e nimic…

Așteaptă. Ba da, este. Din crăpăturile asfaltului de pe alee se înalță… ghemotoace fantomatice, mici și albe.

Manny îl înșfacă pe Bel și îl trage înapoi exact în clipa când din crăpătura pe care stătea ies alte forme albe. Unele apar, răsucindu-se, chiar și din asfaltul intact. Manny observă că, din inelul îngust de pământ dezgolit din jurul bolovanului liriodendronului și, poate, din porțiunea de cel mult zece centimetri de dincolo de el, nu se ridică niciun ghemotoc și, trăgându-l și pe Bel, se refugiază în cercul aparent protejat.

— Ce sunt…? începe Bel.

Bel le poate vedea clar și Manny se simte ușurat. Măcar nu trebuie să-i explice și asta. Bel se lipește de bolovan, uitându-se cu groază în jur în timp ce ghemotoacele devin omizi.

— Pur și simplu dezgustător, comentează femeia.

Acum stă în mijlocul unei pajiști de cârcei înalți până la glezne, iar firul care îi iese din ceafă s-a împărțit în două, cu ambele capete îndreptate, nefiresc, către Manny. Incredibil, în mijlocul celor ce se petrec, ea continuă să-i filmeze. Sau nu doar filmează? O clipă mai târziu, în difuzorul telefonului pârâie o voce. Manny nu înțelege ce zice, dar deslușește cuvintele femeii:

— Am nevoie să vină poliția. În Inwood Hill Park sunt doi indivizi care, nu știu, amenință oamenii. Cred că sunt traficanți de droguri și nu vor să plece. Și mai și fac sex.

— Ascultă, femeie, nu cred că ai habar cum *arată,* o partidă de sex…, răbufnește Bel, împroșcând cu salivă.

În depărtare, cei doi tineri chicotesc, dar Manny nu crede că i-au amuzat spusele lui Bel. Sunt ocupați, se mângâie și se sărută, n-au observat ce se petrece lângă bolovan.

Femeia nu-l ia în seamă pe Bel, conversația telefonică îi absoarbe toată atenția.

— Da. Așa o să fac. Îi filmez. Corect, îhî.

Ezită, apoi adaugă schimonosindu-se:

— Afro-american. Sau poate hispanic? Nu știu.

— Sunt evident anglo-asiatic, cățea proastă!

Bel se holbează la ea cu gura căscată. Între timp, cârceii continuă să crească și ajung destul de lungi ca să-i poată atinge pe Bel și pe Manny chiar dacă se urcă pe bolovan. Ceea ce probabil n-are cum să-i ajute, fiindcă piatra nu e destul de mare ca să încapă pe ea doi oameni.

Asta îi amintește lui Manny că piatra e importantă. Un obiect cu putere – cumva. Shorakkopoch, locul primei adevărate afaceri frauduloase cu terenuri de pe teritoriul viitorului New York. Cum s-ar putea folosi de asta?

Oh! *Ohhhh*!

Îl împinge pe Bel.

— Urcă-te pe piatră. Am nevoie de cât mai mult loc. Și dă-mi tot ce ai în portofel.

Bel i se supune, se grăbește să se cațăre pe bolovan și se caută pe bâjbâite în buzunarul de la spate.

— Cel mai înfiorător jaf din toate timpurile, colega.

Manny și-a scos din buzunar propriul portofel. Se simte remarcabil de calm când îl deschide și scotocește prin el căutând ceva folositor pentru a-și pune în aplicare ideea care i-a venit, iar o componentă analitică a minții sale contemplă cu detașare lipsa spaimei. *Ar trebui* să fie îngrozit după ce a văzut ce i-au făcut cârceii unei alte ființe omenești. Cum ar fi dacă entitatea pe care-o slujesc i-ar invada corpul și i-ar lua mintea în stăpânire?

Ar fi totuna cu moartea, conchide. Și, fiindcă o parte a lui a mai înfruntat moartea – devine brusc conștient că s-a întâmplat; de-asta e atât de calm –, Manny hotărăște, totodată, că el n-o să ajungă așa.

În portofel n-are mare lucru. Niște chitanțe, o bancnotă de cinci dolari, un card AmEx, un card de debit, un prezervativ expirat. Nicio fotografie a celor dragi, fapt care i se pare straniu abia mai târziu. Un act de identitate – de care-și ferește privirea, nevrând să afle cum se numea înainte de călătoria cu trenul din dimineața aceea. Nu contează cine a fost. Acum e necesar să fie Manhattan.

În clipa când degetele lui ating unul dintre cardurile de credit, simte o pâlpâire a energiei stranii și a concentrării lui de pe FDR. Da.

— Pământul are valoare, murmură pentru sine însuși,

ignorând o clipă lanul alb care se înalță, biciuind aerul. Chiar și terenurile publice, de genul parcurilor. E un simplu concept, deținerea terenurilor; nu suntem obligați să-l luăm în considerare. Însă de la el s-a pornit când a fost construit orașul ăsta, în forma lui de acum.

— *Te rog,* spune-mi că nu-l pierzi, rostește Bel, ghemuit pe bolovan. Nu cred că ne putem permite amândoi, în același timp, o cădere nervoasă. Tocmai am semnat un contract de închiriere.

Manny ridică privirea spre el și azvârle cei cinci dolari dincolo de inelul din jurul pietrei. Mai degrabă simte decât aude, din locul unde a căzut bancnota, un țipăt subțire și știe ce s-a întâmplat. Acolo unde a atins asfaltul, bancnota a vătămat cârceii, iar cei din imediata apropiere s-au retras.

Bel urmărește totul cu ochii holbați. Panicat, scoate din portofel o mână de bancnote amestecate. Euro, lire sterline, dolari americani, plus câțiva peso; e clar că Bel călătorește foarte mult. Aruncă una dintre bancnotele englezești. Cade nu departe de a lui Manny, dar nu se întâmplă nimic.

— Ți-am spus să mi le dai mie, spune Manny, smulgându-i din mână ghemotocul de bani.

Când o face, senzația lui stranie devine mai puternică; Manhattanul n-a fost construit numai pe baza evaluării terenului, ci și pe a furtului proprietăților.

— Am încercat doar să te-ajut să scapi de *rahaturile* astea, se răstește Bel. Dumnezeule, fă orice tâmpenie trebuie să faci, se apropie!

Manny începe să arunce bancnote, în ploaie, dincolo de marginea lanului alb. Vede repede că banii au efect, dar nu prea mare. O bancnotă de cinci lire curăță doar spațiul de sub ea și, câteva clipe mai târziu, o pierde din vedere, ascunsă de lanul de cârcei din jur. Lucrează și dolarii și lirele, dar rezultatul pare să depindă de valoarea lor. O bancnotă de 100 de dolari nu curăță doar locul de sub ea, ci și vreo doi-trei centimetri în jur. O sută de euro curăță ceva mai mult, dar toate laolaltă adaugă doar atât spațiu cât să împiedice cârceii din apropiere să-l atingă pe Manny. Însă, dacă vor continua să crească, vor ajunge la Manny indiferent câți centimetri de teren ar câștiga el.

Asta e. Brusc, Manny înțelege: el *cumpără,* efectiv, terenul din jurul pietrei liriodendronului. Dar acum costă cu mult mai mult de șaizeci de guldeni.

— Bel, ai idee cât valorează proprietățile imobiliare în Manhattan? Prețul pe metru pătrat?

— Ești de-a dreptul nebun.

Unul dintre cârceii mai înalți zvâcnește către coapsa lui Manny, iar el îl pocnește cu o bancnotă de 20 de dolari. Cârcelul țipă și se retrage.

— Chiar am nevoie să aflu, te rog!

— De unde mama mă-sii să știu eu? Sunt chiriaș, nu cumpărător. Poate zece mii de dolari? Douăzeci de mii?

Asta-i problema, își dă seama Manny, cu un geamăt amar. Proprietățile imobiliare din Manhattan sunt îngrozitor de scumpe, iar ei n-au destui bani ca să-și cumpere propriile vieți.

În disperare de cauză, își azvârle cardul AmEx, care are cel mai spectaculos efect, curăță un dreptunghi de dimensiunile unui sedan. S-ar părea că deține un credit frumos. Bel nu are carduri și există cârcei dincolo de spațiul curățat de Manny, căruia nu i-a mai rămas decât cardul de debit. Câți bani are în contul bancar? Nu-și aduce aminte.

— OK, spune femeia, cu satisfacție în glas.

Uluit, Manny descoperă că, pentru câteva clipe, a uitat de ea. Le zâmbește din mijlocul celui mai dens pâlc de tentacule grațios unduitoare, cu cel puțin o duzină dintre ele împodobindu-i capul și umerii.

— Poliția zice că e pe drum. Poate că până acum ați reușit să scăpați neprinși după ce ați vândut droguri și v-ați făcut unul altuia felații în văzul lumii, dar eu nu plec de-aici închizând ochii la așa ceva. O să scăpăm de voi toți, rând pe rând.

Consternarea lui Manny în privința prețurilor de pe piața imobiliară e eclipsată de o spaimă care-i usucă brusc gura. Nu e sigur că poliția o să apară; până și el, un nou-venit, poate spune că Inwood e un cartier cu prea mulți oameni de culoare pentru o reacție fermă sau rapidă, mai ales când tot orașul e într-o stare de urgență. Dar, dacă vor sosi, polițaii vor trece chiar prin din ce în ce mai bogatul lan de cârcei albi care-i înconjoară acum pe Manny și pe Bel. Și, dacă un singur cârcel a transformat o rasistă albă băgăcioasă într-o conductă pentru răul existențial imaterial, Manny nu vrea să-și imagineze ce ar putea deveni Departamentul de Poliție din New York după infestare.

Se pregătește să arunce și cardul de debit, sperând cu disperare că pur și simplu are în cont în jur de un milion de

dolari, când se aude un alt telefon celular.

New York, New York, imens oraș al visurilor...

E, mai degrabă, o bolboroseală firavă, îndepărtată. Probabil un iPhone. Dar, în bolboroseala aia, Manny poate desluși bătăi din palme în contratimp. Tobe electronice și... un efect sonor gen disc zgâriat? Ca în rapul din vechea școală?

Prea mult... *prea mulți oameni*... *prea mult*...

Manny se răsucește brusc și, pe una dintre aleile care dau în luminișul Shorakkopoch, vede apropiindu-se o femeie cu piele cafenie. E înaltă, voinică, cu spatele drept și coapsele ca o curbă neîntreruptă, accentuată al dracului de mult de fusta creion. O parte din aerul ei e dat de acest stil, la care se adaugă tocurile elegante și textura buclelor vopsite în culoarea mierii – dar, în cea mai mare parte, e doar ea. E o prezență. Arată fie ca o directoare executivă în drum către o întrunire extrem de stilată, fie ca o regină întâmplător neînsoțită de întreaga ei curte.

Pe urmă, Manny vede că și ea ține un celular în mâna ridicată. Însă nu filmează, îl folosește ca să urle un cântec. E de pe când Manny încă nu se născuse, dar l-a ascultat o dată sau de două ori și... *ah*! La fiecare scurtă bătaie a tobelor electronice, lanul de cârcei care a umplut luminișul pietrei liriodendronului începe să se zvârcolească. Pe când Manny răsuflă ușurat, femeia pășește pe pietrele pavajului și cârceii tresar și se feresc la auzul pocnetelor iuți ale tocurilor ei. Cei pe care calcă *țipă* efectiv – se ofilesc cu un șuier scurt, ascuțit, apoi dispar. Când își îndreaptă telefonul în jos, cei care încă nu s-au retras se vaită de parcă fiecare bătaie de tobă ar fi o lovitură dureroasă. Apoi se spulberă, nelăsând în urmă niciun reziduu, niciun semn care să arate că au fost acolo. Cârcei se fac fărâme *pretutindeni.*

Prea mult... *prea mulți oameni*... *prea mult*...

Da. Orașul îi poate întâmpina cu plăcere pe cei sosiți de curând, ca Manny, dar entitățile parazite, venite din alte lumi ca să controleze minți, sunt cei mai grosolani turiști.

— Suntem cinci, murmură Manny.

Știe cine sau măcar ce este femeia.

Bel îi aruncă o privire, apoi clatină din cap.

— Prietene, sper sincer că-ți place să bei. După asta, am nevoie de ceva tare și cu aromă puternică de struguri.

Manny râde, mai ales ca să scape de excesul de adrenalină.

Când corul tace, cârceii au dispărut și luminișul arată exact ca

înainte: copaci, iarbă, asfalt, un stâlp de felinar, un bolovan și Bel și Manny ghemuiți ca să se apere de (acum) nimic. Până și cârceii de pe gâtul și de pe umerii femeii albe au dispărut – și ea se uită acum la ei toți, mai ales la femeia de culoare, din ce în ce mai alarmată. Dar continuă să filmeze.

Manny și Bel se întorc către femeia de culoare, care oprește în sfârșit muzica și își îndeasă telefonul în geantă. (O Birkin, remarcă Manny, cu oarecare admirație. Pare să fie genul de bărbat căruia aceste genți Birkin scumpe îi sunt cunoscute.) Femeia are ceva familiar, dar Manny nu-și dă seama ce anume. Poate simte asta din cauză că e la fel ca el. Se uită la ea îndelung, cu o foame nedefinită.

— Ei, presupun că încă nu v-ați dat seama cum funcționează rahatul ăsta, le spune ea.

Îl măsoară cu privirea pe Bel, apoi pe Manny și rămâne cu ochii la el, strângând ușor din pleoape.

— Oh, OK, atunci doar tu.

Manny dă din cap, înghițind în sec. Altcineva ca el.

— Păi… eu nu știu nimic. Tu știi?

Își dă seama că vorbele lui sună stupid, dar nu-i vine în minte nicio altă întrebare.

Ea ridică din sprâncene.

— Ei, depinde la ce te referi. Vrei să știi dac-am început deodată s-aud, direct în minte, tot felul de lucruri nebunești și să văd în tot cartierul chestiile alea albe, ca niște pene de porumbel? Da. Vrei să știi de ce? Habar n-am.

Femeia clatină din cap.

— A trebuit să ucid trei parcele pline cu așa ceva doar ca să pot ajunge la linia 3 de metrou.

— Chestii ca niște pene de porumbel?

Dar Manny înțelege că ea vorbește despre cârcei. Lui i se pare că seamănă cu niște creaturi ale mării, dar vede și asemănarea cu rahisul unei pene.

— Sunteți într-adevăr cei mai îngrozitori traficanți de droguri, spune femeia albă, clătinând din cap. Vorbiți cu neobrăzare despre drogurile voastre sintetice.

În depărtare se aud sirenele poliției – Manny nu știe dacă vin spre ei sau e doar o coincidență.

Asta e. Își îndreaptă spatele și strânge din fălci.

Acum femeia de culoare se holbează la femeia albă.

— Chiar ai chemat poliția să-i ridice pe oamenii ăștia? De ce, fiindcă sunt un negru și un asiatic care se plimbă prin parc?

Izbucnește în râs, nevenindu-i să creadă. Când râsul ei se stinge, Manny e deja lângă femeia albă, căreia i-a smuls telefonul din mână.

— Hei! exclamă Bel, mai degrabă uluit decât dezaprobator.

Manny nu-i dă atenție.

Femeia scâncește și inspiră adânc, pregătindu-se să țipe, dar, înainte de a apuca s-o facă, Manny se apropie mai mult și-i înconjoară cu brațul partea de jos a feței, acoperindu-i gura.

Femeia de culoare înjură scurt, apoi se retrage până în locul de unde poate supraveghea ambele alei care vin dinspre pădure. În loc să se zbată ca să se smulgă din strânsoare, femeia albă încearcă să-l înșface pe Manny de braț. Exact la asta se aștepta el; e clar că ea nu vrea să dea înapoi în fața cuiva care, după părerea ei, n-are dreptul să existe în spațiul public și cu atât mai puțin în apropierea persoanei sale. Nu e speriată, nu cu adevărat. Presupune că Manny nu va îndrăzni s-o rănească.

Bine, dacă e pe-așa. Manny n-are nevoie decât de o clipă ca să-și mute strânsoarea mâinii în jurul gâtului ei. Femeia face ochii mari.

— Nu țipa, îi spune el.

Ea trage aer în piept. Cu o mișcare bruscă, Manny își încordează mâna și se răsucește trăgând-o pe femeie după el, dezechilibrând-o și plasându-și propriul corp într-un unghi care să împiedice cuplul de pe iarbă să vadă ce se petrece. (Nu fiindcă îndrăgostiții le-ar acorda vreo atenție. Judecând după poziția lor și după modul în care se mișcă, bănuiește că, de fapt, se filmează făcând sex în public. Dar nu e un motiv ca să renunțe la prudență.) Dacă ar arunca vreo privire către grupul din jurul pietrei liriodendronului, cei doi ar avea impresia că Manny doar stă foarte aproape de femeia cu care poartă o discuție intimă.

Femeia încremenește, cu tendoanele gâtului încordate într-un țipăt neslobozit. Manny își slăbește strânsoarea imediat ce devine clar că ea a înțeles ce-i sugerează. Vrea doar s-o convingă să tacă, nu s-o sugrume, și trebuie s-o strângă cu delicatețe, pentru ca degetele lui să nu lase urme. E o adevărată artă să faci asta.

(De unde știe el așa ceva? Dumnezeule!)

Când rămâne nemișcată, o întreabă, pe tonul unei discuții banale:

— Oare traficanții de droguri nu-i ucid de obicei pe cei care-i toarnă?

Ea inspiră scurt, cu ochii într-ai lui. *Acum* e speriată. Manny zâmbește în timp ce, cu mâna liberă, îi inspectează telefonul. Totul e minunat, se poartă prietenește. Nu e decât o mică percheziție prietenească.

— Am auzit mereu asta despre traficanții de droguri, continuă Manny, în timp ce trece în revistă informațiile stocate în telefon.

S-a lămurit. Urmează aplicațiile active.

— Vreau să spun că noi *nu* suntem traficanți de droguri. Dar, dacă am fi fost, nu prea ar fi avut sens să stai aici, filmându-ne. Nu te-ai fi aflat în siguranță, nu-i așa? Dar cred că ne-ai filmat tocmai fiindcă *nu* ai crezut că am fi traficanți de droguri. Fiindcă suntem doar niște oameni obișnuiți, care-și văd de treburile lor, și te-a deranjat când ai observat că ne simțim bine și nu suntem speriați de nimic. Iar acum te-ai amestecat în ceva foarte periculos. Nu mișca!

Ultimele două cuvinte au sunat ca o lovitură de bici, iar ea înlemnește. Fiind atât de aproape, Manny îi poate simți încordarea trupului. A fost ușor să-și dea seama că tocmai își muta greutatea de pe un picior pe altul, gata să încerce să se desprindă dintr-un salt. Satisfăcut, continuă să-i inspecteze telefonul.

— Oricum, să vedem... ah, ești pe Facebook. În direct? întreabă Manny și verifică setările. Se pare că nu. Și nu ești conectată la nicio aplicație care face cópii de rezervă...

Se uită în partea de sus a profilului ei și radiază de încântare.

— Martha! Martha Blemins.

În jurul mâinii lui vibrează un sunet care trădează nefericirea femeii.

— E un nume incredibil de frumos, Martha. Iar Blemins, scris astfel, cred că e unicat. Văd că lucrezi la Event Flight. Ca analist de marketing? Sună a ceva cu adevărat important.

Acum Martha Blemins e îngrozită. Degetele i s-au încleștat pe încheietura mâinii lui Manny, dar el le simte tremurând, îi simte palmele ușor umede. Dintr-un ochi au început să i se prelingă lacrimi. E atât de vizibil în pragul panicii, încât Manny e sincer

surprins când reușește să vorbească.

— N… nu-mi poți face niciun rău, spune ea, cu voce tremurătoare. Ai f… face bine să nu.

Manny se simte potopit de un imens val de tristețe.

— *Pot* să-ți fac rău, Martha, mărturisește el. Știu cum și n-ar fi prima oară când îi fac cuiva rău. Cred… cred c-am mai făcut-o de multe ori.

Știe, dintr-odată, că e adevărat – și îi displace profund că, din noianul cenușiu, fără contururi diferențiatoare, al trecutului său, îi revine în minte tocmai *asta.* Simte pulsul femeii zvâcnindu-i în palmă. Nu încape îndoială că întâmplarea asta o s-o traumatizeze; e victima unui jaf, fără să fie jefuită. N-o să mai doarmă niciodată liniștită în New York, n-o să mai meargă niciodată la serviciu fără să se uite peste umăr. Manny e acum îi capul ei, îi face cu mâna din cutiuța cu presupuneri despre Anumite Soiuri de Oameni. L-a judecat anticipat în baza acelor presupuneri și el n-ar fi putut face nimic ca să i le schimbe, însă detestă faptul că tocmai i-a confirmat stereotipurile.

Sunetul sirenelor se stinge. Polițiștii fie se îndreptau către o altă destinație, fie au parcat mașina și vin spre ei pe jos. E timpul să plece. Manny eliberează gâtul Marthei, se dă un pas în spate și – după ce șterge telefonul de pantaloni, i-l înapoiază ținându-l doar de marginile aspre ale husei decorative. Femeia îl înșfacă și se holbează la el, amuțită de șoc.

— Să ai o zi cu adevărat frumoasă, Martha, îi urează el, cu toată sinceritatea.

Dar trebuie să mai adauge ceva, dacă vor să fie feriți de pericolul reprezentat de ea. În mintea Marthei, trebuie să fie el mai periculos.

— Să sperăm că n-o să ne mai revedem niciodată.

Pleacă mergând cu spatele, pe una dintre aleile care se îndepărtează de locul unde au auzit ultima dată sirenele. Bel îl privește fix, dar după câteva secunde îl urmează. Femeia de culoare oftează, apoi i se alătură și ea. Manny se răsucește pe călcâie și începe să urce dealul împreună cu ei.

Martha rămâne unde a lăsat-o, fără să scoată niciun sunet și fără să se întoarcă pentru a-i urmări cu privirea.

Ajung aproape de marginea parcului – fără să fi întâlnit vreun polițai –, când, în sfârșit, femeia vorbește.

— Deduc că ești Manhattan.

El clipește iute de câteva ori, alungându-și melancolia, și se întoarce spre ea. Vede că și-a scos din geantă un soi de baton pentru micul dejun și îl mănâncă.

— Da. Cum ți-ai dat seama?

— Glumești? Tipi ca tine – inteligenți, fermecători, bine îmbrăcați și cu destul sânge rece ca să te strângă de gât pe o străduță, dacă am avea așa ceva?

Pufnește ca pentru sine, în timp ce Manny se străduiește să n-o lase să vadă ce mult îl doare evaluarea făcută de ea.

— Găsești câți vrei pe Wall Street și la Primărie. Deduc că, de fapt, ai putea fi și mai rău. Genul care nu se oprește la amenințări.

N-am făcut-o mereu, se gândește Manny, cu disperare.

Bel scoate un sunet, ceva între o înghițitură în sec sonoră și o încercare de a-și drege glasul.

— Deci ți-ai amintit cine ești?

Când se încruntă Manny la el, zâmbește. O face ca și cum și-ar cere scuze și se ferește să-i întâlnească ochii.

— Vreau să zic că ai redevenit tipul pe care l-am cunoscut înainte. Care avea ceva tăios.

Manny se luptă cu mai multe răspunsuri înainte de a alege unul.

— Nu.

— Nu pari prea sigur, colega.

Nu este, dar nu vrea să vorbească despre asta. Ca să se gândească la altceva, o cântărește pe femeie și încearcă să ghicească.

— Queens? o întreabă, însă ea îi aruncă o privire atât de dezgustată, încât Manny se corectează imediat. Brooklyn.

Femeia se mai îmblânzește.

— Da. În plus, e și numele meu de botez. Brooklyn Thomason. Avocată, deși nu mai profesez. Am intrat în schimb în politică.

Brooklyn e chiar numele ei. Și are *amintiri* despre ea însăși. Asta înseamnă că, indiferent cum au devenit ceea ce sunt, pierderea memoriei nu e o parte obișnuită a procesului.

— De unde-ai știut? scapă el întrebarea. Cum m-ai găsit? De unde ai știut că trebuie să pui muzică? *Eu* de ce nu știu nimic despre asta?

Ea îl privește cu răceală, în ciuda transpirației care îi broboneește fruntea după ce au urcat dealul fără oprire. Manny

înțelege că dau ocol parcului. Orientarea lui spațială e îngreunată de copaci, dar bănuiește că se îndreaptă spre sud și că vor ieși din parc undeva, în apropiere de… Dyckman Street? Și-aduce aminte că a văzut asta pe harta din telefon.

— Nu ești de-aici, nu-i așa? întreabă ea.

— Nu.

Manny o privește lung, vrând să afle cum de ea știe și asta. Cei care închiriau biciclete la Penn Station păreau să-l creadă localnic.

Ea îi vede nedumerirea și oftează. El are impresia trecătoare că femeii nu-i place să-i vorbească, deși n-ar putea spune de ce. Poate nu e nimic personal, poate că detestă, în general, bărbații care agresează femeile.

— Nu știu de unde-am știut. Pur și simplu simt. Până acum așa a fost toată ziua mea – am gândit și am făcut chestii care n-au niciun sens, pur și simplu fiindcă am simțit că așa trebuie.

Manny expiră lent, calmându-se.

— Da. Și eu la fel.

Bel e acum mai liniștit, și-a pierdut accentul regional, a revenit la engleza britanică generică.

— Mă bucur că n-am idee despre ce vorbiți. Sună cam tensionat.

Brooklyn pufnește, însă apoi se concentrează iarăși asupra lui Manny

— Aud… ceva… încă din copilărie, recunoaște ea. Murmure, plus sentimente, imagini. Și simt – smucituri ușoare, oftaturi și atingeri. Totul durează de atât de multă vreme, încât nici nu mă mai gândesc la asta. O vreme le-am răspuns. N-am spus niciodată nimănui că-n oraș se aud cântece de dragoste, dar nu trebuie să știe toată lumea totul.

Expresia feței i-a devenit neutră, iar Manny înțelege ce nu-i place – nu el, ci faptul că e nevoită să vorbească despre ceva evident atât de personal. Încuviințează în tăcere, vrând să sugereze că n-o să folosească asta împotriva ei, însă ea clatină din cap, sâcâită oricum de situație. E momentul în care, văzând-o încruntată, îl izbește ceva. Se oprește brusc. După încă un pas sau doi, se oprește și ea, apoi se întoarce spre el, fără tragere de inimă. Se vede că-și ține răsuflarea, de parcă și-ar aduna puterile pentru ceva. Pentru Manny, asta e confirmarea.

— Oh, ooo! exclamă el. Ești MC Free.

— Ceee?

Se oprește și Bel, holbându-se la ea.

— Oh, extraordinar, chiar ești!

— Sunt Brooklyn Thomason, răspunde ea și glasul îi sună blând, dar ferm. MC Free a fost numele meu de scenă când aveam cu treizeci de ani și cu cincisprezece kilograme mai puțin. Acum fac parte din consiliul municipal. Am diabet de tip 1, un copil de paisprezece ani și, ca o a doua slujbă ocazională, intermediez închirierea locuințelor pentru vacanță.

Pe urmă oftează, înmuindu-se.

— Dar... da. Asta am fost cândva.

— Dumnezeule, spune Bel, cu respect în cea mai pură stare. Cea mai bună cântăreață de rap de la începuturi. Pe atunci, rapperii din Lewisham erau *pretutindeni.* Am crescut pe muzica voastră.

Pe fața lui Brooklyn se citește o ușoară amărăciune.

— De fiecare dată când îmi spune cineva asta, îmi mai încărunțește un fir de păr. Ați remarcat că acum mă vopsesc?

Bel se crispează și înțelege că e cazul să închidă subiectul.

— Scuze. Am tăcut.

Amuțesc toți o vreme, fiindcă urcușul le-a tăiat răsuflarea. Cedând unui impuls, Manny își ridică privirea, din mers, către frunzișul copacilor. Acolo, în umbra pădurii, e mai răcoare decât pe străzile asfaltate și pe betonul trotuarelor. E straniu gândul că, în pădurea aia, sunt probabil animale sălbatice, adică ratoni și, poate, căprioare și coioți; a citit că unele își fac apariția în anumite zone ale orașului. Însă în locul ăla abundă și alt soi de animale. Câți alți oameni, în afară de Martha Blemins, au fost jefuiți acolo? Câte persoane au ajuns, tot acolo, victime ale bătăilor, înjunghierilor, violurilor? Olandezii au alungat din zona orașului și din împrejurimi toți indienii Lenape; câți au murit în timpul strămutării? Cu cât sânge și cu câtă spaimă s-au îmbibat rocile alea străvechi?

Eu sunt Manhattan, se gândește iarăși, de data asta simțind cum crește în el disperarea, încetul cu încetul. *Fiecare criminal. Fiecare vânzător de sclavi. Fiecare proprietar zgârcit, care și-a mărit profiturile închizând căldura și lăsând copii să moară de frig. Fiecare agent de bursă care s-a îmbogățit de pe urma războiului și a suferinței.*

E adevărul adevărat. Dar nu trebuie să-i și placă.

După o vreme, ajung pe Dyckman. Traficul blocat pe alocuri le spune e că deja ora de vârf. La școală, ziua s-a încheiat și pe trotuare se scurg, în ambele sensuri, grupuri de copii de aceeași vârstă. Când Manny și însoțitorii săi ies din parc, nimeni nu le dă atenție. Dacă poliția a răspuns la telefonul Marthei, nimic nu sugerează că s-ar afla în apropiere. Pe de altă parte, având în vedere ce s-a întâmplat pe Williamsburg, probabil că nici nu s-a ostenit nimeni să se deplaseze.

— Și acum? întreabă Manny.

Brooklyn oftează.

— N-am idee. Dar uite ce-ți pot spune: sunt cât se poate de sigură că există un motiv pentru care se-ntâmplă toate acum, dintr-odată, continuă ea, apoi se uită la el. Știi că și nenorocirea cu podul face parte tot din povestea asta, da?

Manny se holbează la ea. Bel se uită de la unul la altul, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Williamsburg? Ce, a căzut tot din cauza…

Arată vag în direcția pietrei liriodendronului.

— Din cauza chestiilor ălora unduitoare și a *celeilalte* femei?

Brooklyn se încruntă la el.

— Care femeie?

— Cea în care s-a transformat, pentru câteva clipe, doamna Băgăcioasa. Înainte de sosirea ta, zice el și se scutură ușor. N-am văzut niciodată ceva mai înfiorător, cu excepția lucrurilor ălora mici și albe.

Brooklyn clatină din cap, nedumerită, și Manny trebuie s-o lămurească. Îi e cu adevărat greu să descrie în cuvinte ceea ce au văzut, dar, după câteva încercări, reușește să-i explice că femeia din parc a fost, temporar, gazdă pentru altcineva sau pentru altceva.

— Ea controlează toate astea, spune, ducându-și mâna la ceafă, în vreme ce Brooklyn pune cap la cap ceea ce i-a povestit el. Sunt sigur. Le-a controlat și pe cele de pe FDR. Controlează tot ce ating tentaculele alea.

— Ceva mi-a spus să mă feresc azi să ajung pe FDR. Nu înseamnă că obișnuiesc să plec cu mașina; am luat metroul.

Brooklyn oftează iar.

— Tot așa a fost și când, nu știu, te-am simțit? Azi, în Washington Heights[31], s-a ținut o întrunire a conducătorilor

[31] Cartier din nordul New Yorkului. (n.tr.).

orașului, ca răspuns la criza actuală. Voiam să mă-ntorc acasă, dar ceva m-a îndemnat să iau metroul către centru. Iar acel… ceva a devenit tot mai puternic, pe măsură ce mă apropiam de tine. Și apoi te-am găsit, în pericol.

— Suntem cinci, spune Manny.

O vede pe Brooklyn tresărind când înțelege ce vrea să spună.

— Oh, la naiba! Crezi că și ceilalți trei au necazuri.

Se încruntă și clatină ușor din cap.

— Uite ce e, mă bucur că am putut să te-ajut, dar… N-am acceptat o slujbă în plus. Am un copil, iar tata e bolnav. Dacă vrei să-ncerci să-i găsești, fă-o. Eu trebuie să mă-ntorc acasă.

Manny se pregătește să-i vorbească, s-o convingă, dar zărește cu coada ochiului ceva care îi atrage atenția. Se uită într-acolo și privirea i se îndreaptă către partea opusă a străzii, unde, pe colț, e o bodegă mică. Alături se află o spălătorie al cărei patron a fost destul de binevoitor ca să-i pună în față o băncuță șubredă. Pe băncuță se odihnește în bătrân, cu un câine de talie mică în lesă. E ocupat să pălăvrăgească în spaniolă cu o femeie care stă în picioare, în cadrul ușii spălătoriei; râd, amuzați de ceva. Dar câinele se uită la Manny și la însoțitorii săi, fixându-i fără întrerupere cu o privire care nu pare a unui animal.

La rândul său, Manny îl privește cu mai multă atenție. Dintre degetele cu gheare se ridică, asemeni unor frânturi de iarbă fantomatică de la locul celei mai recente plimbări, vreo șase cârcei albi, care flutură cu grație.

Îi vede și Brooklyn.

— Cineva își bate joc de mine.

Manny se holbează la câine, înfiorându-se.

— Așa s-a-ntâmplat pe FDR. Cârcei, orice ajunge în apropierea lor…

— Ca o blestemăție de boală, murmură Brooklyn.

Și Bel se uită fix la câine. Mijește ochii, ca și cum cârceii ar fi greu de observat, însă apoi se strâmbă și se cutremură.

— L-am văzut pe moșul ăsta plimbându-și câinele mai devreme, când ne plimbam noi. Dacă toată lumea care s-a aflat în parc odată cu noi e… contaminată, îmi imaginez ce-o să fie în oraș peste o zi sau două.

Amuțesc cu toții câteva clipe, gândindu-se la asta.

— Chestiile albe au căzut de pe femeie când am scăpat de celelalte, comentează Brooklyn.

Maschează asta foarte bine, dar fațada ei de stăpânire de sine s-a surpat la vederea unui câine. Câinele face totul perfid și amenințător.

— Când am terminat noi, femeia era chinuită doar de propria răutate, nicidecum de a altcuiva.

Manny se trezește gândindu-se la valul de forță care s-a răspândit dincolo de FDR după mica lui cascadorie cu taxiul. Știe ce s-a întâmplat cu el; e energia orașului, disipată în exterior ca val circular, odată ce Manny n-a mai avut nevoie de ea în formă concentrată. Cât de departe a ajuns acea energie împroșcată? Nu poate ghici, dar își aduce aminte că a ucis toți cârceii albi pe care i-a atins.

E o armă puternică – dacă el își poate da seama cum s-o utilizeze în totalitate. Manny se întoarce spre Brooklyn.

— Uite ce e, nu te pot forța să m-ajuți, dar, dacă trebuie să mă descurc singur, am nevoie de un curs intensiv ca să-nvăț cum să fiu newyorkez.

Ea clipește. Apoi urmează una dintre acele schimbări stranii, în urma cărora lumea se dublează – și acolo, în celălalt New York, cel bizar, perspectiva lui Manny se lărgește și crește în înălțime. O scală macro în loc de micro. Iar acolo, în celălalt tărâm, ea se conturează deasupra lui Manny, vastă și răsfirându-se, demențial de peticită și de densă. Nu doar mai bătrână, ci și mai mare. Mai puternică în multe moduri; brațele și trunchiul ei sunt îngroșate de cartiere musculoase, fiecare cu propriul ritm și propria faimă. Williamsburg, enclava Hasidim și paradisul artiștilor care au devenit epicentrul subculturii hipster. Bed Stuy (*do or die*)[32]. Crown Heights, unde revolte se iscă acum doar din cauza locurilor la micul dejun. Ea își ține maxilarul încordat cu ferocitatea încăpățânată a mafioților de pe vremuri și a muncitorilor din Rockaways, care s-au opus inevitabilei și brutalei creșteri a nivelului oceanului planetar. Dar și în centrul Brooklynului există turle – poate nu atât de grandioase ca ale lui și poate că unele dintre ale ei sunt, de fapt, turnurile grațioase și fanteziste ale parcului de distracții din Coney Island –, însă toate sunt exact la fel de strălucitoare, la fel de ascuțite.

Ea e Brooklyn și e puternică și, în clipa asta, el nu se poate împiedica să o iubească, oricât de nefamiliară i-ar fi înfățișarea.

---

[32] Bedford-Stuyvesant, ghetou al negrilor din Brooklyn, din care toată lumea voia să plece *(do)* sau să moară încercând să plece (*die*). (n.tr.).

Pe urmă e din nou o femeie de vârstă mijlocie, cu un zâmbet strălucitor și tăios.

— Cred că, în privința asta, te pot ajuta, acceptă ea. Presupun că trebuie, dacă rahatul ăsta se răspândește. Dar nu există nicio cale de a deveni o parte a acestui oraș.

Folosește dialectul local, apoi renunță la el de parcă și-ar schimba poșeta, fără efort și cu un rezultat întotdeauna perfect.

— Cei mai mulți oameni au nevoie de cel puțin un an până când simt cu adevărat chemarea orașului.

Cheumarea orașului, aude el. Ea spune asta strâmbând din nas, de parcă acolo ar exista într-adevăr un *u.* Accentul adaugă consoane cuvintelor și semnificații gândurilor.

— O să mă dedic complet învățăturii, răspunde el, adăugând intenționat un *u* la ultimul cuvânt și testându-i noua savoare.

Nu e întru totul corect. Brooklyn în loc de Manhattan. Dar tot e mai bine decât cu accentul din Midwest care îi infestează limbajul și pe care se decide, intenționat, să-l piardă. Nu-și are locul acolo.

— O să sun acasă, zice ea, în cele din urmă, cu un oftat. Le spun alor mei că întârzii. După aceea haideți să căutăm o cafenea sau…

Și pe urmă simt amândoi. În cealaltă lume, Brooklyn și Manhattan se dau înapoi un pas, în măsura în care entitățile cu fundații în loc de picioare o pot face, ca să lase loc pentru exploziva și strălucitoarea siluetă a clădirilor altcuiva asemeni lor.

În lumea oamenilor, se uită unul la altul și murmură, la unison, amândoi cu un perfect accent din sudul Indiei:

— Oh, haide! *Forma Pământului* e neeuclidiană. Asta înseamnă că tu folosești o altă matematică. Nu o distorsiona.

Bel se holbează la ei.

— E cel mai înfiorător lucru pe care l-am văzut azi, în afară de controlul minților cu spaghete extraterestre.

— OK, spune Brooklyn. Atunci luăm autobuzul transurban. Are o stație la câteva străzi de-aici.

Manny dă aprobator din cap. Știe instinctiv că trebuie să plece, deși încă nu are un simț al orașului suficient de dezvoltat ca să înțeleagă în totalitate ceea ce simte.

— Unde?

— Queens, răspunde Brooklyn. La naiba, era Queens!

Firește. Manny respiră adânc, apoi se întoarce spre Bel.

— Cred c-ar fi mai bine să te duci acasă. Iartă-mă, dar... O să fie ciudat. Mai ciudat.

Bel se leagănă pe călcâie și răsuflă sonor.

— Și, fiindcă pentru mine lucrurile au fost deja prea ciudate, da, sunt de acord. Mergeți cu Dumnezeu și așa mai departe.

Se retrage un pas și își flutură mâna.

— Încercați totuși să nu vă lăsați mâncați de ființele-spaghete. Nici măcar acum nu ești cel mai rău coleg de apartament pe care l-am avut vreodată.

Manny schițează un zâmbet și dă din cap în loc de „la revedere”, apoi se răsucește pe călcâie și pornește după Brooklyn, care se îndreaptă spre stația autobuzului. Așteaptă să ajungă la mai mult de o stradă distanță de Bel și la o depărtare considerabilă de câinele infestat de cârcei, apoi spune:

— Există deci un motiv pentru care nu luăm un taxi?

— Nu știu ce să-i spun taximetristului, răspunse Brooklyn. Queens e imens; acolo „o să simțim forța” la întâmplare. Mergem cu autobuzul până în locul de unde îl putem lua pe 7. Transportul în comun m-a condus la tine, așa că sper să se întâmple iarăși. Fiindcă s-ar părea că deja fac asta acum. S-a zis cu întorsul acasă.

Brooklyn oftează.

— OK.

Totul e frustram de nebulos. Dar Manny înțelege fără dubiu de ce merge ea repede și de ce nu așteaptă ca noile lor instincte bizare să le ofere mai multe indicii specifice, concrete. Are senzația neliniștitoare că trebuie să se grăbească, senzație care crește în el, mărindu-și rapid intensitatea, și e de netăgăduit. Undeva, o persoană tocmai devine Queens, iar persoana respectivă e în pericol. Dacă vor s-o ajute cât de cât cu ceva, trebuie să se grăbească.

Numai că... Ei bine, Manny nu se îndoiește că e deja prea târziu.

CAPITOLUL TREI

DOAMNA NOASTRĂ DIN (STATEN) AISLYN

E timpul.

Aislyn Houlihan e pe Staten Island, în stația St. George a feribotului, tremurând. Tremură acolo de douăzeci de minute.

Sunt scaune libere, pentru că e încă devreme, chiar înainte de începerea orei de vârf, de-asta feribotul nici nu o să se umple, dar ea preferă să se plimbe prin fața peretelui de sticlă în loc să stea jos. E mai bine să tremure mergând.

Stația nu e nimic mai mult decât o încăpere mare, intens luminată, în care încap câteva sute de oameni. N-ar trebui să aibă nimic înfricoșător. Pe pereți sunt postere cu reclame ale unor filme pe care ea n-are de gând să le vadă și ale unor farduri pe care probabil că n-o să le folosească niciodată. Oamenii din jur, care stau în picioare sau pe scaune, sunt *ai ei,* sunt poporul ei; o simte instinctiv, deși mintea se împotrivește când privirea îi alunecă peste chipurile unor asiatici, iar la urechi îi ajung cuvinte într-o limbă care probabil nu e spaniola și cu siguranță nici engleza. (*Quechua*[33], îi șoptesc noile sale simțuri stranii, dar nu vrea să le-audă.) Însă aceștia n-o deranjează, iar în jur sunt o mulțime de oameni normali și ea n-are niciun motiv să fie atât de îngrozită cum se simte. Groaza n-are întotdeauna un motiv logic.

În difuzoare răsună un anunț neclar și ușile mari de pe latura mai lungă a încăperii se deschid brusc. Dincolo de ele se află un doc neacoperit, de unde se pregătește de plecare feribotul de la ora 14:30. Cei o sută și ceva de oameni din stație se pun în mișcare către el. Aislyn îi urmează cu întârziere, șovăind.

De la primul pas, simte că e ceva în neregulă. Totul pare greșit. Oamenii de pe Staten pleacă de obicei cu feribotul dimineața, lăsând insula mai liniștită, mai pustie. Însă acum e după-amiază. În tot orașul – Manhattanului i se spune întotdeauna *orașul* – mii de localnici de pe insulă devin nervoși la sfârșitul zilei lor de lucru, se foiesc pe scaunele moderne,

[33] Limbă vorbită de amerindienii din Anzi. (n.tr.).

gândindu-se cu nostalgie la un loc unde încă mai sunt păduri, ferme și plaje, în marea lor majoritate intacte, și unde cele mai multe familii locuiesc în case discrete și au mașini, ca oamenii normali. Aislyn *pleacă* de pe insulă la ora la care cei mai mulți vor să se întoarcă. Înoată împotriva curentului, inversând polaritățile. Neconcordanța o apasă. Simte furnicături la rădăcina fiecărui fir de păr. Încearcă să-și țină picioarele oricum în mișcare, se folosește de curgerea mulțimii ca să se opună neconcordanței. Trece de uși. Iese pe doc, se îndreaptă spre vas. Își alege propria direcție în viață! Neconcordanța nu există, probabil, decât în imaginația ei.

Sau… poate că se-ntâmplă altceva. Poate că nu-și târăște pașii din cauza vântului puternic din port; poate de vină sunt tălpile ei de plumb și gambele de piatră. Poate că nu-i zvâcnește pielea capului doar fiindcă părul îi flutură în vânt. Poate că insula – insula ei – trage de ea, avertizând-o, cu spaimă, cu dragoste.

Sau poate e începutul unui atac de panică.

Încearcă să-l respingă și ajunge până în capătul rampei care duce spre vas. Îi citește numele, *John F. Kennedy*, scris pe timonerie; e numele călăului ei. JFK s-a temut de vreun lucru înainte să-i zboare cineva – gloata, după cum spune tatăl ei, un nebun, după cum spune mama ei – creierii? Dacă se urcă pe vas, o să ajungă într-un oraș unde astfel de lucruri se petrec cu regularitate. Oamenii se ucid unul pe altul și pe IS, mereu, dar în oraș e altfel. Acolo totul e altfel.

Dacă se urcă pe vas, o să vină înapoi schimbată.

Cineva o înghiontește cu putere.

— Hei, stai în drum.

Dacă se urcă pe vas, o să vină înapoi ca o *neconcordanță*?

Altcineva îi pune mâna pe braț. Pe rampă e destulă înghesuială pentru ca omul respectiv s-o îmbrâncească mormăind o înjurătură, când mulțimea îi împinge înainte, făcându-l să-i strângă în mână sânul drept. Nu o doare și e evident un accident, dar, când se uită în jur, să vadă cine a atins-o, ochii îi cad pe o piele atât de neagră, încât are impresia că privește într-o bilă 8 magică înainte ca micul obiect de plastic din interior să apară, spunând: ACUM INTRĂ ÎN PANICĂ.

Gândurile ei iau foc – PLEACĂ IA MÂNA DE PE MINE NU MĂ ATINGE SCOATEȚI-MĂ DE-AICI – și trupul i se încordează fără

niciun imbold conștient. Acum se mișcă împotriva fluxului (deși, în sfârșit, la unison cu dorințele insulei), clătinându-se de la o atingere îngrozitoare la alta și întrebându-se tot timpul ale cui țipete îi străpung urechile. Își recunoaște cu întârziere propria voce. Oamenii din jur încremenesc sau se retrag brusc din calea femeii nebune, dar sunt prea aproape. O strivesc. Se zvârcolește printre ei, deja întoarsă către ușile de sticlă.

— Ho, ho, ho! spune cineva și sună ca și cum ar încerca s-o oprească.

Cine e? Nu-l poate lăsa pe negrul ăla s-o atingă din nou.

Degetele care o prind de încheietura mâinii sunt albe. Nu-l vede pe posesorul lor, dar îi brăzdează carnea cu unghiile înainte de a se smuci. Altcineva țipă, apoi mulțimea se despică și, în sfârșit, în sfârșit, e liberă. Aleargă dincolo de ușile de sticlă, aleargă prin stație. Un polițist iese de la toaletă încă încheindu-și centura și ținând împăturit sub braț un exemplar din ziarul *Post.* Strigă după ea și Aislyn știe că ar trebui să se oprească. Tatăl ei i-a spus și i-a tot spus: *Numai infractorii fug.* Și ea a zgâriat pe cineva, ăsta nu e un atac? Acum e infractoare. O vor duce la închisoare, pe RIKERS ISLAND, o insulă complet diferită de a ei, unde totul e mai rău. O vor sili să plece de pe IS, să se urce într-o ambarcațiune a poliției, și niciodată n-o vor lăsa să se întoarcă…

— Însă nimeni nu poate sili un oraș să facă ceva ce nu vrea, spune o persoană în apropierea ei, cu nedumerire în glas, iar Aislyn se uită în stânga și vede o femeie fugind alături de ea.

E atât de uluită, încât se împleticește în plină alergare. Femeia întinde repede o mână ca s-o sprijine și amândouă se opresc brusc, clătinându-se. Aislyn e ușor surprinsă când descoperă că a ajuns deja afară din stație, între două dintre cele peste zece peroane pentru autobuze care o mărginesc. Străinii în trecere se uită lung la ea, iar Aislyn se înfioară sub privirile lor, trăgându-se ușor înapoi, dar briza a reușit s-o smulgă din ciclul panicii. Înghite în sec, începând să se calmeze.

— Gata, gata, spune femeia, ținând-o acum de umeri.

Îi zâmbește liniștitor și e reconfortant s-o privească: păr blond-alburiu, tuns pixie în jurul unei fețe palide, cu ochi cenușii. Poartă sandale care, evident, nu o împiedică s-alerge. Probabil că blugii ei albi sunt eleganți; bluza albă este, cu siguranță. Vorbește în timp ce Aislyn se holbează la ea în tăcere, cu

răsuflarea tăiată.

— Așa e mai bine, nu? Aici nu e nimic înspăimântător. Nici ambarcațiuni. Nici apă. Nici imigranți ilegali care te-ating. Nici gloata de pe doc, care-ncearcă să te oblige să traversezi portul! Apropo, nu te condamn. El, Manhattanul, o fi fiind foarte frumos, dar e plin de-albine.

Absurditatea monologului spulberă tot ce a mai rămas din panica lui Aislyn. El, Manhattanul? Nu e normal să folosești pronume personale când vorbești despre ceva neînsuflețit, nu? Și… *albine*? Chicotește fără să vrea.

Dar, înainte să analizeze toate cuvintele, telefonul ei începe să sune. Tresare violent. Femeia continuă să-i mângâie umărul – un gest cu totul deplasat, pe care-l repetă de când s-au întâlnit, de parcă ar vrea să înlocuiască amintirea tuturor atingerilor unor străini – și, în mod bizar, astfel o ajută să se simtă mai bine. Aislyn își înșfacă mobilul și vede cine o caută: MATTHEW HOULIHAN (TATA).

— Unde ești? o întreabă el, imediat ce Aislyn răspunde apelului.

— Îmi văd de treburi, spune ea.

N-a știut niciodată să mintă și tatăl ei e extraordinar de priceput, o miroase imediat ce încearcă s-o facă, așa că, indiferent despre ce ar fi vorba, are mereu grijă să existe o doză de adevăr în răspunsurile ei. Acum, în drum spre feribot, chiar s-a oprit să cumpere usturoi.

— Am luat ceva de la un magazin alimentar și mai rămân puțin la cumpărături. E totul în ordine la serviciu?

Întotdeauna e de preferat să-l facă să se concentreze asupra lui însuși, nu asupra ei. El oftează și mușcă momeala.

— Pur și simplu mi s-a acrit de *imigranții* ăștia, spune.

Când e la lucru, are grijă mereu să aleagă cuvinte acceptabile, nu pe cele folosite acasă. I-a explicat lui Aislyn că așa o dau în bară polițiștii. Nu știu cum să țină acasă cuvintele de acasă și pe cele de la serviciu, la serviciu.

— *Oamenii* ăștia. Azi-dimineață am fost nevoit să arestez un tip – stătea pur și simplu în mașina lui, corect? Am dedus că-nvârte ceva dubios. N-am găsit nimic, dar n-avea niciun act de identitate, corect? Așa că am notat numărul de înmatriculare al mașinii și i-am spus c-o să sunăm la Imigrări. Știi, doar ca să-l sperii. A reacționat exact cum mă așteptam. A zis că e

portorican, că ei sunt *cetățeni*, m-a insultat în fel și chip, a început să spună c-o să se plângă pe Twitter că e victima discriminării etnice.

Aislyn aude efectiv cum tatăl ei își dă ochii peste cap.

— Și l-am lăsat să *plângă.* Într-o celulă, arestat pentru atac.

Transformarea furiilor lui bombastice în conversație e un talent pe care Aislyn și l-a perfecționat vreme îndelungată. Pune o întrebare despre ceva din ultima lui frază, apoi își lasă din nou mintea să zboare către altceva. Numai așa a reușit, de-a lungul anilor, să facă loc pentru propriile ei gânduri.

— Atac, tati? Ești OK?

El pare uluit, dar și încântat, ceea ce e bine.

— Oh… nu, Apple[34]. Nu-ți face griji pentru bătrânul tău tată. Dacă m-ar fi atacat într-adevăr, i-aș fi tras destule șuturi ca să-și bage mințile în cap, sub fes. Nu, am avut doar nevoie de un pretext ca să-l duc la răcoare.

Aislyn îl aude și cum ridică din umeri. Apoi îl aude chicotind.

— A spus că asculta muzică New Age la radioul din mașină ca să se relaxeze, dacă poți să crezi așa ceva! Oamenii ăștia…

Aislyn îl ascultă dând din cap absentă, uitându-se în jur și încercând să-și aducă aminte ce autobuz trebuie să ia de la feribot până acasă. Însă îi cad ochii și pe femeia stranie, care e încă lângă ea, cu mâna pe umărul ei. O mână pe care abia dacă o simte; nervii ei nu par să înregistreze nici greutatea, nici căldura care ar trebui să fie acolo. Prin contrast, celălalt braț – cel de care a apucat-o negrul pe rampa feribotului – încă o furnică. Oare i-a făcut ceva? Poate acum i se infiltrează prin piele droguri care erau pe mâinile lui? Tatăl ei a avertizat-o că există droguri care lucrează așa.

Însă atenția i-a fost atrasă de ceea ce face femeia îmbrăcată în alb, când și când, în timp ce stă lângă ea. Cu mâna liberă, atinge oameni care trec pe trotuar – nu pe toți, doar câte unul ici și colo. E doar o ușoară bătaie prietenească pe umăr. Cei atinși nu par să observe. Dar, când un bărbat se oprește să-și lege șireturile, Aislyn vede un lucru curios. Acolo unde l-a atins femeia, din materialul tricoului iese un soi de moț firav și palid, care, sub ochii lui Aislyn, se lungește și se îngroașă, crește până când ajunge de vreo cincisprezece centimetri și, sub adierea brizei, flutură peste umărul bărbatului. E alb și de grosimea unui

---

[34] *Apple* – măr, în lb. engleză. (n.tr.).

fir de ață.

OK, chestia asta este extrem de bizară. E bizar și că femeia cu păr blond-alburiu a decis să rămână atât de aproape de ea pe durata unei convorbiri telefonice evident private. Poate vrea doar să se asigure că Aislyn se simte bine.

Tatăl ei tace. Dar, tocmai când ea crede că a scăpat, adaugă:

— Oricum, adineaori am auzit pe canal o alertă și, în fine, m-am gândit la tine.

Aislyn se încordează. Tatăl ei numește *canal* frecvența stațiilor radio ale poliției.

— Au spus că o fată a cărei descriere ți se potrivește a provocat niște tulburări și a atacat pe cineva.

Alt obicei: Aislyn respinge suspiciunea chicotind. Știe că seamănă a râs nervos. Dar ea pare mereu nervoasă.

— Nu există o mulțime de fete de treizeci de ani cu părul castaniu?

Chicotește și el, iar asta o relaxează.

— Ba da. Și nu te văd tăind pe cineva cu cuțitul. (*Un cuțit*? se miră ea în gând – dar are unghii destul de lungi.) Sau urcându-te pe feribotul ăla.

Aislyn își pierde controlul și se crispează. Femeia în alb o bate din nou pe umăr, murmurând ceva liniștitor, dar de data asta n-o ajută la fel de mult.

— M-aș fi putut urca pe feribot, izbucnește ea. Dacă aș fi vrut.

Acum chicotitul lui o enervează.

— Tu? Orașul ăla te-ar înghiți pe nemestecate, Apple.

Pe urmă, ca și cum și-ar da seama că ea s-a ofensat sau ca și cum n-ar vrea s-o ofenseze, continuă pe un ton mai blând.

— Tu ești fată bună, Aislyn, și orașul nu e un loc potrivit pentru oamenii buni. Ce ți-am spus eu întotdeauna?

Ea oftează.

— Tot ce se întâmplă altundeva se întâmplă și aici, dar măcar aici oamenii se străduiesc să fie amabili.

— Da. Și mai ce?

— Stai acolo unde ești fericită.

— Exact. Devine orașul vreodată locul unde ești fericită? Te duci acolo. Dar cât timp o să te simți fericită? Rămâi acasă. Ne e nimic în neregulă dacă rămâi acasă.

Da. Și-a spus asta în fiecare zi a vieții ei de adult, pentru a se consola că, deși e femeie în toată firea, continuă să locuiască

împreună cu părinții. E o minciună. E singuratică și îi e rușine și n-a renunțat la speranța că, undeva și cândva, va avea parte de o viață incitantă și sofisticată. E genul de minciună de care are nevoie, mai ales după dezastruoasa încercare de îmbarcare pe feribot.

— Așa e. Mulțumesc, tati.

Știe că el zâmbește.

— Spune-i mamei tale că o să-ntârzii. O arestare înseamnă hârtii peste hârtii. Afurisiții ăștia de oameni.

Oftează de parcă portoricanul cu piele maronie ar fi ascultat muzică New Age special ca să întârzie el la cină, apoi închide.

Aislyn lasă telefonul, își atârnă în sfârșit geanta de umăr și își vine în fire – sau cel puțin se străduiește. Femeia ciudată continuă să stea cu mâna pe umărul ei, deși se încruntă ușor, parcă întrebându-se ce-i caută mâna acolo. Și Aislyn se uită la mâna ei.

— E vreo problemă?

— Ce? Oh!

Femeia își retrage în sfârșit mâna și zâmbește.

— Totul e perfect. Doar că, după toate aparențele, va trebui s-aleg calea neplăcută.

Zâmbetul i se lățește, devine mai sincer.

— Dar știu că, în privința ta, am dreptate.

Pentru prima oară, pe Aislyn o cuprinde neliniștea. Deși nu arată înspăimântător, femeia are totuși ceva nefiresc.

— Dreptate din ce punct de vedere?

— Ei, în primul rând, n-am reușit să te revendic ca posesiune.

Femeia își încrucișează brațele și, întorcându-se cu spatele spre stația feribotului, privește grupul de clădiri înalte, cu birouri, și zgârie-norii cu apartamente care domină acea parte a insulei.

— Ai înclinația corectă, dar, cu toate că orașul tocmai a renăscut azi-dimineață, tu erai deja destul de strâns legată de spiritul acestui loc ca să mă împiedici să te atrag. Acum chiar și *miroși* ca un oraș, nu ca o ființă umană obișnuită.

Ridică din umeri. Aislyn o ascultă nedumerită, apoi își apleacă pe furiș capul ca să-și miroasă subsuorile.

Femeia a început să murmure ceva pentru sine, cu ochii la siluetele mărunte ale clădirilor din cartierul St. George.

— De la Londra încoace n-am mai avut atâta bătaie de cap.

De obicei e mai ușor să izolezi vectorii. Structura orașului e, firește, o sfidare la adresa predictibilității, dar există manifestări epigenetice, fluxuri metabolice care ar trebui să fie perceptibile de la început până la sfârșit. E totuși orașul ăsta.

Clatină din cap, încruntându-se.

— Prea mulți newyorkezi sunt New Yorkul. Coeficientul său de aculturație e periculos de mare.

Capul îi pivotează, întorcându-se spre Aislyn. (Cu asta seamănă, cu un pivot. Ca și cum mușchii gâtului ar fi motoare sau roți de transmisie ori altceva de natură mecanică.) Femeia pare să fi căzut pe gânduri.

— Știi cine ești?

— Păi… nu…

Aislyn se uită din nou în jur. De la ce peron trebuie să ia autobuzul? Sunt atât de multe și toate arată exact la fel. Poate ar trebui să aleagă unul la întâmplare și să plece într-acolo. Pentru că femeia asta are ceva care-o face să creadă că e nevoie de o tactică de retragere.

— Îmi pare rău, dar nu cred că…

Urmează un moment – retrospectiv, și-l va aminti cu mare claritate – în care simte că atenția femeii în haine albe își schimbă obiectul. Până acum, a fost… nu în întregime de față. Zâmbetele ei liniștitoare au mascat o distanțare și o trecere-prin-mișcări, dacă există așa ceva. Însă, deodată, femeia devine *aici,* o prezență; devine chiar mai mult decât atât. Acum o intimidează. E doar cu câțiva centimetri mai înaltă decât Aislyn, dar o domină cu centimetrii ăia. Zâmbește și, îngropată sub umbra ei, Aislyn se simte mică și uitată, groaznic și disperat de singură.

Dar, aproape în aceeași clipă, în ea crește *celălalt sentiment.* Cel care-a cuprins-o brusc dimineață, în timp ce spăla vasele după micul dejun și se gândea la *Secretul scoțienei,* romanul de dragoste pe care-l citise în noaptea dinainte. Poate fantazase puțin, imaginându-și cum e să fii o femeie nobilă, mândră și încăpățânată din Highlands, care se hotărăște să înceapă pe furiș să se culce cu un grăjdar străin, care nu e negru, dar, când se excită, are penisul aproape negru, cu excepția vârfului (partea aia e roz și Aislyn nu e sigură dacă e vorba despre o licență artistică a autorului sau despre ceva într-adevăr posibil).

Pe urmă, când freca o tigaie, curățând-o de crusta de ou și

vizualizând scena de sex din capitolul citit mai înainte, a început să audă, chiar în mintea ei, țipete. Strigăte brutale, vulgare, *mânioase* – atât de pline de furie încât, dacă le-ar fi auzit cu urechile, n-ar fi reușit nicidecum să înțeleagă cuvintele. Mânie incoerentă. Însă în minte nu numai că auzea cuvintele, le și *știa,* le *simțea.* Voia să lupte, fiindcă erau cuvinte rostite de cineva care, undeva, se lupta. Ea știa cumva asta. Agresiunea indirectă o inundase cu o furie atât de cumplită, atât de copleșitoare, încât fusese nevoită să se ducă în camera ei și să distrugă o pernă. Așa ceva nu-i stătea în fire, nu, nici vorbă. Ea nu riposta niciodată. Totuși în dimineața aceea sfâșiase perna, făcând-o zdrențe, apoi părăsise locul spumosului carnaj cuprinsă de dorința nestăpânită de a ajunge în oraș. În urma acelei furii, imboldul fusese atât de puternic încât, pentru prima oară din mulți ani, chiar încercase să plece.

Numai ca să eșueze. Din nou.

Oricum, Aislyn simte respectiva furie stranie și puternică trezindu-se iarăși în ea. Cine e femeia asta, ca s-o supravegheze așa? N-are ce căuta aici. Aislyn știe. I-o fi fiind frică de oraș, dar IS e insula *ei* și nu permite să fie dominată pe propriul teren, în locul care-i este cămin.

Dar, înainte să deschidă gura ca să gângăvească o versiune devastatoare a frazei „te rog pleacă până nu chem poliția”, Femeia în Alb se apleacă și-i rânjește în față.

— Ești Staten Island, spune apoi.

Aislyn tresare. Nu o surprind cuvintele, ci faptul că le-a pronunțat altcineva. Femeia râde încetișor, tot îndreptându-și privirea spre fața ei și îndepărtând-o, de parcă i-ar sorbi șocul.

— Cea uitată și cea disprețuită când se ostenesc să și-o amintească. Locul pe care nimeni, în afară de locuitorii săi, nu-l consideră o „adevărată” parte a New Yorkului. Și totuși iată-te! Cumva, în ciuda neglijării și a disprețului, ți-ai creat o cultură suficient de specifică pentru a supraviețui renașterii. Iar azi-dimineață ai auzit restul orașului chemându-te. *Nu-i așa*? continuă femeia.

Aislyn se retrage un pas. Doar fiindcă se simte înghesuită.

— Nu. N-am auzit…

Dar a auzit. *Chiar* a auzit. A auzit insistenta cerere fățișă și provocatoare a orașului și o parte din ea a încercat să-i răspundă. Așa a ajuns în stația feribotului. Se oprește la mijlocul

frazei fiindcă de fapt nu e nevoie să pronunțe cuvintele. Femeia în Alb o cunoaște pe Aislyn la fel de bine cum își cunoaște ea insula.

— Oh, biata de tine, adaugă Femeia și pe chipul ei expresia avidă este înlocuită de una tandră cu atâta iuțeală, că furia lui Aislyn dispare.

Acum nu mai simte decât o neliniște care crește rapid în prezența femeii.

— Nu te poți împiedica să percepi o parte din adevăr, dar ești singură în mijlocul imensității, ca o algă care plutește în mijlocul unei mări înverzite de mulțimea algelor, convinsă de lipsa ta de importanță, chiar dacă reprezinți o amenințare pentru o sută de miliarde de realități. Te-aș compătimi dacă n-ar exista amenințarea.

— Eu...

Aislyn îi răspunde holbându-se la ea. Algă? Asta e într-o altă limbă? Pare să fie singularul cuvântului *alge.* Dumnezeule, străina tocmai a numit-o *microb*?

— Și acum va trebui să trăiești adevărul ăsta, continuă Femeia.

Nu mai e dominatoare – cel puțin nu în aceeași măsură dar superioritatea arogantă pe care-o radiază când își exprimă îngrijorarea nu e cu mult mai suportabilă. Aislyn o privește lung, încă încercând să-și dea seama dacă a fost sau nu insultată. Femeia se apleacă, apropiindu-se.

— De-asta ți-e frică de feribot. Jumătate dintre oamenii de pe insula asta sunt complet îngroziți de traversarea zilnică a apei. Știu că pe malul celălalt nu-i așteaptă puterea și fascinanta frumusețe pe care le vedem de aici, ci slujbe mizerabile plătite încă și mai mizerabil și barmani aroganți, cu lațele strânse în coadă, care strâmbă din nas și când li se cere să facă o nenorocită de cafea, și cățele de chinezoaie fandosite care abia vorbesc o engleză stricată, dar scot venituri de șapte cifre din jocuri de noroc, lăsându-te fără contul *tău* 401(k)[35], și feministe, și evrei, și travestiți, și nnnnnegri, și *liberali,* e plin de liberali retardați, care fac lumea un loc sigur pentru orice soi de perversiune. Iar cealaltă jumătate a locuitorilor insulei sunt

---

[35] 401(k) este un plan de investiții scutite de taxe, sponsorizat de angajatorul deținătorului său; taxele se plătesc abia în momentul retragerii banilor, ceea ce se întâmplă de obicei după pensionare. (n.tr.).

barmani, chinezoi și feministe, rușinați că nu-și pot permite să trăiască pe malul celălalt, părăsind insula pentru totdeauna. *Tu ești ei toți,* Aislyn. Porți în tine temerile și resentimentele unei jumătăți de milion de oameni, așa că de ce-ar fi de mirare că o parte din tine vrea s-o rupă la fugă urlând?

În momentul ăsta, Femeia face mai mult decât s-o domine, intimidantă. Își flutură brațele, vorbește în șoapte teatrale, la fel de sonore ca un țipăt, cu nările dilatate, cu ochii larg căscați. Și Aislyn reacționează așa cum face de obicei când cineva mai înalt și mai gălăgios începe să țipe; se retrage în ea însăși, înclinându-se ca să se îndepărteze de Femeia care se apleacă tot mai mult spre ea și ținându-și cureaua genții cu amândouă mâinile, ca pe un scut.

Când Femeia rămâne fără cuvinte și amuțește cu o pată de salivă înspumată pe buze, Aislyn nu se poate gândi decât la un singur lucru. Și răbufnește:

— Eu… eu n-am cont 401(k).

Femeia în Alb își lasă capul pe-un umăr. Devine mai puțin dominatoare.

— Ce?

— A… ai spus…

Aislyn înghite în sec. Nu poate pronunța cuvântul ăla acolo, în stația feribotului. E un cuvânt de acasă.

— Ai spus că… asiaticele îți iau contul 401(k). Însă eu, eu n-am așa ceva.

Femeia în Alb se holbează la ea. Probabil aude prima oară ceva mai nebunesc decât ce îndrugă ea însăși. Și, câteva clipe mai târziu, izbucnește în râs. E un râs oribil. Plin de încântare, dar groaznic – subțire, prea ascuțit, cu ceva tăios, care-i amintește lui Aislyn de fetele rele din liceu sau poate de râsul cotcodăcit al unei vrăjitoare dintr-un desen animat. Auzindu-l, trecătorii tresar și se uită apoi la Femeie de parcă ar fi auzit o avertizare din lumea de dincolo.

Și totuși, peste alte câteva secunde, Aislyn se trezește zâmbind și ea. Doar puțin. Apoi, pe măsură ce tensiunea momentului se spulberă, începe să chicotească. Râsul e mai mult decât molipsitor. Aislyn e contaminată. Legătura emoțională se face prin catharsis. Brusc, ea și Femeia în Alb râd împreună atât de tare încât forța propriei voci o face pe Aislyn să lăcrimeze și cu atâta poftă încât, preț de câteva clipe

superbe, niciunul dintre necazurile ei nu mai înseamnă nimic. De parcă ea și necunoscuta ar fi prietene de ani buni.

Când hohotele se sting, Femeia în Alb își șterge un ochi și pare copleșită de regrete.

— Oh, vai de mine! A fost încântător. Trebuie să recunosc, o să-mi lipsească universul ăsta după ce totul va fi spus și făcut. E hidos, dar nu lipsit de mici bucurii.

Aislyn încă zâmbește, inundată de endorfine.

— Spui vreodată și ceva… normal?

— Nu și dacă pot să evit.

Cu un mic oftat, Femeia în Alb îi întinde o mână.

— Dar vreau să te-ajut. Te rog, spune-mi că mă lași să te-ajut.

Acceptarea unei mâini care oferă ajutor e un gest reflex. Totuși Aislyn se încruntă.

— Pentru… ce am nevoie de ajutor?

— Pentru întregul proces. Am mai văzut, de sute de ori, alții ca tine ajunși în acest punct și întotdeauna e… tensionat. Îmi placi, Aislyn, insulă mică, și ceea ce-o să ți se întâmple dacă avatarul principal se trezește în cele din urmă e groaznic. E un monstru. Vreau să te salvez din ghearele lui.

Încă simțind ușurarea care i-a limpezit mintea după criza de râs, Aislyn nu se îndoiește că Femeia e nebună. A crezut întotdeauna că mai ales în oraș întâlnești nebuni – oameni fără adăpost drogați și violatori care își poartă părul murdar împletit în codițe și care (presupune ea) sunt plini de răni de la păduchi și de la bolile venerice. Femeia e bine îmbrăcată și curată, dar privirea îi strălucește puternic, ca a unui maniac, iar vocea clară și veselă îi sună fals. Nimeni nu e, niciodată, chiar atât de fericit. Evident nu e De Pe Aici. Poate e și ea imigrantă – intrată legal în țară, firește. O fi fiind vreo canadiană scoasă din minți de frig și de sistemul public medical.

E totuși o nebună pe care Aislyn o găsește pe placul ei. Mai mult decât atât, spune că vrea s-o ajute – și pare să știe cumva de vocile stranii din capul ei și de straniul impuls care a adus-o în stația feribotului. Asta o determină pe Aislyn să fie mai înțelegătoare ca de obicei.

Așa că întinde mâna, ca s-o strângă pe a Femeii.

— OK, atunci. Eu sunt Ais…

Amuțește brusc, amintindu-și că Femeia îi știe deja numele. De unde?

— Staten Aislyn, completează femeia și chicotește de parcă gluma asta n-ar mai fi fost făcută de alți o mie de oameni întâlniți de Aislyn în decursul vieții sale.

Și nu e prima oară când regretă că părinții ei au preferat pronunția americanizată a numelui, nu pe cea mai dulce, irlandeză. Femeia îi apucă mâna și i-o scutură cu prea multă vigoare.

— Da. Încântatădecunoștință e o formulă potrivită, nu? Suntem amândouă entități mixte, pentru care limitele spațiului, timpului și cărnii au semnificație! Să fim cele mai bune prietene.

— Păi… OK.

Femeia îi strânge din nou mâna, apoi practic i-o azvârle.

— Acum, fiindcă pari înțelegătoare din fire, să începem cu salvarea temporară de la anihilarea existențială a acestui nod local al realității tale consensuale, de ce nu?

— Ei, eu chiar trebuie să plec acasă… o clipă, ce?

Anihilare e cuvântul pentru a cărui înțelegere a avut nevoie de câteva clipe.

— Ai auzit de Incidentul de pe Pod?

Ca și *Femeia în Alb,* denumirea a primit, în mintea lui Aislyn, inițiale majuscule.

— Bineînțeles, dar…

Femeia s-a întors către contururile Manhattanului, care se profilează pe boltă arcuindu-se mai sus de acoperișul stației de feribot. Podul în cauză nu e vizibil din punctul unde se află ele, dar urmările accidentului au afectat, pe toată durata zilei, întreaga zonă metropolitană. Chiar în acel moment, trei avioane militare *capătă contur* pe cer și virează către East River, deasupra căruia se rotesc apoi. Femeia se leagănă ușor pe călcâie.

— Știi din ce cauză s-a prăbușit podul? o întreabă pe Aislyn. Din cauza mea! Eu am făcut-o. A fost un accident, ține minte asta; ținta mea era rahatul ăla mic, principalul.

Zâmbetul Femeii dispare la fel de brusc cum a apărut.

— Orașele luptă întotdeauna când vin după ele, numai că de obicei lupta e corectă. Forță contra forță – așa ar trebui să fie –, însă el practic a aruncat în mine cu *concepte.* N-am avut idee că specia voastră a evoluat până în punctul în care poate folosi în luptă macroconcepte abstracte energizate. Cine se așteaptă să vadă microbii dezlănțuindu-se? Atunci am știut că timpul

atacurilor pe furiș a trecut.

Aislyn a rămas cu ochii la ea, uitându-și toată stânjeneala sub năvala șocului și a groazei. *Teroristă*! strigă mintea ei… și respinge ideea. Teroriștii sunt arabi bărboși care mormăie în limbi guturale și vor să violeze virgine. Femeia asta e doar nebună. Nu poate fi ea cea care a rupt podul, dar poate fi destul de țicnită ca să devină periculoasă. Aislyn se hotărăște să-i cânte în strună până ce ajunge într-un loc unde să se afle în siguranță.

— Oh! Ă… O… OK.

Capul Femeii în Alb pivotează, întorcându-se iar spre ea.

— Dormeam, continuă să explice. Adică dormea cea mai mare parte a mea. Până acum n-am avut niciodată nevoie de mai mult decât o mică fracțiune din mine însămi ca să acționez pe tărâmul ăsta. Dar condițiile sunt corecte și mi-am câștigat deja aici un punct de sprijin.

O cuprinde din nou pe Aislyn cu brațul pe după umeri, înainte ca ea să fi găsit un mod politicos de a i-l îndepărta.

— Știi, sunteți cinci, pe lângă principal. Cinci potențiali aliați. Cinci slăbiciuni pe care le pot exploata.

Ceea ce iese din gura Femeii *aproape* că are sens. Aislyn *aproape* că înțelege… dar, în final, scutură din cap, frustrată.

— Ce principal?

— Avatarul principal. Ajută-mă să-l găsesc și pe urmă o să fii liberă.

— Liberă? Dar nu sunt…

Femeia s-a pus în mișcare, trăgând-o după ea. Spre surprinderea lui Aislyn, se îndreaptă spre autobuzul cu care trebuie să plece, așa că se hotărăște să scape de brațul Femeii.

— Liberă? Nu. Acum ești o parte a lui. Ei, asta nu e bine; faceți cu toții parte unii din alții. Ce cred eu? Uite cea mai potrivită explicație pe care-o pot da. Colonia asta de alge, acest *ghem de microbi,* are nuclee… Hmm, nu, stai, toți cei din specia voastră au suflet; analogia e greșită.

Oftează cu nerăbdare.

— Voi șase sunteți răspunzători într-o mult mai mare măsură decât toți ceilalți. Și, firește, sunteți foarte bine acordați unii cu alții. Ceea ce înseamnă că găsirea unuia dintre voi mă poate ajuta să-i găsesc pe toți ceilalți.

Zâmbește, arătându-și toți dinții.

— Mai ales pe *acela.*

Au ajuns la autobuz și s-au oprit în fața ușilor lui deschise. Judecând după ora afișată de telefonul lui Aislyn, până la plecare mai sunt trei minute. Începe să se teamă că Femeia în Alb o să vrea s-o însoțească pe drum, poate chiar până acasă. Încearcă să găsească o scuză, ceva care să justifice de ce nu se poate.

— Acum du-te direct acasă, spune Femeia, spre marea ei ușurare. Am și alte treburi de care să mă ocup. Dar, până când ne vom revedea, gândește-te la ceva.

Femeia se apleacă spre ea, ca să-i vorbească în șoaptă, confidențial; Aislyn reușește cu greu să nu sară înapoi.

— De ce te-au lăsat ceilalți neprotejată?

Aislyn simte întrebarea ca o palmă. Rămâne cu durerea, apoi amorțește.

— C… ce?

— Ei, până acum am reușit să vă localizez aproape pe toți.

Femeia întinde mâna liberă și își studiază unghiile. Sunt lungi și curbate.

— Bronx e o zonă locuită de oameni furioși și suspicioși, care se așteaptă să fie trădați; e șireată, o să fie nevoie de un plan ca s-o abordez. Manhattan s-a urcat pe cupola unui taxi în mers și mi s-a prezentat, cu foarte mare curaj; tipic. Brooklyn, numai tupeu și aroganță, a venit să-l salveze când am încercat să mă prezint la rândul meu. Iar afurisitul de São Paulo e încă aici, undeva, necioplitul ăla! Probabil că-l apără pe principal de mine.

În timp ce Aislyn se străduiește să priceapă despre ce e vorba (*sunteți cinci*), Femeia îi înfige cuțitul mai adânc în rană.

— Dar nimeni n-a venit să *te* salveze sau să *te* apere. Manhattan și Brooklyn devin aliați puternici în timp ce încearcă împreună să-i găsească pe Bronx și pe Queens… Dar la tine nu s-au gândit. Nici măcar o dată.

Aislyn o fixează la rândul ei cu privirea, înțelegând în sfârșit. Sunt cinci, plus al șaselea, care e *principalul.* Ea e Staten Island, iar ceilalți cinci sunt celelalte districte, plus New Yorkul însuși. Oare acești străini sunt la fel ca ea? Simt și ei nevoile mai multor mii de oameni, aud în minte milioane de voci? Vrea să-i întâlnească. Să le pună întrebări, de exemplu *Cum îți faci districtul să tacă*? Și *Districtul îmi e într-adevăr prieten sau sunt foarte singură*?

Dar nu i-a găsit, fiindcă i-a fost frică să ia feribotul. Și, dacă ar

fi ajuns în Manhattan, cum le-ar fi dat de urmă? Dacă Manhattan și Brooklyn s-au găsit unul pe altul, trebuie să existe o cale. Un fel de sonar al orașului sau altceva, care s-ar fi activat dacă încerca să meargă la ceilalți. Însă, fără efortul ăsta din partea ei, sonarul a rămas mut.

Și de ce nu pot ei să vină la ea?

E incomod, își reamintește. *Pentru oamenii din oraș e întotdeauna incomod să vină pe Staten Island.*

Da, dar e important, nu? Știu că orașul are cinci districte, fir-ar să fie. Și, dacă au preferat să nu vină s-o caute...

Cine o să te creadă? îi strigă vocea tatălui ei în memorie. *Cine o să te-ajute*? *Nu-i pasă nimănui, nici cât negru sub unghie. Nu contezi pentru nimeni.*

Nu i-a spus niciodată așa ceva, dar ea a absorbit oricum cuvintele și acum le are înfășurate în jurul oaselor, au contaminat-o pătrunzând tot atât de adânc ca plumbul și sunt tot atât de toxice. Nu poate scăpa de convingerea viscerală că *nimeni nu se sinchisește de ea,* așa cum nu poate scăpa de teama de oraș.

— Nu cred că te-au dat *intenționat* uitării, ține cont de asta, spune Femeia. În cele din urmă își vor aduce aminte și vor veni, dar detestă călătoria cu feribotul. E atât de lentă, de incomodă. Mai e și podul Verrazano, dar te costă atât de mult! Ce soi de district se face atât de inaccesibil? Evreul ăla care cântă jazz cu o mulțime de negri n-a numit New Yorkul „un loc al vizitatorilor”? Dar nu s-a gândit la zona asta. Dintre tot ce-ar fi putut să menționeze, a ales *Yonkers,* dar n-a pus în cântec și districtul ăsta. De Staten Island toată lumea își amintește cu întârziere.

Aislyn îi ascultă cuvintele, detestându-le și știind că redau adevărul. Nimeni nu se sinchisește de ea. Nimeni nu se sinchisește de insula ei. Ceilalți au dat-o uitării când are nevoie de ei, podurile se surpă și totul e groaznic, iar ea trebuie să-și găsească singură calea către un loc sigur.

— Oh, acum ce-i cu fața asta?

Femeia în Alb se trage ușor înapoi și o strânge de umeri ca pe o soră.

— De ce atâta tristețe? Nu-ți face griji. Poate că ei te-au abandonat, dar eu sunt aici! Și uită-te acolo.

O răsucește pe Aislyn manevrând-o veselă, apoi, peste

umărul ei, arată către cadrul ușii stației feribotului, prin care a ieșit ea cu nici douăzeci de minute în urmă, cuprinsă de panică.

— Ce-ar trebui să...?

Pe urmă Aislyn îl vede. Pe cadrul ușii, dintr-o crăpătură a metalului vechi, vopsit, iese în afară, unduitor, cel mai straniu lucru cu putință. Seamănă cu o creangă de ferigă sau cu petala foarte lungă a unei flori exotice. E atât de albă, încât pare translucidă și de o frumusețe nepământeană. Aislyn inspiră prelung, arătându-și admirația.

— Ce e aia?

Femeia în Alb râde.

— Consider-o cameră de luat vederi, dacă vrei. Sau microfon. Dacă ai vreodată nevoie de mine și vezi așa ceva în apropiere, pur și simplu vorbește-i. „Vezi ceva, spui ceva”, da? O s-aud și o să vin în fugă.

Altă nebunie. Femeia n-are cum să vadă și să audă printr-o floare, e imposibil. Aislyn trebuie să ajungă acasă să-și ajute mama la pregătirea cinei, așa că îndepărtează, cu foarte mare blândețe, mâinile femeii de pe umerii ei.

— Bine, răspunde.

Dar Femeia îi place. E frumos să aibă o nouă prietenă, chiar dacă e nebună, dar ar trebui măcar să-i știe *numele.*

— Dar, înainte să plec, aș vrea să aflu pe ce nume să te strig.

Femeia înclină capul, strâmbându-se.

— N-o să-ți placă numele meu. E străin. Foarte greu de pronunțat. L-am spus câtorva semeni de-ai tăi și n-au reușit decât să-l stâlcească.

E cu siguranță din Canada, conchide Aislyn.

— Lasă-mă totuși să încerc.

— Bine, fie. Dar trebuie să ți-l șoptesc la ureche. Va veni o vreme când voi putea să-l strig pe întregul firmament și toată suflarea îl va recunoaște, dar în lumea asta nu sunt deocamdată decât o șoaptă. Ești pregătită?

Șoferul autobuzului se îndreaptă spre ele, căscând și scărpinându-se. Aislyn trebuie să încheie discuția:

— Da, sigur, spune-mi.

Femeia se apleacă spre ea și îi șoptește la ureche un cuvânt care îi sună în cap aidoma celui mai înfricoșător clopot imens, făcându-i oasele să se cutremure atât de tare, încât se împleticește și cade în genunchi. Lumea devine neclară. Pielea o

furnică și o mănâncă și i se înfierbântă peste tot, ca arsă de vântul trecerii cuvântului.

Pe urmă altcineva se ghemuiește în fața ei.

— Doamnă?

E șoferul autobuzului. Aislyn clipește și se uită în jur. Se află în fața autobuzului cu care trebuie să meargă acasă. Cum a ajuns acolo? Nu mai era cineva cu ea adineauri…?

— Doamnă, e nevoie să sun la 911? întreabă șoferul.

— Nu…

Aislyn clatină din cap, încercând să spună că se simte bine. Dar oare așa e? Amețeala începe să dispară, dar simte ceva în neregulă, în toată ființa ei. Când își revine suficient ca să se uite în jos, la brațele pe care rochia de vară nu i le acoperă, le vede pline de pustule moi, deschise la culoare, dar umflându-se. Urticarie. Face urticarie.

Și șoferul vede pustulele. Se încruntă și se trage ușor înapoi.

— Doamnă, dacă sunteți bolnavă, n-ar trebui să vă urcați în mijloace de transport în comun.

— E a… alergie, murmură ea, privindu-și lung brațele.

E alergică la semințe de pin și la busuioc, dar nu-și poate imagina unde ar fi putut da de un sos pesto, care le conține pe amândouă.

— Nu e decât o alergie. O să… fiu OK.

Șoferul pare sceptic, dar o ajută să se ridice și, când e clar că poate merge singură, dă din umeri și-i face semn să urce în autobuz.

După zece minute de drum, timp în care se uită la clădirile și la oamenii pe lângă care trece și, cu mintea golită de orice altceva, se întreabă dacă n-ar trebui să aibă întotdeauna asupra ei un epipen[36], Aislyn își aduce aminte de Femeia în Alb. Tresare și se uită în jur, dar nu-i vede decât pe ceilalți pasageri, dintre care câțiva îi aruncă priviri lipsite de interes. Femeia a dispărut cu aceeași ușurință cu care apăruse.

Și totuși. Remarcă indicatorul *STOP REQUESTED* și rămâne cu ochii la el… fiindcă, exact deasupra capului șoferului, atârnând pe o lungime de vreo treizeci de centimetri sub indicator, e o altă frunză-floare albă superbă, ca aceea pe care i-a arătat-o Femeia în Alb.

---

[36] Autoinjector cu epinefrină, care poate opri evoluția fatală a unui șoc anafilactic. (n.tr.).

Nu-ți face griji. Eu sunt aici.

Cum a spus Femeia că se numește? Nu-și poate aminti decât că numele începe cu *R.* Restul e o nebuloasă de sunete străine de neînțeles.

Rosie, decide Aislyn. O să-i spună Femeii în Alb Rosie. I se potrivește; Aislyn zâmbește când și-o imaginează dezgolindu-și un biceps pe un poster demodat. TE VREAU, asta scrie deasupra imaginii. Ba nu, o clipă; vechile ei postere i se amestecă în minte. Nu-și poate aminti sloganul lui Rosie the Riveter[37].

Ei, n-are nicio importanță. Simțindu-se de mii de ori mai bine, Aislyn rezistă impulsului de a-și scărpina pustulele și se așază mai comod pentru restul călătoriei până acasă.

[37] Nituitoarea Rosie, începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, simbol al forței, independenței și rolului economic al femeilor. (n.tr.).

ÎNTRERUPERE

În Inwood Hill Park, ceva e complet nelalocul său.

Într-un alt oraș, lui Paulo îi e întotdeauna greu să spună încotro merge. În copilărie – pe când nu era decât el însuși, un șobolan[38] de favelă sprinten, cu dinți ascuțiți, cu mult înainte de a deveni douăsprezece milioane de oameni –, avea un supranatural simț al direcției, mulțumită căruia putea spune, doar uitându-se la soare, în ce parte este estul sau sudul. Era în stare s-o facă până și în locuri străine, dar și-a pierdut abilitatea asta după ce a devenit oraș. Acum e São Paulo și are tălpile adaptate pentru o diversitate de străzi. Pielea lui râvnește după o diversitate de adieri ale vântului și de unghiuri sub care cade lumina. Nordul și sudul sunt, firește, aceleași pretutindeni, dar în țara lui acum e iarnă – în São Paulo nu e niciodată frig, dar e un anotimp mai răcoros și mai uscat decât căldura înăbușitoare și mistuitoare a verii din orașul ăsta ridicol. În fiecare zi petrecută aici se simte rămas în urmă și întors pe dos. Casa ta nu e acolo unde ți-e inima; e oriunde simți că vântul suflă așa cum trebuie.

Ah, el n-are timp să bată astfel câmpii.

Planul ortogonal al Manhattanului și vocea de pe Google Maps, care-i vorbește într-o portugheză braziliană plăcută, îi suplinesc simțul pierdut al direcției și ajunge într-un loc unde toate simțurile îi sunt atacate de intruziune, interferență, inamiciție. Dușmanul. Senzația mai degrabă i s-a accentuat după nașterea New Yorkului în loc să se diminueze, așa cum ar fi trebuit – și se și schimbă într-un mod diferit de toate experiențele lui de mai înainte. Se înalță de pretutindeni, trage de partea conștientă a minții lui aidoma liniilor magnetice. Creează poli. La cel de pe FDR se aștepta, având în vedere evenimentele care au precedat nașterea New Yorkului, dar vrea să meargă să inspecteze locul, pentru cazul în care ar conține mai multe indicii. Polul din Inwood e nou.

Merge agale prin parc, savurând aerul răcoros și mirosul proaspăt al vegetației, dar rămâne precaut. La început nu simte nimic care să explice amenințătoarea și iritanta senzație de

[38] „Copii-șobolan” sunt numiți copiii care caută mâncare în gunoaie. (n.tr.).

neconcordanță care îl trage după sine, mai supărătoare pe o latură a corpului decât pe cealaltă pe măsură ce se orientează. E zi de lucru și parcul e aproape pustiu. Păsările cântă minunat, oricât de străine ar fi trilurile lor pentru urechile lui. Țânțarii îl chinuiesc; își flutură întruna o mână ca să-i alunge. Cel puțin în privința asta se simte ca acasă.

Pe urmă ocolește un pâlc de copaci deosebit de gros – și se oprește.

La capătul unei alei înguste e un luminiș, dincolo de care o pajiște largă, cu iarbă bogată, domină ceea ce pe harta lui se numește Spuyten Duyvil Creek. În centrul luminișului se află exact ce se aștepta să vadă: un monument simplu, plasat în locul unde europenii au încheiat un târg care le-a permis să transforme o superbă insulă împădurită într-un spațiu de parcare urât mirositor și un mall idealizat. (Paulo știe foarte bine că această opinie e dură. Nu e dispus să se corecteze câtă vreme e blocat în New York.) Monumentul e un bolovan cu o plăcuță explicativă. Și reprezintă un loc al puterii pentru oricine aude vocea orașului, deduce el, pornind de la datele istorice.

Primul lucru pe care-l înțelege e că acolo s-a purtat o luptă. Mirosul care plutește în aer nu mai e cel pur, de verdeață, conține și un iz mai sărat, chiar foarte sărat. Paulo cunoaște izul ăsta. Pe pământ sunt împrăștiați bani, pretutindeni – și iarăși, fiindcă înțelege întrucâtva natura Manhattanului, știe imediat că banii au fost folosiți drept concept, pentru a îndrepta puterea orașului cu mai multă precizie către țintă. Care țintă? Dușmanul. Nu știe ce formă a luat acesta, dar răspunsul e singurul plauzibil. Iar cel care l-a înfruntat a învins sau măcar a reușit să plece nevătămat.

Dar – ăsta e al doilea lucru înțeles de Paulo, deși l-a remarcat primul – și Dușmanul și-a lăsat urmele.

Luminișul e plin de oameni. Cel puțin douăzeci forfotesc în jurul pietrei monument, trăncănind. Când se schimbă direcția vântului, aude o parte din spusele lor („… nu-mi vine să cred ce mici sunt aici chiriile, mult mai convenabil decât în Brooklyn…” „… mâncare dominicană autentică…” „… pur și simplu nu înțeleg de ce trebuie să dea muzica atât de *tare*”). Unul dintre cuplurile din luminiș are mâncare și băutură; o femeie are un cornet din vafă scump, umplut cu cel puțin trei cupe de înghețată; altcineva are o sticlă de Soylent vizibilă în buzunarul

din spate; altcineva tocmai soarbe vin rosé dintr-un pahar de plastic. Cei mai mulți sunt albi și bine îmbrăcați, dar vede și câțiva cu pielea maronie sau cu haine soioase.

Paulo observă că nu vorbesc unul cu altul. Vorbesc pur și simplu cu aerul sau în telefoane celulare de culoare întunecată, setate pe difuzor și ținute în dreptul buzelor – sau, în cazul unui bărbat, cu un câine mic, pe care-l duce pe un braț și care îi linge fața schelălăind și foindu-se. Înghețata din mâna femeii s-a topit în mare parte și pe braț și pe haine i se scurg lichide lăptoase în trei culori, după toate aparențele fără ca ea să observe. La picioarele ei, unde înghețata topită bălteşte, au început să se adune porumbei.

Și toți, a observat Paulo, a observat *în primul rând* asta, sunt îmbrăcați în alb.

N-a mai văzut niciodată așa ceva, dar e cât de poate de sigur că n-a nimerit, în mijlocul parcului, peste o petrecere-surpriză în alb. Încruntându-se, își ridică telefonul celular și face o fotografie. Se aude un țăcănit ușor, fiindcă nu s-a ostenit să scoată opțiunea asta din setări. La auzul sunetului, toți oamenii din jurul pietrei amuțesc și se întorc spre el.

Paulo se încordează. Cu toată nepăsarea de care e capabil, își strecoară telefonul în buzunarul pantalonilor și își scoate o țigară din buzunarul hainei. Bate în ea de două ori cu unghia înainte de a o pune între buze. Un obicei vechi. Apoi, urmărit de douăzeci de perechi de ochi care nu clipesc, își scoate bricheta și trage adânc din țigară. Își încrucișează nonșalant brațele, cu țigara între două degete. Lasă fumul să îi iasă încet pe nări. I se înalță în dreptul feței vălătucindu-se.

Privirile oamenilor în alb nu sunt focalizate. Unii se încruntă și se uită în jur, de parcă ar fi pierdut ceva și nu-și amintesc ce. Pe urmă Paulo se retrage mergând cu spatele, trece de cotul aleii și dispare din văzul oamenilor din luminiș, care nu îl urmăresc. După câteva secunde, îi aude reluându-și vorbăria automată, fără interlocutor.

Paulo se grăbește să plece. Inwood Hill Park e mare și are mult de mers, dar nu se oprește înainte de a ajunge la cel puțin o stradă distanță de marginea lui. Atunci și doar atunci se uită la poza făcută.

Este exact scena pe care a văzut-o, deja suficient de înfiorătoare – numai că toate fețele sunt distorsionate, de parcă

fotografia n-ar fi digitală, ci una veche, tip Polaroid, pe alocuri deformată de căldură. Și, cu toate că la unii nu e clară, descoperă câte o distorsiune în plus, chiar în spatele capului fiecărei persoane sau în apropierea umerilor. E indistinctă, o simplă răsucire a aerului, dar consistentă; o vede în majoritatea cazurilor. Acolo e ceva pe care el nu-l poate desluși. Nu încă.

Intră într-un restaurant minuscul, slab luminat, unde tot personalul face evident parte din aceeași familie. Se așază și comandă ceva la întâmplare. Nu îi e foame, dar în ceea ce face e forță și simte nevoia să-și întărească apărarea. Nu se află în orașul lui. Aici e mult mai vulnerabil decât de obicei.

Pe urmă, în timp ce ciugulește din cel mai gustos pernil[39] pe care l-a mâncat vreodată, trimite fotografia distorsionată către un număr de telefon internațional. Și adaugă:

Districtele lui. Vor fi cinci. Și o să am nevoie de ajutorul tău.

[39] Specialitate culinară sud-americană (picior de porc fript îndelung și asezonat cu numeroase condimente). (n.tr.).

CAPITOLUL PATRU

BOOGIE-DOWN BRONCA ȘI CABINA DE TOALETĂ A OSÂNDEI

Bronca deschide brusc ușa toaletei.

— Salut, Becky!

Asiatica înaltă care-și machiază ochii în fața oglinzii oftează, dar nu se întoarce spre ea.

— Știi că nu suport să-mi spui așa.

— În momentul ăsta îți spun cum am chef.

Bronca vine lângă cealaltă femeie, în fața oglinzii, și nu-i scapă brusca încordare a umerilor ei.

— Relaxează-te, n-am venit să te dau afară în șuturi. O să mă folosesc de cuvinte ca să-ți spun să te cari dracului de-aici, iar tu o să-ți găsești un loc unde să-ți muți hoitu', cel puțin câteva zile. Măcar o vreme nu vreau să-ți mai văd mutra idioată.

Asiatica se răsucește spre ea, încruntându-se.

— Dacă tot suntem civilizate, poți să-mi folosești numele real. *Yijing.*

— Mă gândeam că amândouă ne cunoaștem bine. Știi că am titlul de doctor, dar uiți mereu să-l pronunți înaintea numelui meu.

Bronca se postează în fața celeilalte femei și își îndreaptă arătătorul spre nasul ei.

— Ai trimis cererea aia de subvenționare, scrisă în cea mai mare parte de mine, fără numele meu pe ea. Cum dracu' ai îndrăznit…?

— Am îndrăznit, o întrerupe Yijing, deși în privința asta au reguli, întreruperea femeilor e o mizerie sexistă, dar Yijing e mizerabilă, așa că Bronca nu e cu adevărat surprinsă.

Asiatica își încrucișează brațele.

— M-am gândit mult dacă să te includ sau nu, Bronca, dar adevărul este că n-ai nicio lucrare nouă și…

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Bronca se întoarce și mâna îi zvâcnește spre peretele din spate al încăperii. Suprafața lui e o imagine abstractă orgiacă abundând de culori și de forme,

fotorealiste în unele locuri și părând acuarele diafane în altele. Semnătura e jos, într-un colț, *Da Bronca,* sub forma extrem de stilizată a unui graffiti cu înflorituri.

Yijing se strâmbă.

— Mă refeream la faptul că nu *expui* nicăieri, Bronca. Galeriile…

— Am o expoziție, dobitoaco, la nici trei kilometri de-aici.

— Da, și tocmai asta e problema!

Exasperată, Yijing renunță la încercarea de a-și păstra calmul și ridică vocea. E bine. Bronca a văzut-o intrând în starea asta în discuțiile cu alți membri ai personalului și cu diverșii săi iubiți ocazionali; e mai gălăgioasă decât ea, are genul de glas care sparge sticla. Bronca respectă o furie sinceră, oricât de urât s-ar manifesta.

— Ești prea locală. Comisia ne-ar putea acorda o subvenție mai substanțială, dar, ca s-o căpătăm, e nevoie să fim vizibili la scară mai mare. O expoziție într-o galerie din *Manhattan.*

Bronca înjură, se răsucește pe călcâie și începe să măsoare locul cu pasul.

— Galeriile din Manhattan nu vor artă adevărată. Vor chestii inofensive de la o puștoaică din nord care și-a luat licența în artă la NYU[40] doar ca să se revolte împotriva părinților.

Pe urmă se uită la Yijing cu un rânjet feroce.

— Poți încerca să spui asta despre mine, Bronca, dar esența problemei nu se schimbă.

Yijing clatină din cap cu exact destulă compătimire sinceră pentru ca gestul s-o înfurie pe Bronca.

— Lucrările tale nu sunt suficient de relevante. Nu le vorbești oamenilor din afara acestui district. Și, cu toate că te lauzi cu titlul de doctor, predai la o facultate de stat! Nu e ceva care să mă deranjeze pe mine personal – nici slujba asta nu lasă destul timp pentru preocupări academice –, dar știi că nu așa văd lucrurile și comisiile pentru subvenții.

Bronca se holbează la ea câteva clipe, prea șocată ca să-și dea cu adevărat seama cât de rănită se simte. *Nu sunt relevante*! Dar un obicei vechi îi cere să riposteze.

— De unde știi, te culci cu președintele comisiei pentru subvenții?

— Oh, *du-te-n mă-ta,* Bronca…

[40] Universitate privată din New York. (n.tr.).

Și Yijing continuă în chineză, ridicând glasul cu o octavă și cu mai mulți decibeli ca s-o înjure zdravăn, în adevăratul sens al cuvântului.

Bine, atunci. Bronca îi plătește cu aceeași monedă. Nu știe destul de bine limba munsee ca să fie pe picior de egalitate cu Yijing la categoria înjurături în altă limbă decât engleza, dar, în decursul anilor, a reținut câteva dintre cele mai urâte insulte.

— Matantoowiineeng uch kpaam! Kalumpiil! Pupa-m-ai în „irelevantul” meu cur lenape!

Ușa toaletei se deschide din nou cu violență și atât Yijing, cât și Bronca tresar. E Jess, coordonatoarea programului de teatru experimental, fulgerându-le pe amândouă cu privirea.

— Știți că vă putem auzi, da? V-aude *toată* strada!

Yijing clatină din cap, se uită cu reproș la Bronca, apoi o ocolește pe Jess și pleacă. Bronca se sprijină de o chiuvetă, încrucișându-și brațele și strângând din fălci. Jess o urmărește cu privirea pe Yijing când părăsește încăperea, apoi clatină din cap și studiază postura Broncăi ridicând cu scepticism o sprânceană.

— Spune-mi că nu te-ai bosumflat. La cei șaizeci de ani ai tăi, îți sare cam repede muștarul.

— Îmbufnarea e irascibilitate, e furie fără sens. Eu am motive.

Și de fapt are aproape șaptezeci de ani, dar nimeni nu pare să țină minte asta.

— Îhî, zice Jess și clatină din cap. Totuși nu mi-a trecut niciodată prin minte că o să te-aud condamnând o femeie pentru alegerile ei sexuale.

Bronca tresare, trăgându-se ușor înapoi. Oh, la naiba, exact asta a făcut, nu-i așa? Dar e furioasă – pe bună dreptate furioasă, irascibilă – și asta o determină să-și reia vechile obiceiuri. Așa cum intră în defensivă când știe că a greșit.

— Căteaua are gusturi proaste. Aș fi înțeles-o dacă s-ar fi culcat cu bărbați care valorează cât de cât ceva.

Jess dă ochii peste cap.

— Și-acum o numești „cățea”. Și ești de părere că toți bărbații sunt mizerabili.

— Fiul meu e OK.

Asta e una dintre glumele lor de când lumea, și Bronca simte că se destinde, ceea ce probabil și urmărește Jess.

— Eu doar… *La naiba*, Jess!

Jess clatină din cap.

— Nimeni nu poate nega ce ai făcut pentru locul ăsta, Bronca. Nici măcar Yijing. Însă acum liniștește-te dracului. O să discutăm mai târziu despre subvenții. A apărut o problemă urgentă și-o să am nevoie de tine ca să punem la punct un plan.

Exact asta are nevoie Bronca să audă. Se simte concentrându-se, cu gândurile învârtindu-se în spirala lor sumbră (*Dacă sunt irelevantă, motivul e* că sunt bătrână? *Așa mi se încheie cariera*, *cu un scâncet în loc de o bubuitură*? *Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să dau un sens lumii*) în timp ce-și îndreaptă spatele și dă un bobârnac unei scame imaginare de pe geaca ei de dril.

— Da, OK. Despre ce e vorba?

— Un grup nou de artiști vrea să organizeze o expoziție. Sunt în legătură cu un sponsor generos, așa că Raul s-a lipit de ei ca musca de un rahat. Însă arta lor e…

Se strâmbă.

— Și ce dacă? Am mai avut expoziții în care arta a lăsat de dorit.

Se întâmplă, ocazional, în toate spațiile de expunere a artei subvenționate din bani publici.

— În cazul ăsta e mai rău.

Și poziția umerilor lui Jess are ceva care o împinge pe Bronca să-și lase deoparte problemele personale. N-a mai văzut-o niciodată pe Jess cu adevărat furioasă, dar acum furia se ascunde sub aerul ei de profesionistă, alături de ofensă și de dezgust.

— Așa că adună-te și ieși de-aici.

Jess pleacă, închizând ușa toaletei în urma ei.

Bronca oftează și se uită în oglindă, mai mult din obișnuință decât fiindcă e sincer preocupată de propria înfățișare. OK, pare calmă. Jess o să-i ceară curând să se împace cu Yijing, dar nu e ceva lipsit de sens; personalul Centrului nu e numeros și fiecare trebuie să reușească să colaboreze cu oricine altcineva. Însă, cu toate astea…

— „Rotindu-se, rotindu-se-ntr-o spirală din ce în ce mai largă”, spune o voce suavă, de femeie.

În timp ce Bronca se crispează, dându-și seama că o amărâtă a fost captivă într-o cabină de WC pe toată durata certei, vocea râde. E un hohot de râs vesel, plin de încântare, și de aceea

aproape molipsitor. Pentru câteva clipe, Bronca simte că zâmbește ea însăși, dar încetează după ce se întreabă ce e atât de amuzant.

În toaleta femeilor sunt șase cabine de WC, iar cele trei din capătul opus intrării sunt închise. Bronca nu se apleacă să vadă unde se zăresc picioare, mai ales de teamă să nu descopere că *trei* persoane au rămas blocate, ascultându-le pe ea și pe Yijing.

— Scuze pentru țipete, spune către ușile închise. Ne-am lăsat pradă nervilor.

— Se mai întâmplă, răspunde vocea.

E joasă, răgușită, în ciuda hohotului de râs subțire. Seamănă cu a lui Lauren Bacall[41]. Bronca adoră vocea lui Lauren Bacall încă de când era o lesbiană în fașă.

— Yijing e pur și simplu tânără. Nu vrea să-și arate respectul față de vârstnici, cum s-ar cuveni. Bătrânii *trebuie* respectați.

— Ei bine, da.

Bronca își dă brusc seama că nu recunoaște vocea.

— Scuze, ne cunoaștem?

— Atât de des, „șoimul *nu mai aude* șoimarul”.

Un nou susur scurt al aceluiași râs.

Bronca se încruntă. Trebuie să fie una dintre micile prietene prețioase de la NYU ale lui Yijing.

— Da? Și eu îl pot cita pe Yeats[42]. „Părțile se desfac; centrul nu le mai poate ține;/ Anarhia se răspândește-n lume…”

— „Mareea sângelui vlăguit încetează să pulseze”!

Acum vocea e plină de o încântare dusă la extrem.

— „Pretutindeni/ Ceremonia inocenței a devenit inutilă…” Ah, ăsta e versul meu preferat. Se referă de-a dreptul la superficialitatea performativității unui număr atât de mare de termeni, nu crezi? La urma urmelor, inocența nu e nimic altceva decât o etichetă ceremonioasă. E bizar că voi, oamenii, o venerați așa cum o faceți. Ce altă lume mai celebrează faptul că *nu știi nimic* despre adevăratul mers al vieții?

Un tril de râs molatic, ca un oftat.

— N-o să pricep niciodată cum a reușit specia voastră să

---

[41] Lauren Bacall (1924-2014), actriță americană și fotomodel, pe numele său adevărat Betty Joan Perske, născută în Bronx, New York. (n.tr.).

[42] Versurile (în traducerea lui Petru Dimofte, preluată de pe http://www.citatepedia.ro) sunt din poezia *The Second Coming* (*A doua venire*), de William Butler Yeats (poet irlandez, 1865-1939). (n.tr.).

ajungă atât de departe.

Broncăi nu îi… place deloc conversația. Pentru un minut, s-a gândit că femeia necunoscută flirtează cu ea. Însă acum e foarte sigură că face cu totul altceva. Ceva mai apropiat de lansarea unor amenințări voalate.

Nu te ambala când discuți cu vizitatorii, își reamintește, aranjându-și părul cu ochii în oglindă, ca să scape de anxietate. Pe vremuri, soțiorul ei glumea spunându-i că e mai fierbinte decât Vasquez din *Aliens,* ceea ce s-a dovedit a fi de tot râsul, fiindcă, în timp ce ea o studia cu interes pe Vasquez, el n-avea ochi decât pentru Hicks și, doar cu un an mai târziu, și-au făcut mărturisiri unul altuia…

Un alt chicotit din cabina închisă și, străbătută brusc de un fior rece, Bronca își dă seama că aproape a uitat de femeia dinăuntru, după ce nu i-a mai auzit glasul câteva secunde. Se uită la cele trei cabine folosindu-se de oglindă. Din unghiul sub care privește, nu vede pe podea *niciun* picior.

— O asemenea inocență, murmură femeia din cabină.

OK, atunci.

— Da, e plăcut schimbul de replici cu versuri din poezie, spune Bronca, deschizând robinetul și spălându-se pe mâini, ca să lase impresia că are o ocupație. Sper că… acolo e totul bine.

Fiindcă femeia stă pe closet de cel puțin douăzeci de minute.

Ușa uneia dintre cele trei cabine închise se deschide cu un pocnet. Zgomotul e atât de sonor, încât Bronca tresare și să răsucește, cu mâinile picurându-i de apă, în timp ce ușa se rotește încet spre exterior. Înăuntru nu e nimeni.

— Totul merge de minune, răspunde Femeia din Cabină. Știi, piciorul meu are un punct de sprijin.

— Pe closet?

Nici măcar acum Bronca nu-și poate împiedica sarcasmul. Într-o bună zi o să moară făcând-o pe deșteaptă.

Chicoteli, chicoteli. În clădirea asta, toți au doisprezece ani.

— Pe atât de multe lucruri. Pe Staten Island. Pe orașul ăsta. Pe lumea asta atât de inocentă. Poate și pe tine, dulceață.

Bronca rupe intenționat un prosop de hârtie, ca să știe femeia că nu stă acolo fiindcă e nebună. Chiar dacă, de fapt, este.

— O să devin curând bunică, iubito. Ai o slăbiciune pentru femeile bătrâne?

Ușa celei de-a doua cabine se deschide cu un scrâșnet lent.

De data asta, Bronca nu tresare, dar pielea ei reacționează, se face ca de găină în timp ce ușa se rotește, fiindcă mișcarea e atât de leeeeeeentă. Producând un scârțâit continuu, ca într-un film de groază. Mâinile Broncăi se bâjbâie pe prosopul de hârtie. Iar ea e hiperconștientă de toate – de vagul miros de mucegai din aer, de duhoarea fostei porții de mâncare a cuiva, de asprimea prosoapelor de hârtie maronii, ieftine, pe care le cumpără fiindcă ceva mai bun nu permite bugetul. De liniștea din toaleta cu ventilatoarele din nou stricate.

De ușa ultimei cabine, încă închisă.

— Am o slăbiciune pentru toată lumea, răspunde Femeia din Cabină și Bronca parcă o aude rânjind. Pentru un întreg oraș plin de oameni atât de dulci, încât aș putea pur și simplu să-i înfulec, și pentru străzi și pentru canale și pentru trenurile de metrou. Totodată, tu nu ești bătrână! Abia dacă ești ceva mai mult decât o nou-născută. Totuși spiritul ți-a îmbătrânit destul pentru ca farmecul cu care ești asaltată să nu aibă efect. E ceea ce nu reușesc niciodată să înțeleg prea bine când e vorba despre specia ta. Sunteți cu toții același soi de nulitate, dar nulitățile voastre nu funcționează la fel. Trebuie să vă abordez pe fiecare în alt mod! E atât de frustrant!

Femeia din Cabină oftează ușor, exasperată.

— Trebuie să fiu atentă la asta. Când sunt frustrată, spun prea multe adevăruri.

Bronca își dă seama că, prin crăpăturile din jurul ușii, n-o poate zări pe Femeia din interior. La urma urmelor, majoritatea cabinelor nu oferă cu adevărat intimitate, sunt doar un soi de paravan respectat din politețe. E ușor să te uiți pe lângă uși. (Bronca e aproape sigură că au fost concepute de bărbați.) În cazul ultimei cabine, prin crăpături nu se vede nimic. Doar un spațiu gol și alb. De parcă le-ar fi acoperit cineva cu hârtie pentru copiator, dar cine să fi făcut așa ceva? Acum observă și că pe sub ușă nu se zăresc picioare.

— Adevărul nu e ceva rău, spune.

E timpul s-o scoată pe vițica aia afară, ca să nu mai simtă furnicături la rădăcina fiecărui fir de păr.

— Am fost întotdeauna de părere că e de preferat să nu tragi de timp și să spui clar ce ai de spus.

— Exact! încuviințează femeia, aproape cu mândrie. N-ar trebui să fie dificil. Dacă v-aș putea schimba natura,

transformându-vă în ceva mai puțin vătămător, aș face-o! Îmi *place* specia voastră. Numai că sunteți atât de inflexibili, atât de periculoși în inocența voastră. Și e extrem de puțin probabil să se ofere vreunul dintre voi voluntar pentru genocid – ceea ce cred că pot înțelege. În locul vostru, nici eu n-aș face-o.

Se întrerupe ca să ofteze, în timp ce Bronca își spune în gând: *Ia stai, ce-a zis adineauri*?

— Dar nu ți-ar plăcea să fii în viață când o să vină sfârșitul? Tu și dulcele tău fiu și nepotul care urmează să se nască. I-aș putea include chiar și pe foștii tăi parteneri – adică pe cei încă vii. Nu ți-ar plăcea ca acest… locșor al tău să fie încă în picioare când tot restul va fi strivit, dispărând în neant?

Bronca se zbârlește, deopotrivă ultragiată și confuză, însă femeia din cabină continuă, fără să observe sau fără să se sinchisească.

— Pot face să se întâmple așa. Mă ajuți, te ajut.

Bronca n-a suportat amenințările niciodată, absolut niciodată. Nici măcar acum, când întreaga situație, tot ce are legătură cu femeia invizibilă, a speriat-o atât de tare încât i s-a făcut pielea de găină. Și nu se află la primul ei rodeo. Știe că nu trebuie să-și arate slăbiciunile.

— Cred că mi-ar plăcea să ieși de-acolo și să-mi spui asta-n față, se răstește.

Urmează o pauză încărcată de uimire. Pe urmă femeia din cabină râde. Acum nu mai e un chicotit. Râde cu poftă, de parcă s-ar tăvăli ținându-se cu mâinile de burtă, e un hohot bogat, dar cu o tentă scrâșnită, care-l face mai puțin plăcut auzului. Se și prelungește insultător de mult și e urmat de cuvinte.

— Oh, vai de mine! Oh, scumpo! Nu. A fost o zi lungă și forma asta e atât de dureroasă. Am fost nevoită să mă retrag în salonul meu, ca să-i zic așa, pentru odihnă. Deci crede-mă… nu vrei să deschid ușa în clipa asta.

— Ba da, să dea toți dracii dacă nu vreau, se răstește din nou Bronca. Stai într-un nenorocit de closet și ne ameninți pe mine și pe ai mei?

O face pe grozava. E *moartă* de frică, iar frica de obicei o irită, îi mărește cheful de luptă. Însă acum toate instinctele o avertizează zgomotos că, într-un fel sau altul, nu e pregătită pentru așa ceva. Nu vrea s-o lase pe puicuța aia să plece nestingherită după ce a amenințat-o, dar nu vrea nici să vadă ce

e dincolo de ușă.

— Nu e o amenințare, spune Femeia din Cabină.

Și, brusc, vocea ei sună altfel. Mai puțin plăcută. Mai puțin răgușită, mai… găunoasă. De parcă s-ar afla, cumva, în afara cabinei, vorbind de la o mult mai mare depărtare. Ca și cum nu s-ar afla într-o despărțitură minusculă, ci într-un spațiu vast, boltit; glasul îi reverberează de suprafețe care n-ar trebui să existe acolo, cu closetul și cu coșul de gunoi. Și nu mai zâmbește, femeia aia nevăzută dintr-o cabină de WC din South Bronx; oh, nu! Bronca îi aude cuvintele ieșind scrâșnite printre dinți.

— Consideră că ți-am dat un sfat. Da, un *sfat,* un sfat util, care să contracareze inocența ta inutilă. În următoarele câteva zillllle o să vezi lucruri, înțelege.

E aproape un sunet electronic, cuvântul ăla prelungit. Ca bolboroseala unui fișier audio corupt sau incompatibil cu sistemul pe care încerci să-l redai.

— Lucruri noi, lucruriiii *unice*! Când o să le v… v… vezi, să-ți amintești discuția noastră, da? Să-ți amintești că ți-am oferrrit o șansă la viață și tu i-ai dat cu pppppiciorul. Ți-am întins mâna și tu mi-ai a… a… ars-o. Și când nepotul tău o să iasă stâlcit din pântecul m… m… mamei lui, sfărâmându-se și iar sfărâmându-se de pământ ca gunoiul azvârlit din camion…

Bronca își încleștează pumnii.

— Ah, la naiba…

În clipa aia, prin încăpere pulsează ceva.

Bronca tresare, se uită în jur cu atenția pe moment distrasă de la Femeia din Cabină. Pulsația s-a simțit ca un cutremur sau ca metroul când are o zi proastă, dar nimic nu zăngănește și cea mai apropiată linie de metrou e la trei străzi distanță. Bronca nu s-a clintit și totuși se simte ca și cum s-ar fi mișcat. În interior.

Femeia din Cabină continuă să vorbească pe nerăsuflate, cu vocea tot mai sonoră și mai grăbită la fiecare cuvânt. Dar, cumva, e tot mai lipsită de importanță. Bronca simte o alungire… o potrivire, ca o piesă de puzzle găsindu-și locul. O *devenire.* Dintr-odată, e diferită. Mai mare decât ea însăși.

Se trezește din senin amintindu-și o zi din copilărie. A furat – a împrumutat – ghetele de constructor ale tatălui ei, cu blacheuri de oțel, ca să poată trece printr-o cărămidărie în drumul către locul unde trebuia să ajungă, cu treburi. Terenul era plin de

sfărâmăturile unei clădiri demolate cu atât de mult timp în urmă, încât din moloz răsăriseră flori și iederă, dar ea s-a hotărât să o ia pe acolo ca să se ferească de niște băieți din cartier, a căror dorință de a se lega de ea și a o urmări se transformase, în ultima vreme, din intenție într-o reală vânătoare. În cărămidărie se afla un singur bărbat (erau cu toții bărbați maturi, iar ea n-avea decât unsprezece ani; proasta ei părere despre masculi e așadar întemeiată), care lucra suplimentar ca paznic și care era deosebit de insistent. Se zvonea că-și ratase cariera de polițai; ceva legat de comportament indecent față de un martor minor. Se mai zvonea și că-i plac fetele hispanice și nimeni din Bronx nu putea s-o ia pe Bronca drept altceva.

Prin urmare, când l-a văzut pe individul ăla ieșind din holul dărăpănat al unei clădiri vechi, cu un rânjet pe buze și cu mâna odihnindu-i-se ostentativ pe mânerul pistolului, s-a simțit exact ca acum, cu vreo cincizeci de ani mai târziu, în toaleta unui centru de artă. S-a simțit *mai mare.* Mai presus de spaimă și de furie. S-a îndreptat spre cadrul ușii, firește. S-a sprijinit cu mâinile de el și i-a tras paznicului un șut în genunchi. Și tipul și-a petrecut trei luni într-un dispozitiv ortopedic de tracțiune, pretinzând că a alunecat pe o cărămidă, și nu s-a mai legat de ea niciodată. Șase ani mai târziu, în timpul Revoltei de la Stonewall[43], după ce între timp își cumpărase o pereche de ghete cu blacheuri de oțel, Bronca i-a făcut același lucru unui informator al poliției – și atunci s-a simțit o parte din ceva mai mare.

Mai mare. La fel de mare ca întregul district.

Vocea Femeii din Cabină își întrerupe brusc, la mijloc de frază, aiureala bombastică. Apoi răbufnește, cu o irascibilitate palpabilă:

— Oh, nu *și* tu!

— Mănâncă o pungă de sule, răspunde Bronca.

Pe-asta a învățat-o de la Veneza. Înaintează cu hotărâre, strângând din pumni și rânjind, fiindcă știe că, fără să fi vrut, i-a plăcut întotdeauna o încăierare pe cinste, deși e secolul douăzeci și unu și nimeni nu mai numește așa ceva încăierare. Deși e bătrână și „respectabilă”. Însă a rămas tot Bronca din

[43] Revoltă a comunității LGBT (27-28 iunie 1969) soldată cu confruntări violente între protestatari și poliția din New York. (n.tr.).

cărămidării, Bronca, calamitatea de la Stonewall, Bronca, cea care a înfruntat poliția înarmată alături de frații și surorile ei din AIM[44]. E un soi de dans, vezi? Fiecare bătălie e un dans. Ea a fost întotdeauna o bună dansatoare la întrunirile amerindienilor, dar azi? Ghetele cu blacheuri de oțel îi sălășluiesc pentru totdeauna în suflet.

În timp ce înaintează spre cabină, zăvorul se retrage cu un pocnet și ușa începe să se deschidă. În jurul marginilor ei e doar alb – nu lumină, ci alb și, în cea mai scurtă fracțiune de secundă, Bronca întrezărește o parte a unei încăperi. Are podeaua albă și, în depărtare, o formă geometrică neclară pare să… pulseze neuniform? Însă pe Bronca o derutează mai ales faptul că forma stranie se află la cel puțin șase metri distanță. Ca și cum cabina nu ar fi cabină, ci un tunel săpat în closet și în șipcile de lemn de sub tencuială pentru a ajunge *altundeva*, fiindcă Bronca știe că un astfel de spațiu un există nici în Centrul de Artă din Bronx, nici în afara lui.

Dar, înainte ca ușa să se deschidă mai mult de câțiva centimetri și înainte de a zări, în treacăt, mai mult decât ceva la care mintea ei o avertizează că nu e bine nici măcar să se mai gândească, Bronca își proptește o mână de faianța peretelui de alături, își saltă un picior și lovește în afurisita de ușă, trimițând-o către interior.

Pentru o clipă, i se opune rezistență. Un sunet straniu, înfundat, de parcă ar fi tras un șut într-o pernă, e urmat de o bubuitură de tunet și de un fulger amenințător.

Apoi ușa se îndepărtează de ea și devine neclară. Parcă ar fi zburat din balamale și apoi printr-un tunel dreptunghiular făcut pe măsura ei sau parcă s-ar reflecta la nesfârșit dintr-o oglindă în alta; acum sunt zece uși, un milion de uși, un număr incredibil de uși pierzându-se în infinit. De dincolo de uși vine un urlet de uimire și de furie – e Femeia din Cabină, cu vocea ascuțindu-se într-un țipăt atât de asurzitor, încât pe geamuri crăpăturile desenează pânze de păianjen, iar monturile lămpilor se clatină și lumina pâlpâie…

În tăcere. Ușa cabinei, în balamale și devenită din nou o ușă banală, e trântită către interior de forța loviturii de picior a Broncăi, izbește coșul de gunoi și ricoșează. Cabina e goală. Nici vorbă de tunel, de vreun alt loc, e doar un perete obișnuit chiar

[44] American Indian Movement (Mișcarea Amerindiană). (n.tr.).

în spatele foarte obișnuitului closet. Monturile lămpilor nu se mai leagănă și lumina nu mai pâlpâie. Nici măcar ecoul țipătului asurzitor nu zăbovește în aer.

Bronca rămâne locului, clătinându-se puțin în vreme ce cunoștințe adunate preț de vreo sută de mii de ani i se prăvălesc în minte.

E ceva firesc. În fond, e cea mai bătrână din grup și orașul a decis că e cel mai bine pregătită să poarte povara cunoașterii. Așa că, după ce totul e depozitat, Bronca se trage înapoi clătinându-se, se reazemă de cea mai apropiată chiuvetă și așteaptă să-și recapete răsuflarea. Tremură ușor, fiindcă acum înțelege ce luptă strânsă a dus adineauri.

Și totuși. Deși știe ce trebuie făcut – să se găsească unii pe alții și să învețe să lupte împreună, e o nebunie, dar e adevărat – își încleștează fălcile. Nu-și dorește asta. N-are *nevoie* de așa ceva. Are responsabilități. Un nepot de crescut și de răsfățat! A luptat toată viața, fir-ar să fie! Trebuie să muncească în plus cinci ani ca să-și poată permite ceva care să semene a pensionare, și e *obosită.* Mai e în stare să lupte într-un război interdimensional?

Nu. Nu e.

— Celelalte districte n-au decât să-și poarte de grijă singure, bombăne, în sfârșit îndreptându-și spatele și pornind-o spre ușa toaletei.

Bronxul a fost întotdeauna pe cont propriu; să afle acum și ele cum e.

În urma Broncăi, în toaleta pustie totul e tăcere și nemișcare.

Face excepție locul din spatele closetului. Acolo, deși nu pare altceva decât un gogoloi, căci restul i-a fost ars de riposta furioasă și neașteptată a Broncăi, un nodul alb mic și turtit, nu tocmai invizibil, zvâcnește spasmodic, apoi se liniștește și așteaptă să vină vremea lui.

CAPITOLUL CINCI

ÎN CĂUTAREA LUI QUEENS

Cei doi așteaptă autobuzul transurban și durează o veșnicie.

Însă asta le oferă timp ca să-și pună la punct o tactică. În afară de a ști ce districte s-au „trezit” ori au luptat-semnalizat-psihic, sau oricum ar sfârși ei prin a-i spune, Manny și Brooklyn n-au idee cum să-și găsească de fapt camarazii după ce ajung în districtele lor. Sau, mai corect spus, Manny n-are idee. Odată ajunși în stația de autobuz.
Brooklyn îl anunță că ea trebuie să facă niște „cercetări”, ceea ce pare să se rezume la o singură discuție telefonică, una concisă, pe care Manny, din politețe, se străduiește să n-o asculte. Pe urmă, Brooklyn îi oferă o explicație:

— Dacă intuiția nu mă înșală, peste câteva ore o să știm cum stau lucrurile cu Bronx.

— *E* totuși vorba de intuiție, nu?

Manny se uită în susul străzii. Așteaptă acolo de douăzeci de minute. Are senzația că au trecut patruzeci. După-amiaza a devenit fierbinte și noroasă, cu aerul îngroșat de umezeală, și are trei pișcături noi de țânțar.

— Nu e coincidență faptul că ai putut pur și simplu să… mă *simți*, așa cum ai făcut-o. Iar acum, când sunt lângă tine, eu simt…

E hiperconștient de prezența ei. Uneori, când se mișcă în apropierea lui, spațiul ocupat de amândoi pare să se clatine puțin, cu centrul de greutate ajustându-și poziția într-un mod pe care el nu-l poate nici vedea, nici simți, dar uneori îl *gustă,* ceea ce e lipsit de sens. Greutatea nu are gust. Dar, dacă ar avea, Manny crede că l-ar simți ca pe ceva sărat care îi traversează brusc limba, fiind la început fără savoare și cu o vagă tentă dulceagă, pentru a deveni apoi o greutate amară, metalică, din pricina căreia îl ustură ochii, îi ard nările și simte în urechi o ușoară mâncărime. În celălalt loc, în New Yorkul Bizar, o vede pe ea mișcându-se, e o porțiune incomprehensibil de imensă din orașul profilat pe fundalul cerului, egalată doar de zgârie-norii

lui proeminenți, și cele două zone se suprapun într-un mod fără sens în lumea reală, dar care se potrivește cu poziția în care stau unul lângă celălalt. Bănuiește că asta e motivul modificării centrului de greutate; două mase și două întinderi plasate simultan în același loc. Poate din cauza acestei contracții inerente a legilor fizicii din New Yorkul Normal viziunea nu persistă niciodată. Ea redevine întotdeauna femeia pe nume Brooklyn.

Iar femeia Brooklyn arătă la fel de proaspătă ca și cum tocmai ar fi ieșit, în pas lejer, dintr-o hală industrială cu aer condiționat. Nu transpiră, nu pare tulburată de îndelungata așteptare a autobuzului, iar până acum țânțarii au ignorat-o.

— Intuiția și o legătură, spune ea, cu o ridicare din umeri, după ce vocea lui se stinge. Când am coborât din metrou, nici măcar nu știam sigur ce caut – și apoi s-a întâmplat să trec pe lângă un magazin de televizoare. Pe toate rula o reclamă a știrilor locale. Era un clip filmat cu mobilul, în care un idiot mergea pe FDR călare pe cupola unui taxi. O s-apari la știrile de la ora unsprezece, veneticule.

— Minunat.

Ea chicotește, amuzată de stânjeneala lui, apoi redevine serioasă. Ușoara înclinare a sprâncenelor ei pensate îi spune lui Manny că e la fel de nedumerită ca el de toate întâmplările misterioase.

— Totuși, imediat ce te-am văzut, am știut cine – *ce* – ești. A fost ca și cum… ca și cum, văzându-te, având o persoană de care să leg conceptul *Manhattan,* aș fi fost ajutată să mă concentrez. Și am știut unde te afli, adică încotro să mă îndrept. Presupun că trebuie să apelăm din nou la transportul în comun și sper că pe drum vom intui din nou ceva.

Nu au așadar nevoie decât de un indiciu despre identitatea lui Queens. Un nume, un chip, întrezărirea unei fotografii cu granulație mare, ca a lui Bigfoot. Un mic ajutor pentru a da de urma unei persoane dintr-un milion și jumătate. Simplu.

Manny oftează, frecându-se la ochi.

— Asta e nebunie. În totalitate. Înainte de apariția ta, mă gândeam să mă duc la un spital, să văd dacă n-am suferit o traumă după vreo lovitură la cap. Dar nu m-am dus fiindcă, pe de altă parte, totul pare efectiv…

— Firesc.

Brooklyn completează fraza când el clatină din cap în loc să pronunțe cuvântul.

— Normal. Da, înțeleg. Și eu am trecut prin asta, am fost cât pe ce să-mi sun psihiatrul pentru o ședință de urgență – mai ales când mi-a venit ideea că Grandmaster Flash[45] m-ar putea salva de invizibilii monștri cu pene. În momentul respectiv, totul era prea al naibii de ciudat ca să vină doar din subconștientul meu sau dintr-o emisie extraterestră ori din altceva asemănător.

Își rotește un deget lângă tâmplă.

— Încă încerc să pricep de ce colegul tău de apartament poate vedea totul. Chiar și în clipul ăla video, eu am văzut că tu te luptai pe FDR, dar nimeni altcineva nu părea să vadă. Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit – în afară de tine –, colegul tău de apartament e primul care are… viziune-de-oraș, sau cum vrei să-i zici.

— De fapt, asta s-a întâmplat și pe FDR, spune Manny. Femeia care conducea taxiul a văzut… creatura aia mare… șerpuitoare. Totuși și alți oameni păreau să știe, cel puțin până la un anumit nivel de conștientizare, că se află acolo. Știau atât cât era nevoie ca s-o ocolească, dacă aveau timp. Din cauza asta s-a blocat traficul.

— Necesitatea cunoașterii stranietății, atât și nimic mai mult. OK.

Brooklyn pufnește, drept comentariu la propria glumă sarcastică.

Însă pare să aibă dreptate. Manny își amintește cum s-a uitat Bel cu ochi îngustați la chestiile albe din jurul lor – ca și cum ar fi putut să le vadă, dar n-ar fi fost sigur că sunt reale. Totuși, chiar și așa, Bel a văzut mai mult decât majoritatea oamenilor de pe FDR. Ca și Madison. Era necesar pentru amândoi să vadă cârceii, fiindcă altminteri aceștia i-ar fi vătămat…

Ba nu. Manny se încruntă când instinctele lui consideră false aceste argumente logice, se încruntă mai ales la partea lui brutal de calculată și de rațională, care pare o rămășiță a vechii sale personalități. Partea respectivă îi oferă o altă explicație.

Bel nu ți-ar fi fost de niciun folos dacă n-ar fi putut să vadă cârceii, îi spune. *Dacă ar fi ajuns să fie posedat de Femeia în Alb, ai fi avut mult mai multe probleme. Rămânând el însuși,*

---

[45] Cântăreț de hip-hop, DJ și producător de muzică american, pe numele său adevărat Joseph Saddler. (n.tr.).

măcar ți-a fost... util.

Da. Bancnotele lui Bel i-au dat ideea să-și folosească apoi cardul de credit – pe care trebuie să-l anuleze, drace!, fiindcă l-a lăsat acolo – și grijile pe care și le-a făcut pentru Bel l-au ajutat să se concentreze. Iar Madison n-ar fi fost de acord să conducă taxiul cu el pe cupolă dacă n-ar fi văzut uriașa fântână arteziană de tentacule erupând din FDR Drive. A existat necesitatea cunoașterii, cum i-a spus Brooklyn, dar nu pentru Bel și Madison. Pentru el, pentru Manny, a fost necesar să știe și *alții* ce se petrece, ca să-i poată folosi ca unelte.

Orașul le-a făcut asta lui Bel și lui Madison, exact așa cum l-a lipsit nepăsător pe Manny de propria identitate, lăsându-i doar o înfățișare plăcută și talentul de a teroriza fără milă oameni străini, silindu-i să-i îndeplinească ordinele. Și dacă toate astea sunt adevărate... Manny nu știe sigur dacă e bine să considere orașul drept un aliat. Și e riscant și să presupună că el însuși se numără printre băieții buni.

Gândurile lui Brooklyn par să le urmărească pe ale lui.

— Te mai interesează cursul ăla intensiv, mai vrei să-nveți să fii newyorkez?

— Am de ales?

Manny își aude amărăciunea din propriul glas.

— Bineînțeles că ai.

Când ridică privirea surprinsă spre ea, Brooklyn dă din umeri.

— Toată lumea are mereu de ales. Oricât de bizare ar fi toate mizeriile care se-ntâmplă, sunt legate de orașul ăsta, deci e evident că, dacă vrei să scapi de ele, singura soluție e să pleci de-aici.

Nu e... exact ceea ce se aștepta Manny s-audă de la ea. Dar simte adevărul din spusele ei și o privește încruntându-se. Să plece, pur și simplu. Să se întoarcă la... Nu-și aduce aminte unde, dar nu contează, nu-i așa? Se duce la Penn Station, se urcă în următorul tren către Philly ori Boston sau către orice alt loc, renunță la contractul de închiriere și nu se prezintă la cursul pregătitor pentru doctorat. O să piardă o grămadă de bani și mândria, dar poate că o să-și recapete memoria. Și, cel mai important, știe că altcineva o să-i ia locul, devenind Manhattan. Altcineva va fi dator să se lupte cu creaturi abisale invizibile și cu analiste de marketing posedate – și știe și că astfel de lupte vor mai fi. În definitiv, asta a promis Femeia în Alb. Cele

petrecute sunt precursoarele altor bătălii, de mare amploare.

Când va sosi timpul, orașul va merge la război cu armata pe care o va avea. Vrea Manny să facă parte din armata respectivă? Nu e foarte sigur.

Autobuzul sosește în sfârșit, își face apariția de după colț cu o încetineală obscenă. Manny are în portofel un card MTA[46], cumpărat de omul care era. Speră că n-a fost atât de zgârcit încât să nu cumpere un card cu număr nelimitat de călătorii.

Se urcă în autobuz. (Cardul nu e nelimitat, dar Manny cel dinainte a pus pe el cincizeci de dolari.) În timp ce autobuzul se îndepărtează de bordură – alunecă încet, ca melasa, Dumnezeu ar face bine să le dea ajutor lui Queens și lui Bronx, pentru că, atunci când el și Brooklyn vor ajunge la destinație, New Yorkul va fi probabil deja o ruină –, Manny se hotărăște să se concentreze deocamdată doar asupra a ceea ce poate controla.

— Vorbește-mi despre New York, spune. Vorbește-mi despre oraș ca și cum n-aș mai fi fost aici niciodată sau ca și cum nu mi-aș putea aminti dacă am mai fost. Fiindcă… nu pot.

— Nu poți…?

Manny respiră adânc.

— Nu-mi pot aminti cine am fost.

— Ce?

E greu de explicat, descoperă Manny când încearcă s-o facă. Îi spune tot ce s-a întâmplat în Penn Station și că-și amintește versurile cântecelor lui MC Free, dar nu și cum arată mama lui. Când termină, Brooklyn se holbează la el. După un timp, e convins că n-o să facă niciun comentariu pe tema amneziei lui, dar ea începe să vorbească.

— Eu aud muzică.

El se încruntă, ca reacție la aparenta lipsă de legătură.

— O aud tot timpul, continuă Brooklyn. Am fost unul dintre acei copii care imită bătăile tobelor, inventează în gând versuri, vorbesc singuri pe peronul metroului, știi? Însă acum toate sună, să zic așa, ca niște nenorocite de *simfonii.* Păcănitul tocurilor unei femei pe trotuar, cureaua de distribuție prost reglată a unei mașini vechi, școlărițele acompaniind cu bătăi din palme un cântec ritmat… toate declanșează ceva în capul meu. Ca un țiuit, dar unul superb.

Își freacă fața cu palmele.

---

[46] Metropolitan Transportation Authority. (n.tr.).

— Trezește o parte din mine pe care-o credeam dispărută. Dar am lăsat-o să dispară cu un anumit scop – ca să mă pot concentra asupra rahaturilor care contează.

— Muzica nu contează?

— Nu la fel de mult ca asigurarea de sănătate pentru copilul meu, răspunde Brooklyn încruntându-se. Mă săturasem deja de munca mea înainte de a demisiona, fiindcă tindea să mă facă să fiu cum nu eram: mai sexy, mai dură și așa mai departe. Când a apărut fiica mea, am ajuns la concluzia că nu mai pot continua astfel, și mă simt fericită așa cum sunt acum. Însă această nouă muzică e ca o încercare de a mă trage înapoi, către ceea ce am fost. Nu mai sunt Free.

Nu mai sunt liberă[47], aude Manny înainte de a pricepe ce vrea ea să spună, apoi înțelege și de ce îi povestește toate astea.

— Crezi că transformarea în ceea ce suntem acum ne schimbă profund, zice el. Că suntem cu toții refăcuți, dar fiecare în alt mod.

— Da, cred că e… prețul a ceea ce primim. Memoria ta, liniștea mea sufletească și cine știe ce în cazul celorlalți. Însă presupun că are sens, nu? Să fii orașul…

Clatină din cap.

— Înseamnă că nu mai putem fi oameni obișnuiți.

Tu cu siguranță nu *ești om,* își amintește Manny ce i-a spus Femeia în Alb. A avut senzația că e o minciună, dar…

Brooklyn se freacă brusc la ochi, scoțând un sunet între geamăt și oftat.

— La naiba! Să ne concentrăm. OK. New Yorkul pentru începători.

Își scoate telefonul, deschide vreo două aplicații, apoi îl întoarce astfel încât să-l vadă și Manny. Pe ecran e harta MTA a metroului, cu care el e deja familiarizat.

— Manhattan, spune ea, arătând insula îngustă din mijloc.

El își stăpânește o tresărire spasmodică. Pe urmă, ea începe de sus și înaintează în jurul insulei, pe un semicerc, în sensul acelor de ceas, folosindu-se de un mic stilou digital ca să arate fiecare district.

— Bronx, Queens, Brooklyn, Staten Island. Ăsta e orașul *oficial,* deși Long Island e de fapt denumirea aceleiași insule pe care se află Brooklyn și Queens. Yonkers a reușit să nu devină o

---

[47] *Free* – liber, în engleză. (n.tr.).

parte a orașului; Staten Island a încercat să se retragă și a dat greș. Și mai e Jersey.

Brooklyn dă ochii peste cap.

— Ce e cu Jersey?

— E Jersey. Așa că, oricum, harta asta e aiurea.

Manny se uită la ea clipind nedumerit.

— Dar tocmai ai…

— Da. Și exact de-asta ți-am arătat-o. E primul lucru pe care-l văd cei mai mulți oameni când vin în New York. Chiar și cei care stau aici de ani buni cred că ăsta e orașul.

Brooklyn își subliniază spusele scuturând telefonul.

— Ei cred că Manhattanul e centrul a orice, deși majoritatea populației locuiește de fapt în celelalte districte. Cred că Staten Island e minuscul, ceva anexat mai târziu, pentru că a fost micșorat ca să încapă pe harta asta. Dar e mai mare decât Bronxul, cel puțin ca întindere geografică. Așadar prima lecție despre New York: ceea ce crede lumea despre noi nu se potrivește cu ceea ce suntem în realitate.

Manny o privește lung, întrebându-se dacă nu cumva e o remarcă sarcastică intenționată, la adresa lui.

— Așa cum avocata Brooklyn Thomason, membră a consiliului municipal, e în secret MC Free?

— Nu mai e cine știe ce secret, drăguțule. Brooklyn oferă pe tavă toate informațiile.

Arată din nou cu stiloul pe hartă, în alt loc.

— Queens e ceea ce a mai rămas din vechiul New York: pensionari, clasa muncitoare și o grămadă de imigranți, cu toții trudind din greu ca să-și poată permite o casă cu curte în spate. Afurisiții de experți în tehnică încearcă să preia acolo controlul și probabil că vor reuși, dar până una-alta n-au decât un loc poluat, numit Long Island City. Care se află *pe* Long Island pentru că pe Long Island se află Queens, dar nu e o *parte din* Long Island. Mă poți urmări?

— Nu.

Ea râde, dar nu se ostenește să-i dea mai multe explicații. Bate cu stiloul în Bronx.

— Partea asta a orașului e cel mai rău lovită de orice. Bande stradale, escrocherii cu proprietăți imobiliare, orice altceva. Și oamenii sunt duri, fiindcă trec prin toate astea… așa că, într-o mulțime de privințe, e inima New Yorkului. Acea parte a lui care

păstrează atitudinea, creativitatea și îndărătnicia pe care lumea le crede definitorii pentru întregul oraș.

— Prin urmare, în Queens căutăm pe cineva care muncește din greu, dar nu are nimic comun cu tehnica, iar în Bronx, pe cineva creativ, care ia atitudine? Asta ne reduce aria cercetărilor, oftează Manny. Dar aici…?

Bate cu degetul în Staten Island de pe telefonul ei.

Brooklyn își țuguie ușor buzele, cu un aer mai degrabă dezaprobator decât meditativ, sau cel puțin așa are Manny impresia.

— Aici o să fie cineva cu gândire îngustă, de provincial, deși locuiește în cel mai mare oraș din America. Ține minte, oamenii de-acolo nu vor să fie o parte a New Yorkului. Au grijă să nu uite nimeni asta.

Brooklyn ridică din umeri.

— Trebuie să fie, în esență, un nemernic agresiv. Și probabil republican.

Autobuzul reușește într-un târziu să ajungă în stația de metrou care îi interesează și cei doi se urcă în trenul de pe linia N.

— Ar fi trebuit să luăm o limuzină, mormăie Brooklyn.

Ora de vârf e la apogeu; metroul e ticsit. Stau în picioare și Manny se străduiește să nu lovească pe nimeni cu cotul din greșeală. E prima lui călătorie cu metroul, dar aglomerația îi distrage atenția într-o prea mare măsură ca s-o poată savura cu adevărat.

— Probabil și pe străzi traficul e la fel de greoi.

— O limuzină pare o extravaganță, comentează el.

— Dragule, „limuzină” nu înseamnă nimic mai mult decât un taxi pe care nu-l poți opri pe stradă, vine doar în urma unei comenzi. Aici numim limuzină aproape orice nu e taxi galben sau verde – inclusiv mașinile de lux la care te gândești tu. Face excepție așa-numitul „car service” din Brooklyn.

Femeia ridică din nou din umeri.

— Oricum, toate astea sunt acum înghițite de Uber și de Lyft.

— De ce e altfel în Brooklyn?

Ea îi aruncă o privire aspră, pe care Manny presupune că o merită. În Brooklyn e altfel pentru că Brooklynul face totul în stil propriu. Manny își dă silința să învețe.

La Queensboro Piaza coboară din N și se urcă în 7. Manny a

obosit deja de atâta stat în picioare, când simte din nou o mică modificare a centrului de greutate și, de data asta, nu Brooklyn e cauza. Își schimbă poziția, pentru contrabalansare, și vede că însoțitoarea lui face același lucru; ochii li se întâlnesc și dau amândoi din cap.

— Bun, spune ea, încântată. Începusem să mă tem că trebuie să mergem tocmai până în Flushing. Dar se pare că fata noastră e în Jackson Heights.

Coboară din metrou și urcă la suprafață. În timp ce stau la un colț de stradă, vizavi de un predicator ambulant care vorbește de parcă ar avea pietre-n gură, Manny are strălucita idee de a încerca o variație a trucului folosit de Brooklyn ca să-l găsească pe el. O experimentează căutând cuvinte-cheie în diverse rețele sociale locale. Căutând „Queens” și „bizar”, găsește mai multe plângeri despre travestiți aflați în locuri nepotrivite. Însă, în plus, dă de câteva tweeturi ale unor persoane aflate în Jackson Heights care vorbesc despre țipete de copii și „un huruit bizar”. În timp ce urmăresc feedul ăsta, cineva postează:

Lol, piscina acestei bătrâne doamne încearcă să-i mănânce copiii. TMZ[48], *vreți poze*?

Fotografiile sunt neclare – în curtea din spatele unei case, o piscină cu fundul ciudat de negru, doi copii care dau din mâini cu disperare și o siluetă la fel de neclară, cu păr negru, la marginea piscinei –, dar e suficient. Atât Manny, cât și Brooklyn simt instantaneu atracția femeii brunete.

Pe urmă mobilul lui Brooklyn țiuie și ea și-l smulge din geantă ca să vadă mesajul.

— Ei, ei, ei, să fiu a naibii! Se pare că tocmai am dat și de Bronx.

Întoarce telefonul, ca să vadă și Manny. Pe micul ecran e fotografia unei picturi murale. La început e greu să-și dea seama ce reprezintă. Sunt linii printre stropi de vopsea, însă se încâlcesc și se încrucișează într-o abundență năucitoare peste cărămida aspră pe care sunt trasate. Apoi în creierul lui Manny ceva se orientează corect și cealaltă parte a lui inspiră scurt, înțelegând imediat ce vede de fapt.

E celălalt loc. Celălalt *el.* Orașul care a devenit. New Yorkul, ca sine al său întreg și distinct, în locul aglomerării de imagini și idei care-i servesc drept camuflaj în această realitate. Și, brusc,

[48] Thirty Mile Zone, site celebru de știri. (n.tr.).

înțelege de ce, în viziunea lui, celălalt loc a părut pustiu; nu este. Oamenii sunt prezenți, dar ca spirit – exact așa cum și New Yorkul însuși are o prezență fantomatică în viața fiecărui cetățean sau vizitator al său. Acolo, în acea stranie pictură murală abstractă, Manny vede adevărul pe care îl trăiește.

Și știe tot atât de bine că persoana care a pictat tabloul e Bronx. O știe pentru că, în clipa când înțelege imaginea, simte din nou strania modificare a centrului de greutate, de data stârnită de ceva aflat undeva, spre nord. Nu e la fel de puternică precum cea provocată de Queens, care se află mai aproape, dar e inconfundabilă.

— Cineva creativ, care ia atitudine, așa ai spus, murmură Brooklyn, și ea tot cu ochii la imagine. Tu ai făcut doar o presupunere, dar eu așa am considerat Bronxul toată viața. De-acolo au venit hip-hopul, cele mai bune graffiti, dansurile, moda și…

Clatină din cap.

— Îmi pusesem deja oameni să caute ceva straniu, dar, după ce ai spus tu asta, le-am cerut să caute o anumită lucrare de artă. Nu-mi aduceam aminte exact unde și când am văzut-o, dar am reținut destule amănunte ca să i se poată da de urmă. Și asta e ea.

Brooklyn își trece mâna peste ecran. Sub fotografie e un mesaj trimis, cu cinci minute în urmă, de Mark Vishnerio, asistent al consilierei municipale Thomason:

Expus acum într-o galerie de artă din Bronx. Pe etichetă scrie: Da Bronca – *numele de scenă al dr. Bronca Siwanoy, directoarea Centrului de Artă din Bronx. Titlul tabloului*: New Yorkul cel cu adevărat real.

Brooklyn se uită în sus, studiind poziția soarelui.

— Suntem deja la ora de vârf – apropo, aici începe la două sau trei după-amiază, când autobuzele școlilor cu program scurt încep să perturbe traficul. Dacă nu ni se alătură Queens repede sau dacă Bronx nu lucrează până târziu, probabil că n-o s-o mai găsim la Centrul de Artă.

— Atunci o s-o găsim acasă, spune Manny. S-ar putea să nu fie în siguranță de una singură.

Brooklyn oftează și clatină din cap.

— Avem de acoperit un spațiu foarte întins. N-am putea să ne despărțim?

E soluția logică. Însă Manny se strâmbă.

— Am fi mai ușor de lichidat unul câte unul. Uite, Queens are nevoie de noi, acum și aici. Să rezolvăm problemele pe rând.

— Mai multe districte, mai multe probleme, bombăne Brooklyn, apoi încuviințează din cap fără tragere de inimă.

Manny își deschide aplicația de călătorie de pe telefonul mobil și alege pe hartă un punct care pare destul de aproape de locul unde o simt ei pe Queens. Apoi se pun în mișcare. Mai bine să ajungă mai târziu decât niciodată.

CAPITOLUL ȘASE

DR. WHITE, CRITIC DE ARTĂ INTERDIMENSIONAL

Lucrările nu sunt bune.

Bronca se plimbă de-a lungul peretelui pe care sunt expuse, încet, ca să-și ofere timp de gândire. Cu coada ochiului o vede pe Jess, în picioare lângă biroul de la recepție. Aproape de telefon. În spatele ei, așezată la birou, e secretara Centrului, Veneza. Jess afișează o expresie de parcă joacă pocher, dar Veneza, captivată, se uită cu ochii ei mari și căprui când la Bronca, când la Jess, când la Yijing – da, la Yijing; indiferent ce altceva se petrece între ele, sunt toate la datorie pentru rahatul ăsta, făcând front comun în fața oaspeților.

Aceștia din urmă sunt adunați în centrul încăperii, dar purtătorul lor de cuvânt, un tânăr alb, cu părul blond-căpșună strâns într-o variantă masculină de coc și barbă aparent neîngrijită, gen tăietor de lemne, s-a plasat diplomatic între ceilalți și Bronca. Spune că e impresarul grupului, care e un fel de cooperativă de artiști plastici. Toți ceilalți membri sunt bărbați, în marea lor majoritate albi, doar unul, un tip mărunțel, pare alb cu un set generos de strămoși indigeni din America de Sud. Totuși poartă și el o versiune jumulită a aceleiași bărbi de idiot. Străduindu-se din greu să se integreze în grup, pare să nu observe că nu se potrivește cu fața lui. Fără ea, ar fi un bărbat frumos.

Trebuie să te ferești de tipii mărunței.

Bronca își aduce aminte că așa i-a spus, la un moment dat, fostul ei soț. Pe atunci încă erau căsătoriți, dar fiecare trecuse în întregime în altă echipă; lui ar fi trebuit să-i spună „tati” jumătate din Chelsea, iar ea apela cu prudență la Pink Crawfish, o agenție matrimonială pentru lesbiene trecute de cincizeci de ani. Erau încă prieteni, după ce rezistaseră împreună la procesele intentate membrilor AIM, merseseră împreună la proteste die-in[49] împotriva discriminării bolnavilor de SIDA și tot

[49] Protest la care participanții se prefac morți. (n.tr.).

împreună își crescuseră copilul. Lui Chris îi plăcuse întotdeauna să-și împartă cu prietenii înțelepciunea dobândită. Ca, de exemplu: *Tipii mărunței sunt aidoma câinilor ălora minusculi pe care toată lumea-i consideră drăgălași. Dar ei nu se opresc niciodată din lătrat și sunt al dracu' de nervoși, fiindcă au boașe prea mari pentru creierul lor.*

Un adevărat senior și luptător, Chris Siwanoy. Îi simte lipsa. El ar fi putut avea o idee despre ce e de făcut în privința *acestui rahat nenorocit.*

Se întoarce spre Coc Blond-Căpșună, care se uită la ea cu un zâmbet excesiv de politicos, gen du-te-n mă-ta, jucându-i pe buze. Știe cât se poate de bine ce gândește ea. Așteaptă s-o spună cu glas tare, încălcând acordul tacit care le permite oamenilor albi să facă orice în afară de a pronunța în public acel cuvântul care începe cu *n* sau pe acela care începe cu *c*[50]. Și, la naiba, unii chiar vor să fie încălcat!

— Da, OK, spune ea, pe jumătate ca răspuns la gândul ăsta. Ne luați la mișto?

Yijing geme și își acoperă fața. Însă Jess își încrucișează brațele, ceea ce echivalează în cazul ei cu scosul cerceilor. Bronca speră că n-o să fie genul ăla de luptă, dar, judecând după privirea rece a lui Jess, își dă seama că e pregătită pentru orice. Ca și bătrânele și afurisitele puicuțe lenape, puicuțele evreice afurisite nu tolerează nicidecum astfel de mizerii.

Fața lui Coc Blond-Căpșună îi exprimă artistic uimirea. E un actor de tot rahatul, deși CV-ul său afirmă că e dublură în două piese de teatru de pe Broadway. Bronca presupune că e o minciună. E genul de om care întotdeauna minte și îi atacă pe alții ca să-și ascundă mediocritatea.

Și arta grupului este extraordinar de jignitoare. E rasistă, misogină, antisemită, homofobă, plus probabil alte mizerii care i-au scăpat Broncăi la prima vedere. Dar mai e și *oribilă.* Sigur, ea nu crede cu adevărat că poți crea ceva de valoare când urăști atât de mulți oameni – arta cere empatie –, însă Centrul are o reputație bună și e obișnuită să i se respecte timpul de lucru. De obicei, nimeni nu-i aduce tâmpenii.

Astea sunt tâmpenii. Un colaj de fotografii cu linșaje, cu fețe de negri morți sau în agonie mărite, în jurul cărora arată cu degetul și rânjesc siluete schițate din câteva linii trasate cu fard

[50] Negrotei sau cioroi. (n.tr.).

alb. Un triptic în cărbune mânjit cu acuarelă: în primul tablou, o femeie cu pielea întunecată, cu buze, sfârcuri și vulvă amuzant exagerate stă întinsă, legată, în chestia aia japoneză, artistic făcută din frânghie, al cărei nume Bronca nu și-l poate aminti. Expresia ei e ceva între plictiseală și insensibilitate. În al doilea tablou, deasupra femeii e desenată o siluetă masculină, cu fundul gol neclar, ca să sugereze mișcări de înfigere. Poartă shtreimel[51] și are perciuni lungi, răsuciți – Bronca e uimită că nu i-au făcut și un tatuaj cu Steaua lui David pe fund, ca să fie siguri că privitorii înțeleg mesajul. În al treilea tablou, bărbatul e un amestec pletos de stereotipuri ale amerindienilor din Marile Prerii, printre care și o coroană de luptă din pene. (Acoperitoarea de piele a șalelor și jambierele stau în calea privirii, așa că prin trupul lui se vede, ca într-o radiografie grosolană, vulva supradimensionată și larg deschisă a femeii. Pentru ca privitorul să nu creadă cumva că lipsește penetrarea?, se întreabă Bronca. Naiba știe!) Alături de femeie își așteaptă rândul un șir de bărbați cu penisuri – sau cuțite, la întâmplare – în mână. Și în toate cele trei imagini, în timp ce bărbații se succedă, femeia distantă scuipă citate din afirmațiile unor bine-cunoscute feministe de culoare.

Mai sunt și alte lucrări, cele mai multe reușind doar să plictisească, nu să înfurie; arta lipsită de valoare e obositoare pentru toată lumea. Cea mai slabă e o sculptură, un bărbat îndoit de mijloc pentru a-și arăta o deschidere anală enormă. I s-a dat evident forma unui pumn. Însă par să se mândrească mai ales cu tripticul.

Bronca arată către sculptură.

— Ați luat ideea asta de pe 4chan[52] sau vă aparține?

Aruncă o privire spre Veneza, care îi răspunde cu un zâmbet nervos. Bronca a învățat de la ea ce este „cultura chan”. Și e mândră de sine însăși fiindcă a reținut numele.

Unul dintre însoțitorii lui Coc Blond-Căpșună e un individ cu umerii căzuți și tenul cenușiu, care pare chinuit de tuberculoză sau de vreo altă boală cu nume victorian. Doc Holliday, se hotărăște Bronca să-i spună.

---

[51] Pălărie de blană purtată de evreii însurați ultraortodocși, de sărbători sau cu prilejul sărbătorilor evreiești. (n.tr.).

[52] Forum anonim anglofon, creat în 2003, cu un impact major asupra culturii internetului. (n.tr.).

— Nu mă aștept să înțelegeți ce mesaj încerc să transmit, se răstește el. E *ironie,* dacă nu v-ați prins. Și MoMA[53] a acceptat douăzeci și două de picturi abstracte cu clitorisuri.

Bronca simte că o ia cu călduri. Nu e bine. Trebuie să-și păstreze calmul.

— Și credeți că o memă perversă șocantă e riposta logică la un clitoris? Ce se presupune că e violul în grup, într-o discuție despre sănătatea reproductivă a femeii?

— E un comentariu pe tema mutilării organelor genitale sexuale feminine, spune un puștan care pare de vreo cincisprezece ani și care nu poate să nu rânjească; nu poate nici măcar să-și debiteze corect inepțiile. Vedeți? Ea e neagră. Vreau să zic că e *africană.*

Bronca răsuflă adânc, calmându-se și afișează cel mai fals zâmbet al ei.

— OK. Domnilor, apreciez timpul pe care l-ați investit în această întâlnire, așa că o să fie scurt. Centrul de Artă din Bronx a devenit companie în 1973 și este sponsorizat atât de municipalitate, cât și de donatori particulari. Ceea ce se așteaptă de la noi e simplu: trebuie să redăm, prin artă, complexitatea culturală a acestui district magnific. Noi…

— Vă lăudați marfa? întreabă Coc Blond-Căpșună, părând dezgustat chiar și când râde. Asta e un soi de știu eu, refuz din motive comerciale?

Bronca a intrat acum în priză.

— … adoptăm și celebrăm diversitatea Bronxului atât în ceea ce privește rasele, etniile, talentele, identitățile și orientările sexuale, țara de origine și minoritatea religioasă, cât și…

— Locuiesc în Bronx, spune Cincisprezece, trecând de la rânjetul vesel la roșul mâniei cu o rapiditate care stă mărturie pentru o copilărie plină de accese furioase de plâns. Am crescut aici. Am dreptul să-mi expun aici lucrările de artă.

Riverdale, ghicește Bronca. Tărâmul peluzelor, al clădirilor în stil Tudor și al OPOZIȚIEI ca stil de viață.

— Nu așa merg lucrurile, îi spune băiatului. Existăm ca să lărgim scena artei newyorkeze în afara Manhattanului, dar rămânem o parte a ei și trebuie să expunem lucrări de artă valoroase dacă vrem să dobândim un statut respectabil. În districtul ăsta locuiesc un milion cinci sute de oameni, dintre

[53] Muzeul de Artă Modernă din New York. (n.tr.).

care mulți sunt artiști. Ne putem permite să fim pretențioși.

— Și, chiar dacă nu ne-am permite, răbufnește Jess, evident considerând că Bronca divaghează prea mult, *nu promovăm intoleranța.* Nici stereotipurile. Nici violul ca fetiș. Nici mesajele homofobe…

O acaparează și pe ea roșul furiei; flutură o mână spre Bronca, evident cerându-i să-și reia firul expunerii.

— Prin urmare, aveți întrebări? zice Bronca, pe un ton care spune limpede că nu vrea nicio întrebare.

— Totuși încă nu v-am arătat principalul nostru punct de atracție, i se adresează Coc Blond-Căpșună.

Când Bronca se uită lung la el, ofensată de neobrăzarea lui, individul îi face favoarea de a-i oferi un zâmbet care declanșează imediat toate semnalele ei de alarmă. Privirea lui are ceva sticlos, de drogat, care ar putea avea legătură cu inhalatorul care-i iese din buzunar, și nu face nimic pentru a ascunde că îl calcă pe nervi. Pune ceva la cale.

— Dacă vedeți cea mai bună lucrare a noastră și continuați să ne refuzați, plecăm. Fără supărare. Aruncați doar o privire. E tot ce vă cerem.

Își desface brațele, într-o imagine a inocenței ajunse la limita răbdării.

— De ce-aș vrea să mai văd și altceva în stilul ăsta?

Bronca arată spre triptic. O lucrare de tot rahatul. Simte nevoia să-și spele conurile și bastonașele retinei.

— E o lucrare mult mai abstractă, răspunde Doc Holliday.

S-a întors către unul dintre ceilalți bărboși, căruia Bronca nu s-a ostenit să-i dea un nume. Respectivul iese pe culoar în pas alergător. La sosire, Bronca a remarcat acolo o lucrare acoperită cu o prelată de plastic, dar a dat-o uitării în timpul atacului asupra simțurilor ei care a urmat. E un tablou mare, are o latură de vreo trei metri, și e pictat pe pânză, judecând după cât de ușor pare când e cărat înăuntru. Bărbosul fără nume începe să dezlipească banda adezivă care fixează prelata. Când Holliday se postează între ea și această operațiune de jupuire, Bronca presupune că n-o să întrezărească frânturi trădătoare din ceea ce se află sub prelată, intenția e ca vederea de ansamblu să-și facă brusc efectul asupra ei. Pictorii veritabili nu recurg la așa ceva. Numai cei de doi bani țin al naibii de mult la spectaculozitate. Individul e și de o gravitate exagerată.

— Vă rog, nu vreau decât părerea dumneavoastră. Reacția unei galerii de artă din Manhattan a fost favorabilă.

Yijing se foiește. Pe față i s-a întipărit o expresie a dezgustului și e prima oară când Broncăi îi place aerul afectat cu care își împinge ea bărbia în față.

— Care galerie?

Tipul pronunță numele uneia de care Bronca a auzit. Ea se uită la Yijing, să vadă dacă pare suficient de impresionată de nume. Yijing își țuguie buzele.

— Înțeleg, spune ea, dar Bronca bănuiește că o să-l sune curând pe proprietarul galeriei, ca să afle ce nu e în regulă acolo.

Coc Blond-Căpșună aruncă o privire întrebătoare către Doc Holliday și amândoi sprijină tabloul de unul dintre pereții liberi. Câteva clipe mai târziu, toate pregătirile sunt încheiate.

— Pe ăsta l-am intitulat „Mașinării mintale primejdioase”, spune Doc, și amândoi dau jos prelata dezlipită.

Bronca vede instantaneu că e ceva cu siguranță diferit de toate celelalte lucrări. Acelea sunt caricaturi ale artei – genul despre care oamenii care detestă arta de calitate cred că reprezintă latura avangardistă a domeniului. Tabloul ăsta se află cu adevărat în avangardă. De fapt, pe măsură ce culorile se separă în modele complicate care alcătuiesc alte modele complicate, începe să-și dea seama de câtă îndemânare a fost nevoie pentru crearea lor. Aici există *tehnică.* Mult neoexpresionism, dar și ceva din grația caracteristică pentru graffiti. Toată lumea vrea să-l imite pe Basquiat[54], dar celor mai mulți nu le reușește. Nici lui Basquiat nu-i reușea. Însă oricine a făcut tabloul ăsta – fiindcă Bronca știe cât se poate de limpede că nu-i aparține nici lui Doc, nici lui Cincisprezece – a izbutit.

Dar…

E o scenă stradală sau sugerează o scenă stradală. O duzină de siluete hălăduiesc, disproporționat, în depărtare, pe un drum aglomerat. Densitatea magazinelor și harababura de firme au ceva familiar. Chinatown. E o scenă nocturnă, pe timp de ploaie; culorile au luciul pavajului ud. Siluetele nu prea sunt altceva decât vârtejuri de cerneală, fără chip și neclare, dar… Bronca se încruntă. Au ceva aparte. Sunt *murdare,* siluetele alea – poartă

[54] Jean-Michel Basquiat (1960-1988), pictor american, pionier al mișcării underground. (n.tr.).

haine lipsite de strălucire, fără nicio legătură cu moda, cu mânecile suflecate, lăsând la vedere mâini înnegrite și pantofi mânjiți de jeg și șorțuri pătate de sânge și de alte fluide corporale, mai greu de identificat. Sunt amenințătoare, creaturile alea murdare, pe care e ridicol și impropriu să le numești *oameni*. Și, pe când aerul pâclos sugerează miros de gunoi umed contopit cu ceața serii, Bronca aproape că le aude pălăvrăgind…

(În sală lumina a scăzut și s-a lăsat tăcerea. Coc Blond-Căpșună stă la marginea câmpului ei vizual ca și cum s-ar afla sub luminile rampei, zâmbindu-i și privindu-i fața cu lăcomie. Nimeni altcineva nu se mișcă.)

Dar nu pălăvrăgeală se aude de obicei în Chinatown. Acolo, pe străzile reale, doar se vorbește – auzi o cacofonie ca înainte de concert, în limbi tonale. Engleză, plus o brumă de cuvinte în limbile turiștilor europeni, presărate cu râsete de copii și cu strigătele șoferilor nervoși. Ceea ce aude Bronca acolo, în fața tabloului, e ceva mai pițigăiat. O bolboroseală.

(E aproape seară. Și nu aude ceea ce ar trebui să audă. Vechea instalație astmatică de aer condiționat ar trebui să horcăie slab în timp ce se forțează să țină piept căldurii verii. Fațada Centrului se află pe o arteră principală, deci unde e zgomotul traficului de afară? Ar trebui să audă, când și când, zumzetul unui fierăstrău mecanic din atelier, care lucrează în folosul artiștilor. La ora asta, nu e niciodată atât de multă liniște la Centrul de Artă din Bronx. Bronca se încruntă… înainte ca tabloul să-i atragă din nou atenția.)

O bolboroseală. Chipurile se conturează vag, părând să se miște în vreme ce ea studiază pictura.

(Oh, stai! Acolo e ceva. Ea îl aude.)

Un ciripit. Ca bâzâitul chitinos și strident al unei insecte, fragmentat de distanță și de mișcare.

(Vocea Venezei:

— Bătrână B. Hei, Bătrână B. Buh-rr-o-nnn-ca!

Bronca nu suportă să i se pronunțe numele așa, cu fiecare fonem transformat într-o silabă. Se teme că face un atac cerebral, iar Veneza tocmai asta urmărește.)

Acum, un alt sunet. Ceva greu și ud plesnind, în spatele ei, podeaua de beton lustruit. O duce cu gândul la o parâmă trasă pe doc. Ba chiar și simte, vag, miros de apă sărată. Însă nu se

întreabă de ce a desfășurat cineva o funie udă acolo, fiindcă fețele din tablou par brusc să se contureze mai aproape, ude de vopsea și lipsite de expresie.

Ele ciripeau. Modulat, tremurător.

Se întorc spre ea ca s-o urmărească.

Se întorc spre ea, se conturează amenințătoare și *sunt deja în jurul ei...*

O mână o înșfacă de umăr și o smucește brusc, trăgând-o înapoi.

În următorul moment universul face o pauză, în care doar se întinde ușor. Bronca planează, captivă în flexibilitatea clipei preț de o lungă răsuflare gâfâită, apoi realitatea își recapătă brusc locul.

Bronca strânge din pleoape. Veneza e în picioare, lângă ea, încruntându-se îngrijorată. Încă o ține pe Bronca de braț; ea a tras-o înapoi. Tabloul stă în fața lor, nimic mai mult decât vopsea pe o suprafață. Bronca are brusc senzația că nici nu s-a modificat vreodată. Încăperea din jurul ei, pe de altă parte...

Fiindcă ea e menită să fie călăuza, Bronca înțelege perfect ce s-a întâmplat – deși e complicat să studieze totul în ansamblu și se bucură fiindcă, probabil, nu va fi nevoită să dea nimănui explicații. Sunt multe de luat în considerare: teoria corpuscul-undă, procesul de dezintegrare a mezonilor, o etică a colonialismului cuantic și altele. Când ții cont de toate, ceea ce se petrece acolo e un atac. Un atac care s-a apropiat periculos de mult nu de uciderea, ci de *distrugerea* ei. Și a New Yorkului, odată cu a ei.

— Bătrână B?

E încântătorul supranume pe care i l-a dat Veneza și care a devenit popular printre artiștii mai tineri din Centru. Veneza, al cărei al doilea nume e Brigida, e Tânăra B.

— Te simți bine? Ai amețit. Și...

Se oprește la jumătatea frazei, cu gura încă deschisă pentru următorul cuvânt, ezitând, dar, în final, spune ce avea de gând:

— Nu știu. Rahatul ăsta a devenit ciudat pentru o secundă.

Eufemism pentru continuumul spațiu-timp.

— Mă simt bine.

Bronca o bate pe mână ca s-o liniștească, apoi se întoarce să-i înfrunte pe Coc Blond-Căpșună și pe prietenii lui. Blond-Căpșună nu mai zâmbește, iar Doc Holliday se încruntă fățiș.

— Acoperiți rahatul ăsta, se răstește Bronca la ei. Mi-a luat un minut, dar am înțeles. „Mașinării mintale primejdioase”, ha!

Privește în jur și vede nedumerire pe fața lui Jess și pe a Venezei. Yijing însă… Yijing o fi ea o nemernică, dar măcar împărtășește dragostea Broncăi pentru educația prețioasă primită în facultăți de artă liberale. Se uită urât la Doc Holliday, din nou furioasă. Așa că Bronca adaugă:

— Da. Asta a fost mica etichetă amuzantă găsită de H.P. Lovecraft[55] pentru tipii din Chinatown – scuze, pentru „mizeria asiatică”. Era dispus să accepte că sunt la fel de inteligenți ca oamenii albi, fiindcă știu cum să câștige un dolar. Dar nu credea că au suflet.

— Oh, dar îi detesta în aceeași măsură și pe alții, spune Yijing, cu voce tărăgănată, încrucișându-și brațele și fulgerându-i pe bărbați cu privirea. În aceeași scrisoare a vorbit despre aproape toată lumea. Să vedem… dacă-mi aduc bine aminte, negrii erau indivizi „copilăroși, pe jumătate gorile”, evreii, un blestem, portughezii, maimuțoi, și tot așa. Când mi-am susținut dizertația, ne-am distrat foarte bine făcând o analiză critică a acestei scrisori.

— Rahat, până și portughezii?

Veneza pare impresionată. E pe jumătate negresă și pe jumătate portugheză, își amintește Bronca, și nu se înțelege bine cu rudele ei portugheze.

— Da.

Bronca își proptește o mână în șold. Încă n-au acoperit tabloul – care nu e tablou –, dar ea știe acum că nu trebuie să-l privească mai mult de-o clipă. Jess și ceilalți n-ar trebui să fie în pericol, fiindcă atacul a fost îndreptat doar împotriva New Yorkului sau a unei părți suficient de importante a orașului.

— Mi-aș fi dat seama dacă ați fi încercat să-i puneți o oglindă în fața lui Lovecraft. Să arătați cât de distorsionate îi erau spaimele și ura. Dar tabloul ăsta le întărește. Aici New Yorkul apare așa cum l-a văzut el, acest mic bădăran fricos, mergând pe stradă și imaginându-și că nicio altă ființă omenească pe care-o întâlnește *nu e* om. Așa că, domnilor, repet, ce parte din „nu promovăm intoleranța” nu înțelegeți?

---

[55] Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), scriitor american, considerat unul dintre părinții literaturii fantastice. A scris în jur de 100 000 de scrisori. Cea despre care e vorba aici i-a fost adresată scriitorului Frank Belknap Long, în 1926. (n.tr.).

Doc pare uluit că Bronca încă vorbește. Coc Blond-Căpșună pare să-și țină în frâu nebunia crescândă, dar afișează un zâmbet și, cu un semn din cap, le cere celorlalți să reîmpacheteze tabloul.

— OK, spune. I-ați dat o șansă, dar nu vă place. E destul de corect.

Nu e destul. Tipii de genul lui nu sunt interesați de corectitudine. Însă Bronca se trage deoparte, ca să lase grupul să-și ambaleze și să-și ia lucrarea, și se oprește lângă Yijing. În următoarele zece minute, sau cam așa ceva, ele două au ocazia să-și contopească privirile dezaprobatoare îndreptate către operațiunea coordonată de Coc Blond-Căpșună.

Dar întregul grup are ceva straniu, se gândește Bronca, urmărindu-le munca. Adică mai straniu decât poate fi un grup de copii de bani gata „artiști”, care își imaginează că înclinația către stereotipuri și fetișuri porno îi face avangardiști. Mai întâi, tabloul. Doc și amicii lui par imuni la el, ceea ce înseamnă că sunt oameni obișnuiți, nu ca Bronca și ceilalți cinci, care acum umblă probabil prin oraș încercând să-și dea seama ce e de făcut cu ei înșiși. Dar niciun om obișnuit n-ar fi putut să picteze chestia aia. În al doilea rând, e ciudat faptul că au făcut acea încercare. Ce rost a avut să vină la centru ca să-și prezinte toată arta de rahat? De ce n-au folosit-o doar ca pretext pentru întâlnire, apoi să scoată de la bun început tabloul imens și să folosească surpriza ca avantaj asupra Broncăi? Înseamnă că mai e vorba și de altceva. Bronca se uită la toți, cu ochii mijiți, în căutarea oricărui indiciu care să sugereze prezența unui microfon.

Nu descoperă nimic – și, recunoaște ea în silă, nici măcar nu știe ce caută. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când nu mai e la curent cu aparatura de supraveghere. Fiul ei i-a dat un smartphone, pe care ei îi place să vadă filme, dar tot are senzația că parcă mai ieri se foloseau telefoanele cu disc sau cu numere și litere pe tastatură…

Ceva pâlpâie. Bronca se uită mai atent. Ia stai puțin, ăla nu e un microfon? Jos, lângă glezna lui Coc Blond-Căpșună, care acum ține de un capăt al lăzii în care-au pus o componentă a sculpturii de bronz. Nu. N-o fi știind nimic ea despre dispozitivele de ascultare camuflate din secolul al douăzeci și unulea, dar e foarte sigură că n-arată ca… un șiret desfăcut? Bărbatul poartă

sandale, deci nu poate fi așa ceva. (Urâțenia unghiilor lui de la picioare o face să se strâmbe.)

Dar acolo, plutind deasupra oaselor lungi ale labei piciorului, ceva îi iese din piele. Pare un fir de păr, deosebit de lung și de subțire. Alb, nu blond-căpșună. Are cel puțin cincisprezece centimetri, deși sub privirile ei se întinde în sus, parcă încercând să atingă lada cărată de Coc. Mai bine de douăzeci de centimetri. Treizeci, nu-l mai desparte mult de lemnul lăzii – însă se oprește și se contractă. Se pare că nu poate crește suficient. Își reia poziția inițială, se odihnește de-a lungul labei piciorului bărbatului, e un fir de păr care se străduiește să pară calm, destins. Poate o să mai încerce o dată să crească.

Bronca nu știe exact ce este. Nu există în lexiconul de cunoștințe pe care le-a absorbit, fapt care o deranjează profund. Dar știe cât fac unu plus unu.

Așadar, când „colectivul de artiști” termină, ea îl urmează pe Blond-Căpșună până la ușă. Sfârșitul zilei de lucru e aproape. O să închidă Centrul mai devreme, ca să permită personalului să-și tragă sufletul. Dar mai înainte îl întreabă pe Coc Blond-Căpșună, care tocmai iese:

— Pentru cine lucrezi?

Nu se așteaptă ca el să recunoască adevărul. Pare genul care n-ar face-o. Însă bărbatul răspunde, zâmbind cu superioritate:

— Oh, stai liniștită. O s-o întâlnești cât de curând. Față în față, a spus ea. Fără să te apere ușa unei cabine de toaletă.

Bronca strânge din buze. Deci așa stau lucrurile.

— Întreab-o cum s-a terminat ultima dată, se răstește și îi închide ușa în nas.

E o ușă de sticlă, așa că gestul ei nu prea seamănă cu o înjurătură, deoarece n-o poate trânti fără să riște s-o spargă, dar se simte bine când vede zâmbetul lui superior pălind.

Și grupul pleacă. Bronca încuie ușa în urma lor și îi urmărește cu privirea până se urcă în mașini – un Hummer imens și o Tesla, ambele valorând mai mult decât câștigă ea într-un an – și demarează. Apoi expiră prelung și se întoarce spre celelalte femei. Fețele lor exprimă diverse stadii ale furiei sau ale îngrijorării.

— Vasăzică s-a întâmplat.

— Cunosc niște tipi, se grăbește Yijing să vorbească. O să dau niște telefoane, vă asigur. Îi fac praf pe indivizii ăștia.

Bronca înalță din sprâncene.

— Tu cunoști oameni de teapa asta?

— Nu de teapa asta, fiindcă e vorba despre o mulțime de avocați, răspunde Yijing încrucișându-și brațele la piept. A fost hărțuire și parțial intimidare. Nu-mi poți spune că nu e adevărat. O șleahtă de hăndrălăi albi fasciști, sau ce-or fi ei, a venit într-un loc condus de femei de culoare, cu *o asemenea* „artă”?

Face cu degetele semnul ghilimelelor când rostește ultimul cuvânt.

— La naiba cu nemernici ca ei!

Fir-ar să fie! Nu că Bronca n-ar fi de acord. Însă Jess păstrează tăcerea, așa că Bronca o îmboldește să vorbească.

— Jess?

Jess se încruntă.

— Cred că trebuie să le spunem oamenilor care lucrează în atelierele de sus că închidem Centrul în noaptea asta, chiar și pentru cei care au cheie. Să ne asigurăm că nu rămâne nimeni în clădire.

Bronca se leagănă pe călcâie, lăsându-se ușor pe spate, uluită, în timp ce Veneza scapă un:

— Ceeeeeee?

Yijing începe imediat să obiecteze, dar Jess ridică vocea suficient ca să le acopere pe toate.

— E o simplă măsură de precauție, spune, dar cuvintele sună la fel de pițigăiat ca un țipăt. Și e doar o propunere. Nu știu dacă pe voi, doamnelor, tipii ăștia v-au făcut să vă gândiți la Cămășile Brune[56], așa cum m-am gândit eu, dar, dacă n-aș propune asta, cei doi bunici care mi-au rămas mi-ar trage o palmă. Ceilalți au murit într-un lagăr de concentrare. *Capisce*[57]?

Bronca dă încet din cap, aprobând cu un aer sumbru, căci înțelege. Pentru că, ei bine, și ea a crescut fără câțiva dintre membrii mai bătrâni ai familiei – ba chiar și fără unii mai apropiați de vârsta ei. Nu e vorba de paranoia când oamenii chiar au obiceiul să incendieze sau să-i împuște pe alții în cluburi de noapte.

Dar…

---

[56] Batalioanele de asalt (*Sturmabteilung,* în germană), cunoscute și sub denumirea de Cămășile Brune, organizație paramilitară nazistă care a jucat un rol-cheie în venirea lui Adolf Hitler la putere. (n.tr.).

[57] „Pricepeți?” (în lb. italiană, în original). (n.tr.).

— Nu și cei care au chei, spune ea. O să-i avertizez, dar unii n-au unde să se ducă.

Lucrurile stau literalmente așa pentru destui dintre artiștii rezidenți în Centru – puștani dați afară de familiile lor pentru că sunt homosexuali sau neurotipici ori recalcitranți, adulți care nu-și mai pot permite o locuință, chiar și o femeie de vârsta Broncăi care și-a părăsit de curând soțul. Face cele mai uimitoare sculpturi în sticlă. După ce bărbatul ei a bătut-o măr și i-a distrus unele dintre cele mai bune lucrări, femeia a început să doarmă în atelierul din Centru, pe un fotoliu-sac.

Spațiile de lucru nu sunt concepute și ca locuințe, prin urmare Centrul nu intră, practic, în conflict cu nicio lege legată de închirieri. Bronca le reamintește tuturor, periodic, că folosirea atelierelor ca spații de locuit e temporară. Unora le-o spune de câțiva ani.

Posomorâtă, Veneza se așază la biroul de la recepție, în fața computerului, dar Bronca nu poate vedea ce face.

Jess oftează, dar se declară de acord.

— Da, OK. Nu și cei cu chei. Dar măcar avertizează-i. Și… ai face bine să anunți comitetul de conducere. Să fie pregătiți.

Bronca își lasă capul pe-o parte, încercând să priceapă unde vrea Jess să ajungă.

— Pentru ce, pentru vreun protest sau ceva asemănător?

— Mda, se amestecă Veneza. M-am gândit eu. Veniți încoace, vreau să v-arăt ceva.

Trec toate în spatele biroului, să vadă monitorul. Veneza a deschis YouTube și a făcut un soi de căutare care a scos la iveală o serie de clipuri cu titluri oribile și cu fețe cu priviri piezișe. Bronca se pregătește să întrebe ce-ar trebui să vadă, când recunoaște brusc un rânjet cu pretenții de superioritate.

— Hei!

Arată spre ecran. E Coc Blond-Căpșună.

— Ce dracu’, râzi de mine? bombăne Jess, înainte de a-și desprinde privirea de ecran cu un geamăt. Oh, *desigur.*

— Ce e? întreabă Bronca și se uită încruntată la ea, apoi la Veneza. Ce e?

— Da, am dat o căutare pe bază de imagine pentru logoul din e-mailul lor.

Veneza bate cu degetul în sigla din colțul clipului și Bronca își amintește că a mai văzut-o undeva. Pe e-mailurile și pe cărțile

de vizită ale grupului. Era o avertizare în privința hidoșeniei artei lor: un *A* stilizat, înconjurat de rune nordice vagi și de înflorituri dizgrațioase. Cu desăvârșire neinteligibilă și greu de ținut minte, ceea ce, în esență, sfidează însăși ideea de logo.

— E sigla grupului „Alt Artistes”. Ăsta e canalul lor.

Dă clic pe un videoclip, îl mărește, apoi îl derulează până pe la mijloc. Ecranul se umple cu fața lui Blond-Căpșună, părând furios la culme, cu cocul desfăcându-i-se din cauza gesturilor vehemente.

— … cuiul din coșciug, cel care-a făcut-o[58]! spune el.

Fundalul pare o cameră de hotel.

— Iată ce susțin cu insistență acești *revizioniști*, iată lipsa de respect față de o cultură superioară, care i-a dat pe Picasso, pe Gauguin și…

— Închide-i gura, spune Bronca, deja enervată de sunetul vocii.

Veneza îi face pe plac, slavă Domnului!

— Am înțeles ideea. Prin urmare, indivizii ăștia sunt un soi de… actori? Fac lucrări de artă mizerabilă, încearcă să le expună în galerii, nu reușesc, fiindcă e vorba despre niște rahaturi, însă pe urmă vin cu un videoclip în care le spun tuturor că vina o poartă discriminarea inversă?

— Știu eu? Nu-i prea logic. Debitează orice poate incita publicul suficient ca să le urmărească videoclipurile sau să le doneze bani. Și Picasso a furat de la pictori africani, iar Gauguin a fost un pedofil care a îmbolnăvit de sifilis o grămadă de fetițe de culoare, dar ce naiba știu eu?

Bate cu degetul sub videoclip și Bronca își mijește ochii ca să deslușească un număr. Pare să fie…

— Spune-mi că acest *k* nu înseamnă *mii,* rostește, trăgându-se înapoi uluită și îngrozită când înțelege care e situația. Spune-mi că la rahatul ăsta nu s-au uitat patruzeci și două de mii de oameni!

— Ba da.

Veneza se întoarce la rezultatele căutării și le arată alte numere înspăimântător de mari.

— Ăsta a fost unul dintre cele mai vizionate, dar treaba e groasă oricum. Și se pare că indivizii de soiul lor reprezintă o

---

[58] Probabil o aluzie la Whodunnit/ Who dunnit – piesă de teatru, cântec, game-show, joc video, joc de pinball a căror esență este rezolvarea unor crime. (n.tr.).

adevărată industrie. Cu cât sunt mai incendiare clipurile, cu atât au mai mulți spectatori și cu atât mai mulți bani le aduc.

— Schelălăielile unor bărbați albi pe post de industrie înfloritoare, spune Jess, posomorâtă.

E blondă și dulce și albă ca hârtia, așa că Bronca presupune că are parte frecvent de câte o porție de tipi albi schelălăitori, care nu-și dau seama că nu e în aceeași tabără cu ei decât după ce încep să vorbească despre teoriile conspirației globaliștilor.

— Voiam să spun că trebuie să avertizezi consiliul în privința unor posibile violențe, dar am uitat că și asta e o problemă.

— Mda, încuviințează Veneza. Fanii unor tipi de teapa ăstuia sunt niște sectanți afurisiți. Tot ce zice el e literă de lege. Dacă-ți descoperă adresa, o pun pe internet. Îi trimit amenințări cu moartea șefului tău, se țin scai de copiii tăi, îți expediază acasă o echipă antitero, apar ei înșiși, înarmați… pun totul în mișcare. Trebuie să țineți totul în siguranță.

— În siguranță? întreabă Bronca holbându-se la ea. Ce să fie în siguranță?

— Identitățile voastre. Informațiile personale. Vă pot ajuta să începeți, dar trebuie să rămânem aici până târziu.

Trec la treabă, cu programe și planuri de rezervă, în timp ce Veneza intră pe nenumărate site-uri de căutare a numelor și încearcă să le explice, în două ore, cum să-și ascundă urmele lucrurilor plasate online toată viață. E năucitor și terifiant – încă și mai înfricoșător când Bronca își dă brusc seama că s-a petrecut o schimbare fundamentală față de zilele când era cu adevărat rebelă. Pe atunci nu se temea decât că-i pune guvernul telefonul sub urmărire. Probabil că încă e urmărit, dar tot restul se afla atunci în afara posibilităților de monitorizare. Acum nu trebuie să se mai teamă doar de o operațiune COINTELPRO[59], ci *și* de vreun tip care-i urmărește rudele din subsolul mamei lui, *și* de puștani care ar putea s-o bombardeze cu amenințări cu moartea fiindcă așa simt ei că fac parte dintr-o bandă teroristă, *și* de un grup de trolli din Rusia care ar putea folosi Centrul drept următorul subiect controversat care să-i întărâte pe rasiști. Adică pe toți cei care reprezintă o adevărată amenințare la adresa țării; sunt cumva convinși să facă munca murdară, mai mult sau mai puțin pe gratis. Bronca ar admira

[59] Counter Intelligence Program, program al FBI-ului, al cărui scop era investigarea, intimidarea și destrămarea organizațiilor politice disidente din Statele Unite. (n.tr.).

întreaga mașinărie, dacă n-ar fi atât de oribilă.

Când termină de făcut tot ce le stă în puteri – fiindcă Veneza nu le poate ajuta decât să reducă amenințarea; e imposibil să fie eliminată complet –, e târziu. Yijing și Jess pleacă acasă, iar Bronca și Veneza mai rămân atât cât e nevoie ca să le trimită celor din ateliere un e-mail despre siguranța online. Bronca iese din clădire să închidă obloanele pentru noapte. Când isprăvește, Veneza iese pe ușa principală a personalului, părând zguduită. În multe privințe, e un copil mare – de fapt, n-ar trebui s-o numească așa. Veneza a terminat facultatea – la Cooper Union, fiindcă îi merge mintea. Însă în clipa asta pielea ei maronie a devenit cenușie.

— Toaleta, murmură ea. Nu știu, B, acolo, înăuntru, te trec întotdeauna fiori. Dar în seara asta ultima cabină mi-a tras o spaimă de moarte.

Bronca se strâmbă. Probabil ar fi trebuit să ardă ceva salvie și tutun sau să fi curățat cabina aia cu amoniac ori și una, și alta.

— Mda... Să zicem că aia e bântuită.

— Numai că ieri nu era. Ce naiba s-a schimbat de ieri până azi? Arată la fel, dar totul e deodată straniu.

Veneza se întoarce și aruncă o privire peste stradă. Centrul se află pe o pantă, mai sus decât râul Bronx și decât rampa către Cross Bronx Expressway, care acum, după încheierea orei de vârf, a încetat în sfârșit să mai fie parcare. Dar, dincolo de ele, în depărtare, de-a lungul liniei orizontului se întinde peisajul urban nocturn. Nordul Manhattanului nu e la fel de impresionant ca acea parte a insulei preferată de turiști. Însă Broncăi priveliștea asta îi place mai mult, pentru că spune limpede că New Yorkul e un oraș cu oameni, nu înseamnă doar companii și obiective turistice. Când aerul nu e cețos, de acolo poți observa nesfârșitele clădiri de apartamente din Inwood și imensele școli publice din Harlemul Spaniol, ba chiar și câteva dintre maiestuoasele șiruri de case rămase pe Sugar Hill. Case și școli, biserici și bodegi de cartier și doar ici și colo se înalță un bloc din sticlă și oțel, stricând peisajul. E o imagine a orașului pe care numai din Bronx o poți vedea – și Bronca nu se îndoiește că din acest motiv oamenii din Bronx nu acceptă să fie priviți de sus de aroganții din Manhattan. La sfârșitul zilei, dacă vor să trăiască în New York, toți trebuie să mănânce, să-și educe copiii, să doarmă și să supraviețuiască într-un fel sau altul. N-are sens să-și dea

cineva aere.

Dar Bronca vede și ce a remarcat Veneza. Orașul e diferit, pentru că ieri nu era decât un oraș, iar azi e viu.

Pentru așa ceva există precedente. Există întotdeauna oameni care se acomodează mai bine cu un oraș decât alții – de obicei, nu cei veniți din alt stat. Veneza e din Jersey City. Bronca o descoase cu prudență:

— La ce te referi când spui că totul e straniu?

— La cabina din toaletă! Și la mai ce? La tabloul tipilor ălora. Ultimul tablou, răspunde Veneza și se scutură. Tu erai amețită, poate n-ai observat. Dar totul s-a schimbat. Adică toată galeria. Yijing și tipii ăia au dispărut brusc, iar încăperea era goală și s-a făcut cu adevărat liniște. Lumina era stranie. Iar tabloul *nu era* tablou…

Amuțește brusc, părând stânjenită. Și Bronca își dă seama că trebuie să decidă cum să se poarte cu Veneza. Poate să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Poate să-i spună fetei că tot ce simte n-are nicio semnificație. Fantezii, reminiscențe ale ciupercilor despre care i-a povestit cândva Broncăi că le-a încercat. Veneza reprezintă atât de mult din ceea ce ar fi putut să fie Bronca, dacă s-ar fi născut într-o lume mai bună – și atât de mult din ceea ce Bronca e acum, fiindcă lumea e încă o blestemăție de spectacol mizerabil. Bronca își dorește enorm s-o protejeze.

Și ăsta e argumentul hotărâtor. Pentru că, dacă Veneza vede astfel de lucruri, trebuie să știe că nu sunt halucinații. Trebuie să știe să se ferească.

Așa că Bronca oftează.

— Tabloul a fost o intrare.

Capul Venezei se întoarce spre ea atât de repede, încât coafura afro i se clatină. O privește fix câteva clipe. Pe urmă înghite în sec și spune, cu voce tărăgănată:

— Iar noi nu ne uitam la un tablou cu oameni abstracți pe o stradă abstractă, nu-i așa? Chiar mergeam într-acolo. Către un loc care arată în realitate exact așa.

Veneza inspiră adânc.

— Bătrână B, chiar aș fi vrut să-mi spui că a fost tot din cauza ciupercilor.

— Nu capeți mereu ce vrei. Și aia a fost, practic, o stradă pictată în manieră expresionistă, iar eu fac acum paradă de

cunoștințele mele, ca să mă simt mai bine, zâmbește trist Bronca. Pe undeva, mă bucur că nu sunt singura care vizitează Bizarrahatstan.

— Eu vreau să spun că sunt mereu gata să te apăr oriunde, B, dar *la naiba*!

La naiba, într-adevăr. Bronca oftează, frecându-se la ochi și detestând pentru a mia oară faptul că toată mizeria aia a căzut în fața casei ei. Fir-ar să fie, s-a pricopsit cu un alt rahat cu care trebuie să se descurce. Acum n-ar fi trebuit să aibă altă treabă decât să cumpere lucruri drăguțe și deloc necesare pentru viitorul ei nepot sau pentru viitoarea nepoată ori pentru un copil deopotrivă cu spirit masculin și feminin, dar ea e ocupată pană peste cap să țină piept atacurilor artei dintr-o altă lume.

— Da, uite, e... OK, spune ea. Trebuie să stăm de vorbă. Pentru că, în toată povestea asta, tu nu mă poți apăra, înțelegi? Nu ai... nu ești.

Există un cuvânt pentru ceea ce au devenit ea și ceilalți cinci? Cunoștințele care i s-au revărsat în minte conțin o mulțime de concepte, dar un vocabular redus.

— Nu ai... ghete.

Veneza se uită în jos, la sandalele pe care le poartă.

— Da, azi au fost treizeci și două de grade.

Bronca scutură din cap.

— Ești cu mașina?

— Nu. N-am bani de benzină până-n ziua de salariu.

— Atunci, hai cu mine! La ora asta, MTA și New Jersey Tranzit[60] au plecat deja la culcare, așa că te duc eu acasă. Oricum, pe drum trebuie să-ți arăt ceva.

— Ooo, un mister. Ard de nerăbdare.

Veneza își ia geanta și se îndreaptă amândouă spre jeepul vechi al Broncăi.

Bronca lasă totul pe seama drumului către Jersey City. Ceea ce are de explicat e mai ușor de crezut acolo, pe una dintre cele mai aglomerate artere ale orașului, privind circulația globulelor roșii care sunt oamenii și comerțul. Deasupra lor, norii luminați din spate de lună gonesc către Palisades, iar în stânga, întotdeauna prezentă și întotdeauna o prezență, e silueta cu

[60] New Jersey Tranzit Corporation, companie de stat care se ocupă de transportul public din statul New Jersey și din porțiuni din statele New York și Pennsylvania. (n.tr.).

pistrui de lumină a orașului.

Spune-i totul, îi șoptește acel oraș Broncăi, ori de câte ori ezită în privința unor informații deosebit de bizare sau de înspăimântătoare. *Dușmanul e acum altfel, mai iscusit și mai crud. Ajut-o să supraviețuiască. Ne place să avem aliați, nu-i așa*? *Aliați reali, oricum.*

E adevărat.

Apoi, în timp ce Veneza se gândește, în tăcere, la tot ce i-a dezvăluit, Bronca iese de pe autostradă chiar înainte de a traversa podul către Washington Heights. Se află la marginea Bronxului. Aici traficul e lejer, iar străzile sunt relativ pustii la această oră a serii. În zonă nu vezi decât locuințe, iar municipalitatea face totul pentru a-i izola pe oamenii care le ocupă – garduri, autostrăzi care taie districtul în două, un teren al nimănui, ocupat de hale industriale, ca un tiv al zonei rezidențiale. Există un magazin alimentar cu înfățișare tristă, a cărui existență îi e cunoscută Broncăi, dar trec cu mașina pe lângă zece oficii care acordă credit în baza următorului salariu și pe lângă magazine cu produse ieftine la preț fix, care împestrițează toate străzile ca niște tumori cu proliferare rapidă.

Când intră pe pietrișul drumului către Bridge Park, Broncăi îi e greu să-și alunge o oarecare neliniște. Ține minte zilele când parcul nu era decât un maidan plin de ruine, unde noaptea nu găseai decât cerșetori vagabonzi, drogați și adolescenți plictisiți, în căutarea cuiva căruia să i-o tragă sau cu care să și-o tragă – precum o indiancă voinică, cu piele arămie și păr scurt, care avea nevoie de un loc unde să-și asculte gândurile. Însă acum nu mai e așa. Parcul a fost amenajat sub forma unei întinderi anoste de pajiști, cu bănci și arbuști cu flori care mărginesc vechea pistă pentru biciclete. Acum acolo o pândește un al gen de pericol, fiindcă a auzit o mulțime de povești despre polițai care alungă din parc oamenii din împrejurimi, pentru ca mult mai înstăriții albi veniți la plimbare să se simtă în siguranță. Iar ea e tot o indiancă voinică, cu piele arămie și păr scurt, aflată în parc noaptea târziu, împreună cu o tânără de culoare, fără niciun motiv pe care un polițai intolerant ar fi capabil sau dornic să-l înțeleagă.

Însă ea nu mai e aceeași femeie. După ce parchează mașina și coboară, se întinde către orașul ei, iar orașul îi răspunde cu un suspin ca un tors prelung de pisică.

N-o să vă tulbure nimeni, îi promite, fără cuvinte. *Locul ăsta îți aparține, indiferent ce-ar crede intrușii. Haide, arată-i-te.*

Bronca tremură ușor. Aude voci – deși nu e atât o voce, cât un flux de impresii și de senzații – și asta chiar ar trebui s-o înspăimânte. Dar nu e înspăimântată.

— Știi, sunt puțin cam speriată, spune Veneza.

Când Bronca se întoarce spre ea, femeia mai tânără o privește cu scepticism.

— Adică, dacă ai fi un tip, aș scoate spray-ul paralizant pe care nu știi că-l am.

— Spray-ul paralizant e legal în oraș. Știu niște idioți din Jersey care cred că pe-aici suntem cu toții hipioți iubitori de pace, dar mai uită-te pe câte un site, fir-ar să fie!

— Oh! Ei, ziceam și eu așa. Ești *neobișnuit* de ciudată.

Bronca râde.

— Da, în privința asta nu vor fi îmbunătățiri. Dar urmează câteva lucruri pe care nu sunt sigură că ți le pot explica în cuvinte. Vino!

Râul Harlem se întinde dincolo de pietrișul aleii și de balustrade. Din locul unde se află cele două femei, la est de mult mai spectaculoasele siluete de clădiri din Washington Heights și la sud de adevăratele suburbii Yonkers și Mount Vernon, nu e mare lucru de văzut. Doar un râu tulbure, slab luminat, curgând greoi în aerul cald al nopții. Pe malul dinspre Washington Heights, un zid scund, mâzgălit de graffiti, mărginește Harlem River Drive, dar în partea dinspre Bronx nu există decât linia țărmului, deformată de crengile desprinse de copaci, de bolovani plini de nămol și de mușchi și de două cărucioare ruginite, pentru cumpărături, care stau acolo de când ține Bronca minte. Apa miroase vag a sulf, fiindcă probabil în apropiere se varsă în râu un canal de scurgere. Acea parte a Bronxului e în ascensiune, dar zona a fost săracă lipită vreme îndelungată, iar în orașul ăsta politicienii nu se sinchisesc de infrastructură nici măcar când e vorba despre cartiere bogate.

Însă un alt gen de infrastructură și-a manifestat prezența la 11:54, ora Coastei de Est. Bronca se îndreaptă către apă coborând cu pași siguri și repezi. Veneza o urmează cu mult mai multă prudență. Când Bronca se oprește, Veneza e cât pe ce să alunece pe o piatră umedă, dar reușește să-și recapete echilibrul.

— Bătrână B, dacă te-ai hotărât să devii criminală în serie începând cu mine, înjunghie-mă pe teren solid, OK? Nu vreau să mor în rahatul ăsta scârbos, molipsindu-mă dracului cu *Chlamydia*[61] sau cu altceva.

Bronca râde, apoi întinde brațul, pentru ca Veneza să se prindă de el.

— De-aici ar trebui să poți vedea. OK.

Arată în jos, către albia râului.

— Spune-mi ce vezi.

Veneza se uită. Bronca poate spune că nu observă decât umbrele mai întunecate ale rădăcinilor copacilor și țevi vechi intrând în apă.

— Plătești degeaba impozite. Ce-ar *trebui* să văd?

— Așteaptă un minut în tăcere. O să…

E greu să faci două lucruri în același timp, să fii în două locuri, să gândești cu primul și cu al doilea sine al tău. Dar e important.

— O să mă încordez.

Chiar dacă Veneza ripostează cu o remarcă spirituală, Bronca nu o aude, pentru că se asociază cu zgomotul apei, cu țârâitul insectelor și cu neîncetatul huruit al mașinilor care trec pe autostrăzi și pe Podul GW, în depărtare. Dar nu aude doar aceste sunete, nu-i așa? Sub toate celelalte e pilonul care le susține, metronomul care le dă ritm și semnificație: răsuflarea. *Torsul* de felină. Multe sunt întoarse pe dos și greșite în New York, dar nu reprezintă și ele o parte a orașului? Situația e normală. Așadar, cu toate că nu s-a trezit decât pe jumătate și avatarurile îi sunt împrăștiate și temătoare, iar pe străzi mișună paraziți care încearcă să pătrundă sub ele, să se multiplice și să-și ucidă gazda… acolo, în acel loc, Bronxul visează liniștit.

Acolo, Bronca poate fi tot ce este cu adevărat.

Își saltă un picior și îl pune jos de două ori. Îl ridică din nou, lovește cu el de două ori, se întoarce. Zumzetul orașului se înalță într-un cântec. Inima îi bate – repede, *tap* tap *tap* tap *tap* tap. Astea sunt ritmurile ei. Se răsucește urmărindu-le, dansând din piatră în piatră, atenuând greutatea mișcărilor cu inima, așa că pașii îi sunt ușori. Ăsta e dansul.

— Iată povestea, spune ea.

Ține ochii închiși. Nu e nevoie nici să vadă bolovanii, nici să

[61] Infecția cu bacteria *Chlamydia trachomatis* se transmite exclusiv pe cale sexuală. (n.tr.).

ocolească locurile alunecoase; pietrele sunt bunici care i-au chemat tălpile, așa că merge unde o poartă ele. Povestea e în ea, curge cu grație, călăuzindu-i pașii. Dansul e o rugăciune și, cu toate că n-a mai dansat astfel de ani, de când a încetat să meargă la pow-wow-uri[62], să se distreze în cluburile lesbienelor și să calce apăsat prin cărămidării, îmbrățișând puterea pământului de sub tălpi, dansul revine la ea ca și cum nu l-ar fi abandonat niciodată, *Tap* tap *tap* tap *tap* tap.

Ăsta e orașul.

Tap tap *tap* tap *tap* tap.

Orașul e ea.

Tap tap *tap* tap *tap* tap.

— Ăsta e degetul meu, spune ea cu glas tare.

Ridică o mână, cu palma în jos, cu degetele destinse. Apoi întinde degetul arătător.

În apropiere, la vreo zece metri de ea, una dintre țevile curbate care se arcuiesc către râu… se mișcă. Cu un geamăt găunos, metalic, se saltă din apă. Se îndreaptă, continuând să se ridice până când stă deasupra râului, înclinată sub același unghi ca degetul Broncăi. Ea nu-și modifică poziția brațului nici măcar când sare pe o altă piatră, pentru ca prietena ei să poată vedea.

Deschide ochii, apoi se uită la Veneza – care se holbează la țeavă, cu gura larg deschisă. Bronca zâmbește și, fizic, își încheie dansul. Însă în minte continuă să danseze. Ea e orașul și pământul de sub el și de aceea va dansa întotdeauna.

— Asta încercam să-ți explic, spune, ținând brațul încă întins.

Veneza se holbează la Bronca.

— Iată schimbarea orașului pe care o simți și adevărul pe care trebuie să-l ții minte. Orice ai vedea… în primul rând și mai presus de orice, este real. În al doilea rând, poate fi periculos. Înțelegi?

Veneza clatină încet din cap, iar Bronca bănuiește că e mai mult negare decât uimire.

— Poți pune, nu știu… orice parte a orașului să facă orice?

— Da, pot – cu unele părți e mai ușor decât cu altele –, dar ce-ai văzut acum e o nimica toată.

Bronca își arcuiește din nou degetul și, cu un soi de mormăit,

---

[62] Ceremonie a indienilor din America de Nord în timpul căreia se mănâncă, se cântă și se dansează. (n.tr.).

țeava revine în poziția inițială. Pe urmă își înalță celălalt braț, privind-o pe Veneza cu un zâmbet larg, fiindcă, deși ăsta e dansul și ea știe teoretic ce se va întâmpla, e cu totul altceva să experimenteze. Și e mai bine să experimentezi unele lucruri prin ochii tinerilor.

Așadar, când râul se înalță în aer, cu întreaga sa lățime de o sută cincizeci de metri, curbându-se și conturând un cot, o încheietură a palmei și degete lungi, apoase, ca într-un soi de imensă parodie spectrală a lui Rosie the Riveter, încântarea Venezei e cea care aduce împăcarea în inima Broncăi. Bronca nu și-a dorit niciodată așa ceva. Și, cu toate că știe de ce a fost aleasă și cât de important e totul, până acum n-a știut ce simte, în afară de resemnare, frustrare și groază. Însă, când Veneza exclamă: „Ooo, drăcia dracului!”, Bronca are pentru prima oară senzația că îi e bine.

Își permite un strop de îngâmfare.

— Eh, *e* al naibii de mișto!

— Fir-ar să fie, Bătrână B, nimeni nu mai zice „mișto”.

— Ar trebui să zică. Cuvântul ăsta mi-a plăcut întotdeauna.

— Știi, totuși…

Veneza se încruntă ușor.

— Nu e cam mic, dacă e… o parte simbolică din tine? Adică, dacă ăsta e brațul tău, restul corpului ți se termină, cu aproximație, de partea cealaltă a străzii, vizavi de parc.

— Proporțiile nu sunt riguros respectate.

Nici forma sub care îi copiază districtul corpul, nici modul în care o face nu sunt previzibile. De exemplu, acel mal al râului are o mie de degete potențiale pentru cele cinci ale mâinii ei, și unele au gheare. Inima districtului e, de fapt, un alt râu – râul Bronx, firește. Dinții districtului, stricați, dar încă ascuțiți, sunt rarele șantiere de construcții; urechile sunt o mie de studiouri de înregistrare, toate născute din sunetul boogie-down. Iar oasele sunt pietrele de sub toate astea, străvechi precum strămoșii.

Veneza nu reușește să-și ia ochii de la brațul de apă.

— Îl poți pune să facă gesturi obscene?

Bronca pufnește și întoarce mâna, ca să ridice degetul mijlociu. Râul o imită, răsucindu-se, apoi din mijlocul masei de apă în formă de pumn se înalță o coloană de cincisprezece metri și o ploaie de stropi le lovește pe amândouă în față.

— Oh, *scârbos,* țipă Veneza, dar se șterge râzând.

Pe urmă clipește și rămâne cu ochii holbați. Pentru că Bronca a ridicat râul din albia sa… și totuși râul e acolo, curgând liniștit, așa cum o face de milenii.

— Nu e genul de realitate cu care erai obișnuită, spune blând Bronca.

— E o halucinație? Porcăria de apă poluată de pe fața mea…

— Nu e halucinație. Doar că… realitatea nu e binară.

Bronca oftează și întinde brațul, își relaxează degetele. Imensul braț lichid se mută în mijlocul apei din albie și se întinde, redevenind râul care a fost tot timpul.

— Există o mulțime de New Yorkuri, explică ea. În unele, în dimineața asta ai ieșit din metrou și ai luat-o la dreapta. În altele ai luat-o la stânga. Undeva ai venit la lucru călare pe un dinozaur și altundeva ai mâncat la prânz, ca gustare rafinată, un ghemotoc de furnici, iar în altă parte ai dat un concert, în calitate de cântăreață de operă amatoare. Toate astea sunt posibile. Toate s-au întâmplat. Înțelegi?

— Ca în science-fiction?

Veneza își lasă capul într-o parte, privind-o gânditoare printre gene.

— Ca interpretarea lumilor multiple? Din fizica cuantică? Despre asta vorbim?

— Eh, dacă n-a fost în *Star Trek,* nu știu.

Totuși Bronca își aduce vag aminte de un episod straniu, despre un univers în oglindă în care toată lumea era rea, având ca simbol bărbații cu barbișon? Iar în universul ăsta poartă coc. Dar nu contează.

— O să-ți spun o poveste despre creație, zice ea. Nu e cea pe care-o spune poporul meu. Nici cea pe care-o spune poporul tău. Ceea ce o să-ți spun eu este…

Bronca reflectează, apoi râde, cu gândul la un termen potrivit.

— Mai degrabă ca *o teorie a câmpului unificat* în cazul creației. Așa că încearcă să mă urmărești. Acum multă vreme, când existența era la începuturi, exista doar o singură lume, una plină de viață. Nimeni nu poate spune dacă era bună sau rea. Era viață.

Bronca ridică din umeri.

Râul de lângă ele curge pe alte câmpii, unde vorbesc alte Bronca – o mie de alte povestitoare spunând o mie de alte

povești. Dacă se concentrează, Bronca le poate vedea, vede ceruri pe care a răsărit al doilea soare sau sub care aerul nopții e purpuriu și auriu și tot ce se mistuie spre a-l alcătui ar fi toxic pentru ea. Dar încearcă să nu le vadă. Veneza merită acum întreaga ei atenție, iar la unele lucruri e periculos chiar și să te uiți. Orașul a avertizat-o în privința asta.

— Acea primă lume, acea primă viață era miraculoasă. Dar fiecare hotărâre luată de ființele vii însemna o scindare, crea o lume nouă – o lume când unele dintre ele o luau la stânga și o altă lume când unele o luau la dreapta. Și fiecare dintre aceste lumi noi se scinda la rândul ei, creând lumi proprii, și așa mai departe, și așa mai departe. Cum faci ceva mai presus de un miracol? Nu faci; doar creezi un alt univers, care începe să-și facă propriile miracole. Și astfel viața a proliferat – într-o mie de milioane de universuri, fiecare mai bizar decât cel dinaintea lui.

Bronca își schimbă poziția mâinilor, acum ține o palmă întinsă, la câțiva centimetri deasupra celeilalte. Pe urmă le înalță treptat, mutându-le una peste alta, ca și cum ar construi în straturi. O prăjitură cremșnit, asta vrea să sugereze, din lumi suprapuse, formând coloane de coral care se înalță și se scindează și se răsucesc separat și se scindează iarăși. Un copac care a răsărit dintr-o singură sămânță minusculă și care crește, ramificându-se la nesfârșit, cu crengi atât de diferite, încât viața de pe una e de nerecunoscut pentru viața de pe o alta. Cu o singură excepție importantă.

— Orașele traversează straturile.

În lumea asta, Bronca arată conturile clădirilor înălțate deasupra copacilor din Bridge Park, pe malul pe care se află ele.

— Unii povestesc cât de îngrozitor e Bronxul. În același timp, altundeva, un agent de vânzări spune cât de uimitor e, așa că bogătanii vor veni și vor cumpăra totul. În același timp, aici locuiesc oameni pentru care locul nu e nici îngrozitor, nici uimitor. Toate sunt adevărate și asta se întâmplă chiar aici, în realitatea noastră. Încerc să spun că nu e vorba doar despre *hotărâri*… E… Toate legendele despre orașul ăsta, toate minciunile devin și ele lumi noi. Și toate se adaugă masei care e New Yorkul, până sfârșește prăbușindu-se sub propria sa greutate… și devine ceva nou. Ceva viu.

Da, dare-ar dracii!, spune vocea din capul ei.

Taci, scumpete, sunt ocupată, cântă ea drept răspuns.

Veneza se întoarce să se uite la copaci, la apă și la luminile nocturne ale orașului, de parcă toate ar fi noi. Și sunt. Vorbește cu uimire în glas:

— Acasă, priveam mereu orașul de pe acoperiș. Arăta întotdeauna de parcă ar fi respirat.

— Respira. Pe atunci, doar foarte puțin.

Fetușii își respiră propriul lichid amniotic, consumându-se pe ei înșiși ca antrenament pentru ziua în care vor metaboliza altceva.

— Dar azi s-a schimbat totul. De azi înainte, orașul va fi viu așa cum n-a mai fost până acum.

— De ce tocmai de azi?

Bronca ridică din umeri.

— S-au aliniat astrele? S-a plictisit Creatorul? Nu știu. Momentul nu contează, evenimentul, da.

— Mda, cred că nu aleg corect lucrurile cărora le dau atenție, comentează Veneza devenind serioasă. Tabloul ăla, de azi. Vorbește-mi despre el.

Da. Bronca trebuie să termine cu laudele. Oftează și se întoarce cu spatele la bolovani, făcându-i Venezei semn s-o urmeze pe drumul de întoarcere la jeep.

— Corect, tabloul. În esență, una dintre celelalte realități nu e foarte încântată de existența realității noastre. Să fiu a naibii dacă știu de ce, dar, indiferent de motiv, ceva din realitatea aia încearcă să ucidă orașele când capătă viață, așa cum s-a întâmplat azi cu New Yorkul. A încercat azi-dimineață și a stricat câte ceva, dar a ratat lovitura de grație.

Veneza se holbează la ea.

— Oh, rahat! Podul Williamsburg!

— Podul Williamsburg, aprobă Bronca dând din cap cu amărăciune. Putea fi mult mai rău; cum am spus, a încercat să distrugă tot orașul. Ceva a oprit-o. Cineva ca mine, un alt om care e acum în oraș.

— Ce, adică…

Veneza ezită, încruntându-se.

— Mai sunt și alții care pot face răul să se miște?

— Suntem șase. Câte unul pentru fiecare district, plus unul care e întregul oraș. Acela a oprit atacul azi-dimineață. Totuși entitatea din alt univers – *Dușmanul,* îi șoptește mintea ei – e încă aici. Și ceva s-a schimbat în privința felului în care se

înfățișează. Ar trebui să fie o creatură oribilă imensă, care atacă orașele în momentul nașterii lor. Așa s-a întâmplat până acum – întotdeauna, vreme de mii de ani. Însă acum și-a schimbat tactica.

Și asta o îngrijorează foarte mult pe Bronca. În lexicon nu apare nimic despre cooptarea de către Dușman a unor lachei umani care să aducă tablouri monstruoase. Oare și ceilalți au genul ăsta de necazuri? Poate ar trebui…

Nu. *Nu.* În afară de a o pregăti pe Veneza cât de bine poate, Bronca rămâne în afara înfruntării.

— Tabloul.

Veneza, ale cărei gânduri au urmat evident același traseu, se cutremură vizibil.

— Chestiile din el… se mișcau.

Vocea, în care se simte tulburarea, i se frânge.

— Nu uita ce ți-am spus, viața din celelalte locuri poate fi ceva care nouă nici măcar nu ni se pare viu.

— Acolo chiar există oameni care arată ca niște pete bidimensionale de vopsea? întreabă Veneza clătinând din cap. La naiba!

De fapt, de asta erau siluetele pictate atât de înfiorătoare. Cum e să știe că n-a văzut doar niște monștri fără rațiune, cu chipuri învârtejite, ci creaturi cu inteligență și sentimente? Minți tot atât de străine și de neînțeles cum și le-a imaginat cândva Lovecraft pe ale semenilor lui.

Se urcă în mașină și Bronca face cale întoarsă spre autostradă, îndreptându-se spre New Jersey. Veneza stă tăcută lângă ea, reflectând la cele aflate. Dar Bronca mai are de spus ceva important.

— Așadar…

Își ia ochii de la șosea doar cât să-i arunce o privire Venezei. Partea asta e importantă.

— Ai văzut ce-am făcut cu râul? Azi am procedat la fel și la Centru. Dacă sunt prudentă și acționez cum trebuie, pot împinge creaturile, care reprezintă Dușmanul, înapoi, în lumea lor, sau măcar le pot îndepărta de mine. Însă tu nu poți face același lucru. Așa că data viitoare când mai vezi rahaturile de-astea nenorocite…

— Te chem. Am înțeles.

— Bine. Da, și asta merge. Dar dacă nu sunt prin preajmă?

Fugi imediat. Fugi cât mai departe de ele, nu către ele, cum ai făcut azi. OK?

Veneza se încruntă.

— Dacă azi nu fugeam către ciudățenii și nu te trăgeam înapoi când și-au întins spre tine chestiile alea mici…

Își agită degetele și se strâmbă. Bronca se încruntă, surprinsă. Ciudățeniile s-au întins spre ea?

— Acum ai fi fost, știu eu, mâncare pentru vopsea.

E teribil de încăpățânată!

— Bine, dacă nu mă aflu într-un pericol iminent de care mă poți salva, fugi naibii de-acolo! Fiindcă nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă te-ar înșfăca pe tine chestiile alea.

Când Veneza strânge din dinți, Bronca apelează la artileria grea.

— Te rog. Fă-o pentru mine.

Veneza tresare, dându-se înapoi, dar ceva din încăpățânarea ei dispare.

— La naiba! Bine. În cazul ăsta, OK.

Pe urmă se încruntă ușor, nedumerită.

— Dar de ce eu am văzut asta, însă Yeej și Jess, nu? Stăteau ca într-un stop-cadru, sub lumina împuținată. De fapt, în timp ce se întâmpla așa ceva, nici nu s-au clintit. La fel, și tipii care au adus tabloul. Însă tu arătai normal. Și eu. N-am încremenit deloc.

— Întotdeauna există oameni mai apropiați de oraș decât majoritatea. Unii ajung ca mine, iar alții doar se supun voinței orașului, când e necesar.

Veneza inspiră scurt.

— Oh, rahat, vrei să zici că *aș fi putut* fi ca tine?

— Da, poate, dacă nu erai din Jersey.

— Oh, la dracu'!

Pe Veneza n-o entuziasmează dobândirea unor puteri extradimensionale, fapt care dovedește că nu mai e copil, deși uneori se poartă ca și cum ar fi. În schimb, își încleștează degetele pe mânerul portierei jeepului, ca și cum ar avea nevoie să se simtă cât mai în siguranță.

— Iisuse, B! Vreau să zic, e super să fii un oraș, nu? Felicitări! Sunt dornică să accept acest nou stadiu al formării identității tale. Dar, dacă la serviciu apar indivizi care încearcă să te înghită cu monștri pictați, ce-o să faci dacă-ți dau de urmă pe

internet? Creaturile alea în casa ta.

Bronca încearcă să nu se gândească la asta.

— Să fiu a naibii dacă știu.

Veneza păstrează tăcerea restul drumului până în Jersey City, care se află doar la vreo zece minute distanță. Bronca oprește lângă bordură, în fața blocului în care e apartamentul Venezei – o clădire mică, cu doar câteva etaje, fără nimic ieșit din comun, aflată vizavi de un teren viran. Însă tânăra nu coboară.

— E nevoie să dormi la mine? întreabă ea, cu o seriozitate desăvârșită.

Bronca o privește surprinsă.

— Locuiești într-o garsonieră.

— Exact. Fără colegi de apartament. Locuință de lux.

— N-ai *canapea.*

— Trebuie să știi că pe covor e un loc liber de șaizeci de centimetri pe o sută optzeci și cinci. Sau, la naiba, putem împărți patul. Am schimbat așternutul acum vreo cinci zile. Șapte. Opt. OK, o să schimb așternutul.

Bronca clatină din cap, năucită.

— Fără chestii lesbi. Oricum, nu cu *tine.*

— Jur că n-o să te seduc când dormi, Bronca.

Veneza o fulgeră cu privirea, în ciuda conversației jucăușe.

— Dacă tocmai mi-ai spus că un întreg univers plin de monștri mâncători de orașe vrea să te distrugă, n-ar fi cazul să încetezi măcar un minut să-ți faci griji pentru virtutea ta și să te gândești în schimb la viața ta?

E cu adevărat o dulceață. Bronca suspină, apoi întinde mâna să-i ciufulească părul. Veneza dă să se ferească, dar în final nu o oprește, pentru că în fond n-o deranjează, iar Bronca are grijă să nu-i strice înfățișarea drăgălașă.

— Pot ține chestiile alea în afara casei mele, spune Bronca. Așa cred. Dar, ca să reușesc măcar atâta lucru, trebuie să fiu în *New York.* Știi, orașul din care fac parte? Și care nu e cel în care mă aflu acum?

— Ah, oftează Veneza, uitasem că toată treaba asta are *reguli.*

Coboară din mașină, dar își ia geanta de pe bancheta din spate într-un timp mai îndelungat decât i-ar fi necesar. Bronca deduce că tot încearcă să găsească un mod în care s-o ajute.

— Hei!

Când Veneza își ridică privirea, Bronca dă din cap către ea.

— N-o să am probleme. Am fost la…

— „… Stonewall, am călcat în picioare un polițai”. Da, *știu.* Informatorii nu sunt monștri pictați dintr-o nenorocită de lume.

Se numește Ur, își zice Bronca în sinea ei, dar a speriat-o deja destul pe Veneza.

— Oricum, am înțeles. Noapte bună.

Veneza închide portiera bodogănind.

Bronca o urmărește cu privirea până ce intră în bloc, apoi se îndreaptă spre casă. Și, când orașul o întâmpină cu brațele deschise la revenirea între hotarele sale, se roagă tuturor zeilor, din orice dimensiune, dispuși s-o asculte, implorându-i să-i țină prietena la adăpost de pericole.

CAPITOLUL ȘAPTE

CREATURA DIN PISCINA DOAMNEI YU

Când se schimbă totul, Regina e în Queens[63], studiind procesele stocastice ale modelului arborelui trinomial, într-o zi ciudat de călduroasă. Regina, al cărei nume adevărat e Padmini Prakash – n-are chef să lucreze la proiectul ei de analiză computațională, motiv pentru care se întâmplă să viseze cu ochii deschiși la câte ceva din metafizica lui Lovecraft, despre care a citit pe Tumblr, și să se uite pe fereastră în momentul renașterii orașului. Metafizica nu e la fel de captivantă ca partea științifică haioasă a Tumblr-ului în dispută cu partea sa imaginativă pe tema amuzantei idei că geometria neeuclidiană poate fi cumva sinistră, pentru a se ajunge la concluzia că Lovecraft era probabil îngrozit de matematică. Nici priveliștea oferită de fereastra ei nu e deosebit de interesantă. E doar o vedere vestică a nenumăratelor zone rezidențiale, biserici și panouri publicitare din Queens, cu extrem de euclidienele turle din Manhattan conturându-se dincolo de ele. E ora 11:53 a unei dimineți de iunie cu soare strălucitor și ziua nu trebuie să devină, cum spun americanii, o irosire, așa că, oftând din greu, Padmini își reîndreaptă atenția către munca ei.

Detestă ingineria financiară și bineînțeles că tocmai de aceea a ales-o ca obiect pentru masterat. Ar prefera matematica pură, unde poți să aplici cu eleganță teorii cu scopul mult mai clar (sau cel puțin decontextualizat) de a înțelege diverse procese, gândirea și universul în sine. Dar în vremurile astea e mai greu să găsești de lucru în domeniul matematicii decât în finanțe, mai ales cu loteria H-1B[64] din ce în ce mai solicitată și cu gestapoul ICE[65] gata să te scoată din țară sub orice pretext, așa că iat-o studiind ceea ce se impune.

---

[63] În engleză, „the Queen is in Queens” – joc de cuvinte intraductibil. (n.tr.).

[64] Loterie care vine în sprijinul angajării imigranților în întreprinderi mici și mijlocii. (n.tr.).

[65] Immigration and Customs Enforcement, agenție guvernamentală care implementează legea imigrării și legislația vamală. (n.tr.).

Pe urmă ceva – poate instinctul – o îndeamnă să-și ridice din nou privirea. Și se uită spre orizontul ocupat de Manhattan exact în clipa când un tentacul imens se înalță din East River arcuindu-se și sfărâmă podul Williamsburg.

De fapt, la început nu știe ce pod e. Nu reușește să le țină minte destul de bine ca să le poată deosebi. Însă tentaculul trebuie să fie extrem de mare ca să-și dea seama ea, de la o asemenea distanță, fie și numai că e tentacul. *Nu e real,* își spune, cu instantaneul dispreț al oricărui newyorkez veritabil. Cu numai două zile înainte, imensele rulote albe ale producătorilor de filme i-au ocupat întreaga zonă. Așa se întâmplă mereu acum, când toți cei din industria filmului par să prefere, invariabil, clasa muncitoare din New York ca fundal pentru comediile dramatice cu eroi albi din înalta societate – iar asta înseamnă Queens, fiindcă în New Yorkul de Est sunt totuși prea mulți negri pentru gustul cineaștilor, iar Bronxul are o „reputație”. Ținând cont că tentaculul e enorm, dar translucid și că se ridică deasupra blocurilor cu apartamente de pe linia țărmului din Long Island, licărind ca un monitor prost conectat – sau ca efectele speciale ieftine –, Padmini trage în mod firesc concluzia că e un fals: *A sunat 2012*; *vrea holograma lui Tupac*[66] *înapoi.* Chicotește, foarte încântată de propria inteligență. Regina Matematicii a învățat să glumească.

Însă, când lovește podul, tentaculul pare extraordinar de greu. Padmini trebuie să admită că detaliul ăsta e redat corect ca efect special; obiectele masive dislocă mai mult aer decât cele mici, iar decalajul cauzat de forța de frecare mult mai mare e vizibil ca o încetinire a mișcării. Tentaculul coboară puțin cam prea repede ca să fie în cădere liberă, dar Padmini deduce că asta se poate ajusta în etapa de postproducție. Sau poate vor pretinde că așa trebuie să fie, fiindcă tentaculul e fenomenal de puternic? Asta ar spulbera neîncrederea publicului.

Când e lovit de tentacul, podul de contorsionează într-o tăcere holografică – dar o clipă mai târziu vântul își schimbă direcția și aduce cu sine zgomotul ruperii metalului și al spargerii betonului, plus urletul claxoanelor. Clădirea în care e apartamentul lui Padmini se zdruncină. Și… acum se aud țipete,

---

[66] O hologramă foarte realistă a lui Tupac Shakur, unul dintre cei mai celebri rapperi din lume, a apărut pe scenă, la 15 ani după moartea sa, pentru a cânta alături de Snoop Dogg și Dr. Dre ca punct culminant al festivalului Coachella din 2012. (n.tr.).

afectate de efectul Doppler din cauza distanței, dar inconfundabile. Tocmai în Jackson Heights, la kilometri depărtare de Williamsburg chiar și în linie dreaptă, Padmini poate auzi *țipete.*

Apoi, deplasându-se undeva, în spatele undei sonore, sosește o undă de... emoție? De anticipare? E groază și excitare. Ceva e greșit – și totodată corect. În jurul ei totul e, deodată, de o corectitudine *intensă,* o simte vibrând printre copacii din curtea din spate și urcând ca un răpăit de tobe prin fundația veche a casei. Praful iese din crăpăturile pereților. Padmini inhalează un iz vag de mucegai și de excremente de șobolani, și e dezgustător, dar e *corect.*

Se împinge, ridicându-se de la birou, îndemnată de neliniște să se salte în picioare. În aceeași clipă, nu foarte departe, un metrou trece pe una dintre liniile de la suprafață. Preț de câteva secunde, ea aleargă împreună cu acel tren, *este* trenul: rapidă, puternică, îndurerată de o peliculă de graffiti întinsă pe pielea ei argintie, lucioasă, dar anostă – și apoi e doar ea însăși, doar o masterandă obosită, trecută de prima tinerețe și ajunsă la douăzeci și cinci de ani, o înaintată vârstă matură după standardele revistelor de modă; acum se apleacă în afara ferestrei unui dormitor închiriat, încercând să priceapă cum s-a schimbat lumea pe neașteptate.

Gura i se usucă brusc când simte, instinctiv, că mai e ceva în neregulă, de data asta mult mai aproape decât East River.

Aproape. Aici. Capul îi zvâcnește parcă din proprie voință, ca și cum cineva ar fi înșfăcat-o de coada de cal și i l-ar fi smucit în direcția în care trebuie să-și îndrepte atenția. *Acolo*: în curtea din spate. Nu în cea din spatele clădirii unde locuiește, care e pavată și în care nu există decât buruieni și un butoi ruginit, întrebuințat cândva de vecinul de la parter drept vatră pentru grătar. În cea de alături. Acolo, în apartamentul de la parter, locuiește doamna Yu, care a decis că în curtea din spate, unde are acces direct, e nevoie de o piscină, probabil fiindcă înainte a stat în Texas, unde se obișnuiește să-ți faci așa ceva. Bazinul se înalță cu foarte puțin deasupra solului, murdar și crăpat după numai două ierni de existență în New York. Măsurând puțin peste doi metri și jumătate în lățime, ocupă mai toată curtea. Însă e o zi toridă de iunie și cei doi nepoți ai doamnei Yu se joacă în apă, chicotind și țipând destul de tare pentru ca

aproape – aproape – să acopere țipetele care se aud dinspre Williamsburg.

Și oare copiii nu observă cum apa își schimbă brusc culoarea, când strălucitorul fund albastru al piscinei se transformă în altceva? Ceva de un alb-cenușiu. Ceva cu desăvârșire mai straniu decât plasticul. Ceva… în mișcare, a cărui lentă ondulare organică e zărită de Padmini prin valurile apei.

Nu. Copiii nu observă, fiindcă se joacă, fără nicio umbră de ironie, de-a Marco Polo, zbierând într-un amestec de chineză și engleză și împroșcând cu frenezie apa ca să se îndepărteze unul de altul. Unul ține ochii închiși, celălalt îl fixează cu privirea și niciunul nu și-a sprijinit tălpile de fundul piscinei. Sunt doi băieți mici, dar și piscina e minusculă. Până la urmă îi vor atinge fundul.

Padmini e în picioare și traversează apartamentul către ușă înainte de a apuca să gândească. Dacă ar gândi, ar trage concluzia că e proastă. Dacă partea conștientă a minții ei și-ar aduce pe deplin contribuția, i-ar spune că, până și în eventualitatea că brusca și puternica ei convingere despre atingerea cenușiului albicios de pe fundul piscinei are rădăcini într-un soi de realitate, tot nu e cu putință să ajungă jos, la ușa din față a doamnei Yu, în timp util. Nu poate străbate destul de repede casa bătrânei, chiar dacă aceasta ar lăsa-o să treacă fără să stea mai întâi o jumătate de oră la taclale, fiindcă doamna Yu e singură, și nu poate ajunge în curtea din spate înainte ca băieții să atingă fundul piscinei. Dacă s-ar gândi, s-ar convinge că brusca și intensa ei temere e irațională. (*Serios*? s-ar întreba, în bătaie de joc. *Și ce urmează, o să crape capul caprei ca și piatra-n patru*?)

Dar *știe* că pericolul e real. I-a fost dat să înțeleagă mecanismul celor ce se petrec și știe instinctiv că apa e camaradul Dușmanului; nu o poartă de trecere, ci un soi de lubrifiant, care ușurează traversarea. Creatura din bazin va face ceva chiar mai rău decât uciderea copiilor; îi va lua cu sine. Unde și cu ce scop? Cine poate ști? Dar așa ceva nu trebuie să se întâmple.

Cuprinsă de panică, Padmini se azvârle dincolo de ușă și coboară jumătate din scările către etajul de dedesubt fără să se oprească măcar să-și ia cheile. (Ușa se rotește în balamale, deschizându-se larg în urma ei. Mătușa Aishwarya o strigă

uluită; mica ei verișoară începe să plângă în scutece. Padmini nici măcar nu închide ușa.) Își pune mâinile pe balustradă gândindu-se:

Imediat, trebuie s-ajung acolo imediat...

... și, fiindcă e ceea ce e, se vede accelerând ca s-ajungă la destinație nu în mod magic, ci matematic, trecând prin pereți, prin gardul curții din spate, prin aer și spațiu. Parcurgerea distanței din punctul A până în punctul B ar trebui să-i ia un timp egal cu unde:

$$T = p\sqrt{\frac{a^2 - r_0}{ag}}$$

unde:

$$g = \frac{GM}{a^2} = \frac{4}{3}prGa$$

este accelerația gravitațională pe suprafața unui arc de hipocicloidă...

Și, în clipa când îi trece asta prin minte, o voce din propriul cap îi răspunde:

Oh, deci asta vrei să faci. OK, nu-i nicio problemă.

Pe urmă pereții vechii clădiri în care locuiește se încovoaie în jurul ei, deformându-se, până ce Padmini nu mai aleargă în josul treptelor, ci *zboară,* ba mai mult decât atât, gonește printr-un tunel de parcă ea ar fi un glonț, iar întreaga lume ar fi devenit o armă de foc...

Și apoi aleargă pe iarbă, e în curtea din spate a doamnei Yu, e la marginea piscinei, înșfăcându-l pe unul dintre băieți, ținându-l de umeri și trăgându-l afară. El țipă, lovind-o cu picioarele, îi trage un pumn în față, azvârlindu-i ochelarii în iarbă. Și celălalt băiat țipă, strigând-o pe bunica lor. Padmini l-a așezat pe primul băiat pe iarbă, e în siguranță acolo, iarba e pe teren solid și pare *ceea ce trebuie să fie,* dar copilul continuă să țipe, o lovește cu picioarele, o trage de păr, face pe dracu-n patru ca s-o împiedice când încearcă să se ridice pentru a-l scoate din apă

pe fratele lui. Băiatul n-are nici douăzeci și cinci de kilograme, dar se repede spre genunchiul ei, apoi îi trage un pumn în burtă.

— Sunt…! strigă Padmini, dar, până să rostească al doilea cuvânt, dinspre piscină se aude un altfel de țipăt, care le îngheață amândurora sângele în vene.

Doamna Yu apare pe veranda din spate, ținând în mână, ca pe o armă, o strecurătoare de bambus. Se oprește și se holbează la piscină. De fapt, toți se holbează la piscină.

În bazin, celălalt băiat s-a ridicat în picioare pe fundul alb-cenușiu – care, privit de aproape, nu e doar alb-cenușiu, ci și *marmorat,* iar o parte din el e plin de cicatrice, căci e *piele,* nu e nici material plastic, nici pământ. Și din ea s-au înălțat cârcei de aceeași culoare alb-cenușiu, ca să se înfășoare în jurul gambelor băiatului.

După o clipă în care se uită îngrozit în jos, copilul reîncepe să țipe, acum împroșcând cu disperare apa ca să iasă, dar nu-și poate folosi picioarele. Sub privirile lui Padmini, cârceii urcă și îi cuprind și trunchiul, până în talie. Băiatul îi plesnește înnebunit și ei biciuiesc apa ca să-l înhațe de braț, cu mare repeziciune, trăgându-l imobilizat în jos. Apoi, brusc, picioarele nu i se mai văd. Au dispărut într-o substanță cenușie, acum amorfă, care bolborosește crescând în jurul copilului, înghițindu-l de la glezne în sus, scufundându-l…

Doamna Yu țipă și se repede spre piscină. Padmini iese din starea de șoc cu întârziere și aleargă și ea într-acolo. Încadrându-l pe băiat, îl prind amândouă de mâna care lovește aerul. Substanța cenușie îl ține cu o forță înspăimântătoare. Padmini trage din toate puterile, dar nu e decât o masterandă supraponderală și suprasolicitată până la extenuare, nu The Rock[67]. Băiatul e îngrozit, se uită în sus, la ele, în timp ce substanța cenușie începe să-i urce târâș în jurul feței. Padmini nu poate suporta să vadă așa ceva. Nu vrea să atingă substanța, fiindcă acolo e ceva dușmănos și fiecare particulă din ființa ei se opune urlând, însă nu poate lăsa să fie luat acest copil fără să se împotrivească prin toate mijloacele posibile.

Și, brusc, se gândește la mecanica fluidelor.

Mecanica fluidelor e superbă. Formulele tresaltă și se unduiesc, împing și se retrag. Pentru Padmini e o nimica toată s-

[67] Supranumele sub care este cunoscut Dwayne Douglas Johnson, actor american și fost luptător de wrestling profesionist. (n.tr.).

o vadă, în minte, pe a vitezei de curgere. E o nimica toată să schimbe variabilele, mărind viteza curgerii în jos, pe lângă pielea băiatului. Apa e un lubrifiant, dar, dacă ea și-ar putea imagina, între piele și substanța cenușie, un lubrifiant mai bun, cu acțiune mai rapidă decât a apei și mai fluid decât ar putea fi apa vreodată…

Piscina e un spectacol acrobatic de curenți învolburați. Padmini nu mai poate vedea cârceii în mijlocul spumei, dar e cât se poate de conștientă de existența lor când trage, și doamna Yu trage, chiar și al doilea băiat se prinde, din spate, de mijlocul doamnei Yu și trage.

— Nu! strigă Padmini, între două respirații gâfâite, sfidând creatura cenușie, dar între timp mintea ei lucrează.

$$r\left(\frac{\partial m}{\partial t} + m\sum - m\hat{-}\right) = -p + -\sum T_D + f$$

unde *f* tinde asimptotic la *infinit,* dacă atât de mare e forța necesară ca să se desprindă de copil chestia aia dezgustătoare…

Merge. Cârceii creaturii se desprind și băiatul țâșnește din piscină ca din țeava unui tun pentru copii unși cu unt. Padmini e ținta pe care-o doboară, ceea ce e bine, fiindcă doamna Yu are osteoporoză. Impactul a trântit-o pe spate și, cu toate că zace astfel, cu răsuflarea tăiată și cu un copil mic care plânge încovrigat și lipit de ea, Padmini e în culmea fericirii. În extaz! Cine poate ști dacă monstruozitatea din piscină o să stea acolo sau dacă, în caz că se târăște afară și încearcă iarăși să-i mănânce, ea o să poată salva pe cineva? Nu contează. Pentru prima oară după mulți ani, se pare că a făcut ceva nu fiindcă era de așteptat din partea ei s-o facă, ci pentru că ea însăși *a decis* s-o facă și, în plus, a făcut-o străduindu-se din toate puterile.

— Și să nu dea naiba să-ți aduci aici hidoșenia scuamoasă! spune gâfâind, dar cu un rânjet, fără să se audă cu adevărat.

Însă cuvintele ei par să declanșeze o bombă. Simte ceva, un val de forță care pleacă, pare să izvorască din ea făcând să-i zvâcnească tălpile, creștetul și fesele, acolo unde strivesc iarba când se saltă în capul oaselor. Poate chiar și să vadă valul când energia lui se târăște peste iarbă, peste clădirea în care se află

apartamentul doamnei Yu și peste piscina veche. De undeva, de sub bazin, se aude un șuierat, iar forța aia trece peste el. Apa din piscină se tulbură; băiatul din brațele ei se ghemuiește, scoțând un sunet care-i trădează spaima. Dar Padmini știe că e bine, că e bună schimbarea. Se ridică în picioare clătinându-se (băiatul e greu), dar, în clipa când reușește, știe deja ce-o să vadă. Fundul piscinei doamnei Yu e din nou din plastic de un albastru-palid. Poarta către un alt loc, unde fundurile bazinelor sunt făcute din piele devoratoare, a dispărut.

Așa că Padmini îl strânge în brațe pe copilul care plânge, închide ochii și jură, în gând, să aducă imediat o ofrandă pe neglijata ei masă pentru puja[68]. Ei, fructele din punga cumpărată în urmă cu o săptămână s-au umplut deja de musculițe și probabil c-au și mucegăit. OK, o să ofere în schimb tămâie, una cu adevărat de calitate.

Și, la scurt timp după toate acestea, își fac apariția doi străini foarte ciudați.

∞

— E bine c-am venit mai întâi aici, spune Manny.

Stă în picioare în curtea din spate, lângă piscina care a fost cât pe ce să înghită Queens. Acum e un bazin obișnuit, dar, în cealaltă lume pe care-o vede Manny, peste întreaga curte pustie, scăldată în lumina crepusculului (se pare că, în New Yorkul Bizar, nici întunericul, nici lumina nu sunt niciodată depline), se întind, masive și strălucitoare, urmele paralele lăsate de *ceva* care a zgâriat locul și nu mult a lipsit să-l sfâșie. Dar zgârieturile s-au vindecat de curând. Manny le simte umezeala. Mai rău decât atât, aerul miroase a aldehide stranii, oceanice, iar altundeva – nu în New Yorkul Bizar, ci supărător de aproape – aude, foarte slab, urletul persistent de frustrare scos de ceva imens și inuman, care a fost cât pe ce să iasă la suprafață.

Înapoi, în lumea asta, o aude prin fereastra apartamentului pe doamna Yu, care încă le spune cuvinte de mângâiere nepoților în vreme ce îi hrănește, tot ca să-i liniștească. Băiatul mai mic n-a rămas cu vătămări de pe urma întâlnirii cu fundul piscinei, dar Manny e cât se poate de sigur că nimic n-o să-l mai poată convinge să intre în bazinul ăla și că până și baia va fi o problemă de-acum înainte. Dar nu-i găsește copilului nicio vină.

---

[68] Ritual religios hindus. (n.tr.).

El unul se simte înspăimântat chiar și stând la un metru și jumătate de locul atacului.

— E într-adevăr bine? întreabă Brooklyn.

Casa doamnei Yu se află pe un vârf de deal. Privirea li se plimbă pe deasupra unui mare număr de curți și de case înșiruite pe panta ce coboară lin, îndepărtându-se de ei.

— Noi am ajuns prea târziu. Dacă această tânără nu și-ar fi dat seama cum să-mpingă creatura înapoi, în locul de unde-a venit, oricare-ar fi el, i-am fi găsit pe toți cei de-aici morți. Sau… dispăruți.

Gândindu-se la asta, Manny se cutremură. Unele lucruri, înțelege el instinctiv, sunt mai rele decât moartea.

— Cred că ai dreptate. A avut noroc. Până acum am avut cu toții.

Dar nu adaugă: Însă e *suficientă o singură greșeală.* Brooklyn o știe oricum.

— Creatura din piscină pare să fi fost o versiune mult mai… violentă a parcelelor de cârcei – sau de pene – văzute de noi, continuă Manny, apoi îi vine în gând ceva care îl îngrozește. Ar putea fi chiar *același* lucru. Mi-aduc aminte că, în parc, tot spunea când „noi”, când „eu”, de parcă pronumele astea ar fi interschimbabile. Ca și cum n-ar fi putut să se exprime clar în cuvinte și cuvintele oricum n-ar fi contat.

— Poate că asta nu e limba ei maternă.

E parțial adevărat. Dar Manny bănuiește că problema e mai degrabă contextuală decât lingvistică. Creatura nu vorbește corect în engleză, pentru că engleza face distincție între sinele individual și pluralul colectiv, pe când în locul de unde vine ea, oricare ar fi locul ăla, deosebirea respectivă nu are aceeași semnificație. Presupunând că acolo deosebirea există.

— Chestiile alea din parc făceau ce voia ea, spune Brooklyn. E clar și că tot ea e vinovată cumva de cele întâmplate pe pod și, după toate aparențele, și pe FDR Drive. Și aici. Ai văzut de cât timp am avut noi nevoie ca s-ajungem dintr-un punct al orașului în altul; ea n-avea cum să fie, personal, în toate aceste locuri. Iar unele lucruri s-au întâmplat simultan, în părți opuse ale New Yorkului. Așa că poate că ea e… știu eu?… ca o ciupercă a pielii. Pretutindeni, în întregul oraș, dar noi nu vedem decât fărâme care apar ici și colo.

— Pfui, face femeia pe care-au venit s-o întâlnească, care se

scuză și apoi se întoarce cu spatele la femeia mai vârstnică de lângă ea, cu care discutase concentrată.

Încă e așezată pe treptele ușii din spate a apartamentului doamnei Yu. Cealaltă femeie, care stă în picioare, adoptă o postură agresiv-defensivă, cu brațele încrucișate și bărbia împinsă înainte, dar nu scoate nicio vorbă.

— Chiar trebuia să incluzi aici ciupercile? întreabă Padmini.

Întruparea vie a Queensului e o făptură micuță, cu pieptul plin, cu tenul de un cafeniu întunecat și cu o bogăție de păr lung și negru, aspru acum, după ce s-a îmbibat cu apa tratată cu clor din piscină și nu a fost clătit înainte să se usuce. Li s-a prezentat spunând că se numește Padmini – „Ca actrița?” – și a părut să accepte, resemnată, ideea că poartă un nume cu care ei nu o identifică. Pe de altă parte, Manny trebuie să facă un mare efort ca să-i spună Padmini, fiindcă, în mintea lui, numele ei e Queens, firește. Dar ea trebuie să-și aleagă numele. El n-are dreptul să i-l impună.

Brooklyn îi zâmbește fetei, obosită.

— Numesc lucrurile așa cum le văd, dar ai dreptate, nici eu n-am vrut să mă refer la ciuperci. Apropo de alte lucruri de care nu vreau s-aud, dar care trebuie spuse… Chestia asta a venit direct la Manny și la mine, dar, în cazul tău, a atacat vecinii. Ai idee de ce?

— De ce mă-ntrebi pe mine?

Padmini pare să se simtă nedreptățită. Începe să-și stoarcă din nou părul. De fapt e uscat, gestul pare un tic nervos.

— Acum – cât, trei sau patru ore? – nu știam nimic despre toate astea.

Cei doi i-au explicat deja tot ce se putea. A fost mai simplu decât se aștepta Manny, dar Padmini tocmai văzuse o piscină încercând să mănânce doi copii. Însă a fost oricum penibil, fiindcă ruda lui Padmini, femeia mai vârstnică pe care ea a prezentat-o drept mătușa Aishwarya, tocmai coborâse să vadă de ce nepoata a fugit din apartamentul lor cu toată viteza și apoi s-a teleportat în curtea din spate a vecinei. Mătușa n-a vorbit prea mult, dar stă acolo, neclintită, radiind protecție pentru Padmini într-un fel pe care Manny l-ar admira dacă privirile ei ostile nu s-ar îndrepta direct către el și către Brooklyn.

Dar el știe răspunsul la întrebarea lui Brooklyn, așa că se

hotărăște să se amestece în discuție.

— Atacarea altora e o tactică bună, spune oftând în timp ce-și strecoară mâinile în buzunare. Familie, vecini, colegi de serviciu – oricine nu se poate apăra singur. Declanșezi un soi de haos implicând oameni de care ținta e atașată, ceea ce poate, deopotrivă, s-o momească, făcând-o să-și abandoneze poziția sigură, și să-i distragă atenția trezindu-i îngrijorarea și mâhnind-o. Pe urmă o ataci când e cu garda jos.

Devine brusc conștient că Brooklyn se uită la el cu ochii mijiți. Știe de ce. Dar nu e nimic de făcut. Totuși, când vorbește, vocea ei sună neutru:

— Și înainte de asta cum se afla într-o poziție sigură?

— Da, cum?

Întrebarea vine de la mătușa Aishwarya, care pare un avatar mai înalt, de vreo patruzeci de ani, al lui Queens și are o înfățișare aproape regală în sariul de bumbac al cărui imprimeu redă un apus portocaliu de soare.

— Dacă nu sunteți pur și simplu nebuni.

Padmini încearcă s-o convingă să tacă.

Manny se întoarce și arată spre casa în care locuiesc cele două femei. E una obișnuită, din lemn, cu trei etaje. Padmini le-a spus că stă la ultimul etaj, împreună cu Aishwarya, cu soțul acesteia și cu copilul lor nou-născut.

— Casa asta, spune el. Strălucește, nu-i așa? Vedem cu toții că strălucește?

Brooklyn se întoarce să se uite, iar Padmini inspiră scurt, șocată. Manny bănuiește că *strălucire* nu e cuvântul cel mai potrivit, dar se apropie cât de cât. Soarele coboară spre apus, luminând din spate casa într-un mod care ar părea nefiresc dacă s-ar afla în Amityville, nu în Jackson Heights. Dar nu asta vrea Manny să remarce ele. Ceea ce speră el că observă, și e clar că, în afară de Aishwarya, celelalte o pot face, e diferența dintre casa lui Padmini și a doamnei Yu, dintre casa ei și toate celelalte din jur. Cumva, e mai strălucitoare. Mai precis conturată? Aproape ca și cum imaginea i-ar fi fost prelucrată în Photoshop, pentru o claritate sporită, pe când la celelalte contrastul a rămas mai estompat. Clădirea e *corectă* într-un mod în care au fost și taxiul Checker – își dă el seama acum, când se gândește la asta –, și clădirea în care se află apartamentul lui, imediat ce a pus el piciorul în lift. Atunci a observat schimbarea, dar n-a

înțeles-o.

— Nu cred că Dușmanul poate intra în casa asta, explică Manny. Ceva a făcut-o *mai* Queens, ca să zic așa, decât restul Queensului.

— Vrei să spui că eu am făcut-o? întreabă Padmini și clatină din cap. N-am făcut nimic. Înainte de a veni voi doi, habar n-aveam că se întâmplă ceva din toate astea. De ce aș fi eu în stare să...

Arată spre casa ei, frustrată.

— Nu știu. Dar aș vrea să ne poți spune cum ai făcut. Creatura asta ne ia drept țintă pe rând și nu cred că are intenția să se oprească. Se pare că nu există niciun manual cu instrucțiuni și niciun mentor bătrân și înțelept care să ne-ajute să descoperim regulile, dar, dacă mai continuăm să ne jucăm de-a prinselea, în cele din urmă creatura va învinge.

Manny oftează și-și trece o mână peste față, brusc foarte obosit. A fost o zi lungă. Între ei e o farfurie cu *baozhi* oferită de doamna Yu și Manny se apleacă să ia una, simțind deodată că moare de foame. E delicioasă. Mai ia încă una.

Oftează și Brooklyn.

— Uite ce e, eu una sunt sfârșită și am sărit peste prânz când m-am dus în Inwood, ca să-l salvez pe el de monstrul cu pene.

Arată cu degetul mare spre Manny.

— Cred că trebuie să ne regândim planul. N-o să-i fie nimănui de niciun folos dac-o să cădem din picioare.

— N-ar trebui să mergem la Bronx? zice Manny încruntându-se. Dacă tot știm cine e. Și, întreb din nou, care e al cincilea district? Am uitat, scuze.

— Staten Island, răspunde Brooklyn. Însă pe ea n-am idee cum o putem găsi.

— Pe ea? întreabă Padmini.

Brooklyn strânge din pleoape.

— Ei, nu știu de unde mi-a venit ideea asta. Totuși pare corect. Nu-i așa?

Se uită la amândoi. Padmini se încruntă și aprobă în tăcere. Încuviințează și Manny.

— OK, atunci.

Brooklyn clatină din cap, evident neliniștită de cunoștințele stranii care îi pătrund în minte.

— Părerea mea e că... femeia aia s-a dus probabil deja la

Bronx și la Staten Island, așa cum a venit și la noi toți. Iar faptul că zonele respective n-au sărit în aer și nu s-a întâmplat altceva înseamnă că reprezentantele lor au dedus suficient de bine ce au de făcut ca să supraviețuiască până acum. Sunt probabil al naibii de derutate, dar s-ar putea să nu aibă nevoie de ajutorul nostru mai mult decât a avut ea.

Brooklyn arată spre Padmini.

— Eu sunt cu siguranță derutată, bombăne mătușa Aishwarya.

Padmini o trage în jos, ca să se așeze pe trepte, lângă ea, și încep să vorbească repede și în șoaptă într-o limbă străină. E tamil, Manny știe. Știe o mulțime de lucruri pe care n-ar trebui să le știe.

— Mai e încă unul ca noi, răbufnește.

Când toată lumea se uită la el, Aishwarya cu ochii mijiți, începe să explice.

— Nu suntem cinci, ci șase. Femeia în Alb tot vorbea despre un altul. Unul care s-a luptat cu ea – a înfrânt-o, dar nu complet. De aceea încă ne poate ataca.

— Șase?

Brooklyn se încruntă. S-a tot uitat la *baozhi* și acum se lasă în fine ispitită, o ia pe ultima. Aproape imediat, ușa din spatele lor se întredeschide și doamna Yu le oferă o farfurie cu încă trei. Manny dă din cap către ea cu stângăcie, însă bătrâna nu se ostenește să-i privească înainte de a închide ușa din nou.

— Manny, nu sunt decât cinci districte mari, continuă Brooklyn.

— Cinci forme care se îmbină perfect alcătuiesc un întreg, zice Padmini, ridicând din umeri.

Manny clipește nedumerit, însă Brooklyn trage aer în piept.

— Te referi la oraș ca la un întreg, spune ea, făcând ochii mari. Nu e un district, ci... New Yorkul? Orașul New York, tot, într-o singură persoană.

Fluieră, clătinând din cap, dar crede, evident, că așa stau lucrurile. Crede și Manny acum, când conceptul există în mintea lui.

— Trebuie să fie nebun din toate punctele de vedere, adaugă Brooklyn.

— Dar puternic, murmură Manny.

Îl trec fiori; i se zbârlește părul de pe ceafă. De ce? Nu știe.

Dar nu vrea să pună sub semnul întrebării nici opinia lui, nici presupunerea lui Brooklyn că întruparea New Yorkului e un bărbat.

— Dacă s-a luptat de unul singur cu indiferent ce-o fi distrus podul, avem nevoie de el.

Padmini ridică încet o mână.

— Păi, atunci, dacă votăm, eu aprob părerea doamnei Brooklyn. Amândoi păreți epuizați. Eu mă simt epuizată. O să se întunece în curând și mi-ar plăcea foarte mult să am ceva timp la dispoziție ca să mă gândesc la toate astea. Oare n-am putea, ah, să luăm o pauză peste noapte și să ne reîntâlnim mâine-dimineață?

— E o prostie, se răstește mătușa Aishwarya.

Toți se holbează la ea, așa că se încruntă și mai tare.

— Ați spus că vă *vânează* ceva. Vreți să vă despărțiți ca să-i fie mai ușor să vă ucidă? Rămânând împreună, măcar vă puteți apăra unul altuia spatele.

— Mătușă? Ne crezi? întreabă Padmini.

O privește cu ochi mari, plină de speranță și părând foarte tânără.

Aishwarya ridică din umeri.

— N-are importanță dacă vă cred sau nu. Se petrec lucruri nebunești, așa că trebuie să găsim o cale de a scăpa rapid de nebunie, ca să vă puteți întoarce la viețile voastre, nu?

Padmini râde ușor, dar Manny îi observă recunoștința din privire.

Brooklyn oftează.

— Eu trebuie să mă întorc oricum, afirmă ea. I-am spus fiicei mele că o să întârzii, dar nu vreau să lipsesc de-acasă toată noaptea încercând să dau de urma oamenilor-district. Și a oamenilor-oraș. Mai ales când, în cazul a doi dintre ei, n-avem idee de unde să-ncepem.

Manny simte la fel, dar printre senzațiile lui se numără și un neastâmpăr general care l-a cuprins de când a menționat Padmini o întrupare a întregului oraș. Au nevoie unul de altul, o simte cu certitudine, dar au nevoie mai ales de al șaselea. Simte mai ales, cu o certitudine instinctivă, că trebuie neapărat să se grăbească în această ultimă privință.

— Probabil așa ceva se întâmplă și în alte orașe, spune Padmini întrerupând gândurile lui Manny, apoi se încruntă,

părând supărată că lumea are mai puțin sens azi decât ieri. Nu putem fi singurii ciudați, nu? A mai fost azi undeva vreun dezastru ca ruperea podului?

— Nu, răspunde Aishwarya, oftând. Pretutindeni, doar obișnuitele vești proaste, dar nimic comparabil cu podul.

Pe urmă Manny își amintește.

— Femeia a spus ceva despre São Paulo, care se află aici.

Împreună cu persoana care întrupează New Yorkul.

— Orașul São Paulo? întreabă Brooklyn. Are o… persoană? Persoana aia n-ar trebui să se afle în São Paulo?

— Nu știu. Dar, dacă e adevărat, atunci ceea ce ni se întâmplă nouă trebuie să se fi întâmplat deja în alte părți. Și asta lămurește un aspect la care mă gândesc de când l-ai adus în discuție.

Dă din cap către Brooklyn.

— Ai spus că putem pleca și că orașul va alege pe altcineva. Cred că ai dreptate; pare corect și probabil că de aceea am continuat cu toții până acum. Dar mai am și senzația că… dincolo de un anumit punct, nu mai avem de ales. Probabil că întregul oraș trebuie s-ajungă precum casa în care stă Padmini, un adăpost față de Femeia în Alb. Deocamdată nu este, nu pentru că noi nu știm ce facem, ci pentru că, în momentul de față, ceva e *greșit.* Suntem incompleți. Fără să ne sprijinim unii pe alții și fără cel care este New Yorkul, nu putem proteja întregul oraș. Dar, dacă o să reușim vreodată…

Brooklyn mormăie.

— Înțeleg. Vom fi ca São Paulo. Oriunde o să ne ducem, chiar și în afara New Yorkului, noi o să fim… New Yorkul.

Padmini își îndreaptă spatele, părând alarmată.

— Pentru totdeauna? Dar… nu!

Toți o privesc surprinși. Chiar și Aishwarya. Padmini se strâmbă.

— Doar că… uitați, sunt multe de rezolvat! E frumos că ați venit amândoi să m-ajutați, dar…

Clatină din cap, o mișcare mai degrabă circulară decât laterală, care-i reflectă efortul de a pune problema în cuvinte.

— Nu știu. Pur și simplu… nu pot deveni Queens. Nici măcar nu sunt cetățean al Statelor Unite! Și dacă n-o să mă angajeze compania la care-mi fac stagiul și n-o să-mi găsesc altă slujbă datorită căreia să obțin viza? Atunci o să-mi omor timpul în

Chennai[69], fiind Queens! Nu poate fi corect.

Se privesc unii pe alții într-o tăcere stânjenitoare.

Doamna Yu întredeschide din nou ușa, doar cât să i se vadă o jumătate de față. Manny s-a obișnuit s-o ignore; e clar că trage cu urechea, dar și asta face parte din viața orașului. Însă acum nu le lasă o altă farfurie, se mulțumește să-i privească prin fanta dintre ușă și toc. Ochii i se plimbă de la unul la altul și se opresc asupra lui Manny.

— Ești *hùnxuè'er*[70]? întreabă ea. *Hapa*[71]? Așa zic acum tinerii.

Manny strânge din pleoape, încercând să priceapă de ce înțelege cuvinte toishanese[72].

— Oh, nu!

Deși n-are idee dacă e adevărat.

— Hm…

Bătrâna îi studiază din nou pe toți, apoi strânge din buze, enervată.

— În China, multe orașe au zei ai zidurilor. Providența îi ajută. E normal. Relaxați-vă.

— OK, la dracu'! spune Brooklyn.

— Da, întocmai, intervine Aishwarya, iar Padmini se încruntă la ea. Și în țara mea sunt mulți care cred asta. Există o grămadă de legende. O mulțime de zei, o mulțime de avataruri – probabil sute. Unii sunt protectori ai orașelor; li se poate spune zei ai orașelor. E ciudat gândul că *tu* ești una dintre aceste zeități.

O săgetează cu privirea pe Padmini, a cărei față capătă expresia unei tulburări profunde. O tăcere plină de tact, un vechi obicei, ghicește Manny.

— Dar, dacă ești, asta e și gata, conchide Aishwarya.

— Da.

Doamna Yu deschide mai mult ușa. În spatele ei, pe o canapea, doarme cel mai mic dintre nepoți. Lângă el, fratele lui citește dintr-un manual, de parcă după-amiază nu s-ar fi luptat amândoi ca să-și salveze viețile.

— Zeii adevărați nu sunt așa cum îi cred majoritatea dintre voi, creștinii. Zeii sunt *oameni.* Uneori morți, alteori încă în viață. Uneori n-au trăit niciodată, spune doamna Yu și ridică din umeri.

---

[69] Capitala statului Tamil Nadu din sudul Indiei. (n.tr.).

[70] „Metis, cu sânge amestecat" – în chineză. (n.tr.).

[71] „Metis" – în hawaiiană. (n.tr.).

[72] Dialect al limbii chineze vorbit de chinezii din SUA. (n.tr.).

Îndeplinesc niște sarcini – aduc bogăție, au grijă de oameni, se asigură că-n lume merge totul așa cum trebuie. Se îndrăgostesc. Au copii. Luptă. Mor.

Ridică din nou din umeri.

— E o îndatorire. E normal. Treceți peste asta.

Și adevărul e că lor nu le mai rămâne nimic de comentat.

Expresia lui Brooklyn se îndulcește.

— Ne cerem iertare, doamnă. Suntem aici de ceva vreme. Am face bine să nu mai stăm pe capul dumneavoastră, nu-i așa?

— Ați salvat viețile nepoților mei. Dar da.

Așa că se ridică toți și pleacă, însă sunt nevoiți să treacă prin apartamentul doamnei Yu. Manny are grijă să-i mulțumească pentru gustare.

Afară, Aishwarya se oprește pe trotuar, uitându-se urât la toți trei, de parcă fiecare ar fi conspirat ca să-i facă ei necazuri.

— Ar trebui să stați amândoi la noi, le spune lui Brooklyn și lui Manny. Dacă această clădire e un loc sigur și dacă Padmini a mea e ferită de pericol când îi sunteți alături. Nu am haine care să vi se potrivească și doar podeaua pentru…

— Și clădirea în care locuiesc eu rezolvă problema, spune Manny, apoi se strâmbă. Dar pentru colegul meu de apartament ar putea fi picătura care umple paharul.

Însă Brooklyn clatină din cap.

— Am un adăpost care ar trebui să fie adecvat, dacă lucrurile merg așa cum cred eu. Loc mai mult decât suficient pentru noi toți. Așteptați.

Își scoate telefonul și se întoarce cu spatele la ei ca să vorbească.

Manny se întreabă dacă le cere asistenților ei să pregătească un soi de refugiu bun pentru orașe pe jumătate zeificate. Însă Padmini îl studiază cu o privire stranie, așa că Manny ridică din sprâncene.

— Ce e?

— M-am gândit că poate ești, într-o mică măsură, punjabi[73], până când am auzit ce-a spus doamna Yu. Atunci, ce ești?

— Negru.

Cuvântul îi vine pe buze din instinct și pare să reflecte adevărul.

— Pari… pe jumătate alb?

---

[73] Locuitor al statului indian Punjab, situat în nord-vestul țării. (n.tr.).

— Nu. Negru.

— Afro-hispanic ori poate evreu negru sau, cum se spune, creol…?

— Pur și simplu, negru.

Discuția i se pare familiară. *A mai purtat-o* de multe ori, întreaga viață.

— Poate că am și strămoși îndepărtați care n-au fost negri, dar nu-mi amintesc să fi știut vreodată de existența lor. Sau să-mi fi păsat, adaugă Manny ridicând din umeri. America.

Ea chicotește. Aishwarya se uită la Brooklyn; Padmini pare să se relaxeze puțin câtă vreme e cruțată de dezaprobarea mătușii sale.

— Și Queens – districtul, adică – arată ca tine. Atât de multe nuanțe de cafeniu care implică întrebarea: „Ce ești tu?” Dar…

Padmini trage aer în piept cu un mic oftat.

— Manhattanul are Harlemul. Și Central Park a fost o zonă locuită de negri și de irlandezi; am citit despre asta undeva, online. Au luat pământul de la familiile alea ca să facă parcul. Și în centru, pe Wall Street, există un monument comemorativ pe locul unde s-au găsit mulți africani în gropi comune. Sclavi. Oare unii erau liberi? Însă acolo erau mii, toți îngropați sub…

Se strâmbă.

— Ăăă… sub locul unde lucrez. Așadar asta e Manhattanul acum, albii stăpânesc cea mai mare parte a lui, dar e literalmente construit pe oasele negrilor. Și ale nativilor americani, ale chinezilor, ale latino-americanilor, ale valurilor de imigranți europeni și… ale tuturor. Probabil de aceea arăți atât de… ca ei toți.

— OK, răspunde Manny și se concentrează asupra părții celei mai interesante. Lucrezi pe Wall Street?

Ea se gârbovește ușor, brusc indispusă.

— Nu e vina mea. N-am cetățenie americană. Am cele mai multe șanse să primesc viză de lucru după ce-mi iau diploma dacă îmi fac stagiatura într-o companie care-și poate permite să plătească taxele, iar în prezent numai finanțele și tehno…

— Stai, e în regulă, îmi pare rău, o întrerupe Manny, grăbindu-se să ridice mâinile. Nu te judec.

— Eu, da.

Pe fața lui Padmini se citește furia.

— Patronul meu face lucruri îngrozitoare. Dacă mă gândesc la

ele, nu mai pot dormi noaptea, continuă ea, apoi oftează. Urăsc orașul ăsta. Așa că întreaga poveste e o ironie. Eu, o parte a New Yorkului? O tâmpenie. O mare tâmpenie. Dar mi-am trăit aici o treime din viață și toate speranțele familiei mele sunt legate de succesul meu aici… Ca urmare, nu pot nici să plec.

Și ăsta, înțelege Manny, e motivul pentru care ea a devenit Queens.

Brooklyn se întoarce spre ei punându-și telefonul în geantă.

— L-am anunțat pe tata că suntem pe drum. Totul e aranjat. Sunteți gata?

Aishwarya își țuguie buzele, impresionată fără să vrea de atâta eficiență. Se uită la Padmini.

— Să presupun că te-ai hotărât să pleci cu ei?

Ea oftează.

— Da, pare să fie cel mai bine așa. Și nu pun la cale nicio orgie sălbatică sau ceva asemănător, promit.

Aishwarya pufnește, amuzată.

— Asigură-te doar că partenerii tăi de orgie sunt cetățeni ai Statelor Unite, n-au boli urâte și nu sunt nici prea bătrâni, nici prea hidoși. Ai face bine să-ți alegi niște haine pe care să le iei cu tine, kunju[74].

— Oh, da.

Padmini le adresează un zâmbet plin de curaj lui Manny și lui Brooklyn, apoi se îndreaptă spre casă. Însă se oprește și se încruntă, când cei doi se pregătesc s-o urmeze.

— Nu durează decât cinci minute.

— Femeia în Alb te-ar putea ucide în cinci minute, ripostează Manny. Sau ne-ar putea ucide pe noi.

Padmini se holbează la el, apoi se gândește, probabil, la piscina doamnei Yu.

— Bine, spune, iar cei doi intră în urma ei.

Durează mai mult de cinci minute. Pentru că, imediat ce Padmini deschide poarta din față, fereastra apartamentului de la parter se ridică și o femeie albă măruntică se uită cu atenție la ei.

— Paddy-me, tu ai țipat? o întreabă pe Padmini, care se ghemuiește lângă fereastra ei și îi spune că, da, ea a țipat, dar numai fiindcă în piscina doamnei Yu era un ditamai gândacul de bucătărie și ea *chiar* detestă gândacii ăștia.

---

[74] „Micuță pasăre”, în dialectul tamil din India. (n.tr.).

Explicația pare s-o liniștească pe bătrână, care spune că tocmai are la copt niște plăcinte și, când termină, o să ducă una sus, în apartamentul lui Padmini.

— Scuze, zice tânăra, părând să se rușineze, după ce se îndepărtează de fereastră.

— Doamna Kennewick face niște plăcinte nemaipomenite, le explică Aishwarya, confidențial, lui Brooklyn și lui Manny. Soțul meu se îndoapă cu ele ca un porc.

După ce urcă treptele de la intrare și pătrund în clădire, se întâmplă iarăși. Fiecare etaj a fost împărțit în două apartamente mici. Chiriașul de la 1A e un bărbat tânăr, al cărui câine se aude lătrând dincolo de ușă înainte ca el s-o întredeschidă, fără să scoată lanțul. Se uită o clipă la Brooklyn și la Manny, apoi o întreabă pe Padmini, cu voce scăzută, dacă are vreun „necaz”. Ea zâmbește radios și îl asigură că se simte cât se poate de bine și că nou-veniții îi sunt prieteni și totul e în regulă. Așa că tânărul mormăie o comandă și câinele – un pit-bull foarte mare – amuțește. Dar amândoi continuă să-i fixeze cu privirea pe Brooklyn și pe Manny până îi pierd din vedere.

— Ăsta a fost Tony, spune Padmini, continuând să urce. E foarte cumsecade. În decembrie îmi face tort negru cu *rom* și mă amețesc atât de tare! Probabil e liber-profesionist, fiindcă stă toată ziua acasă, presupun că de-asta e un bucătar atât de bun. Nu știu cum își câștigă existența.

— Eu știu, îi spune Brooklyn lui Manny, cu un rânjet.

Lucrurile merg la fel până ajung la ultimul etaj. Nu-i întâlnesc pe chiriașii din apartamentele 1B și 2A, care, după cum spune Padmini, sunt la lucru, dar 2B e ocupat de un negru în vârstă, cu umerii căzuți, care poartă tichie kufi și îi mulțumește lui Padmini că a avut grijă de pisica lui cu o săptămână în urmă. Când ea îi cere, cu sfială, câteva bețișoare parfumate, el radiază de încântare și-i dă câteva de pe un raft de lângă ușă.

— Mi-a plăcut întotdeauna să simt mirosul ăsta în timp ce mă rog, zice el, evident aprobând nou regăsita ei spiritualitate.

— Ea, se roagă ea? bombăne Aishwarya, dar purtătorul de kufi nu o aude.

— Da, chiar mă rog și eu, se răstește Padmini, însă roșește ușor și se grăbește să urce următoarele trepte.

Etajul al doilea e ocupat în întregime de o singură familie – rudă cu proprietarul, spune Padmini. Ușa nu se deschide, dar

prin ea răzbat vocile unor copii mici care se joacă înăuntru. Unul ajunge aproape de ușă.

— E Padmini! O aud! Vreau s-o salut pe Padmini! strigă el, înainte ca altcineva din apartament să-i ceară să tacă și să-l ia de lângă ușă.

Și undeva, între etajele doi și trei, unde locuiește Padmini în apartamentul mătușii ei Aishwarya, Manny înțelege. Aceasta e doar o singură clădire dintre miile din Jackson Heights, dar în ea, în această casă cu trei etaje și fără lift, există o versiune microcosmică a Queensului însuși. Oameni și culturi mutându-se acolo pentru a forma o comunitate, apoi mutându-se altundeva și tot așa, la nesfârșit. Într-un asemenea loc, hrănit de prezența și de grija avatarului său, forța districtului s-a impregnat în fiecare scândură și în fiecare bloc de ciment din care e construită casă, făcând-o, în fața atacului dușmanului, mai puternică și mai sigură chiar și decât orașul, în calitatea sa de construcție întreagă, șubrezită.

Manny se simte brusc tânjind să vadă aceeași deplinătate în tot New Yorkul. N-ar fi trebuit să aibă toată lumea așa ceva? El se află aici doar de o zi și deja a întâlnit atât de mulți oameni impresionant de interesanți, a văzut atât de multă stranietate superbă. Vrea să protejeze un oraș care oferă astfel de experiențe. Vrea să-l ajute să devină mai puternic. Vrea să-i stea alături și să-i fie devotat.

Un soi de dangăt de clopot îi răsună, pe neașteptate, în suflet. Se oprește pe trepte, surprins – și Brooklyn se răsucește, trăgând scurt aer în piept. Padmini, care e cu fața în direcția opusă, pe următorul palier, gata să urce, se oprește și închide o clipă ochii. Manny simte între ei reverberația sunetului, care îl zdruncină, trecându-l în celălalt spațiu – unde își dă seama pentru prima dată că n-a fost niciodată acolo *ca om.* El e un oraș. Când se uită lung la ciudatele străzi pustii, la vătămări (cele mai multe acum vindecate, fiindcă ei devin tot mai puternici), la minunata lumină pâlpâitoare, are brusc o revelație: ceea ce face echivalează cu a-și privi propriul centru. Și, în clipa când conștientizează această legătură, percepția i se clatină, se ridică și se retrage, până ce se vede brusc în întregime: e Manhattan. Iar la mică distanță, abia dominată de zgârie-norii lui – altcineva! E Brooklyn. Și alături de ea, destul de aproape ca să se țină de mâini, se întinde o nouă minune. Padmini este

enormă, kilometri fără sfârșit de clădiri cu puține etaje. Când ea se răsucește, el aude cântecul a mii de instrumente diferite, vede scânteierea fațetată a vitraliilor și a fibrei de sticlă industriale și, ocazional, fărâme de diamant, gustă sarea și pământul amar și puternica arsură a mirodeniilor, care îi aduce lacrimi în ochi. Chiar acolo! Celelalte individualități ale lui. Orașul care trebuie să fie. Își înalță brațele în cealaltă lume, lumea oamenilor mărunți, și, mulțumită zvâcnirii propriului său puls, devine conștient că și celelalte fac la fel. Da, astfel, *împreună*, pot fi chiar atât de puternici dacă, pur și simplu…

Simțurile lui Manny se întorc brusc în trupul lui de carne și sânge. Se împiedică de trepte și cade, e destul de stângaci ca să-și izbească fața de o contratreaptă; din gură îi țâșnește sânge. Trec zece secunde bune până când reacționează Brooklyn și Padmini; Aishwarya le-o ia înainte amândurora, scoțând un strigăt de surpriză și alergând în josul treptelor ca să-l ajute până să facă și ele la fel. Tot de atât timp are Manny nevoie ca să-și dea seama de ce zace cu fața în jos.

La ce te-așteptai? râde ceva, nu tocmai o voce, în mintea lui. E un hohot de râs înțelegător, nu răutăcios. Râde cu el, nu de el. *Nu ești New York, ești Manhattan. Frumoasă încercare, însă unirea tuturor e treaba lui, nu a ta.*

Brusc, e altundeva.

Undeva, în New Yorkul normal. Jos… sub pământ? E întuneric. Întrezărește pe pereți marmură albă întunecată de umbre, apoi o podea cenușie, de beton. O stație de metrou. Iz de praf și o boare de ozon, ciudat de lipsită de mirosul stătut de urină de care-și amintește Manny din timpul singurului său drum cu metroul. În apropiere, dar nu foarte aproape, un tren gonește huruind; în umbra aruncată de o rază de soare venită de undeva, de sus, oamenii trec grăbiți unii pe lângă alții. Iar în fața lui…

În fața lui, pe un pat de ziare vechi, doarme încovrigat un tânăr.

Manny se uită lung în jos, la el, încremenit. Tânărul e slab, dureros de sfrijit, îmbrăcat cu blugi murdari, încălțat cu tenişi vechi, uzați, cu membrele slăbănoage ușor răsfirate în somn. Manny nu-i poate vedea clar fața, deși e scăldată în lumina împestrițată de umbre venită de sus. E vorba de umbre, de unghi… Vrea să se apropie, deodată tânjind să vadă mai mult,

dar nu se întâmplă nimic. Nu e suficient, e doar o întrezărire. Are nevoie să… Are nevoie…

Sunt al lui, se gândește brusc, nebunește. *Vreau să fiu… oh, Doamne, vreau să fiu al lui. Trăiesc pentru el și, dacă mi-o cere, voi muri pentru el și, oh, da, o să și ucid pentru el, dacă are nevoie de asta, și astfel, pentru el și numai pentru el, voi fi din nou monstrul care sunt…*

Clipește și viziunea dispare. Manny se trezește pe scări, cu cele trei femei în jurul lui, cu gura încă plină de sânge, cu mintea goală. Padmini și Brooklyn s-au așezat și ele, amândouă amețite. Brooklyn se uită în sus, la el, și expresia feței îi e tot mai încordată, o încordare dincolo de care Manny nu poate citi. E fața unui politician la masa de pocher.

— L-ai văzut, spune ea și nu e o întrebare. Deci există cu adevărat un al șaselea. New York.

Da. Manny înghite în sec și încuviințează din cap, trecându-și limba este buza de sus, în locul unde i-au crestat-o dinții. Îi sângerează și nasul, își aude tremurul propriei voci; se potrivește foarte bine cu ceea ce simte în tot corpul.

— Așa deci. Viziuni. E o noutate.

— Viziuni în grup. Da.

Brooklyn inspiră prelung. Și ea pare puțin zguduită.

— Aș fi spus că totul se petrece în mintea ta, dar se pare că și în a mea.

Manny dă din cap, amărât.

— Și într-a mea, spune Padmini, părând să se clatine pe treapta ei, deși Aishwarya e acum așezată lângă ea. Știe vreunul dintre voi unde-a fost asta?

— Eu sunt aici numai de-o zi, răspunde Manny.

Se împinge puțin în sus și-și strânge nasul între degete, astupându-și nările și lăsându-și capul pe spate.

Însă și Brooklyn face semn că nu.

— N-am niciun indiciu. Dar aș face pariu că nu e în Brooklyn.

— De…?

Pentru că viziunea cea mai puternică a fost a lui Manny.

— Oh!

— Descrie locul, spune Aishwarya, încruntându-se la el.

Manny clatină din cap, prea tulburat ca să-și poată ordona gândurile. Padmini vorbește în locul lui și, ascultând-o, e surprins de claritatea cu care i-a perceput ea viziunea.

— Eram undeva, sub pământ. Într-o stație de metrou, dar într-una stranie. Întunecată. Cu excepția unor raze de soare. Și un băiat zăcea pe niște ziare.

Tânăr, dar nu copil. De douăzeci și ceva de ani, dar nu mai mult de douăzeci și cinci, presupune Manny. De culoare, cu pielea întunecată. Suplu. Probabil iute în mișcări.

— Pe ziare? întreabă Aishwarya și își ia ochii de la Padmini ca să se uite la ceilalți doi. Ca un cățel?

— Nu. Erau ca un pat.

Brooklyn se freacă la ochi, apoi se ridică în picioare.

— Teancuri de ziare, unele încă legate. Zăcea pe un pat de ziare, undeva, într-o porțiune scoasă din uz a metroului. Ceea ce reduce numărul locurilor posibile la, oh, vreo douăzeci. La naiba, din când în când găsim tuneluri de care am uitat de-a lungul anilor, așa că s-ar putea afla într-unul dintre ele. Nici măcar nu știu despre ce dracu' vorbim.

Se uită la Manny cu foarte mare atenție.

— Totuși am senzația că tu știi.

— Vrei să mergi la un spital? Pot găsi o mașină prin *ridesharing.*

Padmini a descoperit un șervețel undeva, prin buzunare, și încearcă, fără succes, să tamponeze nasul lui Manny. El i-l ia și-și șterge sângele de pe față.

— Nu, îi răspunde. Mulțumesc. O să se-oprească într-un minut.

— Te-ai lovit tare de treapta aia. Dacă e spart?

— Dacă e spart, nu e prima oară.

Manny își îndreaptă atenția spre Brooklyn.

— Nu știu mai multe decât tine. Cred că l-am văzut toți trei, nu doar eu, fiindcă suntem aici, împreună, trei dintre noi. Dacă vrem să vedem mai mult, trebuie să fim mai mulți laolaltă.

Bronx sau Staten Island. Sau poate e nevoie să se adune cu toții pentru ca locul unde se află al șaselea, adevăratul New York, să le fie semnalizat în minte cu ceva similar indicatorului „AICI SUNT DRAGONI".

Pe moment, Brooklyn nu spune nimic. Apoi îi șoptește lui Padmini:

— Du-te sus și ia-ți lucrurile, scumpo. O să găsim un Lyft sau altceva, dar e bine să nu cari prea multe bagaje.

— Oh! Ai dreptate.

Ajutată de Aishwarya, Padmini se ridică și amândouă se grăbesc să urce treptele rămase. După ce ușa apartamentului lor se închide, Brooklyn se așază pe scară, mai sus de Manny.

— Îți aduci aminte mai multe despre cel care ai fost? îl întreabă cu detașare.

El își verifică nasul. Nu pare spart. Și sângerarea s-a domolit.

— Într-o oarecare măsură, răspunde tot cu detașare.

Ea își țuguie buzele.

— Eu… în viziunea aia am deslușit ceva mai mult decât un băiat. Decât New Yorkul adică. Cred că am surprins și ceva din tine.

Da, așa bănuia și Manny. Padmini nu pare să fi observat, dar poate e asaltată de prea multe ciudățenii și asta nu e decât una dintre ele. Manny așteaptă să afle părerea lui Brooklyn.

— Când ai început să-ți amintești?

— Nu-mi amintesc. Nu cu adevărat.

Asta se întâmplă, în parte, fiindcă nu vrea să-și amintească. De exemplu, numele lui adevărat e pe actul de identitate, dar se abține să-l citească. În telefon are numerele unor persoane pe care nu e interesat să le sune, SMS-uri la care n-are de gând să răspundă. Înțelege că toate sunt decizii care îi aparțin, ca și aceea de a rămâne în oraș în loc să plece, cu primul tren, Dumnezeu știe unde. Dacă vrea, poate fi cel care a fost, dar numai până într-un anumit punct. Ceva din vechiul său sine e incompatibil cu noua identitate pe care vrea să i-o atribuie orașul. A fost ales să devină Manhattan, indiferent cât l-ar costa.

— Hmm, spune Brooklyn pe un ton neutru, fără să-l preseze.

Manny e obosit. A fost o zi lungă.

— Le făceam rău altora, începe el, rezemându-se de peretele scării și oprindu-și privirea la jumătatea distanței dintre ei doi. Asta vrei să știi, nu-i așa? Nu-mi amintesc totul. Nu-mi amintesc *de ce,* dar țin minte că uneori i-am rănit efectiv. Cel mai adesea, doar i-am speriat, ca să facă tot ce aveam nevoie să facă. Dar, pentru ca amenințarea să fie luată în serios, uneori… am mers până la capăt. Eram bun la asta. *Eficient.*

Manny oftează și închide ochii o clipă.

— Însă m-am hotărât să nu mai fiu omul ăla, țin minte în mod deosebit. De-asta cei mai mulți oameni își lasă în urmă viața și vin în orașele mari, este? Un nou început. Un nou sine. Doar că la mine s-a dovedit a fi într-un sens mult mai literal decât la

majoritatea oamenilor.

— Mmm, spune ea, răsuflând adânc. Criminal în serie?

— Nu.

Manny nu-și aduce aminte să fi simțit vreo plăcere când făcea ce făcea. Dar își amintește fără dubiu că-i era la fel de ușor să provoace durere și să înfricoșeze cum i-a fost s-o terorizeze pe Martha Blemins, în parc. N-are importanță. Nu știe sigur dacă era mai bun decât un criminal în serie.

— Era o... meserie, așa cred. O făceam pentru putere și, poate, pentru bani.

Dar undeva, pe traseu, s-a hotărât să înceteze. Se agață de această dovadă a umanității sale de parcă ar fi singurul lucru care contează. Pentru că este.

— Ei, pentru Manhattan se potrivește al naibii de bine.

Manny simte greutatea privirii lui Brooklyn.

— Ai avut niște sentimente bizare pentru tânărul ăla.

Manny oftează scurt. Spera că ea n-a perceput și asta. Pentru numele lui Dumnezeu, unele lucruri ar trebui să rămână strict personale.

— Îmi cer iertare, spune ea. Nu mă așteptam să mă trezesc tocmai, știu eu, în plin proces de citire a minții cuiva, așa că nu m-am gândit să... să nu mă uit. Sper că tu n-ai citit nimic din mintea mea.

— Cred că nu.

— Bun.

Își încrucișează brațele și le sprijină pe genunchi. Își ține picioarele perfect aliniate, iar fusta nu e câtuși de puțin încrețită și săltată; e o imagine a eleganței pe o casă a scării urâtă, cu lambriuri vechi, de lemn. Dar pe fața ei elegantă e zugrăvită îngrijorarea.

— Ei, între noi fie vorba, am un presentiment urât în legătură cu ce se va întâmpla când ne vom întâlni în sfârșit toți șase. Dacă asta a fost mostră din ce-o să fie... Nu cred că vreau cinci alți oameni în capul meu.

Manny ridică din umeri. Nici el nu vrea, dar devine tot mai clar că trebuie să se găsească unii cu alții sau să moară.

— Poate că n-o să fie chiar atât de rău când o să dăm de... de New York. Poate că el o să... pună asta la punct. Sau cam așa ceva.

— Pentru un posibil criminal în serie, ești foarte optimist. Îmi

place asta la tine.

Replica ei îi stârnește râsul și se pare că este exact ceea ce îi trebuia, pentru că se simte mult mai bine.

— Cum poți face asta, lăsând deoparte spaima existențială?

Ea ridică din umeri, dar Manny se pricepe să citească oamenii. Pentru el, trebuie să fi fost cândva o deprindere profesională. În felul ei tăcut și elegant, Brooklyn e îngrozită.

— M-aș gândi să plec – nu fiindcă aș vrea, firește. New Yorkul e casa mea. Am luptat pentru orașul ăsta toată viața. Dar pur și simplu vreau să-mi țin tatăl și fiica în afara bătăii puștii, înțelegi? Deocamdată, fac în schimb asta fiindcă văd că-mi oferă posibilitatea să rezolv și una, și alta: ajut orașul *și* îmi ajut familia să rămână în siguranță. Dar dacă lupta devine prea strânsă…

Ridică din umeri, iar gestul e grăitor.

— Nu sunt sigură că iubesc New Yorkul destul de mult ca să mor pentru el. E clar că nu-l iubesc destul de mult ca să-mi sacrific pentru el familia.

— Spuneai că fiica ta are paisprezece ani.

— Da. Ei nu-i poate spune nimeni nimic.

Schimbarea subiectului o relaxează vizibil pe Brooklyn, care zâmbește cu o exasperare drăgăstoasă.

— Tata susține că e răsplata pentru obrăznicia mea de pe vremea când aveam vârsta ei. Dar, totodată, are capul pe umeri. Exact ca mama ei.

Manny chicotește. Nu-și poate aminti dacă el a fost un adolescent scandalagiu, dar îi place să-și imagineze că ar fi putut să fie.

— O să fac tot ce-o să pot ca să-ți ajut familia.

Expresia ei se îndulcește. Poate acum îl găsește ceva mai pe placul ei.

— Iar eu sper că vei deveni omul care vrei de fapt să fii, spune, făcându-l să strângă din pleoape. Știi, dacă îl lași, orașul ăsta o să te mănânce de viu. Nu-l lăsa.

Pe urmă Brooklyn se ridică, pentru că Padmini iese din apartament, încă străduindu-se să-și îndese într-un rucsac lucrurile, în timp ce Aishwarya îi întinde altele, pe care le-a uitat, plus niște pungi cu mâncare. Brooklyn se duce să le ajute. În timp ce femeile vorbesc în șoaptă și își unesc eforturile ca să tragă fermoarul rucsacului, Manny întoarce pe toate părțile

cuvintele lui Brooklyn. Le simte ca pe o avertizare, în multe privințe.

Când femeile coboară, se ridică și el, gata să ia orice bagaj pe care-l lasă Padmini să-l care, ceea ce nu înseamnă mare lucru, deși Aishwarya îi trântește cu dragă inimă două pungi reutilizabile pline cu mâncare în brațe și un set de sufertașe în mână.

— Gata, spune Padmini, privindu-i agitată. Și, ah, am cina pentru noi toți, dacă vreți. Mi-am sunat și coordonatorul și l-am anunțat că, în următoarele câteva zile, n-o să pot veni să-mi fac stagiatura. Fiindcă am gripă.

Tușește puțin, de probă.

— Tușești când ai gripă, nu-i așa?

— Uneori, răspunde Manny, abținându-se să zâmbească.

— Oh! Bine, i-am spus și că am febră, 42 de grade, plus ciclul lunar. Probabil crede că delirez dintr-unul din aceste motive.

— Însănătoșire grabnică, rostește sec Brooklyn. Atunci, să mergem!

Găsesc un Lyft care-i duce pe Brooklyn-Queens Expressway. Peisajul nocturn al Manhattanului e plasat perfect pentru ca Manny să-l fixeze cu privirea aproape pe toată durata drumului, și o face cu lăcomie, fascinat, deși știe că se holbează la sine însuși. E întrucâtva copleșit de tot ce vede: strălucirea și disciplina de pe autostradă, cu toate că jumătate dintre șoferi par hotărâți să ia parte la niște raliuri personale. Clădirile înalte care mărginesc, intimidante, autostrada și scenele estompate din viața altor oameni, zărite în treacăt: un cuplu certându-se în fața unui tablou urât, care înfățișează o barcă; o încăpere plină de oameni, adunați probabil la o serată; un bătrân îndreptând telecomanda spre televizor cu amândouă mâinile și țipând. La un moment dat, autostrada lor trece printre alte două și pe sub o a treia și are alături un drum secundar de fapt mai lat decât ea. Asta e o nebunie. E uimitor.

Nu-i nimic mai mult decât există în orice oraș mare… și totuși este. Manny simte pulsul vieții. Lasă geamul în jos, scoate capul atât cât îi permite centura de siguranță și inhalează aerul de afară. (Șoferul îi aruncă o privire bănuitoare, dar ridică din umeri și nu spune nimic.) Apoi expiră și pala de vânt are destulă putere ca să clatine ușor mașina, făcându-l pe șofer să înjure și pe Brooklyn să-și prindă părul cu mâna, ca să nu i-l răvășească

prea tare suflul ce pătrunde pe geam. Îi aruncă o privire de avertizare, știind foarte bine ce face el, și Manny îi răspunde cu un zâmbet încărcat de scuze.

Dar nu se poate abține. Tocmai se îndrăgostește de oraș, iar bărbații îndrăgostiți nu sunt întotdeauna politicoși sau înțelepți.

Ajung la adresa pe care Brooklyn i-a dat-o șoferului, aflată în centrul unei zone numite, pe hartă, Bedford-Stuyvesant. Coboară toți din mașină în fața unei perechi de case de piatră roșiatică, înguste și impunătoare, care par să fi fost renovate și decorate similar. Una e în stil tradițional, cu o poartă din fier forjat care se deschide către treptele late ale unei verande, și chiar lângă ușa de la parter se află o plăcuță care o declară obiectiv istoric. Însă cealaltă a fost modificată; n-are trepte, n-are poartă și ușa apartamentului de la parter se deschide direct într-o curte frumoasă, pavată cu cărămidă și presărată cu plante. Arcada de la intrare e de două ori mai lată decât a celeilalte case, iar ușile duble sunt mai moderne. Manny remarcă, în lateral, un buton pentru deschidere automată.

Padmini fluieră.

— E o reședință foarte bogată, spune, admirând clădirea, apoi i se adresează lui Brooklyn: *Tu* ești foarte bogată.

Brooklyn pufnește, deși se oprește și ea pe trotuar ca să-i lase să caște gura, savurându-le din plin admirația. Și, observă Manny, nici nu neagă partea cu „bogăția”.

— O să stăm aici, îi anunță, arătând către clădirea tradițională. Doar dacă nu cumva are vreunul dintre voi o problemă cu treptele. Familia mea locuiește în casa amenajată pentru persoane cu handicap; tata folosește un scaun cu rotile. Fiica mea o să vă-ntâmpine cu atitudinea unei adolescente de paisprezece ani, dar, dacă nu vă deranjează asta, ne putem înghesui cu toții acolo.

— Mi-ar plăcea să-ți cunosc familia, dar treptele sunt în regulă, spune Manny.

Padmini încuviințează și Brooklyn îi conduce pe scările casei tradiționale.

Înăuntru, la *foarte bogată,* cum a spus Padmini, se adaugă *și foarte stilată.* Cineva a renovat încăperile; detaliilor originale, ca șemineul (cu poliță de marmură!) și scara interioară mochetată, cu balustrada de mahon, li s-au adăugat un candelabru modernist, care pare o explozie înghețată, și un mobilier șic, cu

un aspect prea frapant ca să fie și comod. Lui Manny îi place oricum.

Și partea cea mai bună e că, în clipa când intră în clădire, Manny constată reapariția fiorului pe care l-a simțit în casa lui Padmini și în clădirea unde locuiește el. Liniile arhitecturale par mai clar conturate, textura pereților, mai fină. Lumina devine cu doar un strop mai strălucitoare; mirosul din încăpere e mai proaspăt.

— Da, m-am gândit eu, spune Brooklyn, cu un zâmbet larg. Nimic nu e mai tipic pentru Brooklyn decât o casă din piatră roșiatică, scumpete.

— Deții proprietăți imobiliare? întreabă Padmini, încă privind-o cu o oarecare uimire.

— Nu tocmai. Doar aceste două clădiri. Știi, eu aici am crescut.

Brooklyn oftează, scoțându-și pantofii. Manny și Padmini se grăbesc să-i urmeze exemplul.

— Tata le-a cumpărat pe amândouă în anii ’70. Clădirea asta, toată, l-a costat doar șaizeci de miare. Pe-atunci orașul era într-o situație delicată. Albii se retrăgeau în suburbii fiindcă nu voiau să le meargă copiii la aceeași școală cu José și Jaquita, așa că declinul economic care a lovit pretutindeni a făcut aici pagube duble. Dar tata a ținut cu dinții de clădirile astea, chiar și când impozitele ne mâncau de vii. Când aveam paisprezece ani, eu desfundam toalete și mutam mobilă. Nu știu cât de bine a înțeles Jojo asta.

— Fiica ta? întreabă Padmini.

— Da. Jojo de la Josephine, i-am dat numele lui Baker[75].

Brooklyn clatină din cap, apoi rânjește.

— Oricum, în prezent ambele clădiri valorează milioane.

Zâmbește și le face semn s-o urmeze într-un soi de tur al locuinței.

— Slavă Domnului, am reușit să termin amenajările la cealaltă clădire chiar înainte ca întreaga stradă să devină obiectiv istoric, fiindcă altfel aș fi și acum într-un război al hârtiilor cu municipalitatea. Și totuși, ca să netezesc penele zburlite, a fost nevoie să promit că pe asta n-o s-o modific niciodată.

— Lumea a fost deranjată fiindcă ai făcut dintr-o casă de

---

[75] Josephine Baker (1906-1975), dansatoare, actriță și cântăreață franceză de origine americană. (n.tr.).

piatră roșiatică o locuință în care să poată trăi un om care se deplasează în scaun cu rotile?

— Bun venit la New York! pufnește Brooklyn și arată către bucătăria spațioasă, cu plafonul conturat de muluri. Oricum, pe asta le-o închiriem turiștilor, ca să ne-aducă venituri suplimentare.

Clatină din cap, amuzată.

— „Locuință cu valoare istorică! Vedere excelentă a orașului! Accente vintage!" Cinci mii pe lună pentru un apartament, ta-dam, și ceva mai mult pe durata evenimentelor speciale și în perioada concediilor. Tata numește asta „Fondul de Rezervă al Pensiunii Clyde Thomason", fiindcă municipalitatea ne tot amenință cu confiscarea clădirilor.

Brooklyn le arată fiecăruia câte o cameră de oaspeți de mici dimensiuni și comandă mâncare chinezească pentru cină. Queens are pachetul cu mâncare de la Aishwarya, dar ciugulește din orezul prăjit și le oferă celorlalți aromata friptură de miel cu curry și idli[76] din sufertașele ei. E o cină modestă, tăcută, mănâncă așezați la masa din centrul bucătăriei, dar Manny savurează ocazia de a se relaxa o vreme.

Însă se simte cu adevărat vinovat fiindcă, undeva în oraș, avatarurile lui Bronx și al Staten Island sunt singure, poate înspăimântate și cu siguranță în pericol. Iar undeva, sub ei toți – în tunelurile metroului, în întuneric –, avatarul New Yorkului doarme pe un pat din gunoaie, singur, fără nimeni care să-l încălzească. Fără nimeni care să-l apere.

Nu pentru multă vreme, jură Manny, în sinea lui. *O să te găsesc cât de curând.*

Și apoi… ei bine, Manny a venit la New York pentru că n-a mai vrut să fie ceea ce era. Orașul i-a luat numele și trecutul, dar numai fiindcă la ele era el dispus să renunțe în primul rând. Poate că n-ar trebui să se rușineze fiindcă orașul a pretins și restul, inclusiv ideile nedorite sau dezgustătoare. Bineînțeles că New Yorkul o să le găsească o întrebuințare. Niciun oraș nu poate exista fără cineva ca el – mai ales orașul ăsta – și poate pentru Manny a venit momentul să accepte această stare de fapt.

Oare e chiar atât de îngrozitor să fie îngrozitor, dacă pune partea groaznică a firii sale în slujba orașului?

---

[76] Prăjitură indiană cu orez și linte fierte la abur. (n.tr.).

O asemenea posibilitate e neașteptat de liniștitoare. Când se întinde să se odihnească, adoarme aproape instantaneu și are opt milioane de vise superbe în care e necruțător.

ÎNTRERUPERE

În clipa în care coboară din taxi, Paulo știe ce vede. Clădirea cu apartamente de închiriat aproape că nu iese în evidență, însă e *mai Queens* decât orice alt loc din întinsul district prin care a trecut Paulo. A devenit centrul puterii unui avatar al orașului.

Mai simte în preajmă și înțepătura usturătoare a Dușmanului, dar, cumva, breșa de aici a făcut mai puțin rău decât cea din Inwood. După plecarea taxiului (cu facturarea unei sume substanțiale, fiindcă i-a cerut șoferului să-l plimbe o vreme prin zonă, ca să poată descoperi cu precizie locul cu integritatea dimensională perturbată), Paulo se strecoară prin spațiul îngust și întunecat dintre casele cu structură de lemn și sare peste un gard de plasă ca să inspecteze mai bine teritoriul. O piscină de plastic vechi, plasată pe sol. Are același miros usturător, vag, lăsat de ceea ce a infestat piatra-monument din Inwood. Aici s-a folosit o forță mai mare și infecția a fost extirpată cu o precizie chirurgicală pe care Paulo o admiră vrând-nevrând. Având în vedere asta și centrul de putere din clădirea învecinată, plus alți potențiali factori pe care el nu-i înțelege, pare puțin probabil ca acest loc să atragă… paraziți.

Aude un glas strigând în chineză către altcineva din casă și se grăbește să iasă din curtea din spate. La ușa clădirii de apartamente, apasă pe soneria celui de la ultimul etaj, cu intenția de a-și continua cercetările de sus în jos. O voce neclară de femeie, estompată de țiuitorul zgomot de fond, murmură ceva în difuzorul interfonului.

— Caut pe cineva care știe ce s-a întâmplat în piscina din curtea de alături, spune Paulo.

Urmează o pauză. Pe urmă se aude vocea, tot neclară:

— [Bla bla] ICE? Ne aflăm aici legal și oricine [bla bla] ne-a raportat n-are decât să se ducă dracului!

— Sigur n-am legătură nici cu ICE, nici cu poliția, nici cu orice altă organizație de care-ați auzit vreodată.

Paulo se retrage câțiva pași pe aleea clădirii, pentru ca acolo, în lumină, să poată fi văzut cât mai bine de la fereastră. Și

întrezărește la geam pe cineva care se îndepărtează prea repede ca să-i deslușească figura. Paulo se întoarce la interfon, întrebându-se dacă să apese din nou pe același buton sau să treacă la următorul etaj. Din difuzor se aude un alt murmur nedeslușit, apoi ușa se deschide cu un zumzăit, lăsându-l să intre.

La al treilea etaj, o femeie plinuță, de patruzeci și ceva de ani, îmbrăcată în sari, întredeschide ușa ca să-l privească, fără să scoată lanțul. În spatele ei, Paulo observă un bărbat de vârstă mijlocie, în picioare, cu o încruntătură belicoasă și cu un biberon într-o mână. Și femeia adoptă o atitudine defensivă, dar Paulo îi înțelege. În orașe, toată lumea e prudentă când are de-a face cu străini.

Privirea ei îl cercetează de sus până jos când ajunge în capul scărilor, pe palier.

— Nu vă las să intrați, îi spune, imediat.

— Nu vreau decât să vă vorbesc, răspunde el. O pot face și de aici.

Ea se mai relaxează puțin.

— Ce doriți? întreabă enervată, într-o engleză cu accent. Sunteți reporter? Am auzit că pe Twitter a scris cineva despre asta, dar e greu de crezut că ați venit să cereți informații despre o piscină. La miezul nopții.

— Mă numesc São Paulo, răspunde el, așteptându-se ca numele lui să nu însemne nimic pentru ea, fiindcă majoritatea americanilor cu care a stat de vorbă n-au auzit de el. Caut…

Icnetul ei îl ia prin surprindere.

— Au *spus…* oh! Sunteți real?

El ridică o sprânceană.

— Da, cât se poate de real.

Femeia nu poate pune o asemenea întrebare decât dintr-un singur motiv.

— Ați văzut recent lucruri care nu există în realitate?

Ea ridică din umeri.

— Nebunie. Peste tot în orașul ăsta. Dar, mai recent, ieri, în curtea de alături. Au venit alți oameni care vorbeau despre o nebunie. Erau… ca dumneavoastră.

Se uită la Paulo cu ochii mijiți, încercând să descopere ceva pe care nu-l poate numi.

— Nu știu.

— Alți oameni?

— Unul era, mmm, Manny? Cred că așa îl chema. Cealaltă era Brooklyn Thomason, din consiliul municipal. Amândoi înalți și de culoare, bărbatul avea pielea mai deschisă, iar ea, tenul mai întunecat. Au spus că Padmini a noastră e Queens.

Au început să se găsească unii pe alții, chiar și fără ajutorul lui. Paulo nu-și poate reține un zâmbet.

— Și au plecat? Îmi puteți spune unde...?

Ea își înclină capul într-o parte, gânditoare, iar privirea îi devine brusc șireată. Bărbatul din apartament a înaintat, acum stă chiar în spatele ei, și pozițiile amândurora sunt identice: protectoare, la un nivel subtil. Însă bărbatul o lasă pe femeie să discute, iar ea spune:

— Cine sunteți, ca să întrebați asta? Vorbeau despre ceva care îi vânează. Despre *cineva.* O femeie.

Lui Paulo i se face pielea de găină, la fel ca lângă piatra din Inwood și lângă piscina dubioasă. E posibil ca Dușmanul să-și fi rematerializat deja iscoadele? Ca și cum lupta din momentul nașterii n-ar fi rezolvat nimic.

— N-ar fi trebuit să fie așa, spune, cu voce înceată, blândă. Dar... vânătoare. Da, cred că e adevărat.

Orașele nou-născute au de obicei instincte de supraviețuire foarte sănătoase, pentru că le sunt necesare. Dacă avatarurile New Yorkului au convingerea că o prezență străină ostilă vrea să le distrugă, probabil că nu se înșală.

— O femeie, ați spus?

Gura ei se strâmbă.

— Presupun că nu sunteți femeie. Totuși de ce v-aș destăinui ceva?

— Fiindcă mă aflu aici ca să-i ajut.

— Până acum le-ați dat o grămadă de ajutor.

Paulo pleacă fruntea, ca o confirmare a spuselor ei. Nu ca scuză.

— Adevărul e că nu pot face mare lucru, mărturisește el. Sarcina mea e să le dau sfaturi. În final, ei sunt cei care trebuie să lupte și să supraviețuiască. Dar, dacă nu-i găsesc, nu le pot oferi nici măcar sfaturi – și, în etapa asta, orice informație le poate fi de folos. Au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține.

Femeia îi cântărește cuvintele. Paulo e de părere că sinceritatea l-a ajutat; femeia nu pare să aibă o părere prea

bună despre el, dar măcar există o ușoară speranță. Soțul ei îi șoptește ceva la ureche într-o limbă străină și, chiar fără să-i traducă spusele, Paulo poate recunoaște un *Nu-i dezvălui nimic, habar n-avem cine e.*

Femeia încuviințează ușor din cap, dar, când se uită din nou la Paulo, are privirea tristă.

— Nici eu n-o pot ajuta, zice într-un târziu. E fiica verișoarei mele. O fată inteligentă, bună, frumoasă când se străduiește să fie, dar au trimis-o aici singură, vă vine să credeți așa ceva? Au spus că mai mult nu-și pot permite. Și noi suntem singurii care-i poartă de grijă.

— Acum există mai mulți oameni care-i pot veni în ajutor, rostește Paulo, cu toată blândețea de care e în stare.

Îngrijorarea femeii e sinceră. Din păcate, el nu i-o poate alunga. Dacă verișoara acestei femei e într-adevăr Queens, atunci se află în foarte mare pericol și e posibil să nu supraviețuiască. Însă Paulo poate vorbi deschis măcar într-o privință.

— Un oraș nu e niciodată singur, nu cu adevărat – iar acesta pare mult mai puțin solitar decât majoritatea. E mai degrabă ca o familie: alcătuit din multe părți, care adesea se ceartă între ele, dar care în final, în fața dușmanilor, se unesc și se protejează reciproc. Trebuie s-o facă, dacă nu vor să *moară.*

Femeia îl privește acum cu amărăciunea transformată în fascinație.

— Există alți cinci oameni care îi vor fi alături în lupta asta. Șase, dacă mă lăsați să-i ajut.

După câteva clipe nesfârșite, ea oftează.

— Erau obosiți. Flămânzi. Au plecat la Brooklyn – cu Brooklyn – să se odihnească peste noapte.

N-ar fi trebuit să fie nici obosiți, nici flămânzi. La nașterea acestui oraș, nimic nu e cum ar trebui. Paulo își înăbușă un oftat.

— Asta poate fi bine. Dacă știu cum să-și asigure protecția…

Se uită în jur, la pereții care despart apartamentul de coridor, și vede mai mult decât lambriurile urâte. Într-un loc astfel apărat ar trebui să fie la adăpost de orice atac. Împreună sunt mai în siguranță decât ar fi vreodată alături de el. Dă aprobator din cap pentru sine.

— Atunci ei trei își pot purta unul altuia de grijă deocamdată.

Dar ceilalți doi sunt singuri.

Bronx. Staten Island.

— Au spus că dimineață se duc la Bronx. Păreau să știe unde se află.

Înseamnă că avatarul Bronxului trebuie să se apere singur între timp, dar, dacă într-adevăr cei trei au descoperit vreun indiciu despre locul unde îl găsesc, au mai multe șanse decât Paulo să-și dea reciproc de urmă.

— Dar Staten Island?

— Ce-i cu insula?

Acum femeia pare sceptică.

— Pe ăsta au spus că nu știu de unde să-l ia.

Conform informațiilor din Wikipedia, Staten Island e cel mai mic dintre marile districte. Vast ca întindere geografică, dar cu o populație de numai câteva sute de mii de locuitori. Paulo are șanse să-i găsească avatarul ducându-se acolo și străbătând insula cu mașina, dacă închiriază una. Orașele – chiar și cele mici – își fac simțită greutatea. Când te afli destul de aproape, poți simți forța pe care-o exercită.

— Atunci eu o să încep de acolo, îi spune femeii.

Caută într-un buzunar de la piept și, din spatele unui pachet de țigări pe jumătate gol, scoate o carte de vizită. Oamenii din São Paulo sunt notorii pentru dependența de muncă; ceilalți brazilieni fac glume pe seama obsesiei lor pentru ședințe, strategii de carieră și orice altceva legat de afaceri. Când o întinde, cartea lui de vizită are un fel de forță, pe care el nu încearcă s-o extindă. În definitiv, femeia nu e din același aluat cu el, iar Queens s-ar putea supăra dacă el încearcă să-i influențeze rudele. Se mulțumește să spună doar:

— Data viitoare când vorbiți cu verișoara dumneavoastră, vă rog să-i dați numărul meu. Dacă numărul ei de telefon e din America, prefixul de țară pentru al meu e 55.

Femeia ia cartea de vizită și o privește încruntându-se. Nu conține nimic altceva decât, scrise cu litere mari de tipar, elegante, cuvintele DL SÃO PAULO, plus un număr de telefon. Sub nume, dar deasupra numărului, e scris, cu litere mai mărunte: REPREZENTANT AL ORAȘULUI.

— De ce ar trebui să efectueze un apel internațional scump ca să vă vorbească? Numărul ei e din America.

— Obligarea celorlalți să ia cunoștință de locul de unde provin

are un efect întăritor latent.

Femeia se trage înapoi, complet nedumerită. Paulo îi salută pe ea și pe soțul ei cu o înclinare a capului, apoi le întoarce spatele, gata să plece.

— Asta e tot? Să vă sune și-atât?

— Da.

Paulo se oprește pe treapta de sus.

— Nu. Spuneți-i să-mi transmită, prin SMS, locul unde se află Bronx și ne-ntâlnim acolo după ce dau de urma avatarului Staten Island.

— Au spus că nu știu exact unde e Bronx…

— Vor ști.

Faptul că au reușit deja să se găsească unii pe alții dovedește că orașul îi ajută, oricât de firav i-ar fi ajutorul – sporindu-le intuiția, atrăgându-le atenția asupra unor detalii aparent inofensive, apărând locurile unde se odihnesc. Nu e de-ajuns ca să-i ferească de pericole pe termen lung, dar le folosește. Au nevoie de orice fărâmă de ajutor.

Femeia clatină din cap, oftând.

— Are de terminat niște studii. Are o slujbă, o viață. Când o să se *termine* povestea asta?

— După ce-l vor găsi pe avatarul principal, răspunde Paulo.

Dar cuvintele lui par o minciună. În orașul ăsta se întâmplă ceva straniu – ceva pe care nu l-a mai văzut niciodată și de care ceilalți nu au pomenit niciodată. Nu poate fi sigur că se va încheia când orașul va deveni un întreg, fiindcă nimic altceva nu merge așa cum ar fi de așteptat. Prin urmare, adaugă un cuvânt:

— Sper.

Și pleacă în căutarea celui mai mic dintre districte.

CAPITOLUL OPT

NICIO CLIPĂ DE SOMN ÎN (SAU ÎN APROPIERE DE) BROOKLYN

Brooklyn pretinde că doarme în clădirea cu apartamente pentru vacanță doar ca să fie politicoasă. Padmini e stresată, biata copilă, având în vedere că numai cu câteva ore în urmă a aflat de toată povestea asta cu orașul. Iar Manhattan – deși în spatele chipului său frumos stă un nemernic care te înspăimântă – e totuși un copil nou-venit în marea metropolă. Brooklyn își spune că trebuie să se afle în apropierea lor dacă au nevoie de ceva.

Dar e o minciună. Patul în care stă întinsă e nou, cu saltea de lux, în stil european, și cu cearșafuri scumpe, din bumbac egiptean, dar se află în fostul ei dormitor. Când se strecoară în așternut, cu fereastra întredeschisă ca s-audă zgomotele nocturne ale orașului – greieri și mașini în trecere, râsete și muzică în surdină, de undeva, de la o petrecere din clădirea alăturată –, descoperă că și ea are nevoie de alinare și că o găsește în familiaritatea pereților vechi, a tavanului la fel de vechi, a vechiului miros al casei, încă prezent, deși foarte slab, sub vopseaua nouă și sub podelele din lemn de esență tare. Ceva mai devreme, pe timpul zilei, camera ar fi fost înăbușitoare; nu-și pot permite nici aparate de aer condiționat, nici plata curentului electric pe care l-ar consuma, ci doar ventilatoare. Iar ea ar fi trebuit să contemple cerul nopții printre gratii, de care toată lumea avea nevoie în anii de vârf ai consumului epidemic de cocaină. Totuși la vremea respectivă era o adolescentă atât de plină de visuri, interesată doar să treacă testele școlare și să nu rămână gravidă cu prietenul ei de atunci. (Cum îl chema? Jermaine? Jerman? Ceva cu *J*. Cerule, nici măcar atât nu-și mai amintește!) Încă nu devenise MC Free, avangarda unei mișcări; era doar o copilă care se străduia pe întuneric să compună versurile unor cântece rap și uita jumătate dintre cele mai bune fiindcă o fura somnul în toiul creației.

Pe atunci cu siguranță nu se aștepta să se preschimbe în

întruparea vie a acestui oraș dement, incredibil și idiot.

Însă, în ansamblu, situația are o anumită poezie pe care Brooklyn o acceptă – pentru că orașul ăsta dement, incredibil și idiot i-a oferit atât de mult. La urma urmelor, de-asta a candidat pentru consiliul municipal, fiindcă nutrește convingerea că numai oamenii care iubesc New Yorkul, nu cei care se mulțumesc să-l umple și să-l exploateze, ar trebui să-i hotărască viitorul. Transformarea ei în avatarul unui district este, literalmente, o expresie a ceea ce a făcut ea dintotdeauna, așa că n-o deranjează. E mai mult decât s-a așteptat vreodată să devină.

Știe cine o apelează imediat ce sună telefonul.

— Vii acasă? întreabă Jojo, cu o plictiseală strecurată cu grijă în glas, pentru ca Brooklyn să știe că, de fapt, puțin îi pasă.

Nicio problemă. Are paisprezece ani, ceea ce, după părerea ei, înseamnă că e aproape matură, așa că, hotărât și absolut, nu simte lipsa mamei.

— Sunt în casa de alături.

— Tocmai de-aia te-am întrebat dacă vii *acasă.*

Brooklyn oftează, deși îi e dragă replica.

— Ți-am spus. Aici încă mă simt ca acasă, iubito. Lasă-mă să mă bucur pentru scurtă vreme de asta, OK?

Oftatul lui Jojo e aproape pe măsura oftatului ei, dar Brooklyn percepe în el și amuzamentul.

— Ești atât de ciudată, mamă.

Brooklyn o aude ridicându-se și făcând ceva care implică un mormăit și un hârșâit de lemn pe lemn. Oh, își deschide și ea fereastra.

— Presupun că admirai priveliștea asta și făceai versuri.

— În cea mai mare parte a timpului priveam cerul. Ai terminat lucrarea pe care trebuia s-o scrii la engleză?

— Da, mamă. Cinci paragrafe, exact așa cum îi place lui SAT[77].

Plictiseala răzbate din vocea tărăgănată a fetei.

— Mi-e dor de doamna Fountain, care ne lăsa să scriem lucruri *interesante.*

Brooklyn e de acord. Jojo a fost admisă într-unul dintre cele mai apreciate licee de specialitate din oraș, Brooklyn Latin. E mai de modă veche decât îi place lui Brooklyn – ore de latină,

---

[77] Test folosit la admiterea în liceele și facultățile din SUA. (n.tr.).

uniforme și alte chestii care, la vârsta fiicei ei, pe ea ar fi făcut-o să vomite, dar Jojo l-a ales și îi merge deosebit de bine de când se află acolo. Îndrăgita ei doamnă Fountain, ca mulți alți profesori din oraș care nu vor să-și petreacă restul vieții având un coleg de apartament, a decis să accepte un salariu de trei ori mai mare oferit de o școală particulară de lux din Westchester – și Brooklyn n-o poate nicidecum învinovăți pentru asta. Însă îi pare rău pentru Jojo și pentru ceilalți copii de la școala publică, care au pierdut o profesoară bună.

— Ei, tocmai de-aia am propus programul despre care ți-am vorbit, spune ea. Ca să-i ajut pe profesorii de la școlile publice să-și permită o locuință personală.

— Mmm-hmm…

Nu e un dezinteres sincer. În general, Jojo e mai captivată de actuala viață de politician a mamei sale decât de cea de rapper din trecut, ceea ce o face pe Brooklyn foarte fericită. Însă atenția fetei e acum distrasă de altceva. Din telefon se aude un alt sunet; mobilul lui Jojo se lovește de plasa de țânțari de la geam.

— Nu văd nimic.

— Trebuie să deschizi cadrul plasei, iubito.

— Vai, mamă, o să intre țânțarii! O să-mi dea virusul West Nile și-o să mă-mbolnăvesc de malarie.

— Atunci, mai bine omoară-i. Pe cerul de deasupra orașului e prea multă lumină, iubito. Poți zări câteva stele, dar trebuie să te străduiești din greu, spune Brooklyn zâmbind larg. Nu lăsa nimic să stea între tine și ceea ce-și dorești.

— E o altă prelegere despre țelurile din viață? Ai spus că n-o să-mi mai ții niciuna.

— E o prelegere despre stele.

Și despre țeluri.

Urmează o pauză în care o aude pe Jojo zdrăngănind cadrul plasei și reușind în final să-l salte.

— Oooh! Acum chiar văd… trei stele în șir. E Centura lui Orion, nu-i așa?

— Probabil.

Și Brooklyn se luptă cu fereastra dormitorului ei. Din fericire, cu ocazia unei renovări interioare făcute cu câțiva ani în urmă, a înlocuit mizerabilele ferestre vechi, cu vopseaua scorojită și cu un singur canat; cele noi, cu două canaturi, sunt mult mai ușor

de deschis. Saltă cadrul cu plasa, scoate capul în afară și se uită în sus.

— Oh, da. Sigur e Centura lui Orion.

Pe urmă se uită în jur. Cele două clădiri au pereții paraleli. În întuneric, silueta fiicei sale îi face cu mâna și ea îi răspunde cu același gest. Dar Brooklyn se oprește când zărește altceva în întuneric, în curtea pavată din spatele celeilalte clădiri, unde tatăl ei face uneori friptură la grătar pentru întreaga familie. În alte perioade ale anului e aproape în întregime ocupată de o masă din fier forjat, de câteva scaune incomode și de o mulțime de plante veștede în ghivece. (Tatăl ei se așteaptă să le poarte ea de grijă, dar e ocupată. Pentru îngrijirea plantelor e nevoie de un timp, pe care nu-l are.) Intenționează să ia legătura cu o companie care amenajează spații verzi, să-i ceară să creeze în curte ceva interesant.

Însă, pe moment, într-un colț se întinde ceva straniu, strălucitor.

Brooklyn se apleacă mai mult pe fereastră, încruntându-se în timp ce încearcă să-și dea seama ce ar putea fi. A atârnat cineva acolo o bandă fluorescentă încâlcită? Face cineva vreodată așa ceva? Dar obiectul nu are strălucirea ușor gălbuie specifică tuturor coloranților luminescenți. E de un alb imaculat, spectral și pare să licărească ușor sub privirile ei, ca și cum de fapt n-ar fi acolo.

După care se mișcă.

Brooklyn tresare violent și, preț de o clipă îngrozitoare, se înclină ușor, pierzându-și echilibrul în care stătea sprijinită pe pervaz. N-ar cădea decât de la etajul întâi, dar unora li s-a tras moartea din mai puțin. Din fericire, se prinde de rama ferestrei, deși i-a transpirat palma și mâna i-a amorțit de spaimă.

Fiindcă acum vede mai bine ciudățenia, își dă seama că seamănă cu un păianjen de aproape un metru lățime, în mișcare prin curtea deasupra căreia se apleacă fiica ei. N-are decât patru picioare – dacă se pot numi așa. Nu se îngustează spre vârf. Nu se îndoaie când se îndepărtează de trupul mic din centru; creatura e probabil complet întinsă, răsfirată pe pietrele pavajului ca o cruce plată. Asta e. Dar când se mișcă, aduce vag a păianjen, se contractă într-o singură linie dreaptă, pentru a se desface apoi din nou, ca o foarfecă, în patru linii prinse într-o articulație mică, rotundă. Un păianjen bizar și sinistru, adus pe

lume de litera *X.*

Printre cârceii de viță-de-vie sălbăticită din curtea vecinului, un altul se târăște, trecând peste gardul de sârmă. Se oprește o clipă, cu un picior întins în sus, de parcă ar testa aerul.

Brooklyn încă are telefonul în mână. Cu gura uscată, îl apropie de obraz.

— Jojo, du-te înăuntru!

— Ce?

O vede pe fiica ei, care se uita încă în sus, tresărind ușor.

— Hait!

Își pierde și ea echilibrul, iar Brooklyn are parte de o secundă cumplită, în care se teme că-și va vedea singurul copil căzând în curtea unde sunt creaturile alea. Dar Jojo se ține de ramă, la fel cum făcuse mama ei, apoi privește în jur.

— Mamă, vezi ceva?

— Da! Du-te înăuntru. Închide fereastra și îndepărtează-te de ea.

Mai bine…

— Du-te-n camera tatii. Trezește-l și așază-l în scaun.

— Oh, rahat! spune Jojo și dispare imediat înăuntru.

E un copil deștept când n-o face pe deșteapta – și un adevărat copil al New Yorkului, îndeajuns ca să știe că mama ei nu-i atrage fără motiv atenția asupra unui pericol. Date fiind împrejurările, Brooklyn o să-i treacă cu vederea limbajul vulgar.

În clipa în care Jojo închide fereastra – cu o bufnitură sonoră –, păianjenii-X din curtea din spate reacționează cutremurându-se și x-uindu-se ca să înainteze cu câțiva pași. Brooklyn vede că acum sunt trei; al treilea tocmai și-a pliat cele două picioare din față peste buza unui ghiveci în spatele căruia se pare că a stat ascuns. Între timp, ea și-a dat seama ce sunt. Au formă diferită de a penelor albe care au amenințat-o pe ea în stația de metrou și l-au încercuit pe Manny în Inwood Hill Park, dar creează senzația aceleiași *antiprezențe* stridente și furnicătoare pe care pare s-o radieze orice are legătură cu Dușmanul. E ca și cum ar șterge o părticică din New York cu fiecare frântură din teritoriul lui pe care o ocupă.

Iar acum sunt șase în curtea din spate a familiei ei.

Brooklyn aleargă spre ușă și apoi pe coridor. În timp ce tălpile ei lovesc ritmic podeaua, aude, dintr-o cameră de oaspeți, un fornăit scurt, ca o tresărire; e Manhattan, trezindu-se din somn.

Nu poate aștepta până îi oferă el ajutor, oricât de bine i-ar prinde. Nu poartă decât o pijama de satin, e desculță și n-are nicio armă, nu că și-ar fi luat vreodată una, având în vedere câți prieteni a pierdut din cauza unor astfel de lucruri. N-are decât un baston telescopic, ilegal-în-New-York, înșfăcat în trecere din suportul pentru umbrele, și teama pentru fiica și tatăl ei, care a încărcat-o cu atâta adrenalină, încât se simte în stare să sfâșie cu mâinile goale zece oameni. Însă nu de oameni e amenințată fetița ei.

Oh, iubito, dar tu știi cum să te ocupi și de creaturile astea, râde orașul în mintea ei când deschide dintr-o smucitură ușa apartamentului și apoi pe a casei și aleargă pe treptele verandei. Tălpile ei goale plesnesc trotuarul când sare peste poartă – e prea al naibii de bătrână ca să facă așa ceva fără să sufere a doua zi, dar saltul îi reușește, slavă Domnului că există antrenorul ei personal! –, apoi se oprește brusc. Gâfâie, tremură și e complet îngrozită când se întoarce cu fața spre ambele clădiri și înțelege cât de gravă îi e greșeala.

Pentru că, atunci când a venit acasă, pe această stradă care e a ei și la aceste clădiri care sunt ale ei din districtul care e într-o atât de mare măsură al ei, încât ar fi fost surprinsă dacă altcineva ar fost ales să-l personifice, *nu a intrat* în casa unde se află acum tatăl și fiica ei și cei câțiva chiriași de la etajele de sus. *N-a fost nevoie,* pentru că întotdeauna își ține câteva haine și obiecte de toaletă în clădirea de închiriat. Și astfel, când puterea specială a orașului a umplut clădirea în care a ales ea să intre, impregnând-o cu *Brooklyn-ime* și făcând-o impenetrabilă pentru incursiunile Dușmanului, Brooklyn pur și simplu a presupus că acea putere o să cuprindă ambele case. Însă puterea nu recunoaște proprietatea asupra imobilelor și, încă și mai rău, clădirea modificată a fost lăsată fără veranda care o lega înainte de cartier. Această amputare e o rană încă nevindecată, din pricina căreia casa e încă și mai vulnerabilă la atacul organismelor străine. Ar fi trebuit să fie mai preocupată de protejarea acelei case.

Acum, din cauza prostiei lui Brooklyn, *zeci* de păianjeni-X umplu fațada clădirii, târându-se și răsucindu-se. Sub privirile ei, unul cade pe aleea pavată cu cărămidă și apoi se *x-strecoară* pe sub ușa din față, trecând prin spațiul îngust cu ușurința unei foi de hârtie.

Brooklyn știe că nu trebuie să intre în panică. Așa sunt uciși oamenii când încep să zboare gloanțe –, iar acum ea știe foarte bine și că e vorba despre o capcană, așa cum a fost piscina doamnei Yu pentru Padmini. Așa a momit-o Dușmanul afară din clădirea protejată. În loc să intre în hiperventilație sau să cedeze impulsului de a țipa și de a alerga orbește în brațele pericolului, închide ochii. Se străduiește să se gândească la orice altceva în afară de: *Iisuse, una dintre chestiile alea e înăuntru, cu fetița mea*! Își ascultă propria respirație gâfâită, intermitentă, pentru că ea nu e în *forma* aia, și își imploră orașul s-o ajute, căci Dumnezeu încă n-a izbutit. Și așa observă în sfârșit

expirație gâfâită (*inspirație*) *expirație gâfâită expirație gâfâită* (*inspirație*)

Un ritm sincopat perfect, remarcat de mintea ei de cântăreață hip-hop chiar și în plină teroare.

E tot ce-i trebuie. Fiindcă e antrenată, știe să lupte cu arma *asta.* E o veterană a acestui gen de bătălii. Și dacă găsește un mod de aducere a vechilor ei arme într-o formă nouă? Atunci s-a rezolvat.

Mai întâi trebuie să se împăuneze. Își îndreaptă spatele, își trage umerii înapoi, se leagănă puțin pe călcâie. OK. Poate să-nceapă.

— Luptă cu Brooklyn? Bun, haide acum!

E o șoaptă sonoră, o ajută să se concentreze. Sunt primele versuri care-au făcut-o celebră, dar deja inventează unele noi, remixând ceea ce îi e necesar din eter și dintr-un întreg catalog de istorie muzicală păstrat în memorie. Chiar în timp ce se gândește la cuvinte noi, simte energie venind către ea, modelată de mintea ei mai mult decât de orice altceva. Cuvintele nu sunt decât o conductă – un concept căruia deja îi dă formă. Un mit. O legendă. Eroica forță care poate sfâșia zece oameni sau cincizeci de păianjeni monstruoși și malefici, veniți din altă dimensiune, vătămându-i de moarte.

Crezi că țintesc sus, cu noblețe? *Nu*! *Jos, sub centură.*

Aleargă spre clădire. Lovește cu umărul în ușă, jos, în dreptul încuietorii, ca s-o deschidă cu forța. (N-ar trebui să reușească. Ușa e din lemn vechi, de esență tare, în ramă metalică. Dar orașul i-a pătruns în oase și i-a întărit mușchii; *n-o să fie* respinsă.) Chiar dincolo de ușă, un păianjen-X invadator și-a țesut deja pânza: fire de lumină albă urâtă, încrucișându-se și

încâlcindu-se din podea până în tavan, într-o plasă menită s-o captureze. De aproape, Brooklyn vede că firele nu sunt doar lumină. Sunt ele însele creaturi vii, fibre care șoptesc și tremură, acoperite cu găuri mărunte stranii, ca spinii de trandafir întorși spre interior… Însă ea e *Brooklyn,* la naiba, și, când își preschimbă mâinile în gheare și sfâșie firele păianjenului ca o pisică, o teacă de energie îi înconjoară degetele, protejându-i-le în timp ce plasa se rupe și arde, făcându-se scrum. Aude păianjenul – fiindcă plasa și creatura sunt unul și același lucru – țipând ascuțit înainte de a amuți.

Sunt inima acestui oraș, și dacă sunt vie, și dacă-s compost.

Crezi că ți-e plasa poem momitor? *Zvârl rimele-n ghenă, poetule prost.*

Se aude un alt țipăt subțire, de mai departe, din apartament. Jojo. În dormitorul tatălui lui Brooklyn.

Nu e nicio cale, nu poți înfrânge asta nicicum, la niciun nivel.

Eu sunt o regină, sunt șefa cea mare, n-am slăbiciuni, nu, defel.

Sunt Superman, dar kryptonita n-ajută, nătângule.

Am progresat mult prea mult, bădăranule.

Brooklyn dă buzna înăuntru și îi găsește pe Jojo și pe tatăl ei teferi, dar nu pentru mult timp, fiindcă un păianjen-X mare alunecă în cameră pe sub rama geamului. Când vor, blestematele creaturi devin de-a dreptul bidimensionale. Dar, după ce două picioare pătrund în întregime și se depărtează unul de altul ca să se proptească în perete, trupul capătă volum și ele se îngroașă, redobândindu-și forma cilindrică. Iar Brooklyn vede acum că micile găuri care acoperă picioarele *se mișcă.* Sunt guri minuscule, cu dinți de jur-împrejur, și se deschid și se închid…

… *Du-te să mai înveți,* spune Brooklyn în gând, cu sălbăticie, înainte de a se repezi spre creatură, trântindu-și palma peste corpul gras din mijlocul ei. Pare translucid, vederea îi spune că e tot atât de lipsit de substanță ca și creaturile cu aspect de pene, dar, pentru numai o clipă, sub palma ei, acum ocrotită de teacă rezistentă, e ceva solid, rece, bâzâitor și agitat, părând mai puțin o ființă vie și mai mult o pungă cu piese de Lego infinitezimale care se împrăștie rostogolindu-se și încercând să se recompună sub mâna ei. În jurul mâinii ei, încorporându-i-o.

Dar ceea ce e Brooklyn zădărnicește încercările creaturii. E

doar o femeie, dar *totodată* acum e două milioane și jumătate de oameni, cincizeci de trilioane de părți de trup mobile, cel mai mare și cel mai afurisit district al celui mai mare oraș din lume. Iar ceea ce unește în ea totul – voința, devotamentul și forța colectivă care strigă: *Noi suntem Brooklyn*! – e mult, mult mai puternic decât forța care ține laolaltă păianjenul-X.

Așa că, atunci când mâna ei îl strivește, păianjenul ia foc și e repede mistuit de o flacără alb-albăstruie, pe care ea aproape că n-o simte. O clipă mai târziu, se încrețește ca și plasa de la ușă. E mort. Brooklyn l-a anihilat.

Pe urmă, cu un strigăt, Brooklyn se repede și plesnește podeaua cu amândouă palmele. E podeaua *ei.* Casa ei, familia ei, orașul ei, cum îndrăznesc creaturile astea blestemate să le invadeze…

Mergi de la capăt la capăt și iar de la început, n-ai decât. Când dau cu ochii de tine te pocnesc iar, numaidecât. Te trimit acasă în goană, plângând, un alt monstru urlând.

… și energia orașului care izvorăște în valuri din mâinile ei și trece prin întreaga clădire e atât de intensă și atât de pură, încât întregul New York se înfioară și răsună într-un cântec mut. Pentru o clipă, e tentată de contopirea cu acea armonie, vrea să pretindă că tot orașul îi aparține, așa cum a făcut Manhattan și a dat greș… dar nu. E mulțumită să fie doar Brooklyn. Întotdeauna i-a fost suficient să aibă grijă de ceea ce îi aparține.

Așa că îi *simte* pe păianjenii-X târându-se prin toată clădirea, îi simte și când se opresc și țipă ascuțit, distruși de valurile de *Brooklyn-ime* revărsate în cascadă din zidurile de piatră roșiatică. Pier din împrejurimi, pier din zonă. Bed Stuy, *de or die*! Crown Heights, ține-le piept! Flatbush, înfățișează-te! Ea revendică totul, de la Greenpoint la Coney Island, de la Brooklyn Heights la East New York. Vrea să piară ceea ce a contaminat o parte atât de mare a orașului. Nu poate expedia infecția de unde a venit, dar trebuie să dispară dracului din Brooklyn.

Merge, dar e tot ce poate face. Când valul de energie ajunge la marginile districtului, nu-l poate împinge mai departe. Chiar și ce a reușit – singură, fără ajutorul celorlalți – o lasă aproape sleită de puteri. Se prăbușește grămadă pe podea, doar vag conștientă de atingerea mâinilor lui Jojo când fata aleargă la ea, își aude tatăl strigând-o, dar nu are putere să-i răspundă.

Însă în sinea ei zâmbește larg chiar în clipa când i se întunecă

vederea și-l aude pe Manhattan apropiindu-se cu pași apăsați.

— Totuși am reușit, murmură.

Jojo intră în panică.

— Ce-ai reușit? Mamă? Bunicule, nu pot s-o ridic nici măcar în capul oaselor…

— Las-o să se odihnească, spune Manhattan.

Brooklyn îi simte mâna atingând-o pe a ei și ceva din el trece în ea. Reacționează zvâcnind ușor, fiindcă atât de mult din el o tulbură la nivel fundamental, dar glasul lui e blând și e bine să știe că nu luptă singură. Infuzia de forță e suficientă ca s-o tragă înapoi când e la un pas de un fel de cădere în comă, aducând-o până la somnul unui trup istovit. Și înțelege, cu claritatea unei revelații, că a avut parte de o versiune la scară redusă a ceea ce urmează să facă toți, împreună, pentru tânărul care întrupează New Yorkul, indiferent unde îl vor găsi. Atingerea lor îl va întări în același mod și, la rândul lui, el le va da putere tuturor. Pe urmă vor putea să apere întregul oraș. Curând. E bine.

Zâmbind, se lasă furată de somn și, de data asta, are grijă să-și încheie poezia glorioasă.

… *Gândește-te de două ori ’nainte de-a mai încerca să treci prin Brooklyn.*

∞

În ziua următoare, după-amiaza e pe sfârșite când reușește Brooklyn în sfârșit să se dea jos din pat. S-a zis cu șansa de a pleca devreme în căutarea lui Bronx.

Intră în bucătărie, unde Jojo, tatăl ei, Padmini, Manhattan și chiar și pisica familiei, Sweater, stau în tăcere în jurul mesei. Se uită la un soi de scrisoare de afaceri, lăsată deschisă pe măsuța pentru cafea; probabil că tatăl ei a scos-o din corespondența sosită dimineață.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea și se apropie târșâindu-și picioarele.

Se poate mișca, dar e încă obosită și jumătate dintre mușchi o dor din cauza suprasolicitării. E prea al naibii de bătrână pentru lupte transdimensionale în ritm de rap și în toiul nopții. Dar o cuprinde îngrijorarea o clipă mai târziu, când mintea ei procesează ceea ce a văzut. Formularul de confirmare de primire de pe spatele plicului rupt. Furia de pe fața tatălui ei.

— Tată? Ce…?

— E o înștiințare oficială de evacuare, răspunde Clyde

Thomason.

— Evacuare? E o aiureală, tată. Nu suntem chiriași. Plata acestor case s-a încheiat acum mulți ani.

Jojo pare atât de zdruncinată, încât Brooklyn se apropie de ea și îi pune mâna pe umăr.

— Da, spune fata, dar un soi de agenție municipală spune că n-am plătit impozitele restante sau cam așa ceva…

Brooklyn nu se poate abține; chicotește. Familia ei râde întotdeauna de bizara grabă cu care plătește toate facturile imediat ce poate. Nu-i place să se simtă apăsată de greutatea datoriilor neachitate.

— E o glumă. Cineva își bate joc de noi, tată. Verifică numărul actului de identitate și ortografia numelui, e probabil o greșeală.

— Am sunat la primărie.

Tatăl ei ridică scrisoarea și o scutură.

— Mi-a luat o oră, dar în final am reușit să vorbesc cu cineva. *Au întocmit actele de transfer al proprietății.* Au fost *vândute* amândouă, atât clădirea asta, cât și cealaltă, chiar de sub noi. E vorba despre ceva de genul unei tranzacții cu o terță parte…

Vocea i se frânge. Se controlează, dar Brooklyn își cunoaște tatăl; e la un pas de o cădere nervoasă.

— Și trebuie să ne mutăm până săptămâna viitoare, altminteri vor veni cu poliția să ne *azvârle* în stradă.

Prea uluită ca să se gândească la un răspuns, Brooklyn ia scrisoarea. E adevărat, înțelege ea în timp ce o citește. Casa ei nu mai e casa ei. I-a fost furată, bunurile au fost vândute înainte ca victima să-și dea seama că a fost jefuită.

Și partea cea mai insolentă a mârșăviei? Numele hoțului e chiar acolo, în scrisoare, imprimat cu ditamai literele: Fundația Un New York Mai Bun.

CAPITOLUL NOUĂ

UN NEW YORK MAI BUN ÎȘI FACE APARIȚIA

Nimeni n-a incendiat Centrul peste noapte și, a doua zi, când Bronca sosește la o oră târzie a dimineții, niciunul dintre deținătorii de cheie n-are nimic de povestit despre vreo acțiune suspectă sau ostilă.

Ea e doar pe jumătate trează după o noapte agitată și plină de neliniște petrecută în propria casă; n-a fost atacată, dar și-a făcut griji și a rămas cu pungi sub ochi ca suvenir. Mesageria vocală din biroul ei conține un mesaj de la Raul, președintele consiliului de dezvoltare: „Bronca, îți respect părerea despre grupul Alt Artistes. Nu putem promova niciun fel de intoleranță. Dar, după cum i-am spus lui Jess, grupul e în legătură cu un potențial sponsor, care…”

— Bla bla bla bla, zice Bronca, întrerupând mesajul.

La Raul totul e mereu bla. Bronca e încă oripilată că Yijing s-a culcat cu el. Desigur, în cele mai bune momente ale sale, ea, una, nu poate fi mai mult decât lipsită de entuziasm în privința plăcerilor oferite de un penis, dar nici măcar dacă sunt extraordinar de intense nu merită să suporți o conversație atât de iritantă.

O mai așteaptă încă două mesaje, dar se hotărăște să le asculte după ce-și oferă un timp în care să se calmeze și să se trezească. Își ia cafeaua de dimineață de la automatul din sala de recreere a personalului, apoi își începe obișnuitul tur al Centrului de după deschidere.

Când conduci o societate nonprofit e ușor să-ți pierzi legătura cu propriile țeluri. Viața poate ajunge să se rezume doar la programe de sponsorizare și la probleme ridicate de plata angajaților, la comenzi de aprovizionare și, dacă nu ești atent, la oportuniști care profită de strângerile de fonduri. Bronca e pictoriță și se străduiește din greu să păstreze arta pe primul loc în programul ei zilnic, dacă nu și în mintea ei.

Azi se îndreaptă spre cea mai nouă și mai interesantă expoziție. S-a gândit întotdeauna că reprezintă un soi de

invocare, dar, până în ziua precedentă, pe la ora prânzului, nu și-a dat seama *ce* încearcă să invoce expunând lucrările. Încăperea adăpostește fotografii ale unor graffiti găsite în întregul cartier – create de un pictor cu totul aparte, autor al unor lucrări inconfundabile, cu compoziții extrem de eterogene. Printre materialele folosite, Bronca a identificat vopsea spray și vopsea pentru interiorul locuințelor, alături de un pic de gudron și, ocazional, de o mână de pigmenți naturali. (Nu-și dăduse seama că în Bronx nu plantează nimeni indigofere[78], dar analiza universitară pentru care a plătit e probabil corectă.) Cu alte cuvinte, e vorba despre orice poate găsi, cumpăra sau fura un pictor cu bani puțini. Subiectele alese sunt stranii: o gură imensă, cu doar doi dinți, urlând. Un ochi căprui enorm, uitându-se pieziș la blocul construit alături din oțel și sticlă. O pictură murală simplă, înfățișând un apus de soare deasupra unei pajiști, pe peretele lateral al unei fabrici în ruină, o clădire cu unsprezece etaje, pe care cineva chiar ar trebui s-o dărâme înainte de a începe să-i cadă cărămizile, omorând oameni. În mijlocul idilicei imagini a pajiștii e pictată o săgeată lată, de un roșu strălucitor, cu vârful către o bordură de dedesubt. Tabloul a nedumerit-o pe Bronca până când a avut în sfârșit o revelație. Pajiștea e o diversiune; ceea ce contează e bordura, care reprezintă o *toartă.* Convenabilă pentru ceva imens care se poate agăța de ea ca să-și regăsească echilibrul. Ce e acel ceva? Nu se știe. Dar se încadrează într-un tipar.

Până în ziua precedentă, Bronca doar a bănuit că e vorba despre un singur pictor, dar acum e sigură. E aceeași ureche nevăzută, care aude foarte clar cântecele orașului. Da. E opera unuia dintre oamenii ei. Un altul *ca ea,* o parte a New Yorkului. A adunat lucrările fiindcă sunt uimitoare și fiindcă, aducându-le la un loc, e ca și cum l-ar chema pe el. (Știe, cumva, că autorul e un bărbat.) Fotografii ale creațiilor sale, unele în mărime naturală când fotograful a găsit o poziție favorabilă, iar celelalte, de dimensiunile unui poster, domină acum Sala Murrow, cea mai mare din Centru și cu cele mai favorabile locuri pentru expunere. Titlul expoziției e BRONXUL NECUNOSCUT, scris pe o pancartă suspendată de plafon cu gută, și e gata de deschidere. Poate peste două săptămâni, în iulie, dacă festivitatea respectivă va fi popularizată de presă, pictorul ei va veni s-o

[78] Plante din care se extrage indigoul. (n.tr.).

caute și să devină mai puțin necunoscut. Fiindcă Bronca n-are de gând să plece în căutarea lui.

Însă încremenește brusc la vederea cuiva în Sala Murrow. Abia a descuiat ușile Centrului și acolo, studiind una dintre fotografii, stă deja o femeie în costum cu pantaloni de culoare albă și cu pantofi cu toc asortați, potriviți în lumea afacerilor. E posibil să fi intrat în Centru în timp ce Bronca își lua cafeaua, numai că, de obicei, ea aude ori de câte ori intră cineva. Centrul e vechi, podelele din lemn de esență tare scârțâie. Femeia are un clipboard și e cu spatele către ușa sălii. O fi vreun fel de inspectoare?

— Au forță, nu-i așa? întreabă, pe când Bronca se holbează la ea.

Se uită la lucrarea preferată a Broncăi, deși e și cea care oferă o perspectivă ușor diferită. În imaginea văzută de sus, un trup încovrigat doarme pe ceea ce pare a fi un pat din ziare vechi – nu doar *Village Voices* și *Daily Newses,* ci unele cu adevărat vechi, pe care Bronca abia dacă le mai ține minte din tinerețea ei, ca *New York Herald Tribune,* plus unele obscure, ca *Staten Island Register.* Ziarele sunt teancuri, încă legate cu sfoară sau fâșii de plastic. Silueta de deasupra lor, aproape fotorealistă, e centrată într-o baie de lumină; e un tânăr zvelt, cu pielea întunecată, în blugi ponosiți și tricou pătat, dormind pe-o parte. Tenișii lui n-au nimic distinctiv, doar pânză groasă, murdărie, o gaură într-unul. Personajul nu poate avea cu mult peste douăzeci de ani, deși fața îi e întoarsă spre teancul de ziare, ascunsă, cu excepția unui obraz neted, ca de bebeluș. Are puțină carne pe el – din mânecile tricoului ies bicepși care nu-și merită numele, doar sugerând existența unor deltoizi –, dar, în ansamblu, e numai piele și os într-o asemenea măsură, încât istovitul ei instinct matern o îndeamnă pe Bronca să vrea să-l hrănească pe bietul copil până se satură.

Încadrarea imaginii e partea cu adevărat interesantă – Bronca a încercat să o redea cerând să fie tăiată fotografia în formă de cerc. Totul e circular, plasat deasupra subiectului tabloului, ca și cum pictorul s-ar uita în jos, la el, prin gura unui puț. După părerea Broncăi, într-o asemenea încadrare se simte adorația; imită privirea unui îndrăgostit care se uită în jos, la partenerul său adormit – sau a unui părinte care veghează asupra unui copil mic. A mai văzut aceeași tandrețe a poziționării, aceeași

lumină, în tablourile clasice al Sfintei Fecioare. Pe de altă parte, știe de ce pictura e diferită. E un autoportret, dar nu l-a pictat băiatul.

— Asta este excepțională, spune femeia în costum alb.

Cedând unui impuls de moment, Bronca intră în sală și se oprește lângă femeie, uitându-se mai mult la ea decât la fotografie. E aproape la fel de palidă ca îmbrăcămintea pe care o poartă, impresie oarecum intensificată de părul ei decolorat de soare, aproape alb. Nu întoarce ochii spre Bronca, privirea avidă nu i se desprinde de imaginea băiatului.

— Simt că încearcă să-mi transmită un mesaj.

Așa e, dar nu unei străine oarecare. Însă Bronca își încrucișează brațele la piept și se hotărăște să n-o contrazică.

— Aici suntem cu toții fani al Necunoscutului din Bronx, zice ea. Ce mesaj credeți că încearcă să transmită?

— Cred că spune „Vino încoace”, răspunde femeia. „Găsește-mă”.

Bronca se crispează și se întoarce spre străina care zâmbește larg. Fiindcă o privește din profil, îi remarcă în primul rând caninii. Sunt disproporționați, nealiniați cu restul dinților de sus și cam prea mari. Costumul alb pare scump. Oricine câștigă atâția bani ar trebui să-și poată permite să recurgă la ortodonție.

Dar amănuntul e lipsit importanță, își dă Bronca seama, în timp ce un val de neliniște o umple de furnicături. Neliniște și… recunoaștere? Dacă poți numi astfel ceva atât de atavic. Când un șoarece care n-a mai văzut niciodată o pisică zărește una prima oară, știe din instinct că trebuie să fugă. Are în sânge ceva care recunoaște dușmanul.

Însă Bronca nu e șoarece, așa că se mulțumește să se uite drept la femeia cu păr alb, spunând:

— Se prea poate. Dar eu simt că mă avertizează.

Femeia se încruntă ușor.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei, e subtil. Oricum, totul e supoziție, dat fiind că nu știm nimic despre pictor, dar cred că Necunoscutul e un om al străzii sau trăiește în condiții atât de precare, încât e totuna.

Ignorând-o momentan pe vizitatoare, Bronca vine cu un pas mai aproape și arată cu degetul blugii demodați și rupți, murdăria de pe tricoul alb, simplu, încălțămintea ieftină, uzată.

— E genul de îmbrăcăminte pe care-o iei dintr-un morman de la Goodwill, când ai doar câțiva dolari în buzunar. Și nu poartă nimic care-ar putea atrage atenția. Niciun hanorac. Nimic colorat, niciun accesoriu. Albii ar chema poliția să salte un puștan negru care poartă aproape orice, dar el e îmbrăcat doar cu strictul necesar ca să nu iasă pe stradă în pielea goală.

— Ah, avantajul de a trece neobservat. Credeți că se ascunde de ceva?

Bronca se încruntă la fotografie, uluită când își dă seama că e o întrebare bună. Dar băiatul ar trebui să fie viu și nevătămat în momentul ăla, nu-i așa? Orașul e viu. Pe de altă parte, și ea e vie și nevătămată și de două zile încoace vede prea multe indicii care-i sugerează că, în privința orașului, ceva e foarte rău.

Pentru a treia oară în dimineața asta, se întreabă dacă n-ar fi cazul să încerce să-i găsească pe ceilalți…

Nu.

— Da, răspunde la întrebarea femeii. Acum, după ce-ați spus-o, cred că se-ascunde. Pfu!

— Despre ce-ar putea fi vorba?

Femeia pune întrebarea cu o inocență sugerată de niște ochi atât de mari, încât tonul ei sună, în sine, a minciună.

— Ce-ar putea speria un tânăr atât de inteligent și de plin de viață într-o asemenea măsură ca să se-ascundă?

— Presupunerea dumneavoastră și a mea au tot atâtea șanse să fie corecte.

Bronca își amintește că încearcă să impună un punct de vedere. Bate cu degetul în mâna băiatului, redată superb de amănunțit. Are mâinile unui pictor sau ale unui baschetbalist ori ale amândurora; cu oase și degete lungi, cu palma lată. Pe încheieturile degetelor se văd cicatrice vechi, palide, cheloide.

— E totuși un luptător. Asta e o avertizare. Se ascunde, fuge când e necesar, dar încolțește-l și e vai de fundul tău.

— Hm, face femeia.

Tonul ei e lipsit de inflexiuni, dar Bronca percepe nuanța batjocoritoare.

— Da, asta explică multe. Când te uiți la el, n-ai zice că e foarte agresiv. Cineva atât de sfrijit. Cu puțin mai mare decât un copil.

Da. Tânărul avatar al unui oraș foarte tânăr – relativ și la nivel global vorbind – care lasă impresia că mai mult latră decât

mușcă. Dar oricine crede asta n-a observat caninii puternici, dezgoliți de fermecătorul zâmbet al New Yorkului.

— Cred că mulți oameni nu-și dau seama că, dacă e vorba de luptă, nu tipii voinici sunt ăia care trebuie să te îngrijoreze.

Bronca se răsucește, plasându-se între femeie și tablou – fără să-i blocheze vederea, doar așezându-se alături de portret. O poziție magistral aleasă; gesturile simbolice contează.

— Sigur, indivizii voinici sunt uneori puși la încercare, dar, de cele mai multe ori, n-au nevoie să lupte prea mult*, fiindcă* sunt masivi și intimidanți. Cei care-ți dau găuri în plus sunt puști ca ăsta: frumușei și sfrijiți, săraci și sumbri, în haine ieftine. Puștani nevoiți să lupte permanent. Uneori abuzurile îi înfrâng, dar alteori – cel mai adesea – îi fac periculoși. Destul de experimentați ca să știe câte lovituri pot încasa și destul de necruțători ca să pună în practică tactica victoriei cu orice preț.

— Hm…

Femeia pare să se fi indispus. Și-a încrucișat și ea brațele, într-o poziție care îi spune Broncăi că s-a posomorât.

— Unii ar putea zice și că îi transformă în monștri.

Bronca înalță o sprânceană.

— Cred că da, *unii.* Dar îmi dau mereu seama că ei sunt probabil cei care încep toate luptele, spune ea și dă din umeri. Abuzatorii știu că astfel de copii sunt cei care uneori – dacă abuzurile nu-i omoară mai înainte – cresc pentru a repara lumea în toate locurile unde e stricată. *Suficient* de mulți puști ca el înseamnă sfârșitul abuzurilor.

— *Asta* e vânare de vânt, ripostează femeia, iar Bronca se încruntă ușor la auzul expresiei neobișnuite. Cruzimea stă în firea omului.

Bronca se abține râdă. Niciodată nu i-a plăcut „înțelepciunea” asta de doi bani.

— Nu. Nimic din firea umană nu e cioplit în piatră și, oricum, chiar și piatra își schimbă înfățișarea pe măsură ce trece timpul. Și noi ne putem schimba în orice privință, dacă vrem. Dar trebuie să vrem. Cei care susțin că schimbarea e imposibilă sunt, de obicei, foarte mulțumiți de actuala stare de lucruri.

E un ghiont dat femeii cu costum scump, tunsoare specifică unei profesii asociate cu puterea și, după toate aparențele, adeptă a esteticii mai-arian-decât-tine. Toată viața, Bronca a fost nevoită să se ferească de genul ăsta de femei – „feministe”

care urlă când le contrazici afirmațiile rasiste, filantroape care nu vor să-și plătească impozitele, dar sunt gata să facă experimente pe copiii din școli publice din zone sărace, doctorițe gata să „ajute” sterilizând femei din rezervațiile cu amerindieni. Niște Becky[79]. De-acum înainte n-o să-i mai spună așa lui Yijing. Numele trebuie păstrat pentru cele care îl dobândesc.

Femeia dă să deschidă gura, apoi pricepe insinuarea Broncăi. Însă, în loc s-o ignore sau să se înfurie, zâmbește. Un zâmbet enorm, care-i dezgolește aproape toți dinții. Cum de i s-a deschis gura atât de mult? Iisuse!

— Sunt White, spune ea, întinzând mâna spre Bronca.

Bronca trece prin câteva clipe de nedumerire până când femeia adaugă:

— De la Fundația UNYMB. *Dr.* White.

Bronca îi strânge mâna.

— *Dr.* Siwanoy, spune, subliniindu-și la rândul ei titlul și zâmbind, apoi trece la vocea cu care li se adresează de obicei albilor, fiindcă se simte ca la un soi de reuniune. Dar îmi puteți spune Bronca.

— Doamna directoare Bronca.

Femeia continuă să zâmbească larg, cu toți dinții. Arată de parcă ar durea-o fața.

— Am înțeles că ieri ați discutat cu niște prieteni de-ai mei. Un grup încântător de artiști tineri.

Ei, la naiba! Bronca își păstrează zâmbetul, dar cu mare efort.

— Alt Artistes, da, spune, folosind intenționat numele pe care grupul nu și l-a dat. Mă tem că lucrările lor sunt o încălcare a îndelungatei noastre politici de a nu promova intoleranța.

— Oh, dar în artă intoleranța e o țintă mereu în mișcare!

Femeia strâmbă ușor din nas, încă zâmbind.

— Când e parodie și când e o abordare la modul serios? Poate că intenția lor e *să lupte împotriva* intoleranței.

— Poate.

Și Bronca zâmbește în continuare. Zâmbet contra zâmbetului transformat în armă, în arena înjurăturilor profesioniste.

— Dar politica noastră nu ține cont de intenții, ci de rezultate, continuă Bronca ridicând din umeri. Există modalități de subminare a stereotipurilor care nu le susțin în același timp.

[79] Termen peiorativ pentru o femeie albă cu prejudecăți, sclifosită, care se crede unică. (n.tr.).

Arta de calitate trebuie să fie mai stratificată decât o regurgitare necugetată a stării de fapt.

— Straturi, spune dr. White, cu zâmbetul dispărându-i în sfârșit. Da. Existența implică atât de multe straturi! E greu de ținut o evidență a tuturor. Să simplificăm puțin.

Întoarce clipboardul, arătând cecul atașat de el.

Bronca se încruntă, aplecându-se să vadă mai bine – și înlemnește când citește suma.

— Douăzeci și trei de milioane de dolari, spune White. Cred că ar acoperi o parte substanțială a bugetului dumneavoastră operațional și a celui pentru proiecte din următorii câțiva ani, nu? Dar există și o chichiță. Bineînțeles.

Bronca se holbează la cec. N-a mai văzut niciodată atât de multe zerouri scrise de mână unul după altul. Și dr. White a făcut în unele niște mâzgăleli mărunte – perechi de pupile punctiforme, creând impresia unor ochi bulbucați, cu mici sprâncene deasupra. Dar a luat-o puțin razna cu zerourile care reprezintă sutele, pe care le-a umplut cu o mulțime de ochi. Acest ultim amănunt o face pe Bronca să-și ridice spre ea privirea încruntată.

— E o glumă?

— Nu. Preferați un transfer bancar? întreabă White și își lasă capul pe un umăr. Ar fi trebuit să primiți un telefon de la un membru al consiliului, care mi-a verificat identitatea și s-a convins că banii oferiți de organizația mea sunt o realitate.

Rahat! Bronca își amintește că a întrerupt mesajul lui Raul înainte de a se încheia. Totuși e o mizerie. Imposibil să nu fie. Când e vorba despre organizații nonprofit, se întâmplă des astfel de lucruri – sunt momite cu bani în schimbul angajării unor rude incompetente, al botezării unor clădiri cu numele unor pedofili morți și așa mai departe. Și, de fapt, există loc destul pentru infiltrare prin metoda asta. E prețul activităților finanțate din bani cerșiți. Dar locul nu e chiar atât de larg cum par unii să creadă.

— Lăsați-mă să mă asigur că v-am înțeles corect, spune ea și continuă să zâmbească, deși a încasat o lovitură. Vreți să faceți o donație pentru Centrul de Artă din Bronx? De douăzeci și trei de milioane? Suntem încântați, firește, dar... ați spus ceva despre o chichiță.

— Mmm-hmm.

Zâmbetul i s-a furișat înapoi, deși nu la fel de larg, acum e, în schimb, viclean și infatuat.

— Vrem doar să faceți loc în galerie pentru câteva dintre lucrările grupului Alt Artistes. Nu pentru cele la care aveți obiecțiuni!

Ridică o mână la fel de repede cum deschide Bronca gura.

— Mi-ați explicat care e politica dumneavoastră și mă declar întru totul de acord. Dar, în afară de lucrările pe care vi le-au arătat ieri, mai au multe altele. Sunt convinsă că au și ceva care nu dă deloc dovadă de intoleranță. Să spunem că expuneți trei lucrări de-ale lor. Doar trei.

Sună rezonabil. Așa cum par întotdeauna pantele alunecoase. Bronca mijește ochii.

— Le-am văzut clipurile. Nu fac altceva decât să încerce să arate întregii lumi că sunt discriminați fiindcă grupul lor e alcătuit din băieți albi bogați…

— Atunci, expuneți câteva dintre lucrările lor, ca să dovediți că n-au dreptate.

Dr. White se uită la Bronca de parcă asta ar fi soluția evidentă.

— Dr. White, mă tem că lucrările prietenilor dumneavoastră nu sunt destul de bune. *De-asta* le-am respins.

Și nu sunt destul de bune fiindcă e vorba despre un grup de băieți albi bogați care fac din artă o farsă și par să aștepte un binefăcător plin de bani care să le deschidă toate ușile.

Dr. White oftează și lasă clipboardul în jos.

— Ascultați-mă, știm amândouă că, uneori, compromisurile sunt necesare. Ăsta e simplu: expuneți trei lucrări de-ale lor și primiți douăzeci și trei de milioane. Fonduri nerestricționate.

Nerestricționate? Bronca nu crede așa ceva. Filantropii trăiesc cu impresia că societățile nonprofit nu știu cum să-și cheltuiască banii – sau că-i deturnează pe toți. Bănuiește că e din cauză că asta ar face ei înșiși, dacă li s-ar ivi ocazia, și își imaginează că toată lumea e ghidată de aceeași busolă morală dereglată. E momentul să-și exprime cumva dezacordul.

— Ce aveți de câștigat din asta? întreabă ea.

Rostește cuvintele pe un ton beligerant. Nici nu mai zâmbește, fiindcă nu-i place când o înfruntă cineva.

— Băieții ăștia vă sunt rude? Faceți cu toții parte, știu eu, din vreo sectă religioasă sau ceva asemănător?

Zâmbetul celeilalte a devenit compătimitor.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Pur și simplu cred în… echilibru.

— Cum e…?

OK, n-are sens. Încercarea de a apela la rațiune în discuția cu un bigot e întotdeauna sortită eșecului. Și Bronca poate deja spune că tot consiliul va răbufni la modul spectaculos dacă ea refuză donația. Oftând frustrată, se freacă la ochi. *E* doar o concesie măruntă, doar atât i se cere, nu? Câteva tablouri oribile pe pereți timp de câteva săptămâni, în schimbul unei sume suficiente pentru funcționarea Centrului în cele mai bune condiții, timp de câtiva ani, chiar dacă municipalitatea își reduce finanțarea. Cu atâția bani, ea ar putea să schimbe viața deținătorilor de chei. Ar putea angaja mai mult personal, Veneza ar putea lucra în sfârșit cu normă întreagă, Centrul ar oferi mai multe programe. Ar…

— Totodată, rostește White, rupând tăcerea ca și cum ar fi simțit mirosul iminentei capitulări a Broncăi, ar mai fi ceva. Vreau să fie astea date jos.

Și arată către fotografiile cu desenele Necunoscutului.

Bronca inspiră scurt, șocată, înainte de a se gândi să se stăpânească.

— Ce? De ce?

— Pur și simplu nu-mi plac, atâta tot.

White ridică din umeri, apoi îi întinde mâna Broncăi.

— Astea sunt condițiile mele. Anunțați-i pe cei din consiliu, până la sfârșitul zilei, ce hotărâre ați luat, se poate? Vor scoate ei astea de-aici dacă vă hotărâți să acceptați.

Bronca se holbează la ea, deși apucă mâna întinsă. Din obișnuință. Când o face, își simte palma parcă străpunsă în mai multe locuri, o senzație scurtă și puternică, motiv pentru care își trage busc brațul înapoi, surprinsă, și-și privește lung palma.

— Au, rahat!

White oftează cu o iritare palpabilă, apoi întreabă:

— Ați pățit ceva?

— Nu… Am avut o senzație… Nu știu.

Alergie? Eczemă? Poate-a făcut zona zoster. A auzit că e dureroasă.

— Scuze!

White zâmbește iar și acum zâmbetul pare fals.

— Ei, aveți multe la care să vă gândiți. Vă las, deocamdată.

Din nou, o expresie puțin obișnuită. White își întoarce spatele și se îndreaptă spre ieșirea din Centru, iar Bronca o urmează, uimită de mișcările ei foarte silențioase. Poartă pantofi cu toc, dar podeaua abia dacă scârțâie foarte slab sub picioarele ei. Pășește ușor, ca o balerină.

Apoi, când dr. White lasă ușa de sticlă să se închidă după ea, Bronca remarcă o altă ciudățenie. White se oprește dincolo de prag o clipă, ca și cum ar aștepta ca ochii să i se obișnuiască din nou cu lumina strălucitoare de afară. Pe urmă… *pâlpâie,* sau cam așa ceva. E o unduire ca de aer cald, ca interstițiul din momentul trecerii de pe un canal de emisie pe altul. Se încheie înainte ca mintea Broncăi s-o înregistreze cu adevărat, apoi White oftează vizibil și pleacă, dispărând din vedere, dar câteva observații stranii se întipăresc instantaneu în memoria Broncăi. În primul rând faptul că, în timp ce oftează, White se scutură ușor, o mișcare absolut bizară. Ca și cum s-ar lepăda de neplăcerea pricinuită de prezența Broncăi sau de altceva. În al doilea rând, cu o clipă în urmă, părul ei nu era alb sau de un blond platinat? Acum are o altă nuanță de blond, galben ca mierea. Nici tocurile ei nu mai sunt albe, ci de un galben plăcut, văratic.

Și, în final, într-o jumătate de secundă, Bronca remarcă umbra lui White. Se mișcă înainte de a se mișca femeia. O întrezărește contractându-se, de parcă înainte ar fi fost mult, mult mai mare.

După care White nu se mai vede.

Bronca își ridică mâna și o studiază, din cauza straniilor furnicături înțepătoare. E în ordine. De fapt, nici n-a durut-o chiar atât de tare. Dar are toată palma plină de urme mărunte, de parcă ar fi apăsat-o pe vârfurile unei perii de păr.

Caută în lexiconul tuturor cunoștințelor dobândite, dar nimic nu explică întâlnirea de mai înainte. Vreme de zeci de mii de ani, Dușmanul a fost o creatură imensă, de o sălbăticie animalică. N-a fost niciodată o femeie în alb, bogată și pasiv-agresivă. Ceea ce înseamnă că Bronca pur și simplu vede pericole în spatele oricărui cec bancar excesiv de valoros.

Și totuși…

Yijing intră alene, tastând ceva pe telefon cu o mână și fluturând-o absentă pe cealaltă către Bronca, fie fără să-i remarce încordarea, fie ignorând-o. Bronca se îndreaptă spre

biroul de la recepție. Veneza are program redus și vine mai târziu, așa că până atunci stă ea în prima linie. Se așază un minut, meditând asupra întregii interacțiuni și ajungând repede la tot mai convingătoarea concluzie că, indiferent dacă lexiconul o menționează sau nu, în privința doctorului White ceva e foarte, foarte nelalocul său.

Pe urmă sună telefonul. E Raul.

— Știu la ce te gândești, începe el.

Bronca se gândește să se închidă în biroul ei imediat după sosirea Venezei, ca să tragă un pui de somn.

— Ei, te salut și eu, domnule președinte al Comitetului de Dezvoltare. E un „știu la ce te gândești” oficial sau unul confidențial?

— E un avertisment, răspunde Raul, readucând-o pe Bronca înapoi, la problemele Centrului. Membrii Consiliului au discutat despre donația lui White toată noaptea, telefonic, pe e-mail și chiar prin SMS-uri. Când e vorba de bani, unii dintre oamenii ăștia nu mai au dracului somn.

Da, se potrivește cu observațiile Broncăi despre consiliul director al Centrului de Artă din Bronx. Câțiva membri sunt artiști de marcă, dar nu părerea lor are cea mai mare greutate. Cei care controlează de fapt totul sunt directori executivi, vlăstare ale unor familii bogate, consultanți experți în probleme economice și politice și versiuni ale Broncăi ieșite la pensie, oameni evident mai buni în meseria lor decât ea, pentru că au condus societăți nonprofit și au reușit cumva să plece de-acolo milionari.

— OK, iar concluzia la care s-a ajuns prin consens a fost… nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Luați banii.

— Fonduri nerestricționate, Bronca.

— Nu e adevărat. Femeia aia vrea în schimb *renunțarea la principiile noastre*!

El oftează lung, cu prudență. Bronca îl respectă pe Raul, lăsând deoparte lipsa lui de considerație pentru dinamica puterii în privința relațiilor sexuale la locul de muncă. E unul dintre artiștii din consiliu și, fapt cu totul ieșit din comun, e la fel de talentat și ca sculptor, și ca adversar în disputele cu oameni de afaceri irascibili, care nu știu nimic despre mersul lucrurilor în domeniul artei. Dar eșuează în disputele cu artiști irascibili, ca Bronca.

— Sună foarte melodramatic, ripostează el. Și nu e deloc adevărat. Fundația Un New York Mai Bun…

— Iisuse, *serios*?

— Da. Cu foarte multe resurse, în întregime privată și foarte hotărâtă să ridice orașul, de la imaginea lui dură, pe culmile civilizației și ale progresului.

Bronca își îndepărtează pur și simplu telefonul de ureche ca să se holbeze la el câteva clipe.

— N-am mirosit niciodată o grămadă mai mare de balegă. Asta e…

Clatină din cap.

— E logică de alb rasist. De *colonist.* Vor un oraș fără oamenii „duri” care-l fac ceea ce este! Raul, ea vrea de fapt…

— Nu cere prea mult. E concluzia la care-a ajuns consiliul.

În sfârșit, vorbește cu vocea lui. Broncăi i se strânge inima când înțelege. Totul se întâmplă atât de repede.

— Vrei să spui că e o chestie de genul „acceptă-sau-crapă?” Ia banii sau…

— Bronca, tu ce *crezi*?

Primul impuls e să înceapă să țipe. Știe că nu e reacția potrivită, că n-o s-o ajute cu nimic, dar vrea s-o facă totuși. Bunicul ei se plângea întotdeauna că e prea înclinată spre scandal și violență. Poporul ei a supraviețuit vreme de generații ascunzându-se la vedere, s-au dat cu toții drept negri sau drept latino-americani, dar tot acest timp în care s-au prefăcut a lăsat urme. Ea încearcă mereu să-și aducă aminte că indienii lenape merg pe calea cooperării, însă uneori asta implică și o luptă.

— Ascultă-mă. Dacă scoatem lucrările Necunoscutului și le înlocuim cu chestii aduse de… de *o șleahtă de profitori neonaziști,* crezi că lumea n-o să observe? Gândește-te la genul de mesaj…

— Te-ai uitat la ultimul video al neonaziștilor profitori? Ai văzut ce e-mailuri ai primit de curând, Bronca?

Când ea ezită și amuțește, uluită, Raul umple tăcerea cu un oftat.

— Uită-te. Apoi gândește-te că și membrii consiliului au început, azi-noapte, să primească astfel de mesaje. Pe urmă spune-mi ce-ai hotărât.

Ea răspunde articulând cuvintele cu greu.

— Când ți se spune „fă-o sau ești concediată”, hotărârea nu-ți

aparține, Raul.

— Ba da. Poți să refuzi banii, să fii concediată și să condamni personalul Centrului și artiștii pe care-i sprijină la ani de incertitudine financiară și la naiba știe ce soi de conducere va veni după tine. Noul director va fi, cu siguranță, un om mult mai dispus să se supună deciziilor consiliului, ceea ce înseamnă că n-o să țină partea oamenilor tăi nici măcar pe jumătate cât tine. Asta contează acum, Bronca. N-o să-i faci nimănui niciun bine dacă…

— Și tu iei o hotărâre! Alegi între niște slugi rasiste și o femeie care și-a petrecut toată viața luptând împotriva acestei mizerii! Tu alegi slugile!

Da, și s-a zis cu hotărârea ei de a nu ajunge la țipete.

— Consiliul nu vede situația așa. Și, da, știu că lucrurile *stau* cum spui tu.

Raul nu se lasă intimidat de furia ei.

— Iisuse Hristoase, Bronca, ai impresia că eu nu pricep? Sunt mexican-american până-n măduva oaselor. Părinții mei au venit aici ca emigranți ilegali – înțeleg *perfect.* Numai că oamenii ăștia își spun că puțin fascism e OK, câtă vreme ei pot să bea pe rupte înainte de prânz!

Bronca a amuțit, dar tremură. Nu mai are argumente. Cu coada ochiului, o vede pe Yijing pierzându-și vremea în apropiere, evident ca să tragă cu urechea; și Jess a ieșit în pragul biroului ei imediat ce a auzit-o țipând. Veneza tocmai intră pe ușa Centrului, fiindcă se apropie ora de începere a programului ei de lucru. Fără să se gândească prea mult, Bronca apasă pe butonul difuzorului. Acum, Raul oftează prelung în auzul tuturor.

— Uite ce e, adaugă el. Eu nu sunt decât un simplu mesager. Știi că m-am opus din toate puterile, dar… Fă-ți timp să te gândești la asta, Bronca. Te cunosc și știu că ai dreptate, dar nu vreau să te pierd. Și păzește-ți spatele. Tărășenia se împute foarte repede.

Raul închide telefonul.

Bronca face același lucru, apoi ridică privirea. Jess stă cu mâna la gură, îngrozită. Yijing oftează și întoarce telefonul ca să le arate ceva de pe o rețea socială sau alta. Bronca nu poate citi textul minuscul.

— Videoclipul grupului Alt Artistes e online, spune Yijing.

Profilul meu a fost potopit toată dimineața cu rahaturi gen „sinucide-te” și la început n-am reușit să pricep de ce. Conturi diferite, dar numai variațiuni pe aceeași temă: de ce urăște @BronxArts oamenii albi, cum putem spune că nu discriminăm când e clar c-o facem, nu e acțiune afirmativă[80] dacă expunem doar lucrări ale artiștilor care nu sunt albi, bla bla bla. Cu o grămadă de „cățea galbenă”, plus amenințări cu violul.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă Bronca, uluită.

— La fel și la mine, spune Jess, pe a cărei față se citește deja oboseala. Azi-noapte m-au sunat acasă, pe *telefonul fix.* De cinci ori – până când soțul meu l-a scos din priză, dar fac pariu că am mesageria vocală plină de urări personalizate și de declarații de dragoste. Cred că mi-au găsit numele pe site-ul Centrului și, pornind de la el, au descoperit informații despre mine, cum s-a străduit Veneza să ne avertizeze.

Oftează, frecându-se la ochi.

— Ca să fiu sinceră, mi-e frică să-mi citesc e-mailurile.

— Da, n-o face, spune Veneza, intrând în încăpere.

Își ține geanta cu laptopul într-o mână și are ochii încețoșați.

— Unul dintre foștii mei prieteni mi-a trimis azi-noapte un SMS. Videoclipul făcut de Artistes e mai mult decât dezgustător. A încercat să mă convingă să plec din apartament, însă numele *meu* nu apare pe lista personalului.

Dă ochii peste cap.

— E prima oară când mă bucur că aveți prea puțini bani ca să mă angajați cu normă întreagă.

Jess încremenește.

— Crezi că tot ce se poate afla despre noi o să fie făcut public?

— Deja se întâmplă.

Pe Bronca o trec fiori reci. Veneza oftează, își deschide laptopul și dă un clic. Pe urmă îl întoarce cu ecranul spre celelalte femei. E pagina unui soi de forum. Sus e scris subiectul discuției: OPERAȚIUNEA FUTEȚI CURVELE LESBIENE CU VIBRATOARE MARI ȘI GROASE. Apoi zeci de postări. Bronca încearcă să le priceapă, dar nu poate; scrisul e prea mărunt și „vorbesc” prea mulți oameni. S-a străduit întotdeauna să țină

---

[80] Acțiunea afirmativă, sau discriminarea pozitivă, reprezintă un ansamblu de măsuri menite să compenseze efectele marginalizării și ale discriminării sistematice anterioare a unor grupuri sau minorități. (n.tr.).

pasul cu evoluția internetului și chiar a reușit, dar în astfel de momente se simte ca o luddită[81] afurisită.

— Așadar se pare că există o întreagă campanie pe tema asta, traduce Veneza.

Yijing, care se pricepe evident mult mai bine să citească așa ceva, privește ecranul cu ochi mijiți, apoi înjură.

— *Datele,* fir-ar să fie! Oh, Dumnezeule! Au plănuit totul dinainte.

— În mare măsură, întărește Veneza și fața ei e o expresie a durerii. Cât despre ceea ce v-am spus ieri, când v-am învățat cum să v-ascundeți prezența online… Îmi pare rău, a fost deja prea târziu.

Bate cu degetul în ecran, deasupra comentariilor de pe forum, și Bronca recunoaște brusc cuvintele. E adresa ei de acasă, plus numărul de telefon. Dedesubt, cineva a scris „am prins-o daaaaa”, fără semne de punctuație.

— Oh, nemernicii, mârâie Bronca.

Dar în sinea ei tremură. Ce se întâmplă dacă oamenii ăia apar în toiul nopții să-i dea foc la casă? Sau dacă intră cu forța când ea doarme? Are o armă de foc – ilegal, nu primește permis fiindcă are cazier, a fost arestată pentru participare la protestele AIM și pentru „vandalism”, fiindcă așa numesc ei fapta unui artist care pictează pe pereții unei clădiri abandonate. Dar la asta s-a ajuns?

Jess geme. Yijing clatină din cap, ochii i se mișcă rapid în timp ce scanează ecranul.

— Au încercat chiar să găsească informații despre viața ta socială și despre conturile bancare, dar încă n-au reușit. Trebuie să suni la banca ta, la poliție, să suni pe oricine te poate ajuta.

Bronca își acoperă fața cu mâna, câteva clipe. Nu poate gândi. Ce e de făcut? În privința asta, puterea orașului nu-i e de folos.

Pe urmă Veneza o înghiontește și, după ce Bronca lasă mâna în jos, o privește cu ochii ei negri plini de compasiune.

— Hei, îi spune, nu uita! *Șaizeci pe o sută optzeci de centimetri* de covor. Te înțeleg.

---

[81] Adeptă a luddismului, mișcare de protest a muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care a constat în distrugerea mașinilor, considerate cauza șomajului. Mișcarea a preluat numele lui Ned Ludd, despre care se spunea că a distrus prima mașină. (n.tr.).

E atât de ridicol! Și Bronca o iubește atât de mult.

Așa că respiră adânc și încearcă să-și revină.

— Corect, spune. OK. Sun la bancă.

— Trebuie să intrăm online, zice Yijing, încruntându-se. Să începem o campanie de contracarare. Tu ocupă-te de treburile tale, Bronca, dar, în timpul ăsta, noi trebuie să ripostăm.

Totul capătă o mare amploare, își dă seama Bronca pe parcursul zilei nesfârșite care urmează. E încă năucită de amenințarea cu concedierea, însă asta nu reprezintă decât o singură gură de foc din ceea ce se dovedește a fi o canonadă întreagă. Videoclipul grupului Artistes – la care se uită, deși Veneza a avertizat-o că „n-o să facă altceva decât să-ți încingă creierii” – e aproape o capodoperă a insinuării. Nu spun nici măcar o singură dată, direct, că Bronca i-a respins fiindcă sunt bărbați albi; e o afirmație pe care n-o pot dovedi și pentru care pot fi dați în judecată. Dar spun orice altceva. Că Bronca e lesbiană declarată și o susținătoare activă a drepturilor băștinașilor, cu doctorat la Ivy League[82]. („Credeam că indienii preferă sărăcia”, rânjește batjocoritor Cincisprezece, care apare în videoclip ca expert invitat sau cam așa ceva.) Că în galerie sunt expuse lucrările lui Yijing. („Se promovează între ele și își promovează prietenii!”, a scris cineva într-un comentariu la videoclip.) Că Jess e evreică, fapt ce pare suficient ca să-i îngrozească pe toți. („Și acum știm cine se-ascunde *cu adevărat* în spatele tuturor acestora”, spune Coc Blond-Căpșună, aplecându-se ca să-și fulgere cu privirea camera video.)

Mesajul e acolo, pretutindeni, separat cu mare grijă de orice concluzie sau chemare la acțiune. Și, judecând după comentarii, publicul lor devorează totul, părând să nu se mai sature. Grupul Artistes e evident victima conspirației unor femei „de culoare” arogante și de o sexualitate îndoielnică, care urmăresc promovarea artei lor incontestabil inferioare în detrimentul lucrărilor unor artiști talentați și merituoși care sunt, din întâmplare, bărbați albi heterosexuali. În concluzie, grupul Artistes își instruiește spectatorii: „Spuneți Centrului de Artă din Bronx care este părerea voastră”. Apoi afișează numele membrilor consiliului de conducere luate chiar din antetul

[82] Grup de opt universități de prestigiu din nord-estul Statelor Unite (Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Brown, Cornell, Pennsylvania și Colegiul Dartmouth), unde taxele de școlarizare sunt foarte mari. (n.tr.).

buletinului informativ al Centrului.

Știu exact în cine să țintească și au urmărit cu siguranță ce s-a întâmplat: Bronca e în pericol să-și piardă postul.

Yijing și celelalte se străduiesc să riposteze. Jess sună mai mulți artiști susținuți de Centru și le trimite SMS-uri altora, în timp ce Bronca vorbește la telefon cu un reprezentant al băncii. Bronca nu pricepe cum își alege Jess interlocutorii, până când primește o explicație: nu-i preferă pe cei cu nume sonore, ci pe cei care au cel mai mare impact în rețelele de socializare. Îi convinge să înceapă să posteze despre situația creată, luată deja în discuție online de colegii Venezei de la școala de artă, ca urmare a insistențelor ei. Scopul, îi explică Jess, este să lase impresia unei manifestări spontane de susținere din partea publicului.

O astfel de manifestare *este* deja în plină desfășurare, după cum le arată Veneza. Numai că nu e concentrată. Există deja destule postări ai căror autori se întreabă de ce par oamenii cuprinși de furie împotriva Centrului, care a făcut atât de mult bine comunității, și încearcă să priceapă de ce o atitudine antirasistă e numită rasistă. Iar o oră mai târziu, Yijing e într-o teleconferință cu trei reporteri de artă și unul de știri și le spune că directoarei Centrului i s-a cerut să scoată din expoziție lucrările unui pictor talentat ca să facă loc pentru „arta urii”. BuzzFeed postează câte ceva despre situația creată; apare o postare și pe Drudge, dar, de acea parte a oglinzii[83], totul a devenit deja absurd. Veneza a început ceva pe care-l numește replică-hashtag: #BronxDelocIntolerant, deși la un moment dat o deranjează că altcineva dornic să ajute Centrul a început să folosească #ArtNuAlt.

— E o diluare a mesajului nostru! declară ea, dar, din câte constată Bronca, ambele mesaje le sunt de un real folos.

Când Yijing îi arată cum să se uite la toate chestiile alea atât de greu de manevrat de pe rețelele sociale, Bronca descoperă că *mii* de oameni postează pe Twitter și pe bloguri în sprijinul Centrului. E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Apoi, către seară – la o oră sau două după ce ar fi fost normal să se închidă Centrul, dar când firește că ele încă sunt acolo Bronca primește un telefon pe linia directă. E numărul lui Raul.

[83] Metaforă bazată pe romanul lui Lewis Carroll *Through the Looking Glass* (*Alice în Țara Oglinzilor*). (n.tr.).

Răspunde din biroul ei. Convorbirea e scurtă. Când iese și le vede pe celelalte femei stând și holbându-se la ea, nu-și poate stăpâni râsul. E o slabă, dar terapeutică ușurare după ziua aia ridicolă.

— Da, așadar… consiliul a analizat situația și își anunță public întregul sprijin pentru libertatea de expresie pe care orice promotor al artei ar trebui… bla bla bla bla.

Bronca ridică din umeri.

— Traducere: au refuzat donația Fundației Un New York Mai Bun. Și nu mă concediază.

Veneza sare în sus, cu un strigăt de triumf. Jess arată de parcă ar fi gata să leșine. Yijing e furioasă.

— Traducere: tot internetul a sărit naibii pe ei și nu vor să facă impresie proastă. Dar au de gând să-și ceară scuze? Pentru că au *luat în considerare* oferta acestei dr. White?

— Ei sunt consiliul. Știi că nu așa merg lucrurile la ei.

Yijing deschide gura, dar Bronca ridică o mână.

— Toate astea-s o tâmpenie, dar i-am supraviețuit. Duceți-vă acasă. Cinați înainte de ora nouă, ca să faceți o schimbare. Uitați o vreme de locul ăsta. Și… vă mulțumesc tuturor că mi-ați salvat slujba.

Asta le amuțește pe toate pentru un moment. Yijing se uită la Veneza; Veneza îi întoarce privirea cu un soi de strâmbătură, încercând să-i transmită ceva indescifrabil pentru Bronca. În cele din urmă, Yijing pare exasperată, dar se întoarce spre Bronca și își trage umerii ușor înapoi.

— Am o cameră de oaspeți, spune.

Vorbește cu o oarecare asprime, dar, având în vedere cât de mult se detestă reciproc, gestul o face pe Bronca să regrete jumătate dintre lucrurile pe care le-a spus despre ea de-a lungul anilor. (Pe celelalte o să continue să le susțină până în clipa morții.)

— Ne-am ucide una pe alta până la miezul nopții, răspunde ea, dar cu blândețe și cu un zâmbet. Însă îți mulțumesc.

Yijing ridică din umerii pe care și-i readuce apoi în poziția dinainte de ofertă.

— Să te suport mi se pare un preț mic pentru punerea la punct a acestor nemernici. Dar ce-o să faci? Probabil că, în următoarele câteva zile, la tine acasă nu ești în siguranță.

Bronca se freacă la ochi. Pe moment, nu se poate duce la un

hotel. Banca ei a rezolvat problema unui posibil furt de identitate anulându-i atât cardul de debit, cât și pe cel de credit – ceea ce înseamnă că nu poate dispune decât de banii gheață din portofel înainte de a merge la o sucursală a băncii pentru a-și înlocui cardurile. Și-a sunat deja vecinii ca să-i prevină. Locuința ei înseamnă jumătate dintr-o casă pentru două familii din Hunts Point. Pentru străini, zona poate părea puțin cam violentă, motiv pentru care și-a permis ea să cumpere o proprietate acolo – și, la drept vorbind, oameni care ar încerca s-o hăituiască sunt probabil prea speriați ca să petreacă prea mult timp prin preajmă în acest scop. Însă Bronca știe ce e de făcut ca să se afle în siguranță.

— O să rămân aici, răspunde într-un târziu. Nu-mi pot permite să mă duc la hotel și nu sunt dispusă să încerc să plec ca să văd dacă mă urmărește cineva. Iar aici sunt posesorii de cheie, mă pot ajuta. O să dorm sus, cu ei.

A mai făcut-o și altă dată și chiar are în birou o saltea pneumatică, niște haine de schimb și o mică valiză cu strictul necesar, pe care o păstrează de pe vremea penei de curent din 2003[84].

— Dar pe deținătorii de cheie nu i-ai anunțat ieri că e posibil să fie atacați de indivizi violenți? întreabă Jess.

— Ba da. Dar, dacă se va ajunge la violență, sunt mai în siguranță alături de șase oameni gata să-mi sară în ajutor decât de una singură, răspunde Bronca ridicând din umeri. Fie ce-o fi. Plecați *acasă,* doamnelor. Eu mă descurc – serios.

Celelalte încep să-și adune lucrurile. Bronca se retrage o vreme în biroul ei, mai ales ca să încerce să-și recapete energia. Apoi Veneza se oprește o clipă în cadrul ușii, privind-o, și, când vine s-o îmbrățișeze, Bronca știe că are nevoie de așa ceva mai mult decât de obicei.

— Rămân aici, cu tine, peste noapte, o anunță Veneza. Noi și deținătorii de cheie putem să stăm în jurul cuptorului pentru prelucrat sticla și să cântăm ca în jurul unui foc de tabără. Cred că am niște bezele moi în fișetul de lângă biroul de la recepție.

— Suflul unui cuptor pentru prelucrat sticla transformă bezelele moi în pulbere într-o jumătate de secundă. Oare vreau să știu de ce ții așa ceva în fișet?

---

[84] Cea mai mare pană de curent din istoria SUA; au fost afectați peste 50 de milioane de oameni din nord-estul țării. (n.tr.).

— Pentru ciocolata mea caldă.

Normal, pare să spună privirea pe care i-o aruncă Veneza.

— Și sunt din cele de la Whole Paycheck, pătrate, cu vanilie de Madagascar. Sau cu vanilie indoneziană. Nu mai țin minte, dar își merită banii.

Bronca râde din nou, clătinând din cap. Și, pentru scurtă vreme, simte că totul va fi OK.

∞

Bronca doarme, visând că e altcineva și altundeva, când orașul ei o înghiontește pe neașteptate. *Hei. Belea.*

Se trezește cu un mormăit și face un efort ca să se salte în capul oaselor. I-a amorțit fesa stângă, pentru că e prea grasă ca să poată dormi pe o saltea pneumatică fără ca șoldurile să i se odihnească de fapt pe podeaua de beton. A și înțepenit, doar pentru că e bătrână. Totuși se zvârcolește să iasă de sub folia izotermă – surprinzător de călduroasă – pe care-o avea în valiză, apoi se străduiește să se ridice în picioare. Pentru că a apărut o problemă.

Se află la etajul întâi al Centrului, unde se găsesc atelierele de lucru. Noaptea, accesul la acest etaj e blocat, însă posesorii de cheie pot urca folosind un ascensor pentru mărfuri, care acum stă nemișcat. În jurul Broncăi sunt șase oameni adormiți – deținători de cheie, culcați în fotolii-sac sau ghemuiți pe canapele. O femeie doarme în palma propriei sculpturi, o imensă mână dăltuită în marmură. Veneza murmură în somn, chircită într-un fotoliu de pluș de un verde strălucitor.

Mișcându-se destul de silențios ca să nu trezească pe nimeni, Bronca străbate întregul etaj, strecurându-se printre opere de artă pe jumătate terminate și printre rafturi cu vase de lut nearse. Acolo nu e nimic

La parter? întreabă ea orașul.

Îi răspund zgomote care îi reverberează slab în urechi, ca și cum ar veni de foarte departe; un scrâșnet uscat pe beton, lent și furișat. Chicotitul ușor al unui bărbat, urmat de un „sst” scos de o altă voce. Un soi de gâlgâit de lichid împroșcat pe o suprafață tare. Și un sunet pe care-l recunoaște orice pictor, scos de pânza ce se freacă de lemn.

Bronca nici măcar nu se gândește înainte de a alerga spre trepte. Interiorul casei scărilor strălucește în culorile picturilor murale făcute de numeroase clase de copii și adolescenți:

metrouri dansând, indicatoare stradale alergând, vânzători de pizza întinzând o felie și o sticlă cu apă minerală, spălătorese zâmbitoare. Bronca știe imediat că se petrece ceva rău, fiindcă picturile murale sunt *stricate*; cineva a pătruns cumva până acolo și a distrus lucrările de artă cu dâre late. Ca și cum ar fi târât o radieră peste spirale și vârtejuri. Vopsea ștearsă, lăsând în urmă goliciunea gri a blocurilor de ciment. Cum…?

În timp ce stă acolo, cu pumnii încleștați, devine brusc conștientă de un alt sunet. Suspine. Bâiguieli. Se aud de la parter? Înclină capul, dar nu reușește să-și dea seama. Doar deslușește cuvintele.

— Mă *străduiesc,* se bâlbâie cineva printre suspine. Nu credeți că eu… ce? Da. Da, *știu* asta.

O voce de femeie, pe care Bronca o cunoaște, deși nu știe de unde. E doar o jumătate de conversație, straniu distorsionată, când auzindu-se, când nu. Vorbește cineva la telefon? Numai că glasul reverberează de parcă ar țipa.

— Încetați? N-am…

Vocea se pierde. Apoi se aude iar.

— … tot ce mi-ați cerut? Aau!

Un strigăt de durere. Bronca reîncepe să coboare, silită de voce. Nu de la parter se aude. E în jurul ei, pretutindeni, și totuși… nu. E îndepărtată, sună de parcă n-ar veni din clădire. Nici din împrejurimi.

— Știu știu știu… m-ați creat pentru asta, dar nu sunt o creație reușită?

Icnet. Suspin. Acum vocea tremură.

— Șt… știu. Văd cât d… d… de hidoasă sunt. Dar nu e vina mea. Particulele acestui univers sunt perverse…

Urmează o pauză lungă. Bronca aproape a ajuns la parter când vocea se aude iar, înăbușită și îngroșată de amărăciune.

— Nu sunt decât ceea ce mi-ați făcut.

Apoi tăcere. Bronca se oprește o clipă, cu mâna pe zăvorul ușii de la parter, ascultând, dar nu mai urmează nimic. Strânge din dinți și deschide.

Înăuntru, unde singura lumină e cea de veghe, îi aude clar; mai mulți oameni în mișcare în interior. Cum au pătruns? Nu contează. Ceea ce contează, vede ea când trece prin Sala Murrow, e că au dat jos de pe pereți toate fotografiile cu lucrările Necunoscutului. Au fost azvârlite la întâmplare pe

podea, în mijlocul încăperii – și cineva le-a împroșcat cu *gaz de brichetă,* simte ea când se apropie. Nasul i se încrețește, pe jumătate din cauza mirosului și pe jumătate de furie. O prinde de margine pe preferata ei, care e în vârful mormanului, cu fața în jos, și o întoarce… ca să constate că fața tânărului adormit a fost acoperită de linii trase probabil cu un marker negru.

— Oh, futu-vă mama voastră de nemernici, mârâie ea.

— Extrem de puțini semeni de-ai tăi fac într-adevăr așa ceva, spune un glas pe care Bronca îl recunoaște și se crispează.

Femeia din cabina de toaletă. Acum își dă seama că tot pe ea a auzit-o și pe scări, unde vocea era mai puțin clară.

— Când am ajuns prima oară în orașul ăsta, m-am așteptat să văd mult mai multă futere de mamă, continuă Femeia din Cabină.

Nu mai e îndurerată; acum pare detașată, ba chiar plictisită.

— Având în vedere cât de des folosiți expresia asta voi, newyorkezii, am crezut sincer că pe toate aleile sunt violate mame. O veritabilă molimă de futere de mame, dacă nu cumva mamelor le place să fie futute, ceea ce presupun că e adevărat. Apoi am presupus că trebuie să consider futerea de mamă o recompensă. Dar, în realitate, nici vorbă de așa ceva. Ciudat.

Bronca se uită în sus. Plafonul Sălii Murrow se află la o înălțime de aproape zece metri, motiv pentru care instalațiile mai înalte se opresc în el. Însă acum Bronca observă, cu coada ochiului, ceva care se mișcă într-un colț, cumva pe sub vopseaua albă, de parcă aceasta ar fi încă umedă. Ceea ce vede o face să tragă scurt aer în piept. E un fel de păianjen, dar lipit de zid și cu ceva picioare lipsă. Nu e mare, poate cât palma? Orice ar fi, sub privirile Broncăi își dublează circumferința, o dată și încă o dată. Brusc, se aude un sunet ca o ruptură, iar fisura – pentru că asta e – se despică brusc. Fălcile deschiderii se retrag, parcă descojindu-se, dar părând ceva nu organic, ci mai degrabă *computerizat.* Pixeli care se suprapun, stivuindu-se și apoi împrăștiindu-se pentru a lăsa să se zărească spațiul de dincolo de ei.

Acolo ar trebui să apară plafonul galeriei de deasupra sau poate un strat izolator sau niște țevi. Însă Bronca vede doar un tavan alb aflat mult mai departe decât ar trebui să fie – mai departe decât e cu putință, ținând cont de dimensiunile clădirii. E poate la primul etaj? Îi perturbă Broncăi simțul perspectivei.

Oricum, culoarea plafonului pe care-l vede nu e albul cald al vopselei întrebuințate în întregul Centru. Are o tentă gri, rece. Nici textura nu se potrivește: e grăunțoasă, mai grosolană decât a rigipsului, punctată ici și colo de cristale mărunte. Frumoasă. Dar proporțiile au ceva nelalocul său, într-un mod amețitor, care nu are sens pentru ochi.

În esență, nu seamănă cu niciun spațiu din Centru văzut vreodată de Bronca. Iar ea înțelege brusc că întrezărește din nou ceva din ceea ce s-a întâmplat, în altă zi, în cabina de toaletă a Femeii necunoscute.

N-ar trebui să se uite. Lexiconul o avertizează, dar nu-și poate lua ochii de la acea pată de alteritate, minusculă, plată și fără nimic caracteristic.

În timp ce ea continuă să se holbeze, ceva mic alunecă prin deschidere. E ultrarapid – se mișcă atât de iute, încât ochii ei nu-l pot urmări. O clipă mai târziu, se află pe podea, în fața ei, și e deja mai mare, este enorm. Urmează un nou tremur, și Bronca scâncește când se pomenește deodată în față cu un zid imens de albeață prunduită, grăunțoasă, redus apoi la dimensiunile unui om. Un bulgăre de argilă albă, descolăcindu-se și modelându-se. *O persoană* ce-și îndreaptă spatele și se întoarce spre ea – și Bronca își ține răsuflarea și se trage înapoi împleticindu-se când își dă seama că e o persoană *fără față.*

Pixelii se agită iarăși și persoana se transformă brusc, devenind o femeie zâmbitoare, în alb.

Nu e femeia pe care a întâlnit-o dimineață. Bronca i-a căutat pe sponsorii Fundației Un New York Mai Bun și a văzut-o pe dr. White într-o fotografie; numele ei de familie e de fapt Akhelios, nu White. Face parte dintr-un clan de transportatori greci bogați, cunoscut pentru contribuția sa la susținerea partidelor politice de dreapta. Aceasta nu e dr. Akhelios, care are părul negru și o înfățișare banală. Persoana care i s-a materializat înaintea ochilor cu siguranță nu e banală. E înaltă când își îndreaptă umerii și adoptă o postură de o eleganță stranie: seamănă cu poziția a treia din balet, cu mâinile în față, ridicate grațios și nefiresc. Are părul ca al femeii de dimineață, decolorat de soare, aproape alb, dar asemănările se opresc aici. Femeia în Alb are fața îngustă, cu pomeți înalți, cum Bronca n-a mai văzut decât la top-modele și la alte femei considerate frumoase mulțumită talentului lor de a se purta ca niște decoruri vii. Însă ea aduce a

top-model într-o mai mare măsură decât altele, într-un fel care o face mai mult decât frumoasă, ajungând pe un teritoriu al stranietății supranaturale. Are pomeții prea clar conturați, forma buzelor e un arc al lui Cupidon perfect, ochii sunt o idee cam prea depărtați. Zâmbetul pe care-l afișează e încremenit, ca pictat, dar măcar pare familiar. Bronca știe că, văzând-o pe această femeie complet diferită, o cunoaște în sfârșit pe *adevărata* dr. White.

Dinspre intrarea Sălii Murrow se aude un strigăt și, când se întoarce într-acolo, Bronca dă cu ochii de vechii ei prieteni din grupul Alt Artistes, îngrămădiți în ușă ca să-i blocheze retragerea. Nu sunt toți, doar Blond-Căpșună, Holliday și Cincisprezece, ultimul purtând un costum de ninja caraghios și prostesc, mai degrabă ca o pijama de satin negru prea mare pentru el – dar sunt cu trei oameni mai mult decât poate înfrunta ea cu ușurință, dacă se ajunge la luptă. Rânjesc cu toții, în lumina de veghe palidă le vede strălucirea dinților. Sunt siguri că Bronca a dat de necaz.

Faptul că s-ar putea ca ei să aibă dreptate o face pe ea mai agresivă decât ar trebui când se întoarce spre dr. White.

— Necazuri acasă? o întreabă, cu gândul la tonul servil și încărcat de resentimente al vocii auzite pe scară.

White schițează un soi de ridicare din umeri. Mișcarea e prea sinuoasă ca să se poată numi astfel – capul participă prea mult și umerii, prea puțin.

— Avem cu toții un soi de consiliu în fața căruia trebuie să dăm socoteală.

Bronca râde scurt, descoperind surprinsă că o compătimește.

— Cred că-l prefer pe-al meu. Chiar ți-ai luat doctoratul? În ce, în Rahat Bizar?

White râde. O face deschizând larg gura, arătându-și aproape toți dinții.

— După standardele poporului meu, nu sunt mai mult decât un bebeluș, din partea căruia nu te poți aștepta să-nvețe ceva. După standardele voastre, sunt extrem de bătrână și de neînțeles. Am cunoștințe despre mistere de care voi nici măcar n-ați început să vă minunați. Însă e foarte plăcut să te întâlnesc personal, Bronx.

— *Bronca.*

Știe foarte bine de ce îi spune White așa, dar, la naiba,

numele ei e numele ei.

White se gândește puțin, apoi ridică din umeri.

— Lucruri atât de nesemnificative, numele. Vă agățați de ele în lumea asta, unde totul e haos, scindare și diferențiere – *iar eu înțeleg.*

Mâinile i se mișcă, se întind, imploră; fața capătă o expresie tragică.

— Am trăit în lumea voastră un timp ce însumează nenumărate vieți omenești! Am văzut că toți cei ca tine – și mai ales *cei ca tine* dintre cei ca tine, trebuie pur și simplu să lupte pentru a fi priviți ca fiind aidoma celorlalți, să nu fie înghiți de mase. De aceea regret mai mult decât oricând ceea ce trebuie făcut.

În timp ce Bronca e total nedumerită de spusele ei, White își răsfiră degetele. Imediat, pe pereții albi ai Sălii Murrow, despuiați de tablourile pline de viață ale Necunoscutului și jalnici în goliciunea lor, înfloresc culori și tușe de vopsea. Tablouri murale noi se desfășoară ca așternute de un trafalet uriaș, deși mâna pictorului rămâne nevăzută. Însă stomacul Broncăi se strânge când recunoaște stilul lucrării și vede siluete fără chip conturate de vârtejul culorilor împrăștiate. Stau pe toți pereții, o mulțime de privitori, unii așezați sau îngenuncheați, alții cățărându-se, cu coatele și cu genunchii proiectați în afară, pe înșiși pereții pe care sunt pictați. Dintre aceștia, o creatură mai mult radială decât simetrică, cu cinci membre ca niște picioare, își înclină dintr-odată capul spre ea…

Bronca își ferește privirea. Însă pictura ocupă toți pereții și se întinde pe tavan, de neignorat pentru vederea ei periferică. Inima îi bate nebunește. Imaginile o îngrozesc mai mult decât o vor putea face vreodată Coc Blond-Căpșună și amicii lui.

— Nu înțeleg, spune Femeia în Alb.

Capul i se înclină brusc, într-o parodie a uimirii. Blândețea din glas i-a dispărut cu desăvârșire.

— N-ai încercat tu să dai buzna în cabina mea din toaletă? N-ai vrut să intri ca să mă vezi? Și ți-am deschis ușa, o, da, chiar ți-am deschis-o, dar tu mi-ai tras un *șut* și ai închis-o. *Grosolănie.*

Zâmbetul îi dispare, înlocuit de enervare. Pe urmă oftează.

— Dar eu n-am renunțat la tine, Bronx. Oferta mea – cea din toaletă? – e încă valabilă. Colaborează cu mine și te ajut. Nu e

necesar să muriți, tu și indivizii preferați de tine, în conflagrația care va veni sau, oricum, mai puteți trăi o bună bucată de timp, după măsurătoarea voastră. Voi avea grijă ca tu, Bronx, să fii învăluită ultima. Tot ce trebuie să faci e să-l găsești pe el, pentru mine.

Și arată către mormanul de fotografii ale picturilor Necunoscutului. Deasupra e preferata Broncăi, încă frumoasă, în ciuda profanării.

Privind-o, văzându-i liniile, armonioase, în ciuda markerului și a distanței implicate de aparatul de fotografiat, Bronca se simte lucidă în toiul propriei spaime. Își amintește ziua în care a găsit imaginea originală. Un tablou mural pictat de cineva pe peretele unei case scunde și dărăpănate din South Bronx, în apropierea stației de pe linia 4 a metroului. O altă cărămidărie. Bronca nu pare capabilă să stea departe de ele. Însă acolo, în mijlocul ruinelor și al disperării, l-a văzut. Autoportretul unui tânăr, desenat fără ajutorul mâinilor și fără vopsea, de la mulți kilometri distanță. *Orașul l-a pictat în locul lui*; de aceea tabloul pare privit printr-un alt ochi. Și acum avatarul New Yorkului e undeva, sub oraș, Bronca o știe din instinct; undeva, în tunelurile metroului. În imagine, el doarme, sau cel puțin așa înțelege Bronca mesajul tabloului. Ceva *n-a mers* bine. Somnul avatarului e nefiresc, vrăjit, o ultimă și disperată încercare de a-i păstra puterea în timp ce orașul se luptă din greu cu o criză neașteptată. Orașul e un loc atât de periculos, atât de infestat de Femeia în Alb și de cei de soiul ei, pentru că apărarea lui e în declin, e șovăielnică.

De ce? De ce doarme avatarul orașului?

Răspunsul îi vine în minte dureros de repede, de parcă orașul n-ar fi așteptat decât să pună ea întrebarea. Fiindcă New Yorkul înseamnă prea mult ca să se poată întrupa într-o singură persoană. Fiindcă avatarul său l-a întrupat totuși când orașul a avut nevoie de el – și s-a luptat și a învins, pentru că altminteri orașul n-ar mai fi aici dar, făcând-o, folosind atât de multă energie, aproape că a fost distrus. Acum îi așteaptă pe Bronca și pe ceilalți, care au menirea să-l ajute. Ei trebuie să-l vindece. E imposibil să se trezească fără ajutorul lor.

Bronca i-ar putea spune asta Femeii în Alb. N-are idee ce stație de metrou înfățișează pictura, dar i-ar putea dezvălui ceea ce știe. Chiar acum. Pereții Sălii Murrow sunt o poartă deschisă

către un alt univers – unul atât de fundamental ostil față de tot ce este Bronca (om, femeie, individualitate, carne, materie, tridimensională, vie). Un pas în orice direcție ar putea s-o ducă acolo. Un brânci. O smucitură – și chiar o singură clipă petrecută în lumea străină, ciocnindu-se cu atomi străini și încercând să respire aer străin, o va sfâșia până în miezul ființei sale. (Acolo *există* aer? Poate exista într-un asemenea loc?) La fel de bine cum își știe numele, cum își cunoaște trupul și familia, Bronca mai știe ceva: Dușmanul nu e la porțile orașului, Dușmanul îi ține ei cuțitul la gât și, dacă vrea să trăiască, tot ce poate ea face e să capituleze.

Dar mai știe ceva la fel de bine cum își cunoaște propriul trup: știe că e o luptătoare.

Poate nu înnăscută. Chris i-a spus cândva că are un suflet blând înfășurat în sârmă ghimpată, însă nu poartă ea vina muchiilor tăioase. Lumea a antrenat-o pentru violență și ferocitate, fiindcă urăște atât de mult tot ce reprezintă ea. Nu i se întâmplă acum prima oară să fie încercuită de cei care vor s-o invadeze, să-i restrângă hotarele, să-i infecteze esența sinelui și să lase în urmă doar resturi estompate, sufocate. Nu e nici măcar prima oară când are putere să riposteze.

Dar i se întâmplă prima oară de când a devenit afurisitul de Bronx.

— Nu, îi răspunde Femeii în Alb. Nici gând.

Femeia oftează.

— Atunci îmi pare rău.

Își mișcă o mână, răsucind-o ușor. În spatele Broncăi, ceva scoate un sunet. Nu e simplu de descris. *Da-dump,* pe linia de bas: o reverberație dublă, aproape muzicală, joasă, plescăitoare, părând electronică. Numai că e *organică,* Bronca știe. E urletul de vânătoare al unei fiare fără glas, al unui organism care n-a cunoscut niciodată legi ale fizicii echivalente cu cele cunoscute de ea – și e aproape. Cei trei din grupul Artistes, sicofanți cum sunt, chicotesc sau încep s-o ia în râs. Bronca presupune că pot să vadă ceea ce vine către ea – și, când se uită mai bine, Cincisprezece pălește brusc. Se grăbește să se tragă înapoi, tremurând și își ferește privirea. Creatura e chiar în spatele ei, deduce Bronca, luând în considerare unghiul sub care s-a uitat băiatul înainte de retragere.

Și… izbucnește în râs.

Nu se poate abține. Râsul e, în parte, nervozitate. În rest e furie. *Oamenii* ăștia. Au venit în districtul ei, pe teritoriul ei, și au smuls de pe pereți lucrări de artă valoroasă. Au încercat s-o forțeze să accepte în schimb tâmpeniile lor dezgustătoare și mediocre. Și iat-o și pe femeia asta albă, care nu e deloc o femeie albă, care a încercat să manipuleze mecanisme ale puterii atacând-o pe Bronca exact cum ar fi făcut cel mai rău dintre ei și cerându-i să capituleze. Capitulează pe *dracu'*!

Femeia în Alb se încruntă când aude râsul Broncăi.

— Nu știu cine naiba te crezi, spune Bronca și își desface brațele. Și nu știu ce ești. Dar nici tu nu știi cine sunt eu dacă ai venit la mine cu ceva atât de șubred.

Femeia o privește printre gene.

— Ești Bronx.

— Da, încuviințează Bronca. Mai sunt și cea care a primit toate cunoștințele și știe cum merge totul.

Se proptește bine pe picioare.

— Ceilalți probabil că încă n-au idee cum să facă așa ceva, dar eu știu.

Prin hală a început să sufle vântul, agitând hârtiile agățate pe coridoarele Centrului. Lumea s-a împărțit în două. Sala Murrow, unde Femeia în Alb înjură în timp ce siluetele tremurătoare din tabloul mural se retrag cuprinse de ceea ce Bronca bănuiește că e o spaimă neașteptată, și celălalt New York. Și acolo există o Sală Murrow, însă i s-au schimbat perspectiva și concentrarea. Acum Bronca e vastă, e imensă. Picioarele îi sunt prinse cu buloane de un milion de fundații, iar brațele, de o sută de milioane de îmbinări ale armăturilor. Carnea care umple golurile e pământul pe care au crescut și au prosperat generații de mame din poporul Broncăi, pământul care a fost invadat și otrăvit și refăcut iarăși și iarăși – dar care supraviețuiește. E un supraviețuitor *puternic.*

Iar în fața ei, mică și insignifiantă, țopăie sterilitatea albă a unei creaturi. E periculoasă, Bronca știe atâta lucru. O poate răni grav, pe ea și pe cealaltă „ea”. Pe toate celelalte „ea”. Îi poate târî adevăratul sine într-un loc unde plenitudinea îi poate fi ucisă pentru totdeauna, spre a nu se mai reface sau renaște niciodată. Asta ar distruge Bronxul. Și, fără Bronx, ar pieri tot New Yorkul.

Așa că Bronca atinge pământul cu un vârf de picior placat cu

oțel, îl atinge ușor, ca o dansatoare. Impactul are forța tropotitoare a zeci de mii de petreceri ale întregului cartier, de mașini în care urlă muzica și de cercuri de toboșari – și lansează un val de energie care distruge tot ce întâlnește. Tot ce nu e New York.

În jurul Femeii în Alb și al Broncăi, pictura murală se golește brusc de creaturi. Cei trei din grupul Alt Artistes au căzut pe podea inconștienți sau gemând, fiindcă dezlănțuirea Broncăi a nimicit toți cârceii de Alb din Centru. Albul era în ei. Era în toaletă, remarcă Bronca, cu o supărare tardivă, infesta a treia cabină; la naiba, ea ar fi trebuit să verifice de mai multe ori. Cârceii crescuseră pe instalația electrică și începuseră să se strecoare în pereții casei scării, stricând, pe traseu lor, picturile murale ale copiilor – însă acum contaminarea a dispărut.

Acum n-au mai rămas decât ele două, orașul viu și strania oroare, față în față, gata pentru confruntarea decisivă care va avea loc. Chiar în ziua aia? Poate. Bronca așteaptă să vadă ce va urma.

După un îndelungat moment de încremenire, Femeia în Alb expiră. E nevătămată de atacul Broncăi, ceea ce e ciudat.

— Speram să te recrutez pentru cauza mea, spune ea.

Vocea îi e moale. Poate plină de umilință – dar Bronca știe că nimic din ce face ea nu trebuie interpretat după standarde normale, omenești.

— Avem atât de multe în comun, tu și cu mine. Amândouă vrem să supraviețuim. Amândouă trebuie să ne descurcăm pe cont propriu, lipsite de aliați și subapreciate, pierdute în umbra celor care se cred mai buni decât noi. Amândouă am decis să facem ce e corect, oricât ne-ar costa în final.

Bronca scutură din cap, dorind să scape de orice urmă de compătimire.

— Eu nu sunt o colonistă dintr-o altă dimensiune.

— Nu, tu doar amenințи existența unei *infinităţi* de dimensiuni, plus mai multe vieți decât poate număra specia ta, se răstește White și, după ce Bronca se încruntă, oftează. Presupun că totuși nu vă pot învinui. Facem cu toții ce trebuie să facem. Prea bine; nu te pot distruge – nu încă. Poate c-o să ne mai întâlnim când circumstanțele se vor schimba.

Femeia în Alb mișcă scurt din cap. Picturile murale – acum doar vârtejuri de culori estompate, lipsite de siluete – dispar în

neant la fel de prompt cum au apărut. Mai înainte însă, un ultim *da-dump* anemic, din spatele Broncăi, se pierde în tăcere. Bronca ar înghiți în sec ca să-și aline gâtul uscat, dar în clipa asta e important să nu-și trădeze nicio slăbiciune. Ea e Bronx. Bronxul nu cedează niciodată.

Femeia în Alb își pleacă fruntea. Un gest în care e respect.

— N-o să mai fii deranjată de lingăii mei până în ziua când toate măștile vor cădea, firește.

— Firește, repetă sec Bronca.

Lingăi. E aproape o comedie. Bronca arată spre cei trei Artistes fără să-i privească, doar strâmbându-și buzele în direcția lor.

— Și ei?

Femeia le aruncă o privire și Bronca înțelege că e sincer nedumerită de întrebarea ei.

— De piesele alea nu mai am nevoie. Consumă-le sau dă-le altă întrebuințare. Sunt foarte maleabile.

Pe urmă, fără niciun alt cuvânt, îi întoarce spatele și face un pas. Parcă ar fi pus piciorul într-o gaură din aer, invizibilă pentru Bronca. Mai întâi îi dispare jumătatea din față, apoi, când saltă și celălalt picior, dispare cu totul.

Bronca înaintează cu prudență. Iar când face un pas mai mare și mătură cu mâna spațiul din fața ei, nu întâlnește în cale decât aer. Orice deschidere ar fi fost acolo s-a închis de la sine. Bronca răsuflă prelung, își îndreaptă spatele și, când se întoarce spre Artistes, o zărește pe Veneza dincolo de bărbații prăbușiți grămadă, holbându-se la ea cu ochi imenși, șocată.

Bronca își pune mâinile pe șolduri și își studiază protejata.

— Ești bine? o întreabă.

Privirea Venezei îi spune că a fost martoră la cel puțin o parte a confruntării. Va avea întrebări.

— Ei, doar fiindcă am văzut ceva oribil și de neînțeles n-o s-o rup la fugă, cu spume la gură, răspunde Veneza.

E nonșalantă, dar glasul îi tremură ușor.

— Sunt din Jersey.

Bronca scoate un sunet între tuse și râs.

— Parcă ți-am spus să fugi dacă vezi vreun rahat straniu.

— I-am *văzut* pe nesimțiții ăștia.

Veneza arătă către cei trei Alt Artistes țuguindu-și buzele înspre ei; e un gest lenape pe care l-a învățat de la Bronca. Unul

zace cu fața în jos, cu brațele și picioarele răsfirate, și Broncăi i se pare că nu respiră, dar speră, cu toată sinceritatea, că nu e mort. Ceilalți doi stau ca niște linguri: Cincisprezece, conștient încă (dar în poziție fetală, gemând cu mâinile lipite de față), e lingura mai mică. Poziția ar fi încântătoare dacă n-ar fi doi idioți rasiști, sexiști și homofobi.

— Așa că am venit să mă sigur că n-ai pățit nimic. Iar apoi am *văzut*...

Veneza ezită puțin. Aruncă o privire către peretele din spatele Broncăi. Unde a pândit *da-dump.*

— Da, atunci ar fi fost momentul să pleci.

— Nu puteam să gândesc.

Veneza clatină din cap și apasă cu baza palmelor pe ochi. Bronca se încordează, dar Veneza nu pare că intenționează să-și scoată singură ochii. Lexiconul avertizează că așa ceva se poate întâmpla.

— La naiba, o să am coșmaruri într-o grămadă de nopți. Deci asta te vânează? Pe bune? Adică ai de-a face cu *esses resíduos de pele*[85]? Cu cățeaua aia Albă?

Uneori, Bronca încearcă, dându-și cu adevărat silința, să fie un model demn de urmat. E drept, nu i se întâmplă prea des.

— N-ar trebui să folosești cuvântul „cățea” când te referi la femei în sens peiorativ…

— Îl folosesc ca să mă refer la o nefemeie neumană. Deci asta-i tactica, un șantaj extradimensional, sau cam așa ceva, la asta asist?

În vocea Venezei nu se mai simte un tremur, ci un veritabil seism. Tremură și ea și își șterge lacrimile prelinse din ochii închiși. Bronca oftează și se apropie.

— Monstruozitatea țopăitoare și cu tentacule își trimite micii fanatici misogini să te hărțuiască pe internet? Adică așa *lucrează* acum horrorul lovecraftian, fiindcă… nu pot…

Bronca se mulțumește s-o ia în brațe. Pentru o vreme, de asta au amândouă nevoie.

Pe scară se aud pași și cineva din grupul deținătorilor de chei deschide ușa împingându-se în ea. E Yelimma, sculptorița în sticlă cu un fost soț violent. Are în mână o bâtă de baseball din aluminiu. Doi bărbați fără adăpost, ambii de douăzeci și ceva de ani, stau aplecați în spatele ei, cu ochii la Bronca. Yelimma îl

[85] Aceste reziduuri de piele – în lb. portugheză, în original. (n.tr.).

vede pe tipul căzut cu fața în jos, remarcă și suferința Venezei. Nările i se dilată. Bronca se grăbește să clatine din cap, deși nu știe sigur nici care sunt intențiile Yelimmei, nici ce îi cere ea să nu facă. Speră că-i transmite doar: Nu folosi bâta sau, cel puțin, nu deocamdată.

— Sună la poliție, îi spune. Eu o să pregătesc înregistrările camerelor de supraveghere.

— Fă o copie, se răstește Veneza.

Acum se simte mai bine, deși are ochii încă roșii și în gesturi i se mai deslușește o ușoară nervozitate.

— Ce e cu tine? Fă o copie, plus una de rezervă, plus una pe care s-o ții ascunsă. Poliția din New York îți ia originalele și nu le mai vezi niciodată înapoi.

— N-am timp pentru așa ceva, începe Bronca și bineînțeles că, imediat ce o aude, Veneza strâmbă dezgustată din nas și se îndreaptă spre biroul de la recepție.

— Atunci cheamă *tu* poliția, îi spune Broncăi. Eu mă asigur că nu ne distrug dovezile video. Yelimma, pocnește-i pe ăștia de la Artistes dacă-ți vorbesc urât.

Apoi pleacă.

Yelimma se apropie cu o privire confuză.

— Ești bine?

Bronca a închis ochii câteva clipe, ca să se deconecteze de la spiritul războinic al districtului ei, mereu pregătit, în alertă. Acum expiră lent și prelung, apoi încuviințează din cap.

— Da.

Surprinzător, având în vedere circumstanțele. Dar adevărat.

Poliția are nevoie de o întreagă oră ca să-și facă apariția. Centrul se află totuși în South Bronx. Între timp, unul dintre cei trei – Doc – își revine, dar pare mai degrabă derutat și drogat. Stă sprijinit de un perete și tremură, supravegheat de Yelimma cu o atenție încordată, urmare a propriei experiențe. Repetă întruna că-i e frig și întreabă cum a ajuns acolo. Bronca presupune că memoria i-a fost afectată de orice i-o fi făcut Femeia în Alb, dar mai știe și că aceasta nu i-ar fi ales pe Doc și gașca lui dacă n-ar fi găsit în ei toți ceva solidar și *sincronizat* cu propriile sale intenții. Așa că, deși Coc Blond-Căpșună ar putea fi de fapt în comă sau catatonic, nu doar inconștient, Broncăi îi e greu să-l compătimească. Speră doar că n-o să moară în expoziția ei.

Când sosesc, în sfârșit, polițiștii încearcă s-o convingă pe Bronca să nu depună plângere. Se dovedește că Artistes sunt băieți albi cumsecade din familii cu legături în înalta societate, prinși de un grup hippy de femei de culoare după o intrare prin efracție; bineînțeles că polițaii nu-și doresc scandalul în care îi vor implica avocații respectivelor familii și presa. Veneza le oferă un stick de memorie USB cu înregistrarea în care cei trei băieți forțează cu o rangă ușa oblonită a expoziției Centrului – singura ușă necuplată la sistemul de alarmă fiindcă un senzor s-a defectat cu ceva vreme în urmă, fapt care le era cumva cunoscut. În înregistrare sunt surprinși furișându-se înăuntru, unul ținând la vedere o doză cu gaz de brichetă. Veneza a adăugat și fotografii făcute ea – cu data și ora inscripționate –, în care apare Sala Murrow, cu lucrările aruncate grămadă și vandalizate prin mâzgălire cu markerul. Bronca are grijă să se convingă că polițiștii simt mirosul gazului de brichetă, încă detectabil pe hârtia fotografică absorbantă. Unul dintre ei subliniază insistent cum ar putea fi stânjenite investigațiile dacă Bronca face publice înregistrările camerelor video, „de exemplu online sau într-o emisiune de știri”.

— Dacă dumneavoastră și procurorul districtual vă ocupați de caz așa cum se cuvine, nu vom avea motiv, îi răspunde ea zâmbind.

În cele din urmă, cei trei Artistes sunt ridicați cu cătușe de plastic la mâini sau, în cazul lui Coc Blond-Căpșună, pe targa unei ambulanțe.

Deja s-a luminat de ziuă. Toți posesorii de chei s-au trezit și se străduie să ajute la refacerea Centrului. La cererea Broncăi, autoportretul Necunoscutului e expus din nou, în ciuda stricăciunilor. E nevoie de mai mult decât un simplu marker ca să distrugi ceva excepțional. Veneza pleacă după gogoși și cafea și, pe măsură ce pe rețelele sociale se răspândește vestea despre spargere, încep să apară artiști și vizitatori ai Centrului din întregul Bronx. Vin cu mături și cu tot felul de unelte. Un tip al cărui unchi e patronul unui atelier de confecționare a obiectelor din fier forjat aduce, cu o mașină a firmei, multe porți superbe. Măsoară și iar măsoară, bombăne și iar bombăne, dar, în final, reușește s-o monteze pe una dintre ele în locul oblonului distrus de la ușa expoziției. E mai bună decât orice s-ar putea cumpăra din bugetul Centrului. Și o montează gratuit.

Când își permite în sfârșit o pauză în care să se așeze în mijlocul harababurii din biroul ei, cu ușa închisă, Bronca își acoperă fața cu mâinile și plânge un minut.

Apoi cineva bate la ușă și ea nu se îndoiește că, dacă nu a apărut vreo urgență, atunci e unul dintre numeroșii străini aflați în Centru, fiindcă personalul știe că nu e indicat s-o deranjeze când își închide ușa. Se șterge la ochi cu dosul unui pumn, înșfacă un șervețel în care să-și sufle nasul și strigă cu voce înăbușită:

— Ce e?

Ușa se deschide și în prag se ivesc trei oameni. Chiar dacă ființa ei interioară n-ar fi sensibilizată, sentimentul brusc și dureros de recunoaștere care-i umple sufletul i-ar spune Broncăi cine sunt. Semenii ei, camarazi de război, fragmentele lipsă din ea însăși. Sunt Manhattan, Brooklyn și Queens, care zâmbesc larg, după toate aparențele în culmea fericirii fiindcă au găsit-o.

— *Voi* ce rahat vreți? îi întreabă ea.

CAPITOLUL ZECE

FĂ STATEN ISLAND SĂ ȘOCHEZE IARĂȘI (AVATARUL SÃO PAULO)

Aislyn e din nou pe acoperiș, uitându-se în noapte, către orașul îndepărtat, când mama ei o sperie de moarte atingând-o pe spate. Țipă destul de tare pentru ca vocea să-i reverbereze de zidurile caselor din jur și se întoarce s-o fulgere pe cealaltă femeie cu privirea.

— Mamă! Încerci să-mi provoci un infarct?

— Iartă-mă, iartă-mă, răspunde mama ei. Dar ești sigură că e bine să stai aici, sus? După criza alergică pe care-ai făcut-o…

Aislyn și-a petrecut ultimele douăzeci și patru de ore tratându-se cu benadryl, ca să micșoreze pustulele cu care s-a ales din stația de feribot. Acum aproape că au dispărut și n-o mai mănâncă atât de tare, însă medicamentul a năucit-o, aducând-o într-o stare de vis și încetinindu-i mișcările. De obicei, statul pe acoperiș e unul dintre modurile ei preferate de a-și petrece timpul, iar acum, datorită medicamentului și neîntreruptului cântec suav al orașului, experiența a devenit sublimă.

— Mi-e bine, mamă. E minunat aici, sus. Vântul e atât de răcoros și poți simți mirosul portului chiar și de la distanța asta…

De fapt, e într-o stare atât de plăcută, încât cedează unui impuls și adaugă:

— Așază-te. Admiră orașul împreună cu mine.

Pe acoperișul familiei Houlihan nu găsești altceva decât o ușă de acces și câteva antene de satelit, deși tatăl ei numește locul, în glumă, „barul de pe acoperiș”. Aislyn a pus acolo două șezlonguri și știe că tatăl ei profită de ele fiindcă, de fiecare dată când urcă, trebuie să-i adune sticlele de bere și să-i dea deoparte binoclul. Însă pentru mama ei e prima oară când vine pe acoperiș. Prin urmare, Aislyn n-o scapă din ochi pe Kendra (încă din adolescență, se gândește la mama ei spunându-i așa cum o strigă tatăl ei) când se așază cu delicatețe pe un șezlong

care, sub greutatea ei, scârțâie și alunecă ușor spre spate, făcând-o să scoată un țipăt scurt, urmat de un râs nervos.

— Iartă-mă, spune din nou Kendra. Nu-mi plac înălțimile.

Apoi amuțește, cu ochii la priveliștea orașului. Aislyn se bucură când îi vede fața destinzându-se într-o expresie de încântare. Când îl privești de aproape, Manhattanul e înspăimântător – și, după toate aparențele, plin de albine –, însă văzut de la distanță sigură e o bijuterie.

Stau o vreme într-o tăcere prietenoasă, apoi mama ei întreabă:

— Ei, ai reușit s-ajungi ieri în oraș?

Aislyn tresare, cu o strângere de inimă, deși nu știe din ce motiv.

N-o înțelege pe mama ei. Kendra e, în esență, o versiune mai vârstnică a ei înseși, cu părul negru, zveltă și cu pielea atât de albă, încât uneori are o tentă verzuie. Aislyn se surprinde adesea sperând că va îmbătrâni rămânând la fel de frumoasă ca mama ei, căci, la peste cinzeci de ani, Kendra n-are decât șuvițe cărunte foarte subțiri în păr și câteva riduri fine pe față. Irlandezii bruneți suportă bine trecerea anilor. Însă Aislyn nu vrea ochii mamei sale. În ochi i se vede vârsta, întreagă, dar nu o trădează ridurile din jurul lor, ci sclipirile constante, precum și trista și lâncezita oboseală a privirii. În adolescență, Aislyn se gândea adesea că mama ei e proastă. Între timp, a ajuns să-nțeleagă că femeile trebuie să pretindă uneori că sunt proaste pentru ca bărbații din preajma lor să se poată simți mai inteligenți. Ca adultă, Aislyn e nevoită să facă același lucru, din ce în ce mai des pe măsură ce îmbătrânește. Așa că ea și mama ei încep în sfârșit să se împrietenească, dar prietenia lor e fragilă, ca oricare alta înfiripată în stare de stres. Iar mama ei n-a mai pătruns, neinvitată, atât de departe într-un teritoriu pe care Aislyn îl consideră al ei, inviolabil. Se foiește puțin, încercând să nu-și arate disconfortul, deși șezlongul o dă de gol scârțâind sonor.

— De unde știi?

Kendra ridică ușor din umeri.

— De obicei, te duci cu mașina ta la cumpărături. Autobuzul merge atât de încet! Însă plăcuțele tale de înmatriculare apar în fotografiile făcute de poliție în stația feribotului.

Iar tatăl ei a fost oricum la un pas să afle adevărul, din cauza

atacului ei de panică. Aislyn oftează:

— Am vrut doar…

Pe urmă nu mai găsește niciun cuvânt ca să continue. Și mama ei a trăit toată viața în Staten Island. Cum ar putea Aislyn să spună:

Am vrut doar să vă părăsesc pe tine și pe tata, să las în urmă tot ce-am cunoscut vreodată și să plec într-un oraș în privința căruia m-ați avertizat ani de-a rândul. Și pentru ce? *Ca să mă-ntâlnesc cu niște oameni cu desăvârșire străini, care sunt părți din mine, sunt părți din New York, și eu sunt o parte din New York, nu cred că vreau să fiu, dar* sunt…

Și apoi, cu o singură frază, Kendra își distruge întreaga imagine din mintea lui Aislyn și îi distruge percepția propriului sine:

— Am sperat sincer c-o să reușești, șoptește.

Aislyn tresare destul de violent pentru ca șezlongul să alunece ușor înapoi. Kendra afișează unul dintre zâmbetele ei obosite, deși nu se uită la Aislyn. Continuă să privească orașul.

— Când eram tânără, am vrut să devin pianistă concertistă, spune, lăsând-o din nou pe Aislyn cu gura căscată. Eram cu adevărat bună. Am primit o bursă de școlarizare la Juilliard[86] și tot restul. N-ar fi trebuit să scot niciun bănuț din buzunar în afară de cei de abonament MTA pentru drumul zilnic prin oraș.

Oftează ușor.

— Vreau să spun că… eram într-adevăr bună. De-a dreptul uimitoare.

Aislyn poate număra pe degetele unei singure mâini de câte ori i-a aruncat mama ei o afurisită de bombă peste întreaga viață. Dar nu asta o zguduie cel mai mult.

— Dar… nu te-am văzut niciodată atingându-te de vreun pian. Nici măcar n-asculți muzică la radio decât atunci când ascultă tata.

Kendra schițează un zâmbet în colțul gurii, în timp ce restul feței își păstrează obișnuita imobilitate posomorâtă. Nu spune nimic.

Lui Aislyn nu-i vine să creadă așa ceva.

— Pentru că… părinții tăi n-au fost de acord?

Bunicii ei din partea mamei sunt acum morți – bunicul, în urma unui atac de cord, bunica, din cauza unui cancer de ficat

---

[86] Conservator de arte interpretative privat din New York. (n.tr.).

nediagnosticat –, dar Aislyn ține minte că erau foarte conservatori. Catolici habotnici, care nu se mulțumesc doar să nu mănânce carne vinerea. În legătură cu ei, Aislyn ține cel mai bine minte cum i-a spus bunica, la un moment dat, cu ce trebuie să se îmbrace și cum se cuvine să se poarte dacă-și dorește un soț bun. Bunica ei, care a murit când ea avea șapte ani.

— Eram gravidă, iubito. M-am măritat cu tatăl tău la nicio lună după ce am primit scrisoarea de admitere.

Aislyn știe povestea: Conall, fratele pe care ar fi trebuit să-l aibă, dar nu-l are din cauza pierderii sarcinii. Ea s-a născut câțiva ani mai târziu. Firește, nimeni nu știe dacă acest Conall avea să fie băiat. Era o masă amorfă, cu înotătoare, când a ieșit din scenă. Dar, când bea, tatăl ei spune c-ar fi putut să aibă un camarad de arme care s-ajute familia să-nfrunte lumea asta cumplită, în loc de o fată, care nu e decât o altă creatură inutilă ce trebuie protejată.

Conceptul de mamă care lucrează e o blasfemie pentru ambii ei părinți, Aislyn știe. Dar, de vreme ce Conall… n-a venit pe lume, n-ar fi fost vorba decât de o soție care are o slujbă, așa că Aislyn se încruntă.

— Ai fi putut totuși să te duci. Nu-i așa? Dacă…

Conall a fost, ani de-a rândul, un subiect pe care l-a ocolit cu maximă atenție. Tatăl ei încă îl jelește. Mama ei își păstrează pentru sine gândurile, fiindcă, după cum i-a spus mereu lui Aislyn, așa trebuie să procedeze uneori femeile.

— Am vrut să mă duc. Tatăl tău nu mi-a fost de mare ajutor, adică de niciunul, dar eram hotărâtă să găsesc o cale de a face lucrurile să funcționeze.

Mama ei zâmbește iarăși. E același zâmbet cu jumătate de gură și cu mai puțin de un sfert din față. Se uită în depărtare, privirea i se pierde dincolo de oraș, la mare distanță.

— De-asta am făcut avortul.

Aislyn rămâne cu gura căscată.

— Însă pe urmă el a fost atât de sfâșiat de durere încât…

Kendra oftează și zâmbetul i se stinge.

— Am decis că e corect să renunț și eu la ceva.

Dumnezeule! Aislyn înghite în sec, cu greutate, ca să pună cuvintele cap la cap.

— Tatii nu i-ai spus niciodată?

— De ce-aș fi făcut-o?

Un răspunsul care include multe altele. De ce să-i fi spus unui bărbat conservator, care-și dorea cu aviditate un fiu, că a scăpat de copil? De ce să-i fi spus unui soț că e vinovat de a o fi silit să aleagă între două visuri? Iar reacția lui la aflarea adevărului e o altă problemă.

Aislyn se foiește din nou, dându-și seama că s-a îndepărtat ușor de mama ei. N-a făcut-o intenționat. Doar că… multe.

Însă Kendra n-a terminat.

— Așa c-am sperat că tu vei reuși să pleci. M-am gândit că măcar una dintre noi ar trebui, știu eu, să vadă lumea? Să încerce lucruri noi. De aceea am cerut broșuri de la mai multe facultăți din oraș.

Se strâmbă ușor când Aislyn se holbează din nou la ea, șocată. Broșurile în cauză i-au adus numai necazuri. Tatăl ei a crezut că ea le ceruse. A vorbit cu patos o noapte întreagă, explicându-i ce loc îngrozitor e orașul, cât de mult s-a sacrificat el ca s-o țină în siguranță și că alegerea îi aparține ei, desigur, însă el se așteaptă de la ea să ia hotărârea corectă. O lună mai târziu, ea s-a înscris la Universitatea de pe Staten Island.

— Iisuse Hristoase, murmură Aislyn, apoi se crispează, înțelegând că și-a pierdut controlul.

Când tatăl ei spune același lucru, mama ei bombăne cuvântul blasfemie. Însă acum spune altceva:

— Da, a fost un adevărat spectacol de tot rahatul, nu-i așa?

OK, acum Aislyn poate face un atac cerebral în orice clipă.

— Iartă-mă, încheie mama ei.

Într-un târziu, se ridică în picioare și se întoarce spre ea. Aislyn se trezește imaginându-și o altă versiune a mamei sale; e aceeași femeie, aceeași siluetă conturată pe fundalul luminii îndepărtate a orașului, dar poartă o rochie neagră stilată și are o coafură elegantă în locul unui simplu coc la ceafă, cu fire de păr desprinse. Aislyn a văzut la televizor pianiste îmbrăcate astfel. Pe fața mamei ei ar fi mai puține riduri, conchide Aislyn, studiind-o pe străina care îi e mamă de treizeci de ani. Cearcăne mai deschise la culoare – sau deloc – sub ochii care ar fi doar frumoși, în loc să fie frumoși, obosiți și triști.

Însă clipa trece și Kendra e din nou doar Kendra.

— Nu rămâne aici, îi spune lui Aislyn. Pur și simplu nu rămâne… dacă orașul te cheamă, Lyn, ascultă-l. Și pleacă.

Își bate fiica pe umăr și se îndreaptă spre ușa de acces pe

acoperiș. Aislyn nu se clintește preț de încă o oră întreagă, dar nu mai contemplă orașul, ci fixează cu privirea ușa pe care a ieșit mama ei.

∞

Când coboară, Aislyn își dă seamă că în sufragerie, împreună cu tatăl ei, mai e cineva, fapt destul de neobișnuit; tatăl ei detestă intrușii pe teritoriul lui. Iar când se apleacă pe lângă ușă, curioasă să afle despre cine e vorba, se miră să-și vadă tatăl stând la masă cu un bărbat cam de vârsta ei, a cărui întreagă înfățișare strigă antifa[87]. Sau comunist, drogat sau multe alte nume date de Matthew Houlihan bărbaților tineri care arată așa. Oaspetele are ochelari cu ramă neagră dreptunghiulară și o mustață izbitor de demodată, arcuită și cu vârfurile pomădate. Poartă o cămașă cu mâneci scurte – cu bretele peste ea, genul de îmbrăcăminte pe care tatăl ei o numește „gay” în cazul altor bărbați așa că brațele îi sunt aproape goale, expunând bicepși nicidecum impresionanți și o asemenea abundență de tatuaje, încât Aislyn nu poate desluși clar nici măcar unul. Tipul stă aproape de tatăl ei, arătându-i ceva pe o tabletă; ceea ce văd îi face pe amândoi să chicotească, de parcă ar fi doi băiețași la lecțiile CCD[88] de duminică. Tatăl ei, masiv până în creștetul chel al capului, e de două ori cât tânărul. E ca și cum s-ar uita la un buldog amuzat de glumele unui teckel.

Pe urmă ridică amândoi privirea și o surprind holbându-se la ei. Tatăl ei zâmbește radios și îi face semn să intre.

— Hei, da, Apple, vino-ncoace! Vreau să-ți prezint un prieten.

Aislyn intră, dându-și silința să nu se încrunte, ca să nu pară nepoliticoasă, dar… tatăl ei n-are prieteni. Îi are pe „băieții de la serviciu”, și ei tot polițiști, și, judecând după comentariile pe care le face pe seama lor, îi privește mai ales ca pe niște rivali la gradul de inspector de poliție, pe care se străduiește să-l obțină, așa cum a făcut-o pe aproape toată durata vieții lui Aislyn. Iese câteodată cu ei la băut sau la vreun joc cu mingea și se pare că ăsta e un substitut de prietenie suficient ca să nu caute niciodată altceva. Și totuși iată-l acolo, zâmbind larg când spune:

---

[87] Mișcare politică antifascistă din SUA. (n.tr.).

[88] Confraternity of Christian Doctrine – asociație dedicată educării religioase a catolicilor. (n.tr.).

— El e Conall McGuiness…
Râde când Aislyn nu se poate împiedica să facă ochii mari la auzul numelui.
— Un nume irlandez frumos, este? Mi-a plăcut întotdeauna.
Râde și Conall.
— Vina e a tatii.
Matthew chicotește și-l bate pe spate, în timp ce tânărul se uită la ea.
— Sunt foarte încântat să te cunosc, Aislyn. Am auzit multe despre tine.
— Oh, sper că numai de bine, glumește ea, folosindu-se de o replică învățată pe dinafară și încercând să nu se simtă stânjenită.
A ajuns să se descurce mai bine decât în copilărie, când stătea pur și simplu în fața străinilor fără să vorbească, încremenită, dar încă nu *cu adevărat bine.* Tatăl ei știe și, de obicei, de dragul ei, o avertizează din timp înainte de a veni acasă cu un necunoscut.
— Șieusuntîncântatădecunoștință, mulțumesc.
Și, fiindcă e moartă de curiozitate, adaugă, adresându-se tatălui ei:
— Este, ah, tot cineva de la serviciu?
— De la serviciu? Ah, nu!
Tatăl ei continuă să zâmbească, dar Aislyn înțelege instantaneu că minte. Însă care e minciuna? Conall chiar nu arată a polițist. Nu-i dă *senzația* că e polițist, deși radarul ei de depistare a polițailor are, cum e și de așteptat, posibilități limitate. Poate tipul e prieten cu polițiștii, în general.
— Doar lucrăm la ceva împreună, puștoaico.
— E un hobby, adăugă Conall, după care el și tatăl ei își reiau chicotitul copilăresc.
Aislyn n-are idee ce e atât de amuzant.
Când își revin, Conall e imaginea vie a voioșiei.
— Apple, da? Drăguț. Îmi imaginam că ai un nume de alint care vine de la Aislyn. Știi, Vise, Visătoarea, Visy.
Aceasta este semnificația numelui ei în gaelică, în copilărie a căutat-o la un moment dat într-o carte.
— Eh, ești un adevărat fiu al Irlandei.
Conall zâmbește larg. Tatăl ei dă aprobator din cap și explică:

— Apple, pen’ că e merișorul meu, aici, în Mărul cel Mare[89]. Am început să-i spun așa când era mică și i-a plăcut la nebunie.

Aislyn a detestat întotdeauna să i se spună astfel.

— Vreți să mâncați sau să beți ceva? Conall? Tată?

— Ne e bine așa, puștoaico. Dar, hei, Conall, Aislyn e o bucătăreasă grozavă. Chiar mai pricepută decât mama ei. Kendra!

Aislyn tresare violent la auzul strigătului, dar, pentru prima oară, tatăl ei nu e furios. Kendra apare cât ai clipi și Matthew arată, cu un gest vag, către partea din spate a casei.

— Pregătește camera de oaspeți, iubito. Conall o să stea la noi vreo două zile.

Kendra dă de două ori din cap, o dată ca încuviințare și a doua oară către Conall, în chip de salut. Pe urmă ezită.

— Dar eu și Lyn am mâncat deja.

Și, dacă lui Conall îi e foame, restul e deja pus deoparte, să nu se strice peste noapte. Replica e totodată și un comentariu, spune că Matthew a venit acasă mai târziu decât de obicei.

Zâmbetul lui dispare aproape instantaneu și lui Aislyn i se strânge stomacul aproape la fel de repede.

— Te-am întrebat eu când ați mâncat?

Aislyn se simte ușurată când Conall își îndreaptă ușor spatele, atrăgând atenția ambilor ei părinți.

— Vă mulțumesc că aveți grijă de mine, îi spune Kendrei, apoi afișează un zâmbet fermecător. Ooo, Matt n-a mințit, doamnă Houlihan, sunteți cu adevărat superbă.

Kendra clipește surprinsă. Iar tatăl lui Aislyn – care de obicei nu poate suferi să i se spună Matt – râde și îi trage din nou lui Conall o palmă prietenească.

— Încerci să-mi vrăjești nevasta cu vorbe dulci? La naiba, omule!

Așa, pur și simplu, totul e din nou motiv de râs.

Aislyn se uită la Kendra, fără să fi vrut de fapt s-o facă. A învățat, de-a lungul anilor, că ea și mama ei nu trebuie să lase impresia că sunt *aliate,* chiar dacă de fapt sunt. Dar Kendra pare la fel de nedumerită de întreaga situație. Pleacă să pregătească patul oaspetelui, iar Aislyn se hotărăște să se retragă și ea.

Însă, chiar înainte de a se întoarce cu totul spre ușă, o mișcare scurtă îi atrage atenția. Tresare și se uită brusc înapoi,

---

[89] Orașul New York este supranumit The Big Apple (Mărul cel Mare). (n.tr.).

încruntându-se. Conall și tatăl ei s-au concentrat din nou asupra tabletei și își continuă discuția cu voci scăzute. Exact ca și cum ar fi cei mai buni prieteni. Totul e anormal de normal. Totuși ce mișcare a fost aia?

Acolo. Pe ceafa lui Conall. Ceva lung, subțire și alb îi iese din jurul celei de-a șasea sau de-a șaptea vertebre cervicale, chiar deasupra gulerului cămășii apretate. Unul dintre cârceii albi și bizari pe care-i tot pune Femeia în Alb pe oameni și pe obiecte.

Conall își ridică din nou privirea și, când vede că se holbează la el, înalță din sprâncene.

— E ceva în neregulă?

— Nimic.

Aislyn scapă cuvântul fără să vrea, apoi dă din cap bâiguind un soi de „la revedere” și se grăbește să urce treptele către camera ei.

∞

Pe la trei dimineața, lui Aislyn îi e clar că n-o să poată adormi. Așa cum a mai făcut și în timpul altor crize de insomnie, se ridică din pat și se duce în curtea din spate, unde nu e nimic altceva în afară de piscina familiei, instalată de tatăl ei cu zece ani în urmă și în care ea a înotat, poate, de două ori. (Nu se poate spune că nu-i place să înoate. Dar e de nesuportat teama că s-ar putea să-i arunce cineva priviri pofticioase când e în costum de baie, cu toate că intimitatea e asigurată de un gard de scânduri înalt de trei metri și jumătate, care înconjoară întreaga curte. E o spaimă irațională, dar tot așa e și frica ei de feribot.)

Dar, deși inutilă pentru înot, piscina nu e un loc nepotrivit pentru meditație – dacă meditație se poate numi faptul de a lâncezi lângă bazin, îmbrăcată în pijama și încălțată cu papucii de pluș preferați, cu *Danny the Dolphin*. Însă acum e acolo de vreo cinci minute, ascultând posomorâtă chemarea îndepărtată, dar din ce în ce mai disperată a orașului, când ceva se mișcă alături de ea. Tresare violent și se răsucește, ca să dea cu ochii de Conall, oaspetele tatălui ei, instalat în șezlongul de lângă piscină, la mai puțin de un metru și jumătate de ea.

A stat acolo tot timpul, își dă seama Aislyn, cu un soi de supărare; ea a fost pur și simplu atât de adâncită în gânduri, încât nu l-a observat. Pare năuc și o privește căscând și clipind des, cu dungi lăsate pe un obraz de curelele șezlongului;

probabil că tocmai s-a trezit din somn. Are salivă uscată într-un colț al gurii. Înfățișarea lui nu-i stârnește râsul lui Aislyn, pentru că e și puțin îngrozită când observă că bărbatul nu poartă decât niște pantaloni vechi de pijama de-ai tatălui ei. Și i-a legat de două ori în jurul taliei, dar tot stau pe el ca un cort. Fiindcă nu poartă cămașă, Aislyn observă și că are pielea bronzată ca a unui fermier, iar pe piept și pe pântec, o serie de tatuaje mai puțin neclare decât cele de pe brațe. Unul vechi și frumos desenat reprezintă nodul irlandez al Sfintei Treimi, peste care o mână mai puțin experimentată a trasat, cu linii neregulate, numerele 14 și 88, la distanță unul de altul. Aislyn își amintește că a citit ceva despre numerele astea și, cu toate că nu mai știe ce semnifică exact, nu crede că e vorba despre ceva bun. Două tatuaje sunt contururi doar pe jumătate inteligibile a ceva care seamănă a zei scandinavi? Sunt foarte musculoși. O parte din Aislyn e ușor ofensată de combinația de simboluri scandinave și celtice, pentru că vikingii au fost invadatori, însă tatuajul de pe pectoralul stâng o face să se crispeze. Acolo, chiar în dreptul inimii, e o zvastică trasată cu linii groase. Așa că poate nu e momentul potrivit să despice firul în patru în privința amestecului de metafore mitologice.

Conall chicotește.

— Ei, n-ai rupt-o la fugă țipând. Tatăl tău mi-a spus că ești o adevărată fiică a insulei.

— Ce legătură are Irlanda cu…

Aislyn arată spre zvastică.

— Spune doar că acolo nu sunt destule fete ca tine, care aleg ce trebuie.

Lasă mâna în jos și Aislyn vede cu întârziere sticlele de lângă șezlong. Berea preferată a tatălui ei. Mai e și o sticlă metalică plată, înconjurată de mai multe sticluțe de dimensiunea celor admise în avioane, cu băuturi mai tari. Toate par goale. De unde stă ea, Aislyn nu vede cârcelul alb de pe gâtul lui. E posibil s-o urmărească Femeia în Alb prin cârcelul ăla? Ea face cumva parte din Conall? Aislyn caută, bâjbâind, un mod în care să-l întrebe: *Ți-a spus și ție cum o cheamă*?, când bărbatul lasă sticla jos și îi vorbește.

— Cu un negru ți-ai tras-o vreodată?

— Ce…?

Gândurile îi încremenesc. Întrebarea n-are sens din niciun

punct de vedere – de ce i-o adresează Conall unei străine, de ce i-o adresează tocmai ei, de ce i-o adresează fiicei unui tip care se presupune că îi e prieten, de ce pune cuvintele în ordinea asta?

— *Ce*?

— Știi tu. Te-ai dat vreodată în bărci? Ai călărit fiara cu spatele ud? Pe urmă îi râde în nas. Ca și cum ar fi cel mai amuzant lucru din lume.

— Spuneam, continuă el, că, dacă tatăl tău se străduiește din răsputeri să-ți facă lipeala cu mine – ceea ce e adevărat –, ar trebui să știu ce soi de marfă cumpăr, corect? Ești o fată frumoasă, dar ești de pe Staten Island.

Rânjește de parcă asta ar însemna ceva anume.

— Te-ntreb doar cine te… cine te-ntinde. Cine te sparge.

Privirea lui i se plimbă pe corp în tot acest timp. Aislyn are brusc senzația că tricoul ei ponosit, prea mare, și pantalonii de pijama cu delfini decolorați sunt o culme a indecenței. Ar fi trebuit să-și pună un halat. Îi vorbește astfel pentru că e îmbrăcată ca o curvă. Ar fi trebuit…

El râde iar, dar acum râsul e domol, prietenos.

— Liniștește-te, liniștește-te. Glumesc, nimic mai mult. Am încercat să-i spun tatălui tău că nu ești cu adevărat genul meu, daaar…

Ia sticla plată, care e destupată, și soarbe prelung din ea, apoi se strâmbă de parcă lichidul i-ar fi ars gâtlejul.

Aislyn trebuie să plece. El se comportă grosolan și e beat. Dar acum, după ce a depășit șocul și le-a înțeles, cuvintele lui încep s-o înfurie. Ea se află în propria casă, el e oaspete și îi vorbește așa?

— E clar că nu sunt genul tău, spune ea.

Apoi îi întoarce spatele, dar nu pleacă, fiindcă refuză să lase impresia că fuge de el, chiar dacă asta își dorește.

El chicotește. Devine enervant.

— Vai, hei, hei, Aise, îmi cer scuze. Prieteni, da? Hai să fim prieteni. Hei, vreau să-ți arăt ceva.

Ea nu se întoarce înadins, iar el se foiește puțin, făcând șezlongul să alunece pe beton. Aislyn tresare și se răsucește spre el, fiindcă o parte din ea se teme că individul o să se ridice și… Ce? Acum e irațională. Tatăl ei e polițist și se află destul de aproape ca s-o audă dacă țipă; Conall n-ar îndrăzni. Dar el e tot

pe șezlong. De fapt, s-a întins mai lejer, desfăcându-și picioarele și sprijinindu-și tălpile pe platforma piscinei și… și ceea ce-i saltă pantalonii, dându-le formă de cort, nu e o sticlă. Aislyn tresare și dă să se îndepărteze, dezgustată și cu obrajii arzându-i.

Spre uimirea ei, Conall o prinde de mână când trece pe lângă șezlong.

— Sigur vrei să pleci?

— Dă-mi drumul, mârâie ea.

— Ascultă, Aise, zice el, coborând glasul, făcându-l să sune gros, persuasiv. Știm amândoi c-o să mori în casa asta dacă nu se-nsoară cu tine un tip care să te scoată de-aici.

Asta… Aislyn încremenește. Așa e.

În șocul ei, Conall îi citește groaza cu care recunoaște realitatea și rânjește.

— Și știm amândoi că n-ai făcut niciodată *nimic*, cu *niciun* tip, cu atât mai puțin cu vreun maimuțoi cu scula mare și groasă. Am mai văzut și altele ca tine. Fete catolice cuminți, prea speriate ca să meargă mai departe de un sărut. Vrei să afli un secret? Nimănui nu-i plac virginele, Aise. Nu înseamnă că ești pură sau deosebită, doar c-o să stai ca o vacă atunci când o să-și facă în sfârșit cineva timp pentru tine.

Mâna lui, care deja o strânge destul de tare ca să nu se poată elibera fără efort, o trage ușor în jos.

— Fetița tatii, încă locuind la el acasă. N-ai avut niciodată un prieten. Dar *vrei* să pleci, nu-i așa? Visezi să ai o viață adevărată. Vrei să pleci de pe insula asta de rahat. Să fii cineva. Este?

— Dă-mi drumu', repetă Aislyn, dar acum cu voce slabă, fiindcă o parte dintre spusele lui s-au apropiat mult prea mult de realitate.

Tremură și detestă asta, fiindcă el îi poate simți tremurul. Dar e surprinsă când înțelege, ca o bruscă revelație, că nu tremură de frică. Conall a spus o serie de adevăruri, dar…

… *insula asta de rahat*?

Mâna i se răsucește într-a lui și, ca răspuns, el o strânge mai tare. Crede că ea încearcă să scape. Dar nu e așa.

Rahat?

— Așadar, iată biletul tău, continuă el, săltându-și șoldurile și scoțându-și în evidență erecția, ca sugestie obscenă. Tatăl tău pur și simplu mă adooooră. Dar nu mai vrei să fii a lui, nu-i așa?

Fii o femeie care-și aparține sie înseși; suge-mi scula. Sau am putea chiar începe cu niște nepoți pentru el, dacă preferi. Sunt deja aici, gata să-i pun în tine.

Rânjește iar, apoi își desface pe bâjbâite șnurul pantalonilor, încercând să-i tragă în jos.

— Sau, dacă ții morțiș la chestia cu virginitatea, e bine și anal. Nu doare deloc.

Râde.

E revoltător. Aislyn nu poate pricepe de ce s-a împrietenit tatăl ei cu creatura aia, de ce-a adus-o cu el, de ce-o găzduiește în casa lor. Sau, mai degrabă, o parte din ea se cutremură din cale-afară pentru că înțelege de ce: fiindcă, la un anumit nivel, tatăl ei *e* omul ăla. Nu și-l poate imagina pe Matthew Houlihan fiind atât de grosolan cu mama ei, fiindcă atunci bunicii ei n-ar fi lăsat-o niciodată pe Kendra să-l ia de bărbat, însă, sub spoiala de respectabilitate tradițională, e și el tot un bădăran autoritar, îmbuibat cu bere. Aislyn își iubește tatăl; bineînțeles că-l iubește, dar Conall are dreptate într-o privință: toată viața ei a fost nevoită să lupte din greu ca să poată rămâne stăpâna propriilor sentimente. Dacă nu pleacă din casa asta cât de curând, tatăl ei o să i le smulgă, devenind proprietarul lor, și-o să dubleze chiria pentru orice nu vrea el să simtă ea.

Însă Conall se înșală foarte, foarte tare, într-o privință foarte importantă. Crede că ea nu e altceva decât fata supusă și timidă descrisă de tatăl ei și terorizată acum de el însuși. Nu-i adevărat.

Cealaltă parte a ei? E tot atât de mare ca un oraș.

— Ți-am *spus,* îi zice lui Conall, smucindu-și în sfârșit mâna și eliberându-se, să-mi dai *drumul.*

Când rostește ultimul cuvânt, o sferă de forță pură i se înalță din piele. Sfera îl apasă pe Conall pe șezlong, apoi – pe când el trage șocat aer în piept – îl saltă cu tot cu șezlong și îl azvârle dincolo de platforma piscinei. Om și mobilă se izbesc de gard și trec prin el în trosnet de așchii și pocnet de scânduri. Se aude un strigăt sugrumat, întârziat:

— *Ce dracuuuuu*’?

Aislyn își îndreaptă imediat spatele, cu ochii zvâcnindu-i spre camerele de supraveghere care mărginesc zona piscinei.

— Tot ce se-ntâmplă altundeva se întâmplă și aici, se grăbește ea să murmure.

E zicala preferată a tatălui ei.

— Dar măcar aici oamenii se străduiesc să fie amabili. Încearcă să fii amabil.

Ceva clipocește în jurul ei. O modificare a percepției. Luminile de înregistrare ale camerelor de supraveghere pâlpâie scurt. Și, în timp ce Conall se ridică în picioare cu greu, acoperit de frunze de evonimus din gardul viu al vecinului și de așchii din îngrăditura de scânduri, și se holbează la ea cu ceva care aduce a teroare, Aislyn îl fulgeră cu privirea, răstindu-se la el:

— Eu n-am fost aici.

Apoi pășește peste întreaga harababură și iese din curte.

Nu știe unde se duce. N-are importanță unde se duce. N-are niciun ban și niciun act de identitate și nu poate pleca nicăieri, fiindcă poartă papuci pufoși, în formă de delfini. Dar în timp ce merge cu picioarele mișcându-i-se eficient, cu forță și sprinteneală, cu fălcile încordate, simte insula, insula ei, modificând percepția oamenilor din jur. Tânăra femeie care umblă de una singură pe mijlocul străzii (fiindcă strada ei n-are trotuare) fie nu e remarcată, fie nu i se dă atenție. Nu se poate spune că n-o vede nimeni, nici șoferii mașinilor care trec pe lângă ea, nici vecinii care se uită din întâmplare afară după ce-au auzit un zgomot puternic venind dinspre casa familiei Houlihan, doar că altceva le distrage tuturor atenția. O mișcare în copaci, o mașină care trece cu muzica urlându-i în difuzoare, un autobuz îndepărtat care se oprește cu scrâșnet de frâne. Ușa din față a casei ei se deschide, Matthew Houlihan iese cu o lupara[90] în mână și ocolește clădirea, îndreptându-se spre locul unde a fost spart gardul. Nici el n-o vede pe Aislyn, deși, în momentul acela, ea n-a ajuns decât la vreo șase metri distanță. Vede ce vrea ea să vadă. Tot ce se întâmplă altundeva se întâmplă și pe Staten Island, însă aici oamenii se străduiesc să nu vadă necuviințele, violența din familii, consumul de droguri. Și apoi, negând ceea ce au în fața ochilor, își spun că măcar ei trăiesc într-un loc bun, plin de oameni buni. Măcar nu în oraș.

Și măcar Aislyn nu e violată, în clipa aia, de un bărbat în care tatăl ei se vede pe sine însuși. Din acest motiv, plus fiindcă l-a auzit râzând de victimele violurilor, nu-i va spune tatălui ei ce a făcut Conall. De aceea, dacă o să verifice înregistrările camerelor de supraveghere, tatăl ei n-o să vadă decât o siluetă

[90] Pușcă folosită de obicei de mafia italiană, cu țeavă scurtă și fără pat (n.tr.).

neclară – nu a ei – stând lângă piscină, apoi luptându-se cu Conall și fugind după ce-l azvârle cu totul prin gard. Răul vine de altundeva, asta e convingerea lui Matthew Houlihan. Răul e reprezentat de alți oameni. O să-i lase iluzia asta, mai ales fiindcă-i invidiază talentul de a-și găsi alinare în imagini simple, în alb și negru, ale lumii. Abilitatea ei de a face același lucru se erodează cu mare rapiditate.

Se oprește la colțul străzii, cu capul în jos, cu pumnii încleștați și cu umerii încordați. Inspiră străduindu-se să se controleze, străduindu-se să nu plângă. E destul de târziu pentru ca strada care șerpuiește prin zonă să fie tăcută. A trecut o mașină cu câteva clipe mai înainte și mai vine una, aflată cam la un kilometru și jumătate distanță de prima. Acolo, în liniștea liminară, Aislyn poate fi speriată, furioasă și posomorâtă din cauza forțelor care au conspirat ca să facă din ea ceea ce este. Își poate dori ceva mai bun. Poate…

Mașina care se îndrepta spre ea cu un minut și ceva înainte a ajuns în raza ei vizuală. Merge încet și, pe măsură ce se apropie, încetinește și mai mult. În cele din urmă, se oprește chiar în fața ei și șoferul se apleacă și coboară geamul de la portiera pasagerului. Aislyn se încordează, așteptându-se să fie insultată sau acostată.

Bărbatul dinăuntru este extraordinar de uscățiv și brunet. Și nu e alb, ci altceva. Strânge între buze o țigară, fixând-o pe Aislyn câteva secunde cu privirea.

— Staten Island? o întreabă.

Ea tresare, îndreptându-și spatele și, pentru o clipă, lumea se schimbă. Blocuri-turn se rotesc, autobuze scrâșnesc din frâne printre ele, docuri și cheiuri se adună într-o configurație defensivă. În față i se conturează un orizont strălucind de lumina neoanelor, atât de mare și de presărat cu clădiri, încât o aruncă în întuneric. Apoi e iarăși doar bărbatul zvelt și brunet, care o privește insistent cu ochi mijiți, cinici, cunoscători.

— Urcă, îi spune omul cu desăvârșire necunoscut.

Aislyn se îndreaptă spre mașină fără să stea pe gânduri nici măcar o secundă.

Însă, pană să întindă mâna spre portieră, ceva se agită la picioarele ei și mai multe realități se amestecă în jurul ei, ca un pachet de cărți de joc, apoi din pavajul dintre ea și mașină țâșnesc brusc, arcuindu-se, o grămadă de tulpini albe, cu frunze

palmate.

Aislyn face ochii mari și se oprește, iar bărbatul înjură, introduce schimbătorul de viteze în marșarier și încearcă să se ferească de ele. Continuând să crească, tulpinile frunzoase ajung repede s-o depășească în înălțime pe Aislyn. Pe urmă se îndepărtează de ea, înclinându-se către mașina pe care o saltă repede, atât cât au nevoie ca s-o împresoare și s-o înfășoare. Se aud plesnete și șuierături când o lovesc și îi pârlesc șasiul.

Când Aislyn se împleticește, dând înapoi din fața masei de frunze, Femeia în Alb o prinde din spate, strângând-o cu mâinile de umeri și aplecându-se s-o privească în față.

— Uf! Era cât pe ce să te-nhațe! Ești teafără?

— Ce? Nu! Dă-mi drumu'!

Aislyn se scutură din reflex, desprinzându-se de ea. De unde naiba a apărut?

În aceeași clipă, din imensa încâlceală de frunze albe palmate se aude un nonsunet straniu – o vibrație, dar pe un ton nedetectabil pentru urechile lui Aislyn. Își croiește drum printr-o parte a hățișului de frunze, dizolvându-le, și mașina înaintează balansându-se, în scrâșnet de cauciucuri. Scăpată de sub control, patinează pe iarba pantei din afara drumului, apoi se oprește, cu stopurile aprinzându-i-se orbitoare.

Aislyn abia dacă observă, fiindcă, în graba ei de a se îndepărta atât de frunzele rămase, cât și de Femeia în Alb, e cât pe ce să cadă, împiedicându-se în papucii pufoși. Femeia arată cu totul altfel decât ultima oară când a văzut-o, cu două zile în urmă, în stația feribotului. De data asta poartă un costum de trening, datorită căruia își dă seama ușor că acum e mai plinuță și mai scundă, iar părul alb, brăzdat ici și colo de câteva șuvițe de un castaniu-roșcat decolorat, tuns bob, îi ajunge acum până la umeri. Fața ei e…

Nu e aceeași femeie, descoperă Aislyn, atât de șocată încât o trec fiori. E cu totul altcineva. Și totuși… e, în același timp, Femeia în Alb. Toate instinctele lui Aislyn o identifică drept cea de mai înainte. Aceeași energie frenetică. Aceiași ochi strălucitori, prea serioși, când ridică mâinile, ca și cum ar vrea să potolească un animal jucăuș.

(Mintea lui Aislyn încearcă să găsească un nume, dar tresare înainte de a reuși să-și amintească toate cele trei silabe. Sau sunt doar două? Trei, dar poate neclare. Începe cu R. Rosie. O

să-i spună Rosie.)

N-are importanță.

— Nu te-apropia de mine! se răstește Aislyn.

Tremură. Cu ochii minții, vede delicata frunză albă crescută din ceafa lui Conall. Odată s-a gândit că frunzele alea albe sunt frumoase, dar Femeia în Alb i-a spus că prin ele poate vedea ce se-ntâmplă. Asta înseamnă că a văzut ce a încercat Conall să facă – și nu l-a oprit. Gândul o înfurie.

— Credeam că-mi ești prietenă! Ai spus c-o să m-ajuți!

Femeia se încruntă, părând sincer rănită și nedumerită.

— Asta-ncerc să fac! Tipul ăsta e un alt oraș și îl urăsc, ți-a făcut vreun r…

— Tipul *tău*!

Aislyn se simte atât de proastă! Oare Femeia s-a uitat în timp ce Conall se agăța de ea și o invita să-i sugă penisul de nazist? N-a făcut nimic ca s-o ajute fiindcă n-a fost vorba nici de orașe, nici de districte, nici de alte chestii bizare care au preluat controlul asupra vieții ei?

— În casa mea! În propria mea casă!

Asta e, cumva, o insultă în plus.

Între timp, bărbatul cafeniu a coborât din mașină și se îndreaptă spre ele. Mai înalt decât i s-a părut la început, poartă un costum de culoare închisă, cu haina descheiată și fără cravată, cu țigara ca un semn roșu de avertizare între buze și cu o carte de vizită pe care o ține între degete ca pe un briceag. Radiază o amenințare stilată și… cu un fior rece profund, Aislyn își dă seama că el nu e ca ea. Nu e o parte a New Yorkului. Oricare ar fi fost vraja pe care a țesut-o înainte, făcând-o să vrea să plece cu el, a dispărut. Acum nu se mai poate gândi decât că e mai mare și mai puternic decât ea, că e bărbat și că e *străin.*

Se îndepărtează și de el. Bărbatul ajunge pe asfalt și se oprește de cealaltă parte a grămezii de frunze pâlpâitoare. Toate se răsucesc simultan către el, iar el trage din țigară și suflă fumul spre ele fără să le privească. Din câte vede Aislyn, nu e nimic altceva decât fum de țigară, dar frunzele albe reacționează de parcă le-ar fi atacat cu o armă chimică. Se îndepărtează brusc de el, țipând ascuțit și tremurând și, în câteva secunde, toate cele rămase se pleoștesc, uscate, și pălesc rapid, trecând de la transluciditate la absență.

În mijlocul noi tăcerii, cei trei se uită unul la altul într-un

triunghi al încordării.

Femeia îl fixează pe bărbatul cafeniu cu ochi mari și furioși. Ține capul înclinat și Aislyn observă uluită că poziția ei e defensivă, că pare aproape speriată.

— Sunt din ce în ce mai sătulă de tine, São Paulo.

— Avem o înțelegere, pentru câteva mii de ani, spune bărbatul, care nu e bărbat.

Aislyn n-a auzit niciodată de un oraș numit São Paulo. O fi din Africa sau din India? Așa s-ar părea, după cât de exotic sună. Și Femeia pronunță *São* într-un mod straniu. E ceva rotund și gutural, asemănător cu englezescul „song". Bărbatul vorbește cu un accent în care se regăsește aceeași muzicalitate nazală.

— Odată ce un oraș s-a născut, atacurile tale încetează. Până acum a fost întotdeauna așa.

Femeia râde scurt.

— Te rog. N-a existat nicio înțelegere, niciodată. Nu e cu putință, pentru că semenii tăi *nu înțeleg nimic.*

La asta, São se încruntă, apoi își lasă capul pe un umăr.

— Pune-mă pe mine la încercare, îi sugerează. Până acum n-ai făcut-o niciodată. N-ai încercat decât să ne ucizi. Bineînțeles că am ripostat! Dar, dacă poți vorbi, dacă ești o... o persoană, atunci poți să ne explici ce vrei. Poate nu e nevoie să ne luptăm.

Fața Femeii în Alb a devenit un studiu al neîncrederii.

— Ce vreau?

Ochii i se îngustează când râde.

— Oh, uneori vă urăsc pe voi, oamenii. Luați câte unul, în parte, sunteți buni. Mai mult decât atât – unii sunt superbi, atât de amuzanți și de ciudați! Dar există un lucru pe care-l faceți întotdeauna și pentru care vă disprețuiesc. Chiar trebuia să m-auzi vorbind ca să știi că sunt o persoană, São Paulo? Oamenii trebuie *să protesteze* împotriva unui atac înainte de a vă opri?

Bărbatul înțepenește, așa cum înțepenește și Aislyn, la auzul cuvântului *atac.* Dar, da, acolo, pe fața lui, alături de nedumerire și furie, mai e ceva: vinovăție. Pentru ceva pe care s-a simțit îndreptățit să-l facă – poate să i-l facă Femeii în Alb sau poate altei femei. Și, dintr-odată, indiferent dacă Femeia a fost sau nu complice la ceea ce a făcut Conall, Aislyn descoperă că-l urăște pe acest São Paulo. Pur și simplu îi urăște pe toți bărbații care se simt îndreptăți să se servească după bunul plac cu lucruri de care n-ar trebui să se-atingă.

Prin urmare, se uită urât la el.

— Ce vrei?

São Paulo își ia privirea de la Femeia în Alb ca să se concentreze asupra lui Aislyn, sincer surprins de tonul ei. Sau poate nu se aștepta din partea cuiva ca ea să îndrăznească să i se adreseze. Poate e musulman sau vreun alt soi de barbar păgân, care urăște femeile.

— Am venit în căutarea ta, răspunde.

Glasul îi e lipsit de inflexiuni, dar Aislyn își poate da seama că întrebarea ei l-a nedumerit.

— A ta și a celorlalți. Orașul are nevoie de ajutorul vostru ca s-ajungă la maturitatea deplină.

— Ei bine, eu n-am nevoie de ajutorul tău, se răstește ea. Așa că acum poți să pleci.

Bărbatul se holbează la ea, apoi se uită la Femeia în Alb, mijind ochii, bănuitor. Ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă ea a *făcut-o* pe Aislyn să spună ce-a spus. Ca și cum n-ar crede-o pe Aislyn în stare să vorbească din proprie inițiativă.

Odată ajunsă în acest punct, Aislyn se simte pur și simplu sătulă până-n gât.

— N-ai ce căuta aici, mârâie.

Pumnii ei sunt strânși, încordați.

— Nici în orașul ăsta, nici pe insula mea. N-am nevoie de tine. Nu te vreau aici!

Și, fiindcă, după ce l-a azvârlit pe Conall prin gard, e încă în plină comuniune cu districtul ei, încă vibrează de energie și de mânie și cei treizeci de ani de furie reprimată și-au găsit în sfârșit o cale de scurgere, îl respinge pe São Paulo cu aceeași înverșunare cu care l-a respins pe Conall.

N-ar trebui să reușească. I-a văzut celălalt sine, care e categoric masiv – mai mare decât întregul New York. Încă și mai important, e deplin și puternic într-un mod în care New Yorkul nu este. Și totuși… Ea e Staten Island. Stă pe teritoriul ei natal, unde el e un intrus, aflat departe de blocurile-turn învăluite de smog din orașul lui de baștină. Așa că valul de forță de care s-a folosit împotriva lui Conall se năpustește iarăși. O lovește pe Femeia în Alb, care țipă, ridică brațele și dispare brusc, la fel de repede cum a apărut. În urma ei rămâne o femeie de vârstă mijlocie, scundă și îndesată, cu tenul bronzat artificial și părul vopsit cu Clairol într-un roșu-închis; strânge din ochi și pare

nedumerită înainte de a se întoarce cu spatele ca să-și continue drumul către o zonă învecinată, ignorând întreaga scenă.

Dar asta nu e decât o daună colaterală, fiindcă nu Femeia în Alb a fost ținta lui Aislyn. Valul *n-ai ce căuta aici* îl lovește pe São Paulo în și din plin, iar efectul e mult mai grav decât ceea ce i s-a întâmplat lui Conall – căci, la urma urmelor, Conall nu e decât un simplu om. São Paulo e izbit ca de un invizibil aruncător de flăcări și Aislyn îl vede încasând lovitura simultan în două moduri. Într-un plan, își înalță mâinile ca și cum ar vrea să se apere de furia ei și ea observă că oasele antebrațelor i se rup chiar înainte de a fi ridicat în aer și azvârlit dincolo de mașina lui parcată.

În cealaltă realitate, Aislyn zărește de foarte sus imensa zonă metropolitană São Paulo zguduită de un cutremur. Clădirile mai vechi se prăbușesc, mai ales în câteva dintre favelele orașului. Flancul unei autostrăzi cu patru benzi care străbate metropola se crapă ca un os – dar, din fericire, nu se rupe pe de-a-ntregul, aruncând sute de vehicule în râul de alături, ca un ecou al ororilor de pe podul Williamsburg. Totuși e groaznic. Arterele de circulație sunt sufletul unui oraș. Timp de mai multe zile, cincisprezece milioane de cetățeni vor fi nevoiți să facă eforturi imense ca să meargă la lucru, ca să ajungă la spital, ca să rămână conectați în nenumăratele moduri necesare pentru sănătatea și viața tuturor.

În acest alt loc, Aislyn vede conturile neclare ale unor traverse și își dă seama că asupra ei vine ceva, deși înțelege că, din partea lui São Paulo, e vorba despre un gest reflex, nu despre răutate. Oamenii care cresc luptând învață să riposteze chiar și în timp ce sunt doborâți. Dată din reflex sau nu, lovitura o nimerește și, în celălalt loc, simte grebla șinelor din rețeaua de transport urban de-a lungul centrului ei, spintecând-o ca niște gheare. E *dureros,* o terifiantă arsură profundă, care pare să sfâșie ceva în interiorul ei – nu organe sau tendoane, nu tocmai, ci ceva de o importanță tot atât de vitală, dar de o mai mare importanță existențială. Poate sufletul ei. Icnește și se îndoaie de mijloc, cu mâinile încleștate de abdomen și clipind ca să scape de lacrimile de durere. Știe instinctiv că undeva, pe Staten Island, ceva a avut de suferit. Insula ei e chinuită de durere, ca și ea.

Dar Aislyn e încă în picioare, spre deosebire de São Paulo.

Ea a rezistat atât de multă vreme mulțumindu-se doar să supraviețuiască, încât endorfinele și exaltarea victoriei, ale senzației de putere care persistă fie și numai un minut, i se urcă direct la cap. În ciuda durerii care i-a cuprins mijlocul, începe să râdă și, pe durata unui moment năucitor, nu se poate opri. Însă apoi, treptat, inspiră o dată și încă o dată și se silește să se calmeze. Pare la fel de nebună ca Femeia în Alb. Se *simte* nebună. Dar îl poate simți și pe São Paulo undeva, acolo, rănit în întuneric, și Aislyn se forțează să se îndrepte, trăgând aer printre dinți ca să-și înfrângă durerea, apoi strigă la el.

— Nu te mai apropia de mine! Sau... sau o să fie mai rău.

Nu e cea mai dură amenințare de care e capabilă, însă el nu răspunde. Poate e inconștient sau îmbufnat. Nu contează. Ea a învins.

Pe urmă pleacă spre casă clătinându-se, cu coastele durând-o, cu pielea înroșită și cu gândurile săltându-i prin minte așa cum țopăie Rățoiul Daffy în culmea exaltării. Își găsește toată casa cu luminile aprinse, dar tatăl ei e în curtea din spate, îi ia o declarație lui Conall. Două mașini de poliție sosesc în timp ce ea e pe aleea din față, însă bărbații din ele nu par s-o remarce când coboară și se îndreaptă agale spre piscină. În casă, mama ei îi urmărește cu privirea din cadrul ușii din spate. Nimeni nu se gândește să vadă ce face Aislyn, o cred cu toții în camera ei, dormind în siguranță – și ea pur și simplu se duce acolo, urcând scările pe furiș.

Având fereastra întredeschisă ca să intre aer proaspăt, îl aude în depărtare pe tatăl ei, vorbindu-i lui Conall cu glas ridicat. După toate aparențele, crede că oaspetele lui s-a îmbătat și a aruncat chiar el șezlongul prin gard. Conall protestează la fel de zgomotos.

— Îți spun c-am fost atacat! De o namilă de negru!

Aislyn e întrucâtva curioasă să afle cum se va încheia cearta, deși știe că tatăl ei se va duce cât de curând să vadă ce-au înregistrat camerele de supraveghere și va vedea „namila de negru” a lui Conall, care e, de fapt, o femeie albă de cincizeci și cinci de kilograme, mascată de iluzia cu care a alimentat ea camerele. O parte din ea încă mai speră că dreptatea va învinge, că tatăl ei își va da seama ce monstru e Conall, însă cealaltă parte știe mai bine cum stau lucrurile. Tatăl ei nu greșește când susține că unicul mod de a-ți face dreptate e să ai

destulă putere ca să te aperi de invazii și să nu te lași capturat.

— Dacă orașul te cheamă, ascultă-l, murmură Aislyn, pentru sine; sunt cuvintele mamei sale.

Și São Paulo a fost un ecou al acestor cuvinte când i-a spus că orașul are nevoie de ea. Însă Aislyn se hotărăște acum să ignore chemarea. Districtul ei e cel care o apără – nu Manhattan sau Queens, Brooklyn sau Bronx. Staten Island. Tot ce-i trebuie în viață se află chiar acolo. Orașul poate să se ducă dracului.

Cu gândul ăsta în minte, se trântește în pat și adoarme, epuizată.

La câțiva kilometri distanță, într-un depou al metroului plin de gunoaie, ingineri de la MTA și polițiști se strâng și locul se umple de murmurul vocilor, căci pe toți îi nedumeresc cele patru șanțuri masive care au apărut, rupând șinele unicei linii de metrou de pe insulă. Când au fost descoperite de un conductor somnoros de metrou care ieșea din schimb, străluceau fierbinți și fumegau, de parcă n-ar fi fost săpate, ci tăiate în solul pietros cu un cuțit enorm, încins în foc sau poate cu un laser industrial de mare putere. Între timp s-au răcit suficient pentru ca investigatorii să pună scări și să coboare, încercând să-și dea seama ce soi de dispozitiv incendiar ar fi putut face o astfel de stricăciune. Toate șanțurile au, pe porțiunile cele mai adânci, între patru și jumătate și cinci metri și trec prin pământ, metal, beton, rocă și chiar și prin a treia șină electrificată. Ca și cum cineva ar fi sfâșiat pământul cu gheare imense, de dimensiunea unei traverse.

Reparația se poate face destul de simplu – umplerea golurilor cu armături și ciment, înlocuirea șinelor rupte –, dar va dura câteva zile. În tot acest timp, pentru cei mai săraci locuitori ai insulei va fi o problemă să ajungă la lucru, să-și viziteze părinții bolnavi, să-și ia copiii de la școală. Arterele de circulație sunt sufletul unui oraș.

Și uneori chiar și rănile superficiale supurează.

Aislyn doarme.

CAPITOLUL UNSPREZECE

DA, DESPRE LUCRUL CU ÎNTREAGA ECHIPĂ

Bronca le detestă instantaneu, detestă toate avatarurile celorlalte districte, care acum stau în biroul ei, pe scaun sau în picioare.
Brooklyn o calcă pe nervi cel mai tare. Oh, o recunoaște imediat – MC Free, una dintre primele femei care au cântat rap pe vremuri, care s-au simțit pe deplin libere să se certe cu orice altă femeie care activa în același domeniu și să debiteze același gen de aiureli homofobe ca bărbații, având în același timp tupeul să se numească feministe. Intuiește că a intrat în politică. Mai intuiește și că o să strâmbe din nas la vederea dezordinii din biroul ei, refuzând să se așeze pe un scaun liber fiindcă are pete de vopsea în ulei uscată.

Însă nici Manhattan nu e mai bun, cu zâmbetul lui prietenos, care dezgolește prea mulți dinți. La început, Bronca are impresia că ar putea fi unul de-al ei; ceva din trăsăturile lui pare familiar, deși este atât de multirasial în mod evident, încât poate trece drept orice. Pe urmă se surprinde aplecându-se spre el, ascultându-l cu mai multă atenție decât pe ceilalți când vorbește și înțelege abia mai târziu cum stau lucrurile. Poate că tot așa zâmbeau și olandezii când le-au dat flecuștețe indienilor canarsee – un trib lenape – și au pretins numai pentru ei ceea ce alții stăpâniseră în comun vreme de milenii. Probabil oamenii din orice etnie îl cred pe Manhattan unul de-al lor, cel puțin parțial. E o mică magie subtilă și manipulatoare și Broncăi îi displace al dracului de mult imediat ce o descoperă.

Queens e probabil singura pe care n-ar trebui s-o deteste, fiindcă e doar o fată prea copleșită de tot ce se petrece ca să se numere printre instigatorii și agitatorii din povestea asta, însă Bronca descoperă că n-are încredere în autenticitatea inocenței ei. Doar e *Queens.* Queens nu poate fi atât de toantă. Însă, firește, Bronca însăși e Bronx, iar Bronx nu are încredere decât în Bronx, așa că poate aversiunea ei față de toți ceilalți e ceva tot atât de inexorabil ca farmecul lui Manhattan. Dacă e așa, se

poartă ca atare, fiindcă a avut câteva zile grele și nu se simte în stare să încerce să devină mai bună.

— N-am nevoie de voi, spune.

O repetă pentru a treia oară, dar ei nu o ascultă. E pe punctul să-i dea afară.

— Am aruncat-o cât colo pe nemernica aia albă când mi-a atacat districtul. Am făcut-o de una singură. Atunci am avut nevoie de voi și n-ați fost aici niciunul, așa că m-am descurcat pe cont propriu, iar acum nu-mi sunteți necesari.

Cei trei se uită unul la altul. Brooklyn oftează și îi întoarce spatele, fie pentru că renunță, fie pentru că nu-i pasă, așa că Manhattan e cel care mai face o încercare. E fermecător, Bronca nu poate să nu recunoască asta. Îi dă clasă lui Raul. Probabil că Yijing o să-i facă avansuri nerușinate când o să iasă din birou.

— Nu cred că am înțeles obiecția ta, spune el.

Își zice „Manny”. E o aberație. El e o aberație. Asta e obiecția ei. Dar el are destul tupeu ca să pretindă că i-a rănit sentimentele.

— Știm cu toții ce suntem. Știu că și tu o simți. De ce-ai prefera să aperi un singur district când, colaborând cu noi, poți apăra tot orașul?

— Fiindcă-mi port bătăliile singură, se răstește ea. Am făcut-o întotdeauna. Și fiindcă, atunci când „colaborez” cu cineva, prefer să fie vorba despre oameni care s-ar arunca în foc pentru mine. Tu ai face-o?

Bineînțeles că el se încruntă.

— Poate. Mai întâi ar trebui s-ajung să te cunosc.

Măcar e sincer.

— Bine, atunci. Eu nu vreau să te cunosc.

— Focul prin care trebuie să răzbatem e aici acum, soră, spune Brooklyn.

Dar vorbește cu spatele la Bronca, uitându-se prin geamul interior al biroului la expoziția din sala alăturată. O atitudine al naibii de lipsită de respect și Bronca bănuiește că Brooklyn nici măcar n-o face înadins. E nesimțită din fire.

— Ușa dogorește, s-a declanșat alarma de incendiu, oprește-te, aruncă-te la podea, rostogolește-te.

— Nu sunt sora ta. Și nu te purta ca și cum te-ai pișa pe mine ca să stingi focul.

Sărmana Queens – s-a prezentat spunând alt nume, dar

Bronca nu și-l amintește și oricum tot Queens e – pare pur și simplu derutată.

— Vă cunoașteți? întreabă ea. Am senzația că aici există o animozitate.

— Întotdeauna a existat animozitate între Bronx și restul orașului, răspunde Brooklyn.

Oricum, nemernicia Broncăi i-a captat în sfârșit întreaga atenție; s-a întors spre ea, cu brațele încrucișate la piept și cu o privire care spune: *Oh, carevasăzică așa.* A sosit deci momentul pentru scosul cerceilor. Bronca își adună toate puterile.

— Aici, în districtul ăsta, sunt multe lucruri bune. O mulțime de oameni cumsecade. Dar nu reușesc niciodată să-și unească suficient forțele ca să folosească așa cum trebuie ceea ce au, prin urmare, când restul lumii o face, Bronxul are o criză de furie copilărească și pretinde că e vorba despre lipsă de respect. Dar nu e nici măcar atât, *soro,* vezi?

Brooklyn schițează un zâmbet.

— Lipsa de respect ar arăta că ne pasă.

Bronca se proptește cu palmele de birou și sare în picioare.

— Cred că știți pe unde să ieșiți dracului din biroul meu.

Brooklyn pufnește și e la jumătatea drumului către ușă până să apuce Bronca să inspire din nou. Manhattan se uită după ea, apoi își ridică și își depărtează mâinile, pregătindu-se să insiste pe lângă Bronca:

— Niciunul dintre noi n-o să poată supraviețui singur…

Ea țipă.

— Ieșiți. *Afară*!

Cei trei ies. Se uită la ea ca la o nebună, dar pleacă.

Bronca se așază. Tremură. Nu știe ce simte. A mâncat o jumătate de gogoașă. A dormit două ore în una dintre cele mai rele perioade de trei zile din viața ei, un răstimp în care a înfruntat moartea de cel puțin două ori. (Poate de trei. Se gândește că, dacă ar fi avut mai puțină putere în momentul când a deschis cu piciorul ușa cabinei de toaletă… De cel puțin două ori.) Poate că e irațională. De fapt, e foarte sigură că e irațională. Dar, fir-ar dracu' al dracului, o călcau pe nervi.

Stă acolo, clocotind de furie și uitându-se la jumătatea de gogoașă rămasă, când ușa se deschide. Trage aer în piept, pregătindu-se să țipe iarăși, dar e Veneza. Veneza n-o deranjează. Așa că Bronca se mai domolește, spumegă în tăcere

în timp ce Veneza vine să se așeze pe scaunul pe care-a stat Manhattan, sau oricum îi place lui să-și zică. Se așază și se mulțumește să se uite la Bronca, cu fața lipsită de orice expresie.

E de-ajuns. Bronca se prăbușește sub mustrarea ei blândă, fără cuvinte, își lasă capul pe birou, cu fruntea sprijinită pe mâini.

— Nu pot să fac față, spune.

E mai mult un suspin decât o declarație.

— Sunt prea al naibii de bătrână pentru așa ceva. Mi-e frică și nu mă pot duce acasă și *nu mai sunt eu însămi.* Nu pot. Pur și simplu nu pot.

Veneza inspiră adânc și expiră printre buzele țuguiate.

— Dddda, mi-am imaginat că te bombardează cu prea multe deodată.

Tace câteva secunde. A știut întotdeauna când are Bronca nevoie de liniște.

— Vrei să le spun să se întoarcă mai târziu?

— Spune-le să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar, știind că asta n-o să meargă, Bronca trage aer în piept și o lasă pe Veneza să afle că nu e complet nebună.

— Spune-le să-mi dea o oră.

— Am înțeles.

Dar Veneza nu se clintește din loc, așa că Bronca e sigură că mai are ceva de spus. Și, după câteva clipe, când Bronca începe în sfârșit să se calmeze, femeia mai tânără adaugă:

— Știi… înainte de a te cunoaște pe tine, uram New Yorkul. Tu ești cea care m-a-nvățat cum să-l iubesc.

— Pupă-mă-n fund, răspunde Bronca, cu fața lipită de birou.

E îmbufnată și o știe. Și se scaldă pe îndelete în propria supărare.

— Urăsc orașul ăsta.

Veneza râde.

— Da, bine, voi, newyorkezii – toți, în afară de nou-veniți – spuneți mereu asta. E murdar și sunt prea multe mașini, nimic nu e întreținut așa cum trebuie, e prea cald vara și prea frig iarna și, în cea mai mare parte a timpului, pute ca un fund nespălat. Dar ai remarcat vreodată că niciunul dintre voi *nu pleacă* dracului? Da, din când în când, cuiva i se îmbolnăvește mama bătrână în New Mexico, sau cam așa ceva, și se duce să

stea cu ea ori are copii și-și dorește o curte adevărată pentru ei, așa că se mută în Buffalo. Dar cei mai mulți dintre voi rămân aici, urând orașul ăsta, detestând totul și învinuind pentru asta pe toată lumea.

— Tehnica ta de redare a bunei dispoziții trebuie perfecționată.

Veneza chicotește.

— Însă apoi cunoști pe cineva minunat la o petrecere din vecini sau ieși să-ți cumperi pierogi vietnameze ori alte chestii bizare pe care nu le poți găsi decât în orașul ăsta idiot, te duci departe-departe-departe de Broadway, să vezi un festival neconvențional pe care nu l-a mai văzut nimeni, sau ai în metrou o întâlnire întâmplătoare care devine ceva atât de special și de minunat încât trebuie să le-o povestești într-o zi nepoților tăi. Și iubești din nou orașul. Iubirea *strălucește* în jurul tău. Ca o aură.

Veneza clatină din cap și zâmbește pentru sine, cu o ușoară nostalgie.

— Merg cu metroul acasă în fiecare zi și uneori mă uit în jur și văd oamenii *strălucind.* Plini de frumusețea acestui oraș.

Încruntându-se, Bronca își saltă capul, să se uite la ea. Veneza privește prin geamul de sticlă mată care domină o latură a biroului. De fapt, nu poți vedea nimic prin el – doar siluetele neclare ale oamenilor în trecere pe trotuar și, din când în când, un autobuz. Și totuși e o mică parte din oraș, în mișcare, strălucitor colorată și vie. Culorile și lumina pătrund prin sticlă și dansează pe fața Venezei, făcând-o pe moment să pară eterică. Nu pentru prima oară, Bronca își dorește să fi avut o fată. Veneza e uimitoare, e tot ce și-ar fi putut dori la un copil. Dar se mulțumește să aibă în schimb o prietenă uimitoare.

Cu un zâmbet lenevos și obosit, Bronca oftează.

— Da. OK. O oră. *Fără întreruperi.*

Pe urmă o să le ceară iertare celorlalte părți ale ei însăși, o să-și înghită mândria și o să li se alăture, așa cum știe că trebuie. Totuși cei trei nu-i sunt pe plac și poate că nu-i vor fi niciodată. Dar are nevoie de ei ca să salveze orașul iubit de Veneza. Un motiv suficient ca să suporte tot rahatul.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Veneza zâmbește larg și pleacă să le spună celorlalți.

∞

Bronca e uimită de precaritatea cunoștințelor celorlalți. Ei i-a fost dat să cunoască întreaga poveste, dar crezuse că li s-a dezvăluit și lor *câte ceva.* Asta îi mai domolește puțin furia; dacă ei au fost literalmente nevoiți să deducă absolut totul, inclusiv cum să se găsească unii pe alții, poate că trebuie să-i judece cu mai puțină severitate. Se mai dovedește și că au avut de gând s-o caute în ziua precedentă, zi pe care au pierdut-o fiindcă Brooklyn aproape că s-a mistuit pe sine însăși izolându-și întregul district. Bronca rezistă impulsului de a țipa la ei pentru asta, pentru că nu trebuie să *facă* așa ceva. Au nevoie unii de alții, trebuie să lucreze împreună, să amplifice puterea, să reducă împotrivirea și să înfăptuiască și altele, pentru care nu există cuvinte. Au nevoie de avatarul principal ca să concentreze totul. Dar nu poate să țipe la ei, nici măcar la Brooklyn, fiindcă n-au *știut.* Și asta e într-adevăr vina ei.

Așa că e timpul să le explice câteva lucruri.

În timp ce Yijing și Jess se ocupă de problemele Centrului, Bronca discută cu avatarurile celorlalte districte în sala de recreere a personalului. E de față și Veneza, în primul rând ca s-o țină pe Bronca în limitele bunei-cuviințe, glumește ea, dar nu e cu adevărat o glumă și Bronca îi e recunoscătoare pentru prezență. (Preț de câteva clipe, ceilalți o măsoară pe Veneza cu priviri confuze, apoi ea le oferă popcorn la microunde din punga pe care-a cumpărat-o.

— Ooh, porumb la ceaun, exclamă Queens și, cu asta, Veneza e acceptată.)

De fapt, au trecut mai multe ore, nu doar una, fiindcă Bronca a fost nevoită să-și folosească o parte a timpului pentru interviurile solicitate de două echipe de la emisiunile de știri, care au apărut neanunțate, pentru reportaje despre vandalism și arestări. Firește, după ce au remarcat prezența unei membre a consiliului municipal în clădire, au solicitat comentarii și de la Brooklyn Thomason. Ea a ținut un discurs improvizat foarte bun, răspunzând la întrebarea cum ajută un membru al consiliului din alt district o instituție din Bronx:

— Un atac asupra Bronxului este un atac asupra întregului New York.

Ceea ce are meritul de a fi adevărat.

Acum stau cu toții la masă, în jurul comenzii livrate de un local vietnamez. Odată ce s-a săturat cu mâncare adevărată,

Bronca se simte mai puțin înclinată să fie grosolană, așa că se înțeleg cu toții mai bine. Brooklyn chiar și-a cerut scuze pentru purtarea de mai înainte și s-a dovedit că, odată ce le-a fost clar că nu pot ajunge la Centru mai devreme, cei trei au încercat să discute cu Bronca la telefon. (Inutil. Mesageria vocală era plină de mesaje jignitoare și nimeni nu s-a ostenit s-o asculte.) Acum sunt cu toții prieteni. Ceea ce e bine, fiindcă Bronca trebuie să le spună niște lucruri.

— OK, începe ea. Trebuie s-o găsim pe Staten Island. Fiind toți patru laolaltă, ar trebui să ne vină destul de ușor; deja o chemăm, dar împreună putem să restrângem zona căutărilor și să-i dăm de urmă, dacă nu ne găsește ea mai întâi. Dar, chiar și în timp ce o căutăm, trebuie să ne concentrăm în primul rând asupra găsirii avatarului principal.

Se holbează cu toții la ea de parcă ar vorbi în munsee. (Pentru verificare, Bronca se uită la Veneza, fiindcă uneori, când e obosită, trece de la o limbă la alta; în tinerețe, și-a petrecut câțiva ani străduindu-se s-o învețe pe a indienilor, care acum îi revine în minte în momente stranii. Veneza clatină din cap. Nu, atunci înseamnă doar nu s-a putut face înțeleasă în engleză.)

— Deci chiar *există* un al șaselea, spune Brooklyn într-un târziu și îi aruncă lui Manhattan o privire pe care Bronca n-o poate descifra.

Doamne Sfinte!

— Păi, da, există un al șaselea. Nu știați?

Acum atât Queens, cât și Brooklyn se uită la Manhattan. El se strâmbă puțin, apoi inspiră adânc.

— Noi... bănuiam. Dar singura noastră sursă de informații a fost femeia aia.

Nu e nevoie s-o descrie; Bronca dă aprobator din cap. Știu cu toții cine e Femeia.

— Și... o viziune.

Bronca nu se aștepta s-audă așa ceva. Ridică din sprâncene.

— O viziune.

Are pielea destul de deschisă la culoare ca să se vadă că roșește, ceea ce e aproape adorabil. Pe urmă Queens își drege glasul și adaugă:

— Și eu am avut-o. Am avut-o toți. De-asta știm că n-a fost doar o... o halucinație.

— Dar n-am știut cum s-o interpretăm, continuă Manhattan.

Încă e stânjenit. Bronca începe să se întrebe ce s-o fi petrecut, cu exactitate, în viziunea lui.

— Niciunul dintre noi nu înțelege cu adevărat cum merge treaba asta sau ce ni s-a întâmplat, așa că, firește, la început am refuzat să acceptăm faptele.

— Nu văd de ce le-ați fi acceptat, murmură Veneza pentru sine, dar destul de tare ca s-o audă toată lumea. Rahaturi șerpuitoare ieșind din pereți…

Manhattan clatină din cap și își îndreaptă toată atenția către Bronca.

— Se pare că tu înțelegi mai multe decât noi, ceilalți. Cum?

Pentru câteva clipe, Bronca e tentată să le îndruge niște aiureli, pretinzând că e vorba de o legendă lenape. Dar e prea obosită pentru asta. Așa că spune:

— Toate orașele știu despre ce e vorba. E un fel de… n-am idee. Memorie ancestrală, sau cam așa ceva, vine de la celelalte orașe care au reușit până acum. Când devenim avataruri, căpătăm brusc toate aceste cunoștințe. În cazul nostru, fiindcă suntem șase – majoritatea orașelor au unul singur –, cunoștințele au intrat în capul meu. Dar trebuie să recunosc, mi-am închipuit că ați primit și voi măcar câteva fărâme.

— În capul meu sunt multe, spune Manhattan, aparent fără ironie. Dar nimic care să-mi spună de ce se transformă orașele în… noi.

Arată către toți cei din jurul mesei.

— Da, bine, răspunde Bronca. Sunt lucruri pe care le putem face cu toții, dar, mai presus de asta, fiecare dintre noi are talente aparte, pentru că fiecare district contribuie cu un alt gen de putere pentru a face din New York ceea ce este. Bronxul are cea mai bogată istorie.

Nenumărate generații de indieni lenape coboară pe firul timpului – schimbate, dar nu distruse de colonialism. Supraviețuitorii s-au mutat spre sud, în Jersey, și acolo au prosperat, dar Bronxul e pământul lor strămoșesc.

— Așa că eu am primit amintiri despre ceea ce s-a întâmplat înainte.

— Eu nu cred c-am primit vreun talent straniu, spune Queens și glasul îi sună trist.

Brooklyn cade pe gânduri. Pare obosită, își dă Bronca seama în sfârșit – și, când își amintește de ce e obosită, constatarea

schimbă într-o oarecare măsură modul în care o privește pe Brooklyn. Apărarea districtului ei a doborât-o pentru o zi întreagă și e norocoasă că n-a sleit-o de puteri pentru mai mult timp. Poate atitudinea ei nu e determinată de răceală și de aroganță, ci de extenuare și de un soi de furie clocotitoare – dar nu împotriva Broncăi, deși, după cum se vede, e mai mult decât dornică să sfâșie orice străin. Însă cu ea se mai întâmplă ceva, în afară de transformarea într-un oraș viu. Bronca lasă asta pe mai târziu.

— Nici eu nu sunt sigură că am dobândit vreun talent straniu, spune Brooklyn. Aud muzica orașului, dar poate doar fiindcă am fost cântăreață.

Manhattan are din nou o privire pierdută.

— Ce-i? îl îndeamnă Bronca să vorbească.

El trage adânc aer în piept.

— Tabloul de jos. Cel deteriorat de barbari, pe care-l numești autoportretul Necunoscutului. E... E viziunea pe care-am avut-o. Identică – din același unghi, în aceeași lumină. Nici eu n-am putut să-i văd fața.

Interesant.

— Atunci știi unde e? întreabă Bronca.

— Nu. Dacă aș ști, aș fi acolo.

Manhattan se foiește pe scaun și pe față i se citește pentru un moment iritarea, ca o pâlpâire, înainte de a se controla.

— E singur și femeia aia îl caută. Cineva trebuie să-l protejeze. *Eu* trebuie să-l apăr.

Clipește o dată, ezită și ceva din purtarea lui sugerează o bruscă surpriză.

— Eu *trebuie* să-l apăr.

— S-ar părea că pentru tine am aflat despre ce e vorba, spune Brooklyn, cu voce tărăgănată.

Queens, sufletul bun, se apleacă spre el și-i pune o mână pe umăr.

— O să-l găsim.

— Da.

Apoi privirea lui Manhattan se schimbă, soare în locul lunii, căldură în loc de gheață. Rapiditatea transformării îți taie răsuflarea și Bronca nu se tulbură ușor. Manhattan nici măcar nu se uită la ea, doar în podea, rostindu-și dorința.

— O să-l găsim.

Și Dumnezeu să aibă în pază pe oricine o să-i stea în cale. Însă Bronca dă din cap cu scepticism, ca să-l avertizeze că în privința asta nu-l poate ajuta.

— Nici eu nu știu unde e avatarul principal. Și s-ar putea să nu-l putem găsi fără Staten Island. Dar, ca să-i dăm de urmă, trebuie să devenim… ceea ce suntem în celălalt loc? Aici?

Îi e greu să explice, nu din cauza limbii engleze, ci din a cuvintelor inadecvate. Însă încuviințează cu toții în tăcere; OK, până aici e bine. Prinsă de subiect, Bronca se apleacă în față.

— Când o s-o facem, o să vedem întreaga complexitate a existenței noastre. O să apară în profunzime, un punct care o să ne-atragă; el o să fie acela. Apoi o să revenim în lumea asta și… *voilà*! O să-l cunoaștem și aici. Dacă totul funcționează.

Queens își mută privirea de la unul la altul.

— Stați puțin. Adică toate… chestiile astea pe care le tot am și le cred viziuni cu noi ca oameni și ca orașe enorme… înseamnă că văd un loc real? Am crezut că totul e…

Se strâmbă.

— De fapt, nu știu cum să-i spun. Reprezentări ale lumii? Ca o mandala.

— Nu știu nimic despre mandale, răspunde Bronca. Dar *este* o reprezentare a acestei lumi, dacă la asta te referi. Însă e, totodată, și o lume în sine – una reală, unde noțiuni ca poziție, distanță și dimensiune nu au același înțeles ca aici. Seamănă cu multe lucruri despre care am citit de-a lungul anilor. Timpul Visului[91] din mitologia aborigenilor australieni. Inconștientul colectiv al lui Jung. Căutarea viziunilor prin călătorii spirituale și ceremoniile de purificare, așa cum fac unii din poporul meu.

Queens trage aer în piept.

— Credeam că ești latino-americană. Ești *celălalt* tip de indian.

— Esența originală, iubito, spune Veneza, vânând boabele rămase în punga ei cu popcorn. Din partea asta a planetei, oricum.

Bronca își freacă părul scurt. Chiar are nevoie de somn. Și i se pare ciudat să spună povestea asta acum, vara. Poveștile sunt pentru iarnă, când animalele s-au dus la culcare; așa zicea mama ei întotdeauna. Dar poate că nu e atât o poveste, cât o

---

[91] O epocă în care pe pământ au trăit ființe supranaturale care au creat văi, munți, lacuri, râuri și insule. (n.tr.).

lecție.

— Iată cum stau lucrurile, începe ea. Toate sunt adevărate. Toate celelalte lumi în care cred ființele omenești, indiferent că-i vorba despre mituri comune sau călătorii spirituale ori doar despre imaginație, dacă e destul de vie, toate există. Imaginându-ți o lume, o creezi, dacă nu cumva e deja reală. Iată marele secret al existenței: e hipersensibilă la gânduri. Deciziile, dorințele, minciunile – sunt tot ce-ți trebuie ca să creezi un nou univers. Fiecare ființă omenească de pe planeta asta țese mii de când se naște până moare, deși ceva legat de modul de funcționare al minților noastre ne împiedică să ne dăm seama. Ne mișcăm fără încetare, clipă de clipă, prin multiple dimensiuni – credem că stăm locului, dar de fapt cădem dintr-un univers în următorul și apoi în următorul atât de repede, încât totul se contopește, ca… ca într-un desen animat. Numai că pe lângă noi nu trec doar imagini.

Se întrerupe să vadă dacă ei o urmăresc. Fac mai mult decât atât: se holbează la ea, complet fascinați. E oarecum înfiorător, dar Bronca cunoaște explicația: la un anumit nivel, pot percepe totul. Datorită a ceea ce au devenit, mintea le funcționează altfel. E mult mai ușor să explici ceva pe care oamenii îl înțeleg de la sine.

Așa că trece la nivelul următor, face același gest pe care l-a făcut pentru Veneza: pune o palmă peste alta, apoi le mișcă închipuind o treaptă. Strat peste strat peste strat.

— Ceea ce suntem noi transcende straturile dintre lumi. De fapt, când se naște un oraș – când renaștem ca orașe –, procesul nașterii e un fel de zdrobire la trecerea prin ele.

Își ține o palmă în continuare întinsă, apoi o îndreaptă pe cealaltă spre ea ca pe o săgeată, făcând-o să se curbeze în sus.

— Suntem mai multe lumi contopite, adică suntem făcuți din ele. Realitate și legende. Lumea asta, în care suntem doar oameni, și cealaltă, unde putem fi orașe întinse pe mulți kilometri, care se întâmplă să stea la numai doi pași distanță fiindcă acolo legile spațiului și ale fizicii nu se aplică în același mod.

Manhattan strânge din pleoape.

— Când am sosit eu, acolo erau distrugeri. Sisteme de iluminare stricate, crăpături în pământ. Ca după un cutremur. Și, imediat ce am devenit o parte din oraș, mi-am uitat numele.

— Ți-ai uitat…

OK, poate că Bronca trebuie să-i judece pe toți cu *mai puțină* asprime.

— Cum, ca o amnezie?

El dă aprobator din cap, încruntându-se, cu fălcile încleștate, apoi se uită la cele două femei cu care a venit.

— Poveștile noastre sunt similare. Cândva, alaltăieri dimineață, am avut cu toții un… moment. Când s-a schimbat orașul. Cred că eu am sosit aici imediat după aceea. Atunci *s-a petrecut* ceva; un soi de luptă. A cauzat distrugerile pe care le-am văzut și cred că pierderea memoriei e modul în care-am fost afectat în lumea asta. Apoi, nu după mult timp, chestia de pe FDR Drive…

Își duce o mână la coaste și se strâmbă de parcă l-ar durea.

— Dacă n-aș fi oprit-o, m-ar fi ucis. Asta e esența. Ceva rănește orașul, ne rănește pe noi. Ceva ne *ucide* și… și orașul moare?

— Mai degrabă explodează, spune Bronca.

Tac toți și o fixează cu privirea. Da, a presupus că asta o să le atragă atenția.

— Deci, spune ea, aplecându-se în față, această evoluție are loc în permanență. În toată lumea, oriunde există un oraș. E de-ajuns ca oamenii să ocupe un spațiu, să spună suficient de multe povești despre el, să dezvolte o cultură proprie, și toate straturile realității încep să se compacteze și să se metamorfozeze. În cele din urmă, când se apropie de acel… *moment* – Bronca dă din cap către Manhattan, care a găsit cuvântul –, orașul alege pe cineva care să-i fie… moașă. Apărător. O persoană care îl reprezintă și îl protejează, cum facem noi, dar respectiva persoană își primește misiunea înainte ca orașul să devină ceva nou. *Ajută* să se întâmple asta.

— Bietul om, murmură Veneza.

Manhattan se încruntă la ea.

— Dacă totul merge bine, continuă Bronca, orașul se întregește, devine un tot. Dușmanul nu se poate atinge de un oraș întreg, nu direct sau cel puțin nu fără un mare efort. Dar procesul nașterii poate merge rău. De exemplu, dacă Dușmanul îl prinde pe avatarul principal și îl sfâșie înainte ca orașul să se însuflețească, atunci orașul nu se mai naște; moare. Are o moarte *cumplită.* Nu știm numele tuturor orașelor care au pierit

astfel, dar cele ale căror nume le cunoaștem ne spun cu ce ne confruntăm. Pompei. Tenochtitlan[92]. Atlantida.

— Atlantida n-a existat în realitate, intervine Brooklyn, apoi, înainte ca Bronca să-i răspundă, trage scurt aer în piept. Sau... nu *mai* există în realitate. Vrei să spui că a fost cândva reală, dar avatarul ei a eșuat.

Bronca încuviințează din cap.

— Conform relatărilor lui Platon, Atlantida a fost înghițită de cutremure și de inundații. Însă adevăratul dezastru e faptul că Atlantida *a devenit doar o poveste.* A eșuat atât de catastrofal, încât întreaga specie omenească a trecut pe o ramificație de realități în care Atlantida n-a existat niciodată.

Se holbează toți la ea, apoi unii la alții.

— Iisuse Hristoase! murmură Veneza, părând să sintetizeze expresiile tuturor fețelor.

Bronca expiră prelung, cu grijă.

— Da. Dar, în privința asta, noi suntem buni; principalul nostru a reușit. Evident, New Yorkul a supraviețuit.

Acum încep să vorbească toți deodată.

— Atunci de ce doarme...? răbufnește Manhattan.

— Ei, se pare că totuși ceva n-a mers bine, declară Brooklyn.

Iar Queens clatină din cap și întreabă, iritată:

— Atunci, de ce are nevoie de noi?

Și Veneza îi aruncă Broncăi o privire sceptică.

— Ești sigură? Pentru că totul pare un rahat amestecat.

Sunt gălăgioși și nepoliticoși ca niște copii. Bronca îi întrerupe.

— Orașul a supraviețuit, spune, apoi așteaptă să tacă toți, ceea ce măcar nu durează prea mult. Însă a fost o bătălie grea. Iar principalul, care n-a înțeles că are nevoie de noi, s-a luptat singur.

Un tânăr curajos și puternic, Necunoscutul ei.

— A învins, dar și-a consumat toate forțele. A căzut în... ei, cred că-i putem spune comă. Nu se poate trezi, nu-i poate da orașului putere, așa cum ar trebui, până nu-l găsim. Și e *neapărat* necesar să-l găsim. Nu ni se cere să facem asta singuri.

Intenționat, pronunță apăsat ultima frază, uitându-se la Brooklyn, care, deși au lăsat-o să se odihnească o zi, încă arată o slăbiciune vizibilă. Deja încruntată, Brooklyn îi remarcă

[92] Capitala imperiului aztec. (n.tr.).

privirea, înțelege instantaneu și inspiră scurt. Apoi, surprinzător, se întoarce spre Manhattan.

— Cred că-ți datorez mai mult decât credeam. Nu e momentul potrivit pentru comă.

Manhattan încuviințează din cap, părând să se amuze.

— Dacă aș fi priceput mai repede ce se-ntâmplă, te-aș fi ajutat mai mult. Data viitoare, nu mai pleca la atac în pijama și de una singură.

Între timp, Queens a trecut de la iritare la agitație.

— Ecuațiile au sugerat evenimente simultane, nu pur condiționate. Pisica[93] e vie *și* moartă în cutie! Câte un univers pentru fiecare rezultat și probabil unul în care coexistă amândouă!

Se uită radioasă la toți ceilalți, probabil așteptându-se să-i împărtășească entuziasmul.

— Hm, corect, zice Manhattan.

Queens oftează cu aerul cuiva obișnuit să nu fie înțeles. Își scoate telefonul și începe să-i scrie cuiva un mesaj, cu buza de jos ușor răsfrântă.

Brooklyn se înnegurează la față. I se adresează Broncăi:

— Ai spus că un oraș se naște trecând prin alte universuri, străpungându-le.

Nu e proastă. Bronca dă din cap spre ea, în semn de respect, dacă nu de aprobare.

— Da.

— Bun, zice Brooklyn și își adună tot curajul. Și ce se întâmplă cu acele universuri prin care trece orașul nostru, *străpungându-le*?

Privirea lui Manhattan devine teribilă. Pe chipul lui Queens se perindă o întreagă gamă de expresii faciale – șoc, evaluare, început de groază, suferință. Își duce mâinile la gură.

— Mor, răspunde Bronca.

S-a hotărât să dea dovadă de compasiune în privința asta, dar să rămână neînduplecată. Niciunul dintre ei nu-și poate permite să devină sentimental.

— Străpungerea? E o rană mortală și universurile în cauză se pliază, încetându-și existența. De fiecare dată când se naște un oraș – nu, de fapt mai înainte. Procesul creării noastre, care ne însuflețește, înseamnă moartea a sute de mii de alte universuri

[93] Pisica lui Schrödinger. (n.tr.).

înrudite și a tuturor ființelor vii care le populează.

Brooklyn închide ochii o clipă.

— Oh, Doamne, murmură Queens. Oh, Doamne! Suntem cu toții criminali în masă.

— Totuși ce s-a făcut e bun făcut, comentează Manhattan.

Vocea îi e blândă, expresia feței, distantă și indescifrabilă.

— Începând din momentul în care am luat ființă.

Queens tresare și se holbează la el, cu gura căscată.

— Cum poți să spui așa ceva? Ce nu e în ordine cu tine? E vorba de… cât, trilioane de oameni? Nici măcar nu pot începe să calculez! Toți morți? Și noi i-am ucis?

Pare gata să izbucnească în plâns. Mâinile îi tremură.

— Fir-ar al dracului!

Bronca se așteaptă ca Manhattan să devină din nou distant. Deși se cunosc doar de câteva ore, a remarcat că o face cu ușurință. Însă el își ferește privirea câteva clipe, apoi inspiră adânc și se duce să îngenuncheze în fața lui Queens. Îi ia mâinile tremurătoare într-ale lui și se uită în ochii ei.

— Ai prefera să moară în schimb toate rudele și toți prietenii tăi? Poate găsim o cale de rezolvare, îi spune.

Toată lumea încremenește. Sună ca o amenințare, deși nu e decât o sugestie. Bronca nu știe sigur cum reușește Manhattan să facă o asemenea declarație suavă să sune atât de amenințător – poate fiindcă în privirea lui e compasiune, nu răceală. Răceala ar fi blamabilă, înfiorătoare. Compasiunea e mai rea, fiindcă n-o poți respinge considerând-o malefică.

Padmini stă și se holbează la el, încercând să se stăpânească. Treptat, tremurul îi dispare. Închide ochii și expiră prelung. Manhattan nu se mișcă, nu insistă. Nu e abordarea pe care ar fi ales-o Bronca, dar, pe de altă parte, probabil că abordarea aleasă de ea ar fi fost greșită. Queens are ceva care îi inspiră Broncăi sentimente asemănătoare cu cele inspirate de Veneza – ca și cum ar fi mai tânără decât în realitate, o fiică-surogat care trebuie protejată. Dar n-are nevoie de protecție. Padmini e Queens, un tărâm al refugiaților care au fugit de orori, al muncitorilor care trudesc pe rupte și al fiicelor care-și amanetează viața ca să asigure viitorul unei întregi familii. Ea știe totul despre hotărâri necruțătoare și sacrificii inevitabile, iar întrebarea lui Manhattan, așa brutală cum pare, ține cont de aceste cunoștințe.

În cele din urmă, exact cum se înnegurează cerul serii pe măsură ce se înstăpânește noaptea, Queens se schimbă, sub ochii Broncăi, pe măsură ce acceptă inevitabilul. Nu se gârbovește, dar are un aer trist când strânge din buze.

— Sigur că nu, îi răspunde lui Manhattan. Treaba asta mă calcă pe nervi, atâta tot.

Își retrage mâinile dintr-ale lui, dar dă din cap către el, capitulând cu eleganță.

— Lumea poate fi groaznică, dar nu suntem obligați să ne *placă* așa cum e.

Spre surprinderea Broncăi, Manhattan răspunde cu un zâmbet, și el tot cu un aer trist.

— Exact.

Se ridică, se duce la mica fereastră care dă spre galeria principală și se oprește acolo, cu spatele la ele.

Bronca oftează prelung, stânjenită. Și pentru ea a fost dureros când a aflat ce se petrece. Și totuși…

— Așa se întâmplă și în natură, spune. Multe ființe mor ca să poată trăi altele. Fiindcă noi suntem cei care se trezesc la viață, trebuie să le mulțumim acelor lumi pentru contribuția lor la supraviețuirea noastră – și suntem datori, atât față de ele, cât și față de oamenii din lumea noastră, să luptăm din toate puterile.

Queens și Veneza se holbează la ea. E o problemă generală a orășenilor, Bronca știe, pentru că și ea s-a născut și a crescut într-un oraș și a fost nevoită să primească această lecție într-o etapă mai târzie a vieții. Chris a luat-o odată cu el la vânătoare, nesocotindu-i obiecțiile vehemente. Și, cu toate că n-a tras ea cu arma care a luat viața căprioarei, Chris și celelalte femei indigene au pus-o să le-ajute la tăierea animalului. E important, i-au spus, să știe de unde îi vine mâncarea și să înțeleagă că nu doar una, ci mai *multe* morți îi fac posibilă supraviețuirea. Așa că e important să folosească fiecare parte a vânatului, într-o cât mai mare măsură, și să nu ia mai mult decât îi trebuie. Uciderea în astfel de împrejurări sau ca să supraviețuiești e demnă de respect. Să ucizi din orice alt motiv e monstruos.

Bronca observă că Manhattan înțelege asta. Ca și Brooklyn, care a văzut probabil multe mizerii la vremea ei. Și, bănuiește Bronca, înțelege și avatarul întregului oraș, în somnul lui liniștit. Pare să fie genul de lucru pe înțelesul New Yorkului.

Câteva clipe mai târziu, Manhattan inspiră adânc și se

întoarce spre ele.

— Care e următorul nostru pas? întreabă. De vreme ce tu pari să înțelegi cel mai bine cum funcționează asta.

— S-o găsim pe Staten Island.

— Există o problemă, spune Brooklyn și ridică telefonul. Mi-am pus oamenii să se ocupe de asta – pe cei care nu-ncearcă să afle cine mi-a furat casa – și pe rețelele sociale nu există absolut nicio ciudățenie care să ne-ajute s-o reperăm.

E rândul Broncăi să fie nedumerită.

— O ciudățenie care să ne-ajute s-o reperăm…?

Cei trei îi povestesc cum au procedat și Bronca încetează în sfârșit să mai fie furioasă fiindcă au găsit-o abia acum. Toată chestia e prea „lasă-mă să te las” după gusturile ei. Însă, în esență, metoda lor nu funcționează când e vorba de Staten Island – și ea se aștepta la asta. Staten Island rămâne Staten Island.

Discuția bate pasul pe loc o vreme, apoi Brooklyn oftează și se freacă la ochi.

— Uite ce e, acum suntem destui ca să mergem acolo, să închiriem mașini de la Zipcar și să cutreierăm insula folosindu-ne drept radar simțurile de oraș, sau ce-or fi ele, până când identifică avatarul. E singurul lucru la care mă pot gândi…

— Eu nu știu să conduc, obiectează Queens. Îmi pare rău.

Veneza se apleacă spre ea.

— Nici eu n-am putut să conduc până anul trecut. Solidaritate, scumpo.

— … poate că totuși ar trebui să ne concentrăm asupra găsirii avatarului principal, conchide Brooklyn. Se pare că, oricum, el e o țintă mai importantă. Măcar noi suntem cu toții… treji și ne putem apăra dacă ne găsesc chestiile alea albe sau Femeia în Alb. Cred că și Staten se poate apăra, de vreme ce insula n-a devenit un crater.

— E mai greu să lupți singur, spune Queens, părând neliniștită. Și mai înfricoșător, fiindcă nu știi ce se petrece de fapt.

— O s-o găsim imediat ce va fi posibil, spune Manhattan. Dar dacă-l putem găsi cumva pe principal…

Se întoarce spre Bronca, întrebător.

— Poate, răspunde ea. Cum spuneam, e posibil să nu meargă dacă nu suntem toți cinci. Dar putem face o încercare, dacă

vreți.

— Eu vreau, declară Manhattan.

Celelalte două femei nu sunt la fel de hotărâte, dar cel puțin par interesate.

— Eu ar trebui să plec? întreabă Veneza, încruntându-se la Bronca. Tot rahatul devine mai bizar când faceți… chestii bizare.

— Ar trebui să fii în siguranță, dar alegerea îți aparține, zice Bronca, apoi se adresează celorlalți. Acum procedați ca de obicei pentru a ajunge în celălalt loc. Meditați, rugați-vă, cântați, orice.

— Matematică, spune Queens și pare să se rușineze. În liceu, răspunsurile mele la testele de matematică erau întotdeauna sută la sută corecte. Copiii proști râdeau de mine din cauza asta. Îmi spuneau „regina matematicii”, de parcă eu aș fi văzut în asta o insultă. Sunt o *zeiță* a matematicii…

Roșește, dându-și seama că divaghează.

— Oricum, când… cooperez cu cealaltă parte a mea, rezolv probleme de matematică în gând.

— Orice te face fericită e bun, puștoaico, răspunde Bronca.

Brooklyn dă din cap, gânditoare, apoi amuțește. O clipă mai târziu, începe să murmure încet, pentru sine, sau poate subvocalizează, și dă din cap potrivit unui ritm interior, concentrându-se.

Numai Manhattan pare în încurcătură.

— Eu n-am făcut-o niciodată în mod controlat, spune. Pur și simplu mi se-ntâmplă ori de câte ori mă… simt newyorkez.

— Și când te gândești la *el,* spune Brooklyn, întrerupându-și improvizația, sau indiferent ce-o fi făcând.

Manhattan se dezmeticește.

— Uh, da!

Bronca îl privește și clatină din cap.

— Ei bine, ai spus că ești, presupun, bodyguardul lui. Dacă *el* e responsabilitatea ta, atunci știi ce ai de făcut.

— Da, OK, oftează Manhattan și își freacă ceafa. Dar n-am idee ce-nseamnă asta, adaugă mai încet.

Bronca ridică din umeri, apoi oferă soluția ei uzuală pentru interacțiuni stângace.

— Înseamnă să-l inviți la o cafea, după ce se trezește. Și apoi să speri, la fel ca oamenii obișnuiți, că totul o să meargă cum nu se poate mai bine.

El chicotește, relaxându-se de parcă, spunând lucrurilor pe nume, Bronca l-ar fi făcut în sfârșit să se simtă mai bine în privința întregii situații. Probabil că, judecând după cum arată, are parte de sex din belșug, dar nu știe cum se înfiripă o relație adevărată. Bronca deduce că personificarea Manhattanului e și un „spirit dublu”[94]. La gândul ăsta, pufnește scurt. Poate că, la urma urmelor, Stonewall n-a fost în zadar. În fine.

— S-o facem, spune ea.

Nu se află într-o stare sufletească potrivită pentru o călătorie spirituală, nu acolo, în locul ăla rece, prea puternic luminat de neon și mirosind cam prea tare a chimicale și a solvenți pentru curățare. Totuși se află în Bronx, cu toate cântecele poporului ei încă reverberând prin pământ. Nu e cu adevărat nevoie de o călătorie. Orașul ei e chiar acolo.

Simte schimbarea înainte de a deschide ochii, fiindcă totul a devenit dintr-odată vast. Se întinde în sus, pentru că extinderea ei se face în toate direcțiile, și în jos, în tunelurile și cavernele care îi sunt rădăcini. Când deschide ochii, lumea e stranie, cerul e scăldat în lumina apusului și ea se vede pe sine însăși: strălucitoare și întunecată, o alcătuire fantomatică de linii neclare și beton murdar, înălțat peste cărămidării. Ea e Bronxul. Iar în jur, unite și suprapuse într-un mod care, cumva, nici nu creează un paradox, nici nu provoacă durere, sunt rudele ei. Strălucitorul Manhattan, înalt și sclipind, dar cu cea mai adâncă beznă între zgârie-norii săi ca niște pumnale. Agitată și neuniformă, Queens, atotiubitoare când îi întâmpină cu brațele deschise pe toți, genială în îmbulzeala ei creatoare și hotărâtă să prindă rădăcini. Brooklyn e o alcătuire veche, trainică precum o familie, adânc înrădăcinată, creată din case de piatră roșiatică și săli de marmură și blocuri degradate, un ultim popas pentru adevăratele vlăstare ale New Yorkului, înainte de a fi silite să plece în pustietate sau, oroarea ororilor, pe Long Island.

Și, cu toții împreună, se întorc și se uită, în sfârșit, la sora lor pierdută: Staten Island. Prin comparație cu lumina lor, e întunecoasă, rarefiată ca o suburbie față de compactitatea lor, cu populație foarte puțin numeroasă dacă o raportezi la forfota

---

[94] Spiritul dublu sau „al treilea gen” se întâlnește într-o serie de culturi ale nativilor americani, ca referire la oameni meniți, prin naștere, să-și asume identitatea și rolul sexului opus; e o identitate sacră, un termen care nu e sinonim cu LGBT, dar include și această categorie. (n.tr.).

lor de milioane de oameni. Undeva, în mijlocul substanței ei, există *ferme* în toată puterea cuvântului. Și totuși e plină de săgeți în zbor, sub formă de feriboturi, și de fortificații defensive construite în case pentru câte două familii pe care le desparte un perete comun. Îi simt puterea și obrăznicia, strălucind mai tare decât cel mai puternic bec cu vapori de sodiu. E atât de diferită, de reticentă, dar, indiferent dacă vrea sau nu și dacă toți ceilalți vor sau nu să admită asta, ea înseamnă, în mod evident și cu adevărat, New York.

E totuși straniu. Cu toate că se află chiar acolo – și în locul ăsta nu există spațiu –, Staten Island e, cumva, foarte departe de ei! Și mai întunecată decât ar trebui să fie, cu blocurile-turn umbrite și cu străzile bizar de pâcloase, de parcă un soi de ceață s-ar fi așternut în dâre groase, mascând contururile. Bronca se întinde, dar n-o poate atinge. Încearcă și Manhattan și ajunge mai aproape, cu agitata lui lume a afacerilor cât pe ce să se-atingă în treacăt de transportul ei de navetiști, dar, în ultima clipă, ea se ferește speriată. *Foarte* ciudat.

Însă nu au pornit doar în căutarea ei. Ceilalți se foiesc, nerăbdători, așa că Bronca trece la cârmă și o rotește. Ea e călăuza. Și, ca să vadă unde e singularitatea din New York, trebuie să iasă din cealaltă lume. Trebuie să-și mute percepția cu un nivel mai sus, apoi cu încă unul și tot așa, până când devine posibil să vadă întregul univers. (Simte venerația lui Queens, pentru că ea e singura care înțelege la ce scală e ceea ce văd, dar Bronca se ferește de înverșunarea cu care se agață tânăra de numere. Sunt enorme. Conțin multitudini. Asta e tot ce fac pentru Bronca.) Apoi trec din nou mai sus.

Prin față li se perindă imensitatea spațiului și a timpului, așa cum o înțelege acum Bronca: nu e doar acolo, ci pretutindeni, nu doar un singur univers, ci o imensitate. E o masă ca un broccoli, acolo, în acel non-loc al percepției. Fiecare ramură e alcătuită din mii de universuri stivuite unele peste altele ca foițele de mică, formând coloane care se răsucesc șerpește și se ramifică la rândul lor, piese de domino așezate de cineva lipsit de orice simț al ordinii. *Există* o ordine (și Bronca aude o altă parte a ei, Queens, gândind cu glas tare: *Un arbore fractal*!), dar, în imensitatea și dinamismul său, în ferocitatea învolburării energetice a creației, e aproape prea copleșitoare ca s-o poți înțelege. O mie de ramuri (pe care le poate cuprinde Bronca în

câmpul său vizual) cresc și scuipă două mii de copii create prin scindare, care generează apoi patru mii de nepoți și…

Dar un *tuum* găunos se aude pe neașteptate, urmat de un clipocit, și unul dintre cele mai mari hățișuri de crengi se surpă în fața lor. Se întâmplă atât de repede! O scurtă strălucire albastră mișcătoare, apoi acel întreg mănunchi deformat e mistuit, până ce se vede tulpina de care a fost prins. Bronca îi simte pe ceilalți cutremurându-se de o mâhnire și de o groază care o cuprind și pe ea, deopotrivă. Oricât de frumos și de strălucitor ar arde acea înlănțuire – cel mai uimitor foc de artificii pe care l-a văzut vreodată –, știu cu toții ce înseamnă. Nenumărate universuri au murit – sau au devenit ceva ce n-a existat niciodată, aidoma ramificațiilor care trebuie să fi dat cândva naștere Atlantidei.

În Bronca le arată ceva care plutește în locul acelei ramuri, minuscul, dar strălucitor, neconectat cu alte universuri, dar revărsându-și lumina și ținând totul într-o poziție stabilă de unul singur. Un punct luminos singular.

Bronca îi răsucește și se văd din nou pe ei înșiși: *sunt tot o astfel de lumină.* Au fost martori la nașterea unui alt oraș asemeni lor, undeva, în multivers. Copacul e punctat de multe lumini de acel fel, presărate printre despicările și îndoiturile sale – mii de orașe lucind ca niște giuvaiere pe fundalul unui întuneric inform. În depărtare sunt locuri de unde luminile par să lipsească; poate pe trunchi nu sunt? Dar în coroana din apropiere? Orașe. Pretutindeni.

Și acum Bronca se folosește de puterea celorlalți patru ca să-i conducă înapoi și în *jos* și înăuntru, către punctul central al tuturor…

În fața lor, într-o baltă de lumină marmorată, zace avatarul principal al New Yorkului. E încovrigat, adormit, pe un pat din ziare vechi. Pe pielea lui neagră s-a așternut un strat de praf deschis la culoare; stă acolo de câteva zile. Pare atât de singur, descurcându-se pe cont propriu, dar neprotejat și atât de tânăr, de fragil. *O să fac orice pentru el,* spune un gând care nu e al Broncăi – îi aparține lui Manhattan, a cărui convingere e pe jumătate însărcinarea unui cavaler după descoperirea scopului căruia trebuie să-și dedice viața și pe jumătate poftă trupească în stare pură. Însă și Bronca simte la fel, din toată inima. *Al nostru,* gândește ea, ceea ce o surprinde, fiindcă n-a fost

niciodată o fire posesivă. Altcineva din grupul lor reacționează la asta și în reacție e încântare. *Da,* curge gândul, acum cu ecouri din partea tuturor. *Al nostru. Este*

al nostru și noi suntem ai lui, firește, dar

ia stai, nu e bine, acum ești în mintea mea.

Concentrați-vă, se împinge Bronca prin anxietatea lor crescândă. Prea multe personalități puternice împletite laolaltă. Așa ceva nu poate dura mult. *Unde e*?

Balta de lumină se rotește și, pentru prima oară, văd clar pereții locului unde zace principalul, deși pentru scurt timp. Sunt plăci albe care alcătuiesc un model, arcade împodobite cu un mozaic de cărămizi colorate… (Bronca icnește brusc. Plăcile alea îi sunt cunoscute.) Nu e vorba de un simț autentic al amplasării sau al direcției. Încearcă să oprească rotirea, se întinde în afară – în jos – din nou către principal, dar n-o poate controla…

Și, în timp ce sunt îndepărtați de el, jos, cu mult sub ei, singurul ochi vizibil al avatarului principal se deschide pe neașteptate.

E tot mai cald, spune, fără cuvinte.

Pe urmă deschide gura și ei se răsucesc și iarăși cad, cad în bezna deschiderii dintre dinții lui…

∞

Cineva o zgâlțâie cu brutalitate pe Bronca. Ea se înfurie la culme pe cel care face așa ceva.

— Lasă-mă-n pace! se răstește. Sunt bătrână. Am nevoie de-afurisita asta de odihnă.

— Bătrână B, dacă nu te scoli imediat, torn pe tine cafea fierbinte și, dacă nu mori de inimă din cauza asta, îți dai duhul înjurându-mă. *Scoală-te*!

Așa că Bronca se trezește. E întinsă pe cea mai uzată dintre cele două canapele din sala de ședințe a personalului, ceea ce înseamnă că, imediat ce reușește să se salte în capul oaselor, o s-o doară tot corpul. O parte dintre posesorii de chei muncesc la etaj; de la distanță, îl aude pe unul folosind un fierăstrău circular și faptul că a putut să doarmă în ciuda zgomotului dovedește cât de obosită e. Prin geamurile sălii de expoziție încă mai pătrunde lumina zilei, așa că n-avea cum să doarmă prea mult. Oare e opt seara? În iunie, soarele apune abia la nouă.

Ceilalți sunt încă acolo, căzuți pe fotolii și pe canapele. Numai Veneza e în picioare. Manhattan e așezat pe podea, lângă una

dintre canapele, și Bronca se simte obligată să-l avertizeze că așa ceva nu e indicat; n-o să-și mai simtă fundul dacă-și petrece mult timp pe podeaua de beton. Însă e prea târziu, fiindcă și el clipește năuc, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Brooklyn pare să se trezească abia acum. Queens se freacă la ochi, apoi cotrobăiește în rucsacul ei, scoate o pungă cu boabe de cafea espresso trase în ciocolată și-și aruncă în gură o mână plină. Pe urmă le oferă și lui Brooklyn și lui Manhattan.

Apoi altcineva intră în cercul lor: un asiatic înalt, în costum, probabil de vreo cincizeci și ceva de ani, cu fața ca sculptată în marmură și cu colțurile gurii menite să stea numai în jos. Însă nu din cauza lui își face Bronca griji în cea mai mare măsură. Bărbatul cară ceva pe umăr. Un trup inert, într-un costum mai elegant, dar cu pete de iarbă și murdar.

— Oh, Dumnezeule! spune Brooklyn, luându-și telefonul și apăsând tasta pentru „apel de urgență”.

Manhattan se grăbește să se ridice în picioare și scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea.

— Lasă ăla jos, se răstește străinul la Brooklyn.

Vorbește cu accent, dar nu e unul neobișnuit. Engleză britanică, cu modulații din chineză, conchide Bronca.

— E un oraș. Paramedicii nu-l pot ajuta.

Se holbează toți la el, dar Brooklyn își pune telefonul la loc. Cu gesturi scurte din mână, asiaticul îi cere cu grosolănie lui Queens să elibereze locul și, după ce ea pleacă de pe canapea, îl întinde acolo pe bărbatul inconștient. Acesta e mai tânăr și mai zvelt, cu pielea de un cafeniu latino-american, deși de o nuanță care lasă loc ambiguității. Duhnește a fum de țigară. Bronca nu vede niciun strop de sânge, dar e *cenușiu* într-un mod care n-are nicio legătură cu pigmentul pielii. E partea cea mai stranie – ca și cum întreaga lume ar fi un film color de înaltă definiție, numai el ar fi regresat către zilele când televiziunea însemna doar trei canale și pixeli alb-negru grăunțoși. Și e ceva… în jurul lui? Bronca mijește ochii, apoi, când își mută parțial percepția în spațiul-orașelor, înțelege. În jurul bărbatului inconștient există un soi de înveliș translucid, care îi impregnează pielea. Are atașat un cordon, în genul celui ombilical, care se pierde în depărtare, îndreptându-se către un loc din… America de Sud. Din Brazilia, presupune ea, deși e doar cincizeci la sută sigură că poate găsi țara asta pe hartă și

singurul oraș de pe teritoriul ei al cărui nume și-l poate aminti e Rio.

Clipește, revenind la modul obișnuit de percepție, și vede că bărbatul mai vârstnic o studiază.

— Nu fără niciun folos, spune, ceea ce o face pe Bronca să se crispeze de furie.

Pe urmă se uită pe rând la toți ceilalți, evaluându-i la fel, deloc impresionat.

— Dar niciunul dintre voi nici măcar n-a remarcat rănirea lui, deși se afla pe teritoriul vostru.

— E un oraș? Ce i s-a-ntâmplat?

Queens întinde mâna și-l atinge cu delicatețe pe bărbatul leșinat, dar se retrage imediat ce învelișul translucid se încrețește preventiv, ostil atingerii ei.

— Și tu cine dracu' ești?

Brooklyn e tot așezată, dar și-a schimbat puțin centrul de greutate, agresivă. Manhattan stă în spatele ei, complet nemișcat. E evident că amândoi sunt pregătiți să facă față unui soi de atac. Însă, după ce clatină din cap, Bronca se ridică în picioare, ca să le facă semn să-și păstreze calmul. Pentru că, în celălalt loc, îl vede și pe străin, care cu siguranță nu e o altă versiune a Femeii în Alb.

— Spuneți-mi Hong, răspunde el, aruncând o privire în jos, către bărbatul inconștient.

Cu un oftat, se apleacă și caută în buzunarul hainei acestuia – dintr-un anumit motiv, lui învelișul nu-i opune rezistență –, de unde scoate un pachet de țigări și o brichetă.

— A spus că aici situația e încurcată, însă e dramatică. Nu m-am gândit că poate fi atât de rău. Și totuși e.

Manhattan se uită în jur, la ceilalți, și mimează *Hong*… *Kong*?

Bronca încuviințează din cap. N-a fost niciodată în orașul respectiv, dar i-a văzut clădirile profilându-se pe cer în fotografii – un turn în formă de falus e inconfundabil – și pe celălalt tărâm, unde îi apare în totalitate. Orașul Hong Kong stă în fața lor, încruntându-se și aprinzându-și o țigară.

— Hei, spune ea.

Când bărbatul îi aruncă o privire, îi arată afișul de pe un perete din apropiere: FUMATUL INTERZIS.

— Pe mă-sa, ripostează el.

O spune cu atâta apatie, nici măcar cu emoția care însoțește

un simplu nu, încât Bronca rămâne cu gura căscată. Nu e cu adevărat ofensată, doar surprinsă. Însă pe urmă el tușește și privește țigara cu acreală.

— Detest fumatul.

— Atunci de ce naiba…, începe Veneza.

Însă, înainte de a apuca să-și încheie întrebarea, Hong trage cu sete din țigară, se apleacă și suflă fumul, într-un lung șuvoi, peste bărbatul leșinat.

Parcă întregul trup ar absorbi fumul. Se cutremură din cap până-n tălpi și o parte din cenușiul și din neclaritatea pielii dispare. Acum e în tonuri sepia, o imagine aproape la fel de clară ca a monitorului unui computer performant din anii nouăzeci. Bronca icnește scurt, a surprindere. Manhattan se grăbește să se-apropie, spunând:

— Poate-ar trebui s-o mai faci odată.

— Nu, răspunde Hong, stingând țigara. O singură dată e tot ce pot face și oricum abia dacă merge, pentru c-am făcut-o eu, nu el. Ceea ce-i trebuie de fapt e aerul poluat din orașul lui, dar acum nu poate călători în siguranță prin macrospațiu. Și, dacă nu cumva e unul dintre voi dispus să facă un drum de zece ore cu avionul ca să-l ducă acolo – eu sunt după un zbor de cincisprezece ore și nu vreau să mai văd niciun avion mai devreme de-o săptămână –, nu știu sigur cum i-am putea grăbi refacerea.

Se trântește pe un scaun din apropiere, frecându-și fața.

— OK, stai puțin, zice Veneza. Ești Hong Kong? El cine e?

Arată către bărbatul inconștient.

Hong își ridică privirea doar atât cât să se încrunte la Veneza.

— São Paulo, firește. Cine altcineva ar putea fi?

— Rio? Un alt oraș? zice Queens, holbându-se la el. De unde să știm noi?

— Rio încă nu s-a născut, se răstește Hong, tăios. În emisfera asta, numai două orașe sunt acum însuflețite: al lui și al vostru. De-aia se află aici. Fiind cel mai recent născut, e datoria lui să v-ajute să treceți prin procesul însuflețirii. Acum pricepeți? Încă n-ați reușit să prindeți ideea?

Queens se uită lung la el, uluită de grosolănia lui, apoi răbufnește:

— Nu e cazul să te porți ca un nesimțit!

— Nu?

Arătă cu degetul către São Paulo.

— Îl văd că abia mai izbutește să se manifeste în lumea asta, pe jumătate mort, dar niciunul dintre voi nu pare nici pe departe îngrijorat. Și niciunul n-a pus o întrebare evident firească pentru un presupus aliat: Cine i-a făcut așa ceva și cum îl putem răzbuna?

— São Paulo, São Paulo, murmură Veneza pentru sine, își împinge scaunul și se-ndreaptă grăbită spre frigiderul din încăpere, unde începe să cotrobăiască prin congelator.

Ceilalți fac ochii mari, doar Bronca, obișnuită cu ciudățeniile ei, nu-i dă atenție.

Manhattan se apropie de Hong și de bărbatul inconștient; Bronca se întreabă dacă s-a plasat înadins între străini și celelalte personificări ale districtelor. Queens se apleacă să se uite pe după el la Hong.

— Nu-l cunoaștem pe tipul ăsta. Tu te-aștepți să-l știm, dar, dacă trebuia să ne-ajute, n-a făcut-o. O să moară?

— São Paulo e încă în picioare, nu?

După această frază criptică, Hong se lasă pe spătarul scaunului și îi măsoară pe toți cu o privire grea, imperturbabilă.

Brooklyn i se adresează cu o răbdare nefirească:

— Uite ce e, nu-l cunoaștem pe tipul ăsta de când lumea. Îmi pare rău că prietenul tău e rănit, dar, dacă înțeleg corect cum stau lucrurile, e aproape sigur că nu există decât o singură persoană care i-ar fi putut face așa ceva. Noi îi spunem Femeia în Alb, însă…

Hong zâmbește. Un zâmbet mult mai înfiorător decât al lui Manhattan, fiindcă al lui e prefăcut. În ochii lui Manhattan, Bronca nu a văzut niciodată o ură vie, însă aici există categoric o licărire.

— Asta n-a făcut-o ea, spune Hong.

Brooklyn e atât de derutată, încât schimbă o privire cu Bronca. Aceasta clatină din cap, fiindcă nici ea nu pricepe despre ce vorbește Hong.

— De unde știi? întreabă.

— Suntem răniți astfel numai când pășim pe teritoriul altui oraș, care nu e de acord cu prezența noastră.

Privirea lui Hong se mută de la unul la altul.

— Acum și aici, numai New Yorkul îl putea răni pe São Paulo atât de grav.

— Ei, stai, ăsta-i un rahat, spune Manhattan, încruntându-se.

Bronca își dă seama cu întârziere că nu l-a auzit niciodată înjurând.

O trăsătură stranie pentru insula lui *Futu-ți.*

— Niciunul dintre noi n-a făcut așa ceva, continuă el. Oricum, am fost aici cu toții, în afară de…

Tăcere. Încet, inexorabil, revelația se conturează, izbitoare. Brooklyn geme ușor. Queens clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Privirea lui Manhattan se asprește. Nici Bronca nu vrea să creadă, dar concluzia e de netăgăduit.

Hong îi privește pe rând – evaluându-i, își dă Bronca seama. Convingându-se că niciunul nu mimează surprinderea sau groaza.

— Ei bine, conchide într-un târziu, pe un ton ceva mai blând, mi s-a spus că New Yorkul are cinci districte, iar aici văd că sunteți doar patru. Și ea.

O arată cu capul pe Veneza, care acum e cu aproape toată partea de sus a corpului în congelator. Pare să caute ceva în spatele unei cutii vechi de înghețată cu trei arome, rămasă de la petrecerea personalului de ziua de naștere a lui Jess.

Staten Island. L-a atacat pe São Paulo. Și, fiindcă s-a întâmplat aici, în New York, unde nu și-a avut aproape orașul, ca să-l apere, São Paulo a fost rănit grav.

— Nu, zice Manhattan și începe să măsoare încăperea cu pasul. Trebuie să fie un soi de neînțelegere. Ea e *o parte* din noi.

— Poate…

Bronca își trece mâna peste păr. E obosită. N-a dormit destul în ultimele zile, iar umblatul prin tot multiversul te seacă de puteri.

— Poate că Staten Island l-a luat drept Femeia în Alb, continuă ea. Poate a fost un accident.

— Sau, spune Brooklyn, care între timp s-a rezemat de perete, cu brațele încrucișate, poate că e așa cum se-ntâmplă întotdeauna cu Staten Island. Ar fi trebuit să ne-așteptăm.

Manhattan se-ntoarce spre ea.

— Ce?

Ea râde cu amărăciune.

— Așa e, tu n-ai de unde ști, veneticule. Staten Island e oaia neagră a acestui oraș. Dacă restul New Yorkului votează

albastrul, Staten Island votează roșul[95]. Noi, ceilalți, vrem transport cu metroul în condiții mai bune; insula vrea doar mai multe mașini. Știi de ce e atât de mare taxa de trecere pe podul Verrazano? Așa au vrut *ei.* Ca să n-ajungă pe insulă „lepădăturile” din Brooklyn!

Scoate un sunet care-i exprimă dezgustul.

— În concluzie, dacă cineva înjunghie un aliat pe la spate, e vorba de districtul ăla.

— Nu-l putem trezi pe principal dacă nu suntem toți cinci.

Manhattan nu a ridicat glasul, dar cuvintele îi sunt grăbite, le înghite sfârșitul, iar tonul e amenințător.

— Avem *nevoie* de ea.

— Atunci unul dintre noi trebuie să stea de vorbă cu ea, spune Bronca. S-o convingă să colaboreze cu noi.

Tăcere.

Hong oftează, scoate din buzunar o batistă de mătase și își șterge fața și gâtul, fără să fie necesar.

— El a avut dreptate; *este* mai rău decât în cazul Londrei. Deși presupun că de-asta s-a-ntors Staten Island împotriva voastră, a celorlalți, dacă a înțeles care e pericolul.

— Ce pericol? întreabă Bronca, încruntându-se la el, derutată. Ce legătură are Londra cu…?

Veneza scoate o exclamație înăbușită, de exaltare, și iese din congelator. Are în mână o pungă de plastic pentru alimente, parțial înfășurată în jurul unui soi de tavă pătrată. Se apleacă imediat și deschide punga.

— Sunt înghețate, dar pot fi supte cumva, murmură. M-am temut că fratele meu vitreg *mala*[96] o să mi le mănânce când vine pe la mine, fiindcă ar face-o, așa că le-am adus aici, apoi am uitat de ele… Ha!

Și ridică triumfătoare ceva mic și rotund, semănând a ciocolată, scos din cutia de plastic.

— Ce naiba e? zice Brooklyn.

Veneza dă ochii peste cap.

— *Brigadeiro.* Un soi de bomboane braziliene ca, oh, trufele. Tata e portughez, nu brazilian, dar le mâncăm și noi, pentru că ăsta-i colonialismul. Și nu e specific pentru São Paulo, dar…

Veneza se apropie grăbită de canapea, se ghemuiește și ține

---

[95] Albastru – Partidul Democrat, roșu – Partidul Republican. (n.tr.).

[96] „Rău”, în lb. portugheză, în original. (n.tr.).

un *brigadeiro* lângă buzele bărbatului. Dacă Bronca nu s-ar fi uitat deja la el, n-ar fi crezut ceea ce vede: la simpla atingere a bomboanei, São Paulo tremură din tot corpul și imaginea lui devine mai clară. Acum a căpătat culoare, deși nu pe deplin saturată. Veneza murmură ceva în portugheză, cu voce convingătoare, și asta, în sine, pare să fie de ajutor; São Paulo tremură și culoarea îi devine mai intensă, mai apropiată de a pielii omenești. Apoi deschide gura. Veneza îi pune mica bomboană înăuntru – și, spre ușurarea tuturor, peste o clipă el începe să mestece.

— Ah, *beleza*[97]. Al naibii de frumos! N-am făcut nimic altceva decât să imit accentul din São Paulo; sper că nu crede că-mi bat joc…

São Paulo deschide ochii.

— *Valeu*[98], răspunde, apoi se ridică în capul oaselor.

Queens aplaudă, încântată. Apoi vine să se ghemuiască lângă Veneza și, într-o șoaptă sonoră, întreabă dacă poate primi și ea o *brigadeiro.*

Hong se uită dezaprobator la São Paulo.

— Bun, nu ești mort.

São Paulo îl privește cu ochi încețoșați.

— Ți-a luat trei zile drumul până aici?

— A trebuit să vin cu avionul. Călătoria cu avionul durează.

— N-ar fi trebuit să iei…

São Paulo mijește ochii.

— Summitul. I-ai anunțat și s-au opus. De-asta ai avut nevoie de o zi mai mult.

Hong pufnește amuzat, apoi își scoate telefonul și începe să deruleze ceva.

— Ți-am spus că nu e nimic personal, Paulo. Bătrânilor nu le plac orașele tinere din principiu. Și poate te cred arogant.

— Bineînțeles că sunt arogant. Sunt São Paulo. Și, totodată, *am dreptate,* dar ei nu vor să recunoască.

Dintr-un motiv sau altul, întinde brațele și le studiază de parcă s-ar aștepta să vadă altceva. Le îndoaie și indiferent ce simte îl satisface, așa că se relaxează.

— Ca urmare, neagă realitatea și fac să pară că e vorba de incompetență din partea mea. Mă tot întrebi de ce-i urăsc? De

[97] „Frumos”, în lb. portugheză, în original. (n.tr.).

[98] „Mulțumesc”, în lb. portugheză, în original. (n.tr.).

asta.

— Ți-am pus oasele la loc când te-am găsit. Le-am sudat cu niște Café de Ponto pe care-o aveam în mașină. Le mulțumesc cafenelelor extravagante de la aeroport și-mi mulțumesc mie pentru prevedere. Apropo, țigările braziliene au un gust de tot rahatul.

Hong găsește în telefon ceea ce căuta.

— Iată ceva care-ar trebui să ne îngrijoreze pe toți.

Întoarce telefonul. Bronca vine să vadă, urmată de ceilalți. Paulo se uită la imagine de unde stă, apoi oftează. Ceilalți inspiră scurt, uluiți, dar ea nu vede decât ceva neclar. Cu un oftat, își face loc printre ei, îi ia telefonul lui Hong și îl apropie de ochi.

E o fotografie de sus a New Yorkului, făcută la apus. A mai văzut și altele, imagini artistice, surprinse din drone sau din elicoptere, cu echipament de specialitate. Asta e tipică, are Manhattanul în centru – dar neobișnuit e că nu exclude celelalte districte. Probabil că elicopterul a zburat deasupra unui punct din centrul insulei, care ar putea fi Central Park, cu fața spre sud. În fundal se întinde Manhattanul de Jos, cu mănunchiul lui de zgârie-nori care se sufocă îngrămădiți pe limba de pământ sterp care alcătuiește acea parte a insulei. În stânga – imaginea e ușor curbată, o distorsiune intenționată, care vrea probabil să sugereze că New Yorkul înconjoară cea mai mare parte a Pământului – sunt probabil Long Island City, Queens și poate Bay Ridge din Brooklyn, curbându-se către Podul Verrazano. În extremitatea din dreapta e Jersey City sau poate Hoboken, Bronca n-ar putea spune exact ce anume. Totul scânteiază, luminat eficient. Fotograful a adăugat un filtru vag portocaliu, ca să dea căldură luminilor și mai multă viață întregii imagini. E New Yorkul în culmea strălucirii și a eficienței sale.

Cu excepția celei mai îndepărtate părți a imaginii, de dincolo de întinderea întunecată de apă din extremitatea sudică a Manhattanului. Staten Island.

Acolo, luminile sunt mai puțin strălucitoare – de fapt, atât de lipsite de strălucire, încât Bronca se întreabă de ce n-a auzit nimic despre o cădere de tensiune. Dar, după ce se uită cu mai multă atenție la imagine, își dă seama că problema nu e intensitatea luminilor. De vină e faptul că Staten Island pare să se afle mai departe decât ar trebui să fie. Bronca clipește

nedumerită, clatină din cap. Nu. Districtul e acolo unde trebuie să fie, însă e văzut din altă perspectivă. Ar putea fi o iluzie optică, cauzată de distorsionarea fotografiei? Oricare ar fi motivul, Staten Island pare la mai mulți kilometri depărtare de Manhattan decât în realitate.

Degetul ei mare apasă din greșeală pe un buton al telefonului lui Hong și imaginea se schimbă astfel încât Bronca își dă seama că fotografia face parte dintr-un soi de discuție de pe o rețea socială. E în cea mai mare parte în chineză, dar există și câteva postări în engleză.

„DIN NOU TERRISM?!” strigă un alarmist care nu stă bine cu ortografia.

Hong își ia telefonul înapoi.

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat, spune el.

I se adresează mai ales lui São Paulo, deși îi cuprinde pe toți cu privirea. Are fălcile încleștate.

— Spațiul-orașelor e spațiul-orașelor. Spațiul-oamenilor e spațiul-oamenilor. Sunt universuri diferite, în mod obișnuit cu noi ca unică punte între ele. Însă fotografia asta reflectă faptul că, în spațiul-orașelor, unul dintre districtele New Yorkului încearcă acum să se îndepărteze de celelalte. Și fenomenul a fost *remarcat* de mulți cetățeni ai spațiului-oamenilor.

Paulo s-a ridicat în picioare, deși pentru asta a avut nevoie de ajutorul Venezei. (Bronca observă că ea roșește când el murmură ceva care, în portugheză, înseamnă, probabil, *bună ideea cu brigadeiro,* dar în loc de care ea aude, evident, *vino cu mine la Casbah*[99].)

— Asta e ceea ce am tot încercat să vă spun, boșorogilor, se răstește Paulo, și accentul lui transformă ultimul cuvânt în *boșologilor,* deși altminteri vorbește o engleză foarte puțin influențată de o altă limbă. Aici e ceva care împiedică procesul normal de post-partum – ceva mai mult decât simplul fapt că orașul încă n-a ajuns la maturitate. Suprapunerea dimensională e instabilă. Dușmanul e prea activ, în moduri în care n-a mai fost niciodată…

— Da, da.

Hong îl ignoră și își concentrează atenția asupra lui Manhattan, pe care pare să-l considere, arbitrar, liderul celor

---

[99] Replică rostită de seducătorul interpretat de Charles Boyer din filmul *Algiers* (*Alger*) din 1938; replica nu există de fapt în film, ci doar în trailerul acestuia. (n.tr.).

patru districte, pesemne fiindcă e singurul bărbat.

— Am văzut că tu și grupul tău ați încercat să vă sincronizați cu principalul vostru. L-ați găsit?

Manhattan clatină din cap.

— Nu. L-am văzut, dar...

E momentul în care Bronca trage scurt aer în piept, amintindu-și ce a observat la un moment dat, în timpul acelui ce-o-fi-fost de mai înainte, la care au luat parte cu toții.

— Modelul ăla din plăci, spune. Afurisitul ăla de model mi-e cunoscut.

Face stânga împrejur și se îndreaptă spre ușa sălii de ședințe. În spatele ei, ceilalți rămân o clipă neclintiți, apoi îi aude grăbindu-se sau împleticindu-se.

Dincolo de ușă, Centrul s-a închis pentru noapte. Deși știe că Bronca deschide blestemăția aia doar când n-are încotro, Yijing a lăsat o notiță adezivă pe monitorul din biroul: „600K în donații!!!” Bronca se holbează o clipă la hârtie, nereușind să priceapă care e suma, apoi o pune deoparte, ca să-și îndrepte atenția către ceva care are sens. Ca localizarea întrupării vii a New Yorkului pornind de la indicii descoperite într-un vis.

Până când își încheie computerul interminabila secvență de boot-are, ea a scos pe unul dintre rafturile cu cărți un album mare, intitulat *Beaux Arts Century.* Și, până când se îngrămădesc toți ceilalți în biroul ei, curioși să afle ce a dedus, ea a găsit ce căuta.

— Asta. Asta!

Bate cu palma într-una dintre fotografiile din albumul pe care-l întoarce apoi către ei. E fotografia color, de înaltă rezoluție, a unei încăperi cu un superb tavan boltit, acoperit de ceea ce pare un model decorativ din cărămizi aurii.

Manhattan se apleacă și se uită cu atenție, deschizând ușor gura.

— Ăsta e stilul. Nu și locul.

— Da. Nu cred că principalul doarme în Grand Central Oyster Bar, spune Brooklyn, cu voce tărăgănată, însă se încruntă. Dar am senzația că am mai văzut plăcile astea și altundeva.

— Le-ai văzut, răspunde Bronca, zâmbind larg, fiindcă, înainte ca oameni lipsiți de bun-gust să-nceapă să-nlocuiască toate lucrurile frumoase din orașul ăsta cu tâmpenii ieftine, era unul dintre cele mai reprezentative motive arhitecturale din lume – o

mișcare artistică al cărei centru se afla în New York. Li se spune plăci Guastavino. Acum sunt desuete, dar au fost concepute astfel încât să fie ignifuge și autostabilizatoare. Ideale pentru un oraș construit pe jumătate sub pământ și plin de deșeuri inflamabile.

Bronca bate cu degetul în tavanul din fotografie.

— În New York așa ceva a mai rămas doar în câteva locuri. Adică…

— Oh, da, te-am înțeles, spune Veneza, strecurându-se pe scaunul de la biroul și trăgând tastatura către ea.

Bronca o vede tastând „plăci Guastavino” și „Manhattan”.

Între timp, Manhattan răsfoiește albumul.

— Aici scrie că-n blocurile vechi de locuințe există foarte multe cupole Guastavino, spune, părând neliniștit. În clădiri abandonate…

Se întrerupe. Bronca îl vede făcând ochii mari. Apoi întoarce albumul către ceilalți cu atâta grabă încât răstoarnă o cană cu creioane de pe birou.

— Aici, spune, cu voce fermă și arătând cu degetul. *Aici.*

Brooklyn aruncă o privire, apoi chicotește.

— Oh, Dumnezeule! *Desigur.*

Se uită și Veneza, apoi zâmbește cu gura până la urechi și întoarce monitorul, ca să vadă toată lumea pagina web la care a ajuns. O STAȚIE DE METROU SCOASĂ DIN UZ E O BIJUTERIE ARHITECTURALĂ DIN COROANA ORAȘULUI. Acesta e titlul, iar locul e cel găsit de Manhattan în albumul Broncăi.

— Old City Hall Station.

— Acolo se află el, murmură Manhattan, apoi se sprijină de birou și oftează ușurat. Ne putem duce în sfârșit după el.

— Nu e chiar atât de ușor de ajuns, îl avertizează Brooklyn. Stația respectivă e moartă, închisă pentru public în marea majoritate a timpului. Singura cale de pătrundere – dacă nu vrei să mergi pe șine, riscând să fii electrocutat, călcat de tren sau arestat – e prin Tranzit Museum[100], dar nu se fac tururi de vizitare decât din an în Paște. Cred totuși că pot solicita o favoare.

Întinde mana spre telefon.

— Nu se poate ajunge acolo cu trenul 6, când întoarce? o întreabă Veneza. Turiștii o fac mereu. Și eu am făcut-o o dată.

---

[100] Muzeul transportului în comun. (n.tr.).

— Da, dar nu te lasă să *cobori* din metrou. Nici măcar nu oprește.

Hong s-a uitat în album în timp ce ei vorbeau. Acum clatină din cap cu nerăbdare și se uită pe rând la toți, încruntându-se.

— Perfect. Trebuie s-ajungeți acolo cât mai curând. Trebuie să sperăm că forța pe care o va dobândi consumându-vă o să-i permită în sfârșit să se trezească și să apere orașul așa cum se cuvine, chiar și fără cele cinci districte.

Tăcerea se așterne pentru câteva clipe.

Pe urmă vorbește Brooklyn:

— Scuze, *ce-ai spus*?

CAPITOLUL DOISPREZECE

ACOLO NU AU ORAȘE

Dimineață, după ce a pregătit micul dejun și a mâncat împreună cu părinții ei – și cu Conall, care nu s-a uitat deloc la ea Aislyn pleacă la lucru. Însă în pragul casei se oprește brusc, surprinsă, la vederea unui stâlp enorm, cu diametrul de vreo șase metri, care ocupă aproape toată curtea din față.

N-are niciun semn distinctiv. E doar un obiect cilindric mare și alb, neted, fără trăsături caracteristice, care iese din pământ și se înalță spre cer, pierzându-se din vedere. Aislyn se holbează la el, încercând să priceapă cum a construit cineva ceva atât de mare în curtea lor fără să observe ea și fără să spună nimeni din casă nimic despre asta. Și atât de repede, având în vedere că-n noaptea dinainte nu era acolo? Pe urmă își dă seama că, prin transparența stâlpului, vede un stol de gâște canadiene… și înțelege întrucâtva.

Stâlpul e ca frunzele palmate, ca femeia întotdeauna îmbrăcată în alb, adică nu e nici el de Aici. Și, așa cum se întâmplă și cu frunzele, în afară de Aislyn, nimeni nu poate vedea stâlpul – de aceea, când trece pe lângă ea în drum spre mașina lui, tatăl ei îi face cu mâna fără să remarce uriașul turn care îi umbrește acum casa. Nici mama ei n-o să-l poată vedea. E cât de poate de sigură. Numai ea știe că e acolo.

Când iese pe aleea din față și se uită către orizont – casa lor e pe un deal cu pantă lină –, mai vede, în depărtare, un alt stâlp similar. E undeva, în apropiere de Freshkills Park, deduce ea.

Aislyn are mașină – un Ford hibrid uzat, cumpărat cu câțiva ani în urmă. Tatăl ei îl detestă, fiindcă e de părere că numai liberalii trebuie să se sinchisească pe protecția mediului înconjurător, dar i-a tolerat preferința și i-a dat jumătate din bani, ca să nu fie nevoie de un împrumut, pentru că măcar e un automobil de fabricație americană. Aislyn plătește benzina și asigurarea din banii pe care-i câștigă lucrând la biblioteca locală, unde e angajată neoficial. (Nu e vorba de o ilegalitate, dar nu poate fi angajată oficial, pentru că municipalitatea cere o

diplomă de licență, iar ea nu a absolvit decât un curs de doi ani. Tatăl ei a fost de acord să facă „pierdute” niște amenzi substanțiale pentru parcare, datorate de bibliotecara-șefă.) Dar nu poate merge prea mult cu mașina, fiindcă tatăl ei îi monitorizează kilometrajul și fiindcă bănuiește că i-a pus undeva, în mașină, un dispozitiv de urmărire prin GPS. El face astfel de lucruri. Când vrea intimitate, Aislyn ia autobuzul.

Însă acum, stând în mașină, uitându-se la turnul din curtea ei și gândindu-se la bărbatul straniu – orașul São Paulo, după toate aparențele – care a abordat-o și la Conall și la teama ei de a părăsi insula și… la toate, Aislyn simte deodată că nu mai poate suporta.

Așa că-și ridică privirea către oglinda retrovizoare, unde flutură un cârcel alb subțire, abia vizibil.

— Hei, spune ea. Poți veni aici? Trebuie să vorbesc cu tine.

Câteva clipe nu se-ntâmplă nimic. Apoi, brusc, imaginea din oglinda retrovizoare se schimbă. În prima secundă, e o vedere extraordinară a aleii din fața casei familiei Houlihan. În a doua, se deschide către un spațiu vast. Aislyn nu-l poate cuprinde bine cu privirea – vede doar o podea dură, de un alb-cenușiu, atât de plină de umbre, încât dă senzația că există o sursă de lumină undeva, în afara câmpului vizual. Nu vede ce sau cine își așterne umbra acolo, însă apoi una dintre ele se mișcă și, un moment mai târziu, de undeva, de dedesubt, Femeia în Alb apare în oglinda retrovizoare. Aislyn observă că arată din nou altfel. Tot albă, dar acum cu pliuri mongoloide la ochi și unghiuri exotice ale umerilor obrajilor și nasului. Poate rusoaică? Sprâncenele îi sunt albe. Părul… Aislyn clipește, nedumerită.

— Lyn, prietena mea cu formă omenească! Mi-am dat seama de ce erai supărată pe mine azi-noapte. Ce băiat rău a fost lacheul ăla! Și ce prost, să vrea să-și facă poftele cu un oraș! Ai fi putut să-l strivești.

Aislyn încuviințează din cap, absentă.

— Ești cheală?

— Sunt…

Femeia în Alb amuțește. Un păr alb cu tentă roșiatică i se revarsă bogat în jurul feței, aproape acoperindu-i trăsăturile în oglindă. O buclă îi cade artistic peste un ochi.

— Nu, nu sunt cheală.

— Ohhhh… bine.

Pe urmă Aislyn se încruntă, amintindu-și că, la urma urmelor, *e de așteptat* să fie furioasă. Deși Conall a fost abătut la micul dejun, tatăl ei a părut încântat de prezența lui, l-a tot bătut pe spate, spunându-i „fiule”. După toate aparențe, povestea acceptată a întâmplării din timpul nopții spune că în curtea din spate a pătruns cineva, iar Conall, deși băuse prea mult ca să-și amintească figura intrusului, a reușit să-l pună pe fugă. Un adevărat erou, în ochii lui Matthew Houlihan.

— Deci știi ce-a făcut Conall.

— Da, ăla, zice Femeia zâmbindu-i radios. Ar trebui să știi că liniile de ghidare – cele cărora le spui flori? – nu *controlează* oamenii, nu cu precizie. Nu fac nimic mai mult decât să-i… ghideze. Încurajează înclinațiile preexistente și călăuzesc energiile unora dintre ele către lungimi de undă mai compatibile.

Din toată păsăreasca asta, Aislyn înțelege că lui Conall i s-au stârnit poftele în primul rând pentru că e un nemernic nesățios, care ar fi atacat-o și cu, și fără o floare crescându-i din gât. Dar nici asta, nici explicația n-o consolează.

— Oricum, de ce trebuie să pui ceva în oameni? întreabă. În stația feribotului, m-am gândit că nu-nseamnă mare lucru. Acum însă…

Fără nicio îndoială, frunzele-flori, sau liniile de ghidare sau cum s-or fi numind, au un scop. Faptul că nu controlul reprezintă scopul nu face întreaga situație mai puțin înfiorătoare. Ce se întâmplă când linia de ghidare pătrunde într-un om? Își aduce brusc aminte că, într-o zi plictisitoare, a văzut un documentar despre lumea animală. Un episod a fost despre o ciupercă parazită, care crește în corpul furnicilor răspândindu-se ca un soi de rețea, devorându-le pe măsură ce crește și controlându-le comportamentul. Pe urmă, odată ce toate părțile suculente ale furnicii se termină, ciuperca îi țâșnește din cap, ca să-și răspândească sporii.

Din spatele capului, își aduce Aislyn întâmplător aminte. Din ceea ce este pentru un om ceafa.

În oglindă, Femeia în Alb în alb se apleacă, apropiindu-se de ea, și mijește ochii.

— Hmm, pot spune că-ți faci o idee greșită. Nu e vorba de… de indiferent ce îți închipui. Lasă-mă să-ți explic. Dar poziția asta e stânjenitoare. Așteaptă o clipă, vin la tine.

Ceva țâșnește din oglindă, trece pe lângă fața lui Aislyn și ajunge pe bancheta din spate. Ea își ține respirația și se trage brusc într-o parte din reflex, dar n-are timp să considere înfricoșător ceea ce vede. Din câte își dă ea seama, nu e decât o limbă lungă și groasă de substanță albă fără nimic distinctiv, lansată prin oglindă de parcă aceasta n-ar fi un obiect de sticlă, ci deschiderea unui soi de tub sau de orificiu de livrare. Când se uită în spate, nu vede o băltoacă de substanță vâscoasă, cum se aștepta, ci labele unor picioare. Încălțăminte albă, fără nimic aparte și neatașată de nimic, deși în partea de jos începe să aibă textură și culoare. De acolo ceva urcă, pixel cu pixel, pentru a da naștere unor gambe cu gleznele încrucișate într-o poziție afectată. Apoi apar șoldurile, talia, toate căpătând cu întârziere o înfățișare realistă – și, în cele din urmă, Femeia în Alb stă acolo, radioasă, cu o poșetă mică în poală.

O clipă, mintea lui Aislyn încearcă să anunțe apariția unei amenințări alarmante, a unei condamnări la nivel existențial, să emită toate obișnuitele semnale luptă-sau-fugi care sunt misiunea așa-numitului „creier reptilian”. Dacă revărsarea de substanță ar fi fost altfel – poate hidoasă – ar fi putut să-nceapă să țipe.

Nu țipă din trei motive. Primul și cel mai atavic e faptul că tot ce s-a petrecut în viața ei a învățat-o să asocieze răul cu niște lucruri precise, ușor de definit. Piele de culoare întunecată. Oameni urâți, cu cicatrice sau cu petic pe un ochi ori în scaun cu rotile. Bărbați. Vizual, Femeia în Alb e opusul oricărui lucru de care a fost învățată să se teamă, așa că... deși, la nivelul intelectului, are acum confirmarea că vede doar o deghizare, că adevărata Femeia în Alb ar putea fi oricine sau *orice*...

... Aislyn își mai spune și: *Ei bine*, *n-arată dubios.*

Al doilea motiv e revelația latentă, nu pe deplin conștientizată, că Femeia e periculoasă. Ce s-ar întâmpla dacă Aislyn ar țipa? Tatăl ei ar veni în fugă să apere ce-i aparține și Aislyn e suficient de convinsă că nicio ființă omenească obișnuită nu-i poate face vreun rău Femeii în Alb. Și oare Femeia ar pune în el florile alea parazite? E deja înclinat către violență și către controlul asupra vieții altora. Asta s-ar înrăutăți? Aislyn ar face orice ca să evite așa ceva.

Al treilea și probabil cel mai puternic motiv e chinuitoarea ei singurătate, a început să vadă în Femeie ceva foarte

asemănător cu o prietenă.

Așadar Aislyn nu țipă.

— Acum pornește mașina și mergi la lucru, îi spune Femeia în Alb, întinzând brațul ca s-o bată pe umăr.

Ea are din nou senzația unei atingeri fantomatice grăbite, ca înțepătura unui scurtcircuit înainte de a provoca durere. Se înfioară, înțelegând ce înseamnă asta, dar, după ce Femeia își retrage mâna, ea n-are pe umăr niciun cârcel alb. Femeia oftează ușor. Aislyn expiră cu un sunet tremurător.

(Nu ia oftatul Femeii în Alb drept dezamăgire. Nici pe al ei însăși, drept semn de ușurare. Alternativa i-ar sfida convingerea că Femeia în Alb nu e chiar atât de rea. Iar asta ar sili-o să-și pună la îndoială propria rațiune și propriile prejudecăți, să considere că lasă de dorit. Și, având în vedere cât de mult s-a străduit în ultima vreme să capete cât de cât încredere în sine însăși, nu e pregătită să aibă iarăși dubii. Așa că e în ordine. Totul e bine.)

Concentrându-se asupra lucrurilor importante, arată cu degetul către ceea ce pare un imens turn alb înălțat în curtea ei din față.

— Ce e asta?

— Mmm, consideră-l un cablu de adaptare, vine răspunsul. Știi ce înseamnă, nu?

— Știu. Dar ăsta nu e cablu.

— Bineînțeles că e. Numai că e *foarte mare.*

Aislyn clatină din cap. O să-și iasă din fire cât de curând.

— OK. Bine. Și ce adaptează?

— Eeeeei, un adaptor conectează, de obicei, un mod de a face ceva cu un alt mod de a face acel ceva, nu?

Femeia în Alb ridică din umeri.

— Vrei s-asculți muzică. Ai difuzoare concepute ca să funcționeze cu un anumit tip de aparat, dar cel care emite muzica dorită e de alt tip. Da? Enervant și ineficient. Însă problema are o rezolvare simplă.

Arată către turnul alb.

N-ar trebui să aibă sens, dar are. Aislyn clatină din cap cu încetineală.

— Dar ce *mod de a face un lucru* se poate adapta cu ăsta?

— Universul meu la al tău.

— Păi…

Aislyn face ochii mari. Apoi închide gura. Chiar nu mai poate găsi nimic altceva de spus.

Femeia în Alb oftează nerăbdătoare și flutură mâna către volan.

— Pornește, pornește! Nu vreau s-atragi atenția abătându-te de la rutina ta zilnică. Nu pot sta cu tine tot timpul. De-aia a fost acel dezgustător São Paulo cât pe ce să pună mâna pe tine azi-noapte.

Apoi zâmbește încântată, bătând din palme cu ceva cam multă veselie, însă bucuria ei prostească e molipsitoare.

— Dar i-ai arătat tu lui, nu-i așa?

Lui Aislyn *i-a făcut* într-adevăr *plăcere* să-l dea de-a dura pe individul ăla îngrozitor. Exact așa cum i-a plăcut și să-l învețe minte pe Conall. Observă că automobilul lui São Paulo a dispărut, iar de dimineață n-a ajuns acolo nicio mașină a poliției și nicio salvare, de aceea presupune că tipul s-a ridicat, s-a urcat la volan și a plecat. Cu ambele brațe rupte? Nu contează. Aislyn zâmbește în sinea ei, apoi se-ntoarce spre volan și pornește mașina.

— Da. Bine. Dar trebuie să mergi cu mine până la serviciu și să-mi spui ce se petrece.

— Exact ăsta e planul, drăguțo.

Aislyn părăsește aleea și o aude pe Femeia în Alb așezându-se mai comod pe bancheta din spate. Urmează un moment straniu, în care mașina iese în stradă lovindu-se de rigolă. Întregul vehicul pare lăsat mai jos decât de obicei. Geme din toate încheieturile și ceva de sub șasiu se freacă zgomotos de asfalt. Femeia în Alb mormăie ceva de genul: „A naibii *gravitație,* niciodată nu știu care e raportul corect”.

Pe urmă mașina revine la înălțimea obișnuită și își continuă drumul fără alte dificultăți.

— Adaptoarele sunt doar o *posibilitate,* explică Femeia, în timp ce Aislyn conduce.

Ea încearcă s-o privească în oglinda retrovizoare, fiindcă atunci când stai de vorbă cu cineva e politicos să-i întâlnești ochi, însă interlocutoarea ei nu stă în partea vizibilă în oglindă a banchetei.

— Există pentru orice eventualitate. Și n-am de ales, nu le pot

plasa decât în puținele locuri unde miuonii[101] din acest univers au devenit, cumva, mai prietenoși – ceea ce, din nefericire, înseamnă în curtea ta din față. Și, de asemenea, deasupra stației feribotului, deasupra unui parc care a fost cândva groapă de gunoi și a facultății la care ai învățat. Unde lucrezi?

— În rețeaua de biblioteci publice, la…

Pe urmă Aislyn înțelege. A mers o dată în parc, după ce a ieșit de la lucru, și unul dintre angajații parcului, care aduna gunoiul, a urmărit-o tot timpul cu priviri languroase.

— Le pui în toate locurile unde merg eu?

— Nu în toate. Doar acolo unde ai respins realitatea asta, într-o mai mare sau mai mică măsură. Astfel de acțiuni au avut forță chiar și înainte să devii oraș. La urma urmelor, obiectele suprapuse își schimbă starea în funcție de percepție.

— Bine.

Lui Aislyn nu-i place asta. Nici măcar nu înțelege ce înseamnă. Dar nu poate avea cine știe ce importanță, fiindcă Femeia în Alb e o persoană cumsecade, care arată OK, așa că ea n-are nici de ce să se teamă, nici de ce să se simtă folosită. Și, oricum, îi spune ce face, e mai bine decât s-o mintă, nu?

— Oh… ah… atunci e în regulă.

— De-asta îmi placi, Lyn.

Mama ei o alintă așa. Tatăl ei nu-i spune niciodată Lyn. Iar ea nu i-a mai permis niciodată altcuiva s-o facă.

— Ești atât de binevoitoare. Cine ar fi crezut că, dintre toate orașele, tocmai ăsta poate avea o componentă atât de primitoare? Ceva atât de tolerant sub forma unei fete.

Da. Aislyn s-a străduit întotdeauna să fie tolerantă. Respiră adânc.

— Așadar… adaptoarele?

— Oh, da. În fine, dacă mai plasez câteva ca acela din curtea ta, o să pot alinia… hmm… Errrf…

Aislyn o aude pe Femeia în Alb foindu-se iritată, poate cu neliniște.

— Locul ăsta e atât de primitiv. Nici măcar nu sunt sigură că pot găsi destule analogii pentru o explicație, fiindcă voi abia înțelegeți cum funcționează universul vostru și cu atât mai puțin cum stau lucrurile cu celelalte.

---

[101] Particule care iau naștere ca urmare a coliziunii dintre radiațiile cosmice și moleculele din atmosfera terestră. (n.tr.).

— Oh, nu știam că sunt mai multe.

— Vezi? Cum e cu putință să nu știi ceva atât de elementar? Dar, hm, există aproape în număr infinit. *Hakretimajillions.* Mai multe cu fiecare minut ce trece!

Însă, pentru prima oară, Femeia în Alb nu pare încântată de ceea ce spune.

— Asta e problema, firește. Cândva nu exista decât unul. Un singur tărâm unde posibilitatea a devenit probabilitate și s-a născut viața. Atât de multă viață! Aproape pe fiecare plan și pe fiecare suprafață, plutind pe fiecare strat de aer, îndesată în fiecare crăpătură. Nu ca-n universul ăsta avar, unde viața se înghesuie doar pe câteva globuri umede, înconjurate de o mână de globuri gazoase. Oh, Lyn, dac-ai putea să vezi cât de frumos e!

Și ceva se schimbă în oglinda retrovizoare, parcă reacționând la nostalgia femeii. Aislyn nu încearcă să se uite, pentru că e la volan și, cu toate că merge pe o stradă cu două benzi și doar cu câmpuri și pâlcuri de copaci pe margini, nu e interesată să afle ce simți în timpul unei coliziuni frontale. Și totuși… Aruncă în grabă o scurtă privire și nu mai vede nici mașina care se află imediat în spatele ei și drumul de dincolo de ea, nici autobuzul care ar fi trebuit să intre din intersecția prin care ea abia a trecut. În schimb, vede din nou camera aia goală, plină de umbre, din momentul când a început Femeia să-i vorbească. Pe urmă observă în aer un vârtej de vapori… sau e lichid? Sau e, mult mai simplu, doar culoare? Doar o dâră sinuoasă de culoare, avântându-se și curgând pe toată lățimea oglinzii ca un lichid, dar totodată și ca o vietate, un roz palid pe fundalul de umbre clar conturate. Ceva o traversează – și acum Aislyn se simte ușor alarmată, pentru că e ceva negru, și tot ce e negru e de obicei rău. Însă se alarmează doar foarte puțin, pentru că apoi vede că acel ceva e o negreală rotunjită, cilindrică, și, când are forma asta, nimic nu e malefic. O duce cu gândul la pucurile de hochei. Îi place hocheiul, deși Rangers nu e o echipă foarte bună. (Preferata sa e Islanders, deși jucătorii nu sunt chiar de pe insula *ei*.) Sau poate acel ceva e ca prăjiturile de ciocolată învelite în poleială în copilărie, pe care nu le-a mai mâncat de când avea treisprezece ani, fiindcă tatăl ei i-a spus, la un moment dat, că s-a îngrășat prea mult. Cum se numeau? Ring Dong? Ding Ho? Nu contează, cândva le adora, așa că, uitându-

se la acel ceva care aleargă nebunește de-a lungul șuvoiului cețos de roz, cumva ștergându-l, continuă să conducă, spunându-și doar: *Ei, bizar, însă drăguț.*

(Totuși mișcarea aia e fugă? Ceața roz se retrage zvâcnind și dispare. Se aude o bolboroseală slabă, subțire, care-o face să se gândească la o rugăminte stăruitoare, la durere și la luptă, apoi la o disperare deznădăjduită, după care oglinda se golește iarăși și drumul îi solicită toată atenția.)

— În primul univers nu sunt orașe, continuă Femeia, în timp ce trec pe lângă petice de pădure și centre comerciale. Acolo sunt minuni pe care nu ți le poți imagina. Convoluții carnale sau spirituale mai presus decât orice va putea dobândi vreodată lumea asta, dar nimic atât de monstruos ca orașele. Știu, ți se pare straniu să te gândești la ceva atât de esențial pentru existența ta – la ceea ce *ești* tu însăți! – ca la o monstruozitate. Dar, pentru lumea de pe acel tărâm, nimic nu e mai îngrozitor și mai cumplit.

Râde scurt, amar.

— Decât orașele.

Aislyn reflectează și nu i se pare chiar atât de greu de înțeles. A stat pe docul feribotului, s-a uitat dincolo de apă, la îndepărtatul Manhattan, amenințător profilat la orizont, și a tremurat în umbra lui.

— Orașele sunt monstruoase, spune ea. Murdare. Prea mulți oameni, prea multe mașini. Infractori și perverși, la tot pasul. Și distrug și natura din jur.

— Da, da.

Femeia în Alb flutură scurt mâna. Aislyn îi vede vârfurile degetelor în oglinda retrovizoare, ascunzând pe moment locul cu umbre pronunțate. După dispariția degetelor, Aislyn vede că micul cilindru negru a reapărut, acum e la periferia imaginii din oglindă. Nu e nemișcat; sare în sus și-n jos, aritmic. Bizar, însă drăguț.

Femeia continuă.

— Toate astea sunt adevărate, dar nu din cauza lor sunt orașele atât de îngrozitoare. Acum trebuie să-nțelegi câte ceva din ce-ți spun, da? Ai văzut dincolo de hotarele acestei lumi, dincolo de pragul altor realități. Stă în firea tuturor entităților raționale să ne cunoască, cel puțin într-o oarecare măsură.

— Eu…

Aislyn dă să protesteze. Nu-i place să i se spună că ea însăși *este* ceea *ce* detestă. Și nu înțelege ce încearcă Femeia să-i explice.

— Presupun că da.

— Da. Bun.

O altă fluturare a mâinii. Hochei Dong – la asta, Aislyn chicotește, îi sugerează ceva murdar, mai bine să-i spună Ding Ho – încetează brusc să mai sară sau să mai pulseze ori ce-o fi făcând, de parcă ar fi remarcat mișcarea femeii. Ca și cum cele două imagini ar avea legătură una cu alta. Însă spațiul cu umbre clar conturate nu e real, nu-i așa? Pare mult mai departe, undeva, cu mult dincolo de geamul din spate al mașinii. Până în clipa asta a fost sigură că nu e decât o iluzie optică – o reflexie a unuia dintre geamurile laterale din spate, combinată cu razele de soare prin bătaia cărora trece. Sau un vis straniu. La micul dejun a mâncat carne de vită cu cartofi; poate ceea ce vede în oglindă e carne nedigerată sau bucăți de cartof insuficient fiert.

(Mult, mult mai târziu, când toată povestea asta o să fie aproape încheiată, o să privească în urmă, către acest incident, spunându-și: *Gândirea deziderativă e o porcărie*.)

— Problema, continuă Femeia, acum cu înverșunare, dacă Aislyn îi interpretează corect tonul vocii, e că orașele sunt rapace. În spațiul existențial e infinit de mult loc pentru toate universurile țesute de tot ce e viu – chiar și pentru unele atât de bizare ca ăsta. Loc pentru toată lumea. Însă anumite forme de viață nu sunt în stare să se mulțumească doar cu nișa lor ecologică; se nasc invazive. *Străpung* – și, când o fac, transformă zece mii de realități în nimic, uite-așa!

Pocnește din degete.

— Și pot face mult, mult mai mult rău dacă își dau silința să-și adune puterile. Sau chiar și dacă nu.

În lumea umbrelor bine conturate se-ntâmplă ceva ciudat. Ding Ho – oare e mai mare? Nu, doar mai aproape de oglindă, deși perspectiva imaginii pare să lipsească. Brusc, în ceafa lui Aislyn bate un curent slab de aer rece, pe care-l consideră o desfătare. Sunt în iunie și instalația de aer condiționat nu funcționează bine; scuipă sporadic câte-o pală de aer eventual rece. Probabil are nevoie de freon. Poate Femeia în Alb a deschis una dintre fantele de ventilație din spate.

— Păi, sună groaznic, spune Aislyn, încercând să urmărească

vitezometrul măcar cu un ochi.

Dacă tatăl ei află că a primit o amendă, o s-o toace la cap cu asta la nesfârșit.

— E o catastrofă pe lângă care totala dispariție a speciei voastre pare o simplă banalitate, continuă Femeia în Alb și Aislyn o aude efectiv ridicând din umeri. În definitiv, ce înseamnă o extincție în plus când ororile numite *orașe* nimicesc zilnic nenumărate specii inteligente?

Aici Aislyn nu mai reușește s-o urmărească.

— Poftim?

— Lucrezi la o bibliotecă. Ai citit ceva de Lovecraft?

Aislyn își freacă acum ceafa. Răceala începe să-i provoace un soi de spasme musculare. Vrea să-i spună Femeii în Alb să închidă fanta de ventilație, dar, în jurul lor, ocazionalele pâlcuri de copaci au cedat locul magazinelor și benzinăriilor, ca și panourilor publicitare ale mall-urilor din New Jersey. Asta înseamnă că aproape au ajuns la biblioteca unde lucrează Aislyn. Dacă spasmele se întețesc, are în geantă niște relaxante musculare.

— Am citit foarte puțin.

Nu s-a dat niciodată în vânt după science-fiction și fantasy, cu excepția poveștilor de dragoste; îi place să chicotească, amuzată de istorisiri cu extratereștri cu penisuri mari, albastre. Dar una dintre bibliotecarele în vârstă e o mare admiratoare a lui Lovecraft și a sfătuit-o insistent să-l citească, până când Aislyn a cedat și a citit câte ceva.

— Vreau să spun că în *The Shadow over Innsmouth* bate cu adevărat câmpii, dar înțeleg de ce fac oamenii filme despre monștri. I-am citit și câteva povestiri scurte.

Acolo bate câmpii și mai tare. Totuși una dintre povestirile citite, una despre New York – acțiunea se petrece în cartierul Red Hook, unde se află Ikea –, i s-a părut destul de apropiată de realitate, judecând după cum descrie tatăl ei Brooklynul: plin de infractori, de străini înfricoșători și de bande de infractori străini. Măcar respectiva povestire i-a plăcut, fiindcă eroul principal e irlandez și clădirile înalte îl sperie.

Vocea Femeii în Alb a devenit sumbră

— Lovecraft a avut dreptate, Aislyn. Orașele au ceva *aparte*, ca și oamenii din orașe. Luați individual, semenii tăi nu înseamnă nimic. Microbi. Alge. Dar nu trebuie să uităm că algele

au fost la un moment dat cât pe ce să distrugă aproape toată viața de pe planetă.

— O clipă, ce?

Asta nu sună cum ar trebui.

— Algele? Serios?

— Serios. Orașele sunt o problemă endemică a vieții de pe aceste ramuri ale existenței: adună destul de mulți oameni la un loc, diversifică-le destul de mult descendenții, fă locul destul de fertil și semenii tăi capătă... o vigoare de hibrid.

Aislyn aude foșnetul hainelor Femeii în Alb când dă din umeri, și mișcarea e studiată.

— Vă hrăniți fiecare cu feluri de mâncare născocite de alții, învățați unii de la alții tehnici noi, combinații noi de mirodenii, faceți comerț cu ingrediente noi; deveniți mai puternici. Purtați fiecare articole vestimentare la modă create de alții și învățați unii de la alții tipare noi pe care le aplicați în viețile voastre și așa *deveniți mai puternici.* Chiar și o limbă nouă vă infestează cu un mod de gândire radical diferit! Păi, în doar câteva mii de ani scurși de când nu știați nici măcar să numărați, ați avansat până la înțelegerea universului cuantic – și ați fi făcut-o mai repede dacă nu v-ați fi tot distrus unii altora cultura, fiind nevoiți să o tot luați de la început. E pur și simplu prea mult.

Aislyn se încruntă.

— Ce e rău dacă-nveți o limbă străină?

În copilărie, ea a învățat singură ceva gaelică. E greu de pronunțat și, fără niciun alt vorbitor de gaelică în jur, n-a putut să exerseze și a uitat aproape tot ce învățase, cu excepția câtorva expresii colorate și a câtorva cântece. Dar nu poate pricepe de ce-a fost rău să învețe.

— Nimic. Descriam doar firea voastră. Nu vă judec. Dar e o problemă fiindcă, *dacă voi prosperați, prosperă și orașele voastre.* Vă preschimbați unii în alții, orașele în oameni, oamenii în orașe. Pe urmă orașele voastre încep s-aducă mai multe universuri laolaltă – și, odată ce s-au făcut câteva breșe de genul ăsta, întreaga structură a existenței se șubrezește.

Femeia în Alb se apleacă acum în față, Aislyn îi vede mâna pe tetiera scaunului pasagerului din față.

— În nenumărate lumi mor nenumărați locuitori, și voi nici măcar nu observați. Sub înfricoșătoarele temelii reci ale realității voastre, sunt zdrobite galaxii. Știi, unele dintre victimele voastre

sunt destul de conștiente de ceea ce se petrece ca să strige la voi, dar voi nu le auziți. Unele încearcă să se lupte cu voi, fug în lumi alăturate ca să caute adăpost, ba chiar vă venerează, sperând că veți fi milostivi, dar niciunul dintre nenorociții ăia n-are nicio șansă. Ți se pare corect să fie așa, Aislyn? Înțelegi de ce trebuie să vă opresc?

Într-un mod înfiorător, Aislyn înțelege. Și, dacă e adevărat... Doamne, e groaznic. Dar... se încruntă și se simte ușor vinovată fiindcă gândește așa, dar... *e malefic*? Într-un fel, Femeia vorbește la fel ca doamna Pappalardo, una dintre bibliotecare, care e vegană și care îi tot spune lui Aislyn: *Nenumărate ființe au fost înrobite ca să-ți pui tu miere în ceai.* Aislyn a citit că afirmația e oricum eronată; albinele produc mai multă miere decât pot consuma, iar relația dintre albine și oameni se poate numi mai degrabă simbioză decât sclavie. Dar adevărul e că nu încetează să-și pună miere în ceai deoarece... pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât miere.

— Poate există o altă cale, se trezește spunând și își aduce aminte de un autocolant de pe mașina doamnei Pappalardo. Ca să... coexistăm?

— Nu. S-a încercat, oftează Femeia în Alb cu o ușoară tristețe. Chestia e că știu că nu sunteți răi. La urma urmelor, am fost creată ca să-i ajut pe cei de acasă să vă înțeleagă – și asta fac, mai mult decât ar putea oricare dintre ei vreodată! Dar înțelegerea nu e întotdeauna de ajutor.

Da-dump.

Aislyn, care tocmai virează, trage de volan o idee mai târziu, distrasă atât de conversație, cât și de sunetul bizar din spatele ei. Virajul e prea larg, mașina lovește bordura și Aislyn înjură zgomotos, smucind de volan ca să se redreseze. Mai întâi se duce prea mult în partea opusă și trebuie să rotească volanul în sens invers ca să nu lovească o altă mașină care se apropie. Automobilul se clatină, lăsându-se când pe-o parte, când pe alta, și, în tot acest timp, pare ciudat de lent și de greu...

— Ce... fir-ar să fie, ți-am spus să stai în zona de pregătire, se răstește Femeia în Alb când Aislyn recapătă în sfârșit controlul mașinii. Uite ce-ai făcut!

O remarcă usturătoare. Aislyn roșește.

— Scuze! Eu doar... S-a auzit un sunet ciudat...

— Nu vorbeam cu tine, dragă Lyn, iartă-mă.

Brusc, se aude zgomotul unei uși închise cu hotărâre și curentul de aer rece dispare. Mașina se saltă imediat, cu un scârțâit al amortizoarelor în care Aislyn își imaginează că se simte ușurare. Va trebui să ceară să fie verificate.

Intră în parcarea bibliotecii, alege un loc, oprește motorul și răsuflă și ea ușurată că a scăpat la mustață. O să fie nevoie și de o verificare a jantelor din față, care ar putea avea fisuri și tatăl ei o s-o omoare dacă a stricat mașina destul de tare încât să fie nevoie de reparații capitale, dar se bucură că n-a fost mai rău.

Când se uită în oglinda retrovizoare, totul e iarăși normal: vede parcarea, strada circulată de dincolo de ea, un tip care trece scobindu-se în nas. Se întoarce și o vede și pe Femeia în Alb uitându-se cu asprime prin lunetă, de parcă scobitul în nas ar fi o ofensă personală gravă. E ciudat, dar nu mai ciudat decât de obicei, așa că întreabă doar:

— E nevoie să-ți chem un Lyft sau altceva?

Chiar nu vrea ca Femeia s-o însoțească în interiorul bibliotecii.

— Ce? Oh, nu, draga mea.

Și Femeia zâmbește când se răsucește spre ea. E un zâmbet blând, afectuos.

— Întotdeauna ești atât de atentă! O să-ți simt lipsa.

— Pleci undeva?

— Nu. Ascultă-mă!

Se întinde să atingă mâna cu care Aislyn se sprijină de scaunul pasagerului.

— Înțelegi că nu te urăsc, da? Convingerile contează în multivers și eu te găsesc pe placul meu într-o destul de mare măsură ca să-mi doresc să-ți câștig încrederea, să existe între noi o legătură și toate celelalte absurdități. Așadar... mă crezi? Când îți spun că țin la tine și că aș vrea să ne putem afla în alte circumstanțe?

— Bineînțeles că te cred!

Aislyn nu le-a reproșat niciodată oamenilor bunele lor intenții. Iar Femeia în Alb pare să regrete sincer; ea o înțelege și o simpatizează. Nu-și poate imagina o lume unde oamenii care vor binele pot face cu adevărat rău. Nu poate împăca idei complicate, de mare importanță – multiversuri și o inevitabilă condamnare și viața ca oraș însuflețit – cu simpla realitate a Femeii, care e cu adevărat o persoană cumsecade. Lumea are

nevoie de mai mulți oameni cumsecade. Așa că o bate pe mână pe Femeie – cu stângăcie, date fiind pozițiile în care stau.

— O să fie bine. O să vezi.

Femeia zâmbește.

— Ești o oroare zdrobitoare de universuri sufletistă. O să fac tot ce pot ca să-ți port de grijă, cât mai mult timp cu putință.

Și apoi – dacă Aislyn nu s-ar uita fix le ea, n-ar crede că e posibil – Femeia în Alb dispare. Fără nicio trâmbă de fum, niciun pocnet, nicio ușă magică deschisă și apoi închisă. Pur și simplu nu mai e.

Aislyn rămâne câteva clipe neclintită, uluită și confuză, întrebându-se de ce simte un ușor iz de sare, ca adus dinspre ocean de o adiere. Dar riscă să întârzie, așa că, după un moment în care clatină din cap, acceptând lucruri pe care nu le poate înțelege, se grăbește să intre în bibliotecă, la lucru.

CAPITOLUL TREISPREZECE

BEAUX ARTS, JAVRELOR

— E ceea ce s-a petrecut la Londra, le explică întruparea vie a Hong Kongului, ascunzându-și prea puțin nerăbdarea. Acolo au fost mai bine de o duzină de avataruri. Pe urmă s-a întâmplat ceva și n-a rămas decât unul singur, dar, de-atunci încoace, orașul e în siguranță.

Se lasă tăcerea. După câteva clipe în care Manny și ceilalți se holbează la el, rămași fără cuvinte, Hong pare să se enerveze și mai mult. Se uită urât la Paulo.

— Nu le-ai spus?

Încă sprijinit de Veneza, Paulo oftează zgomotos.

— Până acum nu i-am mai întâlnit. Și aveam de gând să le explic imediat ce ar fi fost pregătiți, astfel încât să poată înțelege, fiindcă nu sunt un *dobitoc stângaci și insensibil.*

— Să ne consume, spune Manny, pronunțând cuvintele rar, ca să fie sigur că le înțelege. Ceea ce înseamnă să ne mănânce.

— Ceea ce înseamnă canibalism, izbucnește Queens, făcând ochii mari. Ceea ce înseamnă moarte!

— Cum s-a întâmplat în Sodoma și Gomora, spuse Hong, punându-și mâinile în șolduri. Deși mi s-a spus că Dușmanul l-a ucis pe avatarul principal înainte de contopirea completă – când se aflau într-o stare de tranziție asemănătoare cu asta, în care vă aflați voi acum. Legenda spune că i-au mistuit „focul și pucioasa”; a fost o erupție vulcanică. Adevăratul eveniment a distrus patru orașe din regiune, dintre care două încă neînsuflețite.

Manny înțelege, șocat, că Sodoma și Gomora au existat în realitate. *Măcar aici nu sunt vulcani,* se gândește, într-un soi de negare nechibzuită, încărcată de groază. New Yorkul e construit pe insule, lângă țărmul oceanului, iar schimbarea climei reprezintă o amenințare. O inundație catastrofală e mai probabilă.

— Aici s-ar putea întâmpla ceva asemănător, continuă Hong, de parcă ar citi gândurile lui Manny.

Și adaugă, necruțător:

— Dacă New York nu se grăbește să vă mănânce pe toți, se va întâmpla. Numai că, date fiind interconectările acestei zone metropolitane, cataclismul rezultat va distruge, după părerea noastră, și părți din New Jersey, Long Island, Pennsylvania și Connecticut. Poate și estul statului Massachusetts. În regiunea asta e o falie majoră.

OK. Poate nu o inundație. Poate un cutremur, apoi o inundație, urmate de căderea unor frânturi din coasta de est în ocean. Multe posibilități, într-adevăr.

Toți par la pământ. Tot așa se simte și Manny, dar poate omul care a fost știe mai bine cum să reacționeze rapid la vești șocant de înspăimântătoare.

— Minți! se răstește.

Hong strânge din dinți, dar pare mai degrabă dezgustat decât furios.

— Încerci să ne manipulezi. Să ne înspăimânți, ca să…

Ca să facă tot ce le cere orașul. Ca să se sacrifice, dacă de asta e nevoie ca s-o împiedice pe Femeia în Alb să transforme zona metropolitană multistatală într-un crater.

— Vă spun ce trebuie făcut, ripostează Hong, vorbind rar, într-o engleză de o claritate glaciară, de parcă ar fi cu toții niște elevi proști cărora e nevoit să le predea. Vă spun ce *s-a întâmplat* la nașterea fiecărui oraș compozit – a unui oraș ca al vostru. Există un avatar principal și unul sau mai multe subavataruri ale districtelor, exurbiilor ori mahalalelor sau oricum altcumva se numesc. Nașterea e incompletă și orașul nu e în siguranță până când avatarul principal nu le devorează pe celelalte.

— Dacă e o poveste pe care o știi din auzite, „devorarea” nu trebuie să aibă neapărat sens literal, spune Bronca.

Tot rar vorbește și ea, dar Manny bănuiește că acum elaborează ideea. O rumegă cu glas tare.

— Ar putea fi… știu eu? În sens spiritual. Sexual. Cine știe?

— Sexual nu e mai bine! exclamă Padmini.

Pare îngrozită în timp ce-și mută privirea de la unul la altul.

— Nu știu cum funcționează partea cu „devorarea”, admite Hong. Dar vă spun că la Londra au fost mulți, apoi a rămas doar unul. O femeie traumatizată. Timp de mai mulți ani n-a putut să vorbească deloc. Acum e… diferită, chiar și de noi. Dacă acceptă

să discute despre asta, pretinde că nu-și amintește ce s-a întâmplat.

Hong oftează și își încrucișează brațele.

— E clar că n-a fost nimic *bun.*

Manny vrea să atace pe cineva. Pe oricine. Nevoia de a deveni violent îi curge pe sub piele ca un curent – dar violență împotriva cui? N-o să-i facă niciun rău avatarului principal. Să se dezlănțuie împotriva altcuiva e lipsit de sens, fiindcă toți cei din încăpere sunt fie mesageri, fie alți pasageri călătorind spre suprarealism. Când respiră adânc, încercând să se calmeze, încercarea îi reușește și are senzația că e vorba de un obicei vechi. Da. Nu e un soi de monstru care se dezlănțuie cu sălbăticie. Violența e o unealtă care trebuie controlată, direcționată și folosită doar în scopuri demne de interes. Un astfel de om a ales el să fie.

Se concentrează asupra lui Paulo, nu ca să-l atace, ci ca să înțeleagă.

— N-ai fi avut cum să ne spui așa ceva cu menajamente.

Îl studiază pe Paulo cu sânge rece și i se pare că încă nu arată bine. Acolo, în biroul Broncăi, stă în picioare fără ajutor, lângă minifrigider, dar poziția lui e categoric departe de verticală. Are cearcăne negre sub ochi. Mișcându-se cu prudență, își trage totuși umerii înapoi cu demnitate.

— Aș fi început explicându-vă ce e în joc, răspunde. Sunteți cu toții egoiști. Oricine altcineva ar fi – dar nu poți fi și egoist, și ceea ce suntem noi. De avatarul unui oraș depind mii sau chiar milioane de vieți. Dușmanul e la porți; suntem presați de timp. Dacă l-ați localizat pe principal, trebuie să mergeți la el.

Paulo respiră adânc.

— Și apoi să faceți orice e necesar.

Padmini e cea care răbufnește. Manny nu se aștepta. Pare o fată cumsecade. Dar sare de lângă perete și se repede la São Paulo, împingându-l în minifrigider.

— Vrei să lăsăm… creatura aia… să ne ucidă? Să ne *mănânce*? N-ai fost aici când am avut nevoie de tine, iar acum apari deodată și ne spui să murim? Cum îndrăznești? Cum *îndrăznești*?

Manny reacționează fără să se gândească, o prinde de umeri înainte ca ea să facă și altceva. Are două motive: în primul rând, Paulo s-a strâmbat de durere când l-a împins, ca și cum rănile

lui ar fi mai grave decât și-au dat ei seama – sau ca și cum, îmbrâncindu-l, ea i-ar fi făcut mai mult rău decât ar fi fost normal. *Aici, în oraș, numai New Yorkul îl putea răni pe São Paulo atât de grav.* Indiferent dacă e sau nu un aliat pe care te poți baza, Manny bănuiește că mai au nevoie de el.

Celălalt motiv e mult mai visceral. Padmini l-a numit pe principal „creatura aia”.

— Încetează! se răstește la ea.

Știe că n-ar trebui. Supărarea ei e întemeiată. Dar el nu poate suporta s-o audă respingându-l pe avatarul principal… al New Yorkului. Cu toții sunt New Yorkul. O simte și el, în acele părți din el însuși care nu existau cu trei zile înainte: ceea ce fiecare dintre ei îi poate face unui alt oraș își pot face și unul altuia. Însă New Yorkul nu se poate lupta cu sine însuși fără consecințe cumplite, așa cum un om nu mai poate fi teafăr dacă se înjunghie singur în burtă.

Padmini se smulge din strânsoarea lui și își încleștează pumnii. Manny își adună puterile pentru luptă, atât ca om, cât și ca o insulă de zgârie-nori fragili, construiți de cel care-a cerut prețul cel mai mic. Din fericire, ea se mulțumește să vocifereze:

— Taci! Nu vreau să mai aud nimic de la tine! Ești nebun. Probabil îți dorești să te mănânce el. De ce mi-aș dori eu să fiu o parte din tine? Oh…

Și se întoarce cu spatele, cu brațele ridicate, scoțând un soi de mârâit.

— Nici eu nu vreau să mor, răspunde el și se grăbește să continue înainte de a se gândi prea mult că Padmini l-a acuzat că vrea să fie devorat. Și nu știm dacă vom muri! A spus-o chiar Paulo: aici se-ntâmplă ceva *diferit*, dincolo de procesul obișnuit.

Își ridică privirea și se uită urât la orașele străine. Paulo încearcă s-ascundă că se sprijină de minifrigider ca să nu cadă. Impasibil, Hong abia dacă se uită la Manny.

— Îmi dau seama când cineva dă din colț în colț. Ați fost iarăși și iarăși amândoi surprinși de ceea ce se-ntâmplă în orașul ăsta, începând cu modul în care ne-am trezit și terminând cu acțiunile Dușmanului. Sunteți în beznă aproape în aceeași măsură ca noi!

— Poate, încuviințează prompt Hong.

Pare plictisit. Nu e de mirare că Paulo îl detestă.

— E adevărat că fiecare oraș se naște în alt mod. Ați fi preferat să nu spunem că, aproape în toate cazurile de până

acum, subavatarurile au dispărut?

— Nu. Trebuia să știm, răspunde Brooklyn.

Spre deosebire de toți ceilalți, ea nu s-a ridicat în picioare. Stă pe cel mai lat dintre scaunele desperecheate ale Broncăi, cu picioarele încrucișate într-o poziție afectată și cu mâinile în poală. Poate că numai Manny vede cât de decolorate îi sunt încheieturile degetelor.

Hong îi aruncă o scurtă privire, apoi dă din cap către ea, un gest care se poate traduce prin „chiar așa”.

Padmini se răsucește pe călcâie și începe să măsoare cu pasul spațiul îngust de pe o latură a biroului Broncăi, bombănind ceva pentru sine. Oscilează între tamil și câteva înjurături creative în engleză. Manny încearcă să-i ignore bodogănelile, să-i lase măcar atâta intimitate – dar nu se poate împiedica să reacționeze când o aude spunând: *Kan ketta piragu surya namashkaaram*, ceea ce poate traduce aproximativ prin: *De ce te mai uiți la soare după ce-ai orbit deja* sau *De ce te mai obosești să-ți faci exercițiile yoga de dimineață* dacă te-ai trezit târziu.

— Niciunul dintre noi nu e dușmanul celorlalți, spune Manny, iar Padmini se oprește și se holbează la el. Avem un singur dușman – cel care ne-a atacat deja pe fiecare în parte, pe unii nu doar o singură dată. Avatarul principal nu ne-a făcut niciun rău. E de partea noastră. N-are motive să-și dorească să ne ucidă…

— Asta n-o știi, îl întrerupe Bronca, oftând.

— N-are importanță dacă *vrea* sau nu să ne ucidă, veneticule, spune Brooklyn.

Glasul i s-a asprit. Își încrucișează brațele și se uită la Manny. Încă poartă urmele luptei cu creaturile care i-au atacat familia și ale șocului care-a fost vestea că își va pierde casa.

— Multe dintre relele care ni s-au întâmplat nu ne-au vizat ca persoane. Acest avatar principal ne poate iubi ca și cum i-am fi frați și surori, dar în final va face ceea ce trebuie să facă. Așa cum am face și noi în locul lui. Milioane de vieți în schimbul a numai patru?

Ridică din umeri. Pare nepăsătoare, dar nu e.

— Despre asta nici măcar n-are rost să discutăm.

Manny dă din cap către ea, recunoscător pentru susținere. Brooklyn îi răspunde privindu-l cu sinceritate și răceală. Dar

Manny știe că nu pentru el a vorbit.

Și Hong dă aprobator din cap.

— Bun. Acum știți. Să mergem.

Se întorc toți să se holbeze la el. Chiar și Manny clatină din cap, nevenindu-i să creadă că tipul poate fi complet lipsit de tact.

— Prea devreme, omule, spune Veneza.

Dumnezeu știe ce crede ea despre toate astea, dar e clar că înțelege dinamica faptelor.

— *Mult* prea devreme.

— Puțin îmi pasă dacă e prea devreme sau nu, ripostează Hong, fără să se înfierbânte. Meritați cu toții să știți ce se va întâmpla, dar Paulo are dreptate, nu e loc pentru sentimentalism, individualism sau lașitate. Pe drumul de la aeroportul JFK până aici am văzut pături de tentacule albe peste clădiri întregi. Dau naștere unor *construcții*; n-ați observat?

— Construcții? se încruntă Bronca. De exemplu?

— Nu le pot compara cu nimic din ce-am mai văzut vreodată. Pe Staten Island am văzut…

Pentru prima oară, ezită și pare tulburat. Pe urmă clatină din cap și-și revine.

— Un soi de turn. N-am idee la ce servește. Dar, dacă l-a construit dușmanul nostru, nu poate fi vorba despre nimic bun.

Veneza se ridică brusc și iese din birou, lăsând ușa deschisă. E destul de târziu, dar lumina nuanțată a apusului încă pătrunde prin vitrina galeriei principale, pentru că n-au închis obloanele. O urmăresc cu toții cu privirea când se oprește în fața geamului imens, scăldată în raze roșii piezișe, și se apleacă, uitându-se cu atenție în depărtare. Apoi arată către geam și se întoarce spre ei, întrebând:

— Un turn, da? Ca ăsta?

Vin cu toții în grabă în galerie și se înghesuie în spatele ei.

De-acolo e greu de zărit. De la distanță pare mic, cu toate că se întinde deasupra copacilor, a clădirilor și a mașinilor care trec în viteză pe un soi de autostradă. Manny trebuie să-și mijească ochii ca să-l vadă, dar pare ceva între o ciupercă imensă și Gateway Arch din St. Louis: un arc asimetric, cu coturi și curbe deformate și partea de sus turtită. Peste marginile plate ale acesteia din urmă se preling încet fâșii ondulate, care se subțiază, devenind greu de văzut de la distanța la care se află ei

și din unghiul sub care privesc. E ușor să ghicești în ce direcție se deplasează majoritatea acelor cârlionți mișcători. În jos. Se subțiază, devenind filamente care se răspândesc pe străzile de dedesubt.

— L-am văzut azi la prânz, când am ieșit să mănânc, spune încet Veneza, în vreme ce toți ceilalți se uită cu ochi mari. Am crezut că e, știți, o manifestare a artei de gherilă, o creație a unei strategii de marketing eronate, ceva. Voiam să mă duc azi, după orele de serviciu, să mă uit de-aproape. Dar când i-am trimis un SMS despre asta unei prietene care locuiește acolo, adică în Hunts Point, ea mi-a răspuns că nu vede nimic.

Bronca geme încet.

— Eu locuiesc în Hunts Point. La naiba, chestia aia e probabil chiar deasupra casei mele.

Hong o fixează pe Veneza cu privirea pentru câteva clipe.

— Nu e o idee bună să te apropii.

— Da, așa crezi?

— Ce este? întreabă Paulo.

— N-am idee, oftează Hong. Presupun c-ai avut dreptate când ai spus că orașul ăsta e un caz neobișnuit.

— Da, am avut, răspunde Paulo și se uită urât la el. Apropo, îți mulțumesc tare, tare mult pentru că m-ai îmbrâncit în gura lupului.

— Cu plăcere, ripostează Hong, pe ton neutru.

— Uitați-vă acolo, spune Bronca, cu groază în vocea blândă.

Arătă către porțiunea de stradă din dreptul centrului. Pe trotuarul de vizavi trece un grup de adolescenți latino-americani, probabil întorcându-se de la școală. Râd și glumesc între ei, înghiontindu-se cum fac de obicei băieții, cuprinși de o veselie tinerească foarte zgomotoasă.

Sunt șase. Trei au cârcei care li se înalță, ondulându-se, din ceafă sau din umeri. Unul dintre cei infestați are frunze pe toată lungimea brațelor și una mai mică îi crește din față, chiar sub un ochi.

Pentru o vreme, toată lumea amuțește.

Bronca rupe tăcerea răsuflând adânc și sonor.

— Simt nevoia să… rahat! Să ies la o plimbare.

Când toți o măsoară cu priviri uimite, strânge din dinți.

— Doar pentru un tur al zonei. Am stat aici, înăuntru, fără întrerupere, patruzeci și opt de ore. Am nevoie de mai mult

decât o discuție cu voi ca să simt ce se-ntâmplă în realitate afară.

Ceilalți se uită unii la alții. Hong dă să deschidă gura și Paulo îi trage un cot. Bronca scoate un sunet care îi trădează iritarea, apoi se îndreaptă spre ușă.

Manny se grăbește după ea. Bronca se oprește și-i aruncă o privire aspră.

— Nu te poți duce singură, spune el.

Bronca se uită la Manny printre gene și, cu toate că e mai scundă decât el, privirea ei e categoric intimidantă. El nu se sinchisește. (Știe că a făcut față în cazuri mai dificile, deși nu-și amintește nimic despre ele.)

— Până nu se termină povestea asta, niciunul dintre noi nu se poate duce nicăieri singur.

— Asta-i o tâmpenie, bombăne Padmini.

Veneza o bate cu stângăcie pe umăr, dar se duce lângă Bronca și Manny.

— Ți-ai pregătit ceva cu care să te aperi dacă te-atacă dușmanul? întreabă Hong.

Bronca se uită la el arcuindu-și buzele; nu e un zâmbet.

— Am întotdeauna ghetele mele.

Manny observă că nu le poartă, dar Hong pare mulțumit de răspuns. Acum Hong se uită la el, iar Manny se strâmbă când își dă seama că n-are nimic. Nu îi e greu să deducă la ce se gândește Hong, dar ce manhattanism esențial poate găsi el, ca armă eficientă dacă apare o urgență? E în New York de trei zile, iar în districtul lui n-a petrecut nici măcar o zi întreagă.

Ei bine… Își duce mâna la buzunarul din spate și-și găsește portofelul. Acolo e cartea de debit. Atâta vreme cât nu e falit.

Hong îl privește cu scepticism, apoi dă din cap către Bronca.

— Ei, oricum, e districtul ei. Încearcă să nu-i stai în cale.

Manny tresare și se crispează, dar le urmează pe Bronca și pe Veneza afară.

Însă, după primul pas dincolo de prag, Bronca se oprește și se încruntă. Manny o vede încordându-se și punând o mână pe șold, ca și cum ar durea-o.

— Rahat, ar fi trebuit să ies mai devreme. Simt că nu e cum ar trebui.

— Da, dar e o căldură uscată, spune Veneza.

Bronca se mulțumește să clatine din cap și se pune în mișcare

șchiopătând vizibil.

Centrul e pe panta lină a unui deal, așa că încep să urce către un bulevard mai mic, pe care Manny îl vede în față. În ochii lui, totul pare perfect, cu excepția câte unui trecător sau a câte unei mașini din care ies cârcei albi. Nu alcătuiesc pene mari, ca acelea de pe FDR Drive, dar, dacă atât de mulți cetățeni ai districtului sunt infestați, atunci undeva e ceva. Poate una dintre construcțiile alea. Poate, când a oprit-o el, chestia aia pe FDR s-a transformat în ceva asemănător – într-un turn.

În pofida vârstei, Bronca pășește cu vigoare, aruncând câte o privire către tot ce e infectat și murmurând ceva într-o limbă pe care de data asta Manny nu o înțelege. Una care, după toate aparențele, în Manhattan nu e vorbită prea des. Bronca își masează și coastele, nu doar șoldul. Lui ambele gesturi i se par cunoscute. Când ea le repetă, strâmbându-se de parcă ar avea arsuri la stomac, el spune:

— Când m-am luptat cu creatura de pe FDR, am simțit că sapă și în mine, nu doar în asfalt.

Bronca scoate un suspin de ușurare.

— Oh, bine. Mă temeam că e reumatism.

Însă, odată ajunși la colțul străzii, Bronca se oprește brusc, șocată. Manny se încordează și-și duce mâna la buzunar, în căutarea cărții de debit, însă ea se holbează la un simplu teren plin de dărâmături de pe colțul opus. Se pare că o clădire a fost demolată recent. N-au mai rămas decât cărămizi căzute pe pământ și un gard din placaj proaspăt vopsit, care anunță ce anume va înlocui curând fosta construcție. Manny nu vede niciun motiv de nemulțumire, dar Veneza inspiră scurt la vederea acelei priveliști.

— Oh, Dumnezeule! Murdaburga.

— Ce? întreabă Manny.

— Murdaburga a dispărut!

Întreaga ei postură sugerează o tragedie.

— Aici găseai cei mai mari și mai suculenți burgeri pe care i-ai mâncat vreodată. Iar localul exista dinainte de a mă naște eu. Era un *așezământ* specific Bronxului. Când naiba l-au dărâmat? Și de ce? Înăuntru vedeam întotdeauna oameni care cumpărau burgeri. Credeam că-i merge foarte bine!

Cu buzele strânse într-o linie sumbră, Bronca traversează pășind apăsat, cu umerii încordați. Manny se grăbește s-o

urmeze. Când ea se oprește din nou, el își dă seama că se uită la afișul lipit pe gard. LOCUINȚE DE LUX stă scris în partea de sus, deasupra unui desen încântător, în care un arhitect a înfățișat o clădire modernistă, de înălțime medie.

— Apartamente, mârâie ea, pe tonul pe care alții ar spune *grozăvii.* Murdaburga era în partea din față a unei clădiri în care locuiau de mulți ani zeci de familii. Am auzit, acum câteva luni, că au o problemă, ceva despre o mărire excesivă a chiriilor, dar… Dumnezeule! Pur și simplu i-au aruncat pe oamenii ăia în stradă. Ca să construiască apartamente hidoase, de vânzare la suprapreț.

— Hei, bătrână B, spune Veneza, brusc impacientată.

S-a uitat prin ferestrele de plastic cețos din gardul de placaj: acum se trage înapoi și arată într-acolo, fără grai și cu ochi mari. Ceilalți doi se uită la rândul lor și la început e greu de observat, însă pe urmă lui Manny i se taie răsuflarea.

Ca și cum pe tot terenul s-ar fi pus răsaduri, cârcei albi scurți se înalță, șerpuitori, din și dintre cărămizi. Un întreg ogor. Sub privirile lor, prin partea opusă a viitorului șantier o femeie bătrână trece în mers clătinat, împingând un cărucior pentru cumpărături plin cu rufărie și alimente. Se împiedică pe neașteptate, se încruntă prinzându-se de cărucior și se apleacă să-și frece câteva clipe glezna. Când se ridică și își continuă drumul, din dosul mâinii îi iese un cârcel alb. Probabil că-i iese unul și din gleznă, dar Manny nu-l poate vedea.

Broncăi i se accelerează respirația. Se apropie grăbită de afiș, mijind ochii.

— Povestea asta n-a început odată cu însuflețirea orașului, mârâie, citind repede textul, pe diagonală. Nu contează câți oameni plătesc și câte minți controlează, fiindcă nici măcar ororile supranaturale nu pot obține peste noapte o autorizație de construcție în orașul ăsta. Ceea ce înseamnă că *dr. White* a început să-și planifice mutările nu doar acum două sau trei zile, ci cu mai multă vreme în urmă.

— Totuși cum e cu putință?

Manny încă se uită pe fereastră, ferindu-și picioarele de baza gardului, deși știe că toți cârceii albi sunt de cealaltă parte a acestuia.

— A știut că orașul urmează să se nască?

— N-am idee. Am fost atât de prinsă în rahaturile

administrative ale lui Raul…

Bronca urmărește textul scris cu litere mărunte, bombănind tot timpul.

— N-am observat ceea ce ar fi trebuit să observ. Pământul de aici și-a pierdut sănătatea acum o sută de ani, însă asta e o boală nouă, iar *eu ar fi trebuit s-o remarc.* Acum se distruge tot ce caracterizează New Yorkul, punându-se în loc mizerii generice.

Lovește cu mâna afișul, apoi clipește, trăgându-se înapoi surprinsă.

— Fundația Un New York Mai Bun?

Numele pare cunoscut. Manny se apleacă, să vadă cu ochii lui. Da; într-un colț al textului e un mic logo. Litera *B* stilizată, plus o miniatură a New Yorkului – în fine, a Manhattanului – profilat pe cer.

Pe urmă i se face pielea de găină când își dă seama cu întârziere că *profilul nu e al Manhattanului.* Cu cât se uită mai mult, cu atât observă mai multe anomalii. În mijloc e o construcție aparte, pe care la început o ia drept ceva de genul Acului Spațial din Seattle: o coloană înaltă, conică, având în vârf ceva plat, cu un diametru mult mai mare. Pe urmă remarcă niște umflături bizare, plasate pe toată înălțimea coloanei, la intervale neregulate. Iar ceea ce se află în vârf nu pare nici restaurant, nici cabina unui observator, ci ceva mult mai organic. Ca un polip, de parcă ar fi vorba de un soi de creatură abisală.

— Donația de rahat despre care v-am povestit ne-a fost oferită de Fundația Un New York Mai Bun, spune Bronca.

Furia pare să-i fi dispărut, înlocuită de nedumerire și de o ușoară stânjeneală.

— Fundația pentru care a spus dr. White că lucrează.

Acum Manny își amintește de ce îi sună cunoscut numele.

— E aceeași fundație care se pretinde deținătoarea casei de piatră roșiatică a lui Brooklyn, zice el.

— Ce?

— Brooklyn a primit ieri o înștiințare de evacuare din două clădiri aflate în proprietatea familiei sale de mai mulți ani, explică Manny. Avocatul ei spune că există un soi de program municipal care revendică proprietățile abandonate sau prost întreținute. Le sunt repartizate unor societăți nonprofit care le

restaurează și le vând. Însă programul face greșeli. Rechiziționează proprietăți care nu sunt degradate, în unele cazuri din cauza unor erori din documente sau a unor facturi fiscale minore pentru taxe care nu sunt restante. Sau fără niciun motiv, ca în cazul lui Brooklyn.

Bronca ridică din sprâncene și fluieră ușor.

— Oh, deci *asta* e problema ei. Pe lângă faptul că e Brooklyn.

Manny încuviințează din cap. Brooklyn are mai multe relații decât majoritatea oamenilor și a obținut deja un soi de interdicție a punerii în aplicare a evacuării, amânând totul pe durata desfășurării unei investigații. Însă situația creată a adus-o într-o stare extrem de tensionată, lucru e de înțeles. Și…

— Societatea nonprofit căreia i s-au repartizate clădirile ei este această Un New York Mai Bun.

Bronca se întoarce spre el; a făcut ochii mari și pare deopotrivă îngrozită și furioasă.

— Dumnezeule! A stat în așteptare, pândind însuflețirea orașului.

Veneza se retrage de lângă fereastra prin care se uita.

— Ce?

— E o capcană. Și-a instalat în tot orașul astfel de capcane mărunte. Însuflețirea New Yorkului într-o bună zi era inevitabilă și ea a plasat totul aici, *pentru orice eventualitate.*

— Sau poate că a pus mici capcane în toată lumea, spune Veneza, cu un aer sumbru.

Când ceilalți se întorc spre ea, oftează.

— Javra ticăloasă e o planificatoare, nu așa? Prin urmare… de ce și-ar urzi planurile numai aici? Dacă orașele mari din întreaga lume se însuflețesc mai curând sau mai târziu, ea e probabil pretutindeni, nu? Poate că toate tentaculele alea de pe Planeta X sunt chestii de tipul ăsta.[102]

Bronca și Manny se uită unul la altul.

Manny scoate telefonul și găsește website-ul fundației trecut pe afiș. Dar Veneza îl prinde de mână chiar înainte de a-l accesa.

— Oh, Dumnezeule, ce e cu tine? Nu intra pe site-ul lor! Dacă te-alegi cu tentacule crescute din telefon în chip de malware? Caută mai bine un articol despre ei pe site-urile de știri sau ceva

---

[102] Aluzie la romanul *The Mist* al lui Stephen King, în care ceața care învăluie un orășel din Maine ascunde creaturi de coșmar. (n.tr.).

de același gen.

Manny o ascultă.

— Wikipedia afirmă că fundația există din anii 1990, zice el. Deține proprietăți în New York, Chicago, Miami, Havana, Rio, Sydney, Nairobi, Beijing, Istanbul…

— Sunt pretutindeni, comentează Veneza, evident îngrozită fiindcă teoria ei s-a dovedit corectă.

Manny iese de pe Wikipedia și, câteva minute, citește diverse alte știri.

— S-ar părea că au făcut toate astea, adică achizițiile de proprietăți imobiliare și propunerile de politici administrative, doar foarte recent. Aproximativ în ultimii cinci ani. Până atunci, fundația a existat, dar a fost inactivă.

— Ei bine, ceva a trezit mizeria asta.

Veneza se îngrămădește lângă el, ca să se uite pe ecranul telefonului. Cu un icnet, arată imediat cu degetul ceva peste care Manny era să treacă, derulând în continuare. E linkul către un articol de pe un site de știri din domeniul afacerilor; titlul este: RMT, COMPANIA-MAMĂ A FUNDAȚIEI UN NEW YORK MAI BUN, PREMIATĂ LA GALA CAPITALULUI DE RISC.

— Compania-mamă RMT?

— Presupun că e o corporație care le administrează activitatea, dacă s-au răspândit peste tot, spune Manny, accesând linkul. Nu poți acționa la Boston sub numele Un New York Mai Bun.

Bronca se apleacă în sfârșit și ea spre ecran, deși scoate un mic sunet de nemulțumire în timp ce-și mijește ochii ca să citească textul de pe telefon. Încercând s-o ajute, Manny mărește textul. Ea se uită urât la el, deși e clar că așa vede mai bine.

— Eh, cred că au într-adevăr milioane de dolari. Probabil ca mărunțiș, fiindcă toate lucrurile…

Bronca amuțește. Manny tresare. Veneza rămâne cu gura căscată. Au văzut toți în același timp. Numele companiei-mamă.

RĂZBOI MULTIUNIVERSAL TOTAL SRL

Nu mai e nevoie să facă turul zonei. Au aflat ce e cu adevărat în neregulă.

∞

S-a lăsat noaptea. În spatele obloanelor închise ale Centrului, s-au adunat cu toții în Sala Murrow, sub autoportretul

principalului. Acolo, Manny se simte mai bine, în ciuda amenințării implicite a imaginii. E aproape sigur că tabloul nu mai liniștește pe nimeni altcineva, dar adevărul e că puțin îi pasă de ce cred celelalte avataruri, câtă vreme își țin gândurile pentru ele.

Oricum, nimeni nu se mai simte tentat să vorbească despre principal. După ce le-au explicat celor patru care n-au ieșit din Centru cum stau de fapt lucrurile cu Un New York Mai Bun, Hong pare alarmat, prima oară de când îl cunoaște Manny. Iar Brooklyn fierbe de furie.

— Mi-au furat *proprietatea,* mârâie, ridicându-se și începând să se învârtă de colo până colo; vocea de politician i-a dispărut cu desăvârșire și, în mânia ei, Manny o aude din nou pe MC Free. Tata a *sângerat* ca să păstreze clădirile alea, și nemernicii ăștia universali vin acum să-mi fure casa. Ce știi despre așa ceva?

Acum se rățoiește la Hong.

— Nu e ceva pe care noi – eu și celelalte orașe – să-l fi observat altundeva, răspunde Hong, clar și răspicat.

Padmini se holbează la el, neîncrezătoare.

— V-a *interesat* vreodată?

Paulo oftează adânc. În oftatul lui se simte un *eu ți-am spus,* dar probabil mai puțin evident decât ar trebui; Paulo e prea epuizat ca să se poată bucura cu adevărat de necazurile altuia.

Hong îl privește posomorându-se. Apoi clatină din cap și li se adresează tuturor.

— Înainte de nașterea unui oraș nu există nimic. Doar clădiri, oameni și posibilități. Noi ne concentrăm asupra faptelor.

— Așadar, în timp ce tu și celelalte orașe v-ați văzut de treabă ca de obicei, reacționând la fapte, creatura asta și-a planificat pretutindeni viitoarele lovituri, comentează Bronca.

Se plimbă încoace și încolo de-a lungul unuia dintre pereții galeriei principale. Pe latura opusă, Brooklyn e aproape imaginea ei în oglindă, mergând și ea dintr-o parte în alta, dar mai repede și cu brațele încrucișate. Bronca arată puncte de pe o hartă imaginară.

— Mici capcane în stil corporatist în fiecare oraș, pentru cazul că prinde viață. Infuzii de bani gheață ici și colo, ca să șubrezească orașele chiar înainte de a se naște – sau poate ca să împiedice nașterea?

Clatină din cap, în timp ce atât Hong, cât și Paulo se crispează. E clar că o asemenea posibilitate nu le-a trecut prin minte.

— În ambele cazuri, imediat ce se naște orașul, Dușmanul are deja acolo un avanpost.

Manny se sprijină de perete, lângă portretul avatarului principal. Veneza și Padmini stau alături pe o bancă pentru vizitatori și se folosesc de laptopul lui Padmini ca să afle cât mai multe despre structura corporației Dușmanului. E ramificată și extinsă – aproape tentaculară –, dar reușesc s-o depisteze în totalitate. Toată lumea l-a lăsat pe Paulo să se așeze pe unicul scaun, luat de la biroul de la recepție, fiindcă nu arată cu mult mai bine, cu toate că și-a însușit tava Venezei cu *brigadeiro* și ciugulește câte una când și când, ascultând spusele celorlalți cu un aer meditativ. (Veneza oftează, acceptând resemnată sacrificiul.)

— Și Dușmanul a așteptat, probabil, mai ales ceva de genul *acestui* oraș, spune Brooklyn.

E încă furioasă când se uită la Hong, dar s-a mai domolit și i-a revenit vocea de politician. Manny bănuiește că e o adevărată teroare în timpul întrunirilor consiliului.

— Ai spus că orașele sunt fie nimic, complet vulnerabile, fără nicio valoare, fie vii, și Dușmanul le vrea, dar sunt prea puternice ca să le mai poate distruge. Noi suntem blocați între cele două variante. Ținta ideală, valoroasă *și* vulnerabilă.

Paulo aprobă încet din cap.

— Am anunțat Summitul că tactica Dușmanului s-a schimbat. N-aveam idee de ce-a luat formă omenească sau de ce poate *vorbi –,* e o noutate. Dar, chiar și fără asta, e mai inteligent, mai subtil, mai răuvoitor. Cele două orașe însuflețite înaintea voastră, New Orleans și Port-au-Prince, s-au născut moarte – și nici așa ceva n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Dar orașele mai vechi și destul de multe dintre cele noi nu m-au crezut. Au insinuat că tinerele orașe din America s-ar putea să se fi trezit la viață prematur, înainte de a avea destulă forță ca să supraviețuiască nașterii.

Spune asta cu buzele arcuindu-i-se.

Hong clatină din cap, agitat și furios. Schimbul de replici îl face pe Manny să creadă că e vorba despre o ceartă veche.

— Nașterea e un proces neschimbat de secole. De milenii! De

un timp mai îndelungat decât cel consemnat de istorie. De ce să se fi schimbat acum?

— Nu știu. Poate s-a-ntâmplat ceva despre care nu știm nimic. Ceva din afara acestei lumi, un catalizator care l-a îmboldit pe Dușman, făcându-l să evolueze. Dar noi ar fi trebuit să-ncepem mai demult cercetările, ca să aflăm ce se petrece.

Pumnul lui Paulo e încleștat, sprijinit pe genunchi; maxilarele sunt încordate.

— Ar fi trebuit s-o fac eu, dacă n-ați făcut-o voi. Dar m-ai convins să mă complac și eu, asemeni vouă, în actuala situație.

Hong îl privește o clipă cu asprime, un mușchi al feței zvâcnindu-i.

— N-am vrut decât să te știm în siguranță, spune într-un târziu cu blândețe.

Manny clipește surprins de schimbarea tonului. Pentru o clipă, Hong a părut aproape uman. Dar e asta...?

Paulo zâmbește cu amărăciune și își desface brațele. Semnificația gestului e clară, deși brațele i s-au vindecat și arată mult mai bine decât atunci când l-au cunoscut. N-o să plece din New York nevătămat.

— Când ești ceea ce suntem noi, îi spune lui Hong, cu aceeași blândețe, nu poți fi în siguranță. Niciun oraș nu e – nici măcar cele care-au devenit un tot unitar. Putem fi jefuite și incendiate, înecate, când e construit un baraj nou, bombardate până ne transformăm în cratere. Noi trăim tot atât de mult ca orașele noastre și avem o foarte mare putere, dar tu ești cel care mi-a spus să studiez istoria. Și am studiat-o. Am găsit puține orașe care-au murit în pace.

Hong se crispează. Paulo continuă, necruțător.

— Iar eu, unul, nu voi trăi dând din colț în colț, condus de frica de moarte. *Sau* de creatura aia.

Hong se mulțumește să se uite urât la el, dar... Există un subînțeles. Manny se trezește schimbând o privire piezișă cu Bronca.

Asta e ce cred eu că este?

Ea ridică din sprâncene și-și țuguie buzele.

E-al naibii de sigur că nu e ce-am crezut noi că este.

Hong nu răspunde și Paulo oftează prelung. Apoi se ridică în picioare. Pare mai puternic, dar încă își ține o mână lipită de partea de jos a coastelor – unde l-a lovit Padmini, împingându-l.

Manny vede că amănuntul nu-i scapă lui Padmini, care strânge din dinți și își saltă bărbia; nu-i pare rău.

— Învinuiți-ne pe Hong și pe mine pentru ghinionul vostru, le spune Paulo. Învinuiți și celelalte orașe, dacă asta vă oferă alinare. Dar, spre deosebire de voi toți, eu am văzut un oraș viu murind. Nu vreau să mai văd așa ceva.

— New Orleans? încearcă Manny să ghicească.

Se întreabă dacă e vorba despre Uraganul Katrina.

Hong e cel care-i răspunde, clătinând din cap.

— De acela m-am ocupat eu. În cazul orașelor mici apar adesea complicații, așa că Summitul a fost destul de îngrijorat ca să trimită pe cineva cu mai multă experiență.

Hong se uită cu subînțeles la Paulo. Apoi se posomorăște.

— Însă acolo atât de multe au mers rău! Femeia care îi era avatar a fost împușcată într-o tentativă de jaf. Înainte de naștere; de fapt, înainte de sosirea mea acolo. Ghinion, nimic altceva, m-am gândit atunci, dar pe urmă, la spital, i-au completat greșit fișa și au fost cât pe ce s-o omoare când au operat-o, apoi au externat-o înainte de a-și fi revenit pe deplin, pentru că era săracă…

Clatină din cap și bombăne un minut în cantoneză despre barbarul sistem de sănătate american înainte de a continua în engleză.

— I-am găsit un loc unde să stea, dar n-avea niciun strop de putere când orașul a-ncercat să se ridice și a venit Dușmanul. Digurile s-au rupt după moartea ei și, în loc s-ajute, presa voastră și conducerea incompetentă au amplificat catastrofa la fiecare pas.

Se încruntă mai tare.

— Dar, dacă Dușmanul lucra deja acolo, amestecându-se cumva chiar și înainte de a-și alege orașul un apărător…

Vocea i se stinge și e vizibil neliniștit.

Paulo pare deprimat.

— Eu am fost trimis să supraveghez ce se-ntâmplă la Port-au-Prince.

Manny tresare, crispându-se fără să vrea.

— Cutremurul.

Cel care a ucis un sfert de milion de oameni, după care alte mii au murit de holeră, din cauza măsurilor greșite luate de guvern și a amestecului altor țări.

Paulo încuviințează din cap, dar nu oferă amănunte. Apoi ridică bărbia.

— New Yorkul e mult mai mare decât Port-au-Prince. E înconjurat din toate părțile de orașe-satelit și de exurbii masive. Femeia aia îl caută pe el, pe avatarul principal, și, infestând cu esența ei atât de mulți oameni care i-au devenit ochi și urechi, până la urmă o să-l găsească. Dacă nu-l treziți înainte de asta…

Clatină din cap și, câteva clipe, nimeni nu mai scoate nicio vorbă. E greu să-l contrazici când fața lui încordată vorbește despre o tragedie.

— Uite ce e, începe Brooklyn, apoi oftează, sprijinindu-se de perete. Fără Staten Island… Nu ne poți cere să ne sacrificăm fără să știm măcar dac-o să ajute la ceva. Dacă trebuie să mor ca să-mi știu fiica în siguranță, pot plăti prețul. Cât ai clipi. Dar n-o s-o las orfană ca plată pentru *nimic.*

— Și dacă v-ați duce s-o găsiți pe Staten Island?

Vocea Venezei e șovăielnică. Când se întorc toți spre ea, stă cu spatele rezemat de perete, cu brațele încrucișate strâns la piept; pare obosită și nefericită. Manny poate ghici de ce. Nu înțelege care este, cu exactitate, relația dintre Bronca și Veneza – mamă și fiică-surogat, supererou și prieten însoțitor sau doar un cuplu bizar de prietene foarte bune. Însă dragostea e dragoste și probabil pe Veneza o deranjează foarte mult gândul că s-ar putea s-o piardă pe Bronca, dacă va fi necesar.

— Dacă v-ați duce la ea și ați convinge-o să v-ajute? E singurul lucru pe care nu l-ați încercat, dar pare… nu știu. Următorul pas evident.

E adevărat. Totuși Manny constată că ideea îi displace și asta îl enervează câteva clipe. N-a mai fost niciodată pe Staten Island. De ce ezită să meargă acolo? Se teme de un avatar evident violent, care ar putea fi nebun? E valabil pentru ei toți – și pentru el mai mult decât pentru majoritatea. Sau e cumva afectat de dezgustul locuitorilor Manhattanului față de cel mai mic și mai puțin îndrăgit district?

— Merită o încercare, spune în cele din urmă Brooklyn.

Și ea pare să ezite. Toți par să ezite, ceea ce confirmă teoria lui Manny. Dar nimeni nu obiectează.

Hong se freacă la ochi.

— Niciunul dintre voi nu pare să înțeleagă cât e de presant. În timp ce ne irosim timpul discutând la nesfârșit, ceea ce se

petrece în orașul ăsta ia proporții extrem de repede. Fiecare persoană infectată infectează altele. Fiecare construcție care se înalță neverificată contaminează mai multe. E clar că Dușmanul construiește cu un anumit scop și nu știu care e scopul, dar trebuie să-l opriți. Acum, înainte de a se înrăutăți lucrurile.

— *Noi* suntem presați, se răstește Padmini. Acum câteva zile îmi vedeam de învățătură, iar acum stau aici și nu plec când niște străini încearcă să mă convingă să mă sinucid. Mai repede de-atât nu mă pot mișca.

— Dacă mergem în stația Old City Hall…, începe Manny, însă Padmini murmură a dezaprobare și el o fulgeră cu privirea iritat. Dacă mergem acum și nu-l putem trezi pe avatarul principal, irosim o grămadă de timp. Mă gândesc c-ar trebui să ne despărțim. Unii să meargă pe Staten Island. Ceilalți haideți să vedem dacă putem să facem ceva în fosta stație – sau, dacă nu, măcar să-l ținem pe principal în siguranță.

Padmini clipește nedumerită. Bronca pare suficient de impresionată.

— De acord. Mă surprinde să te-aud pe tine venind cu propunerea asta, dar sunt de acord.

Manny expiră lent, încercând să nu-și piardă răbdarea.

— Vreau ca principalul să trăiască. N-am făcut un secret din asta, dar nu văd de ce n-ați dori și voi să supraviețuiască, având în vedere ce e în joc.

Bronca pufnește.

— Tu ești cel care s-a-ndrăgostit de el, Mannahatta[103].

— Nu mergând până la *sinucidere,* se răstește Manny, deși în același timp roșește. La ce-mi folosește mie, personal, dacă-i salvez viața și pe urmă mor la picioarele lui. Vreau… mai mult decât atât.

Iisuse! O să-i plesnească niște vase de sânge. Dar spune adevărul.

— O să lupt pentru mai mult de-atât.

— Asta sună aproape dulce, spune Brooklyn și zâmbește, dar cu oarecare tristețe. Sper că vei avea parte de ceea ce-ți dorești. Sper că vom avea parte cu toții.

Bronca oftează scurt, obosită, și clatină din cap. I se adresează lui Manny.

---

[103] Numele dat de indienii lenape Manhattanului; înseamnă „pământul cu multe dealuri”. (n.tr.).

— Să-nțeleg că tu ești în echipa care merge la City Hall?

— Bineînțeles.

Bronca se uită la Padmini.

— Nu vreau să merg în niciun loc apropiat de City Hall, declară tânăra.

— Atunci ești în echipa Staten Island, spune Hong, lungind cuvintele. De vreme ce São Paulo nu trebuie să se-ntoarcă în districtul ăla, e evident că el…

Se oprește la jumătatea frazei, încordându-se. La rândul său, Paulo se încruntă, cu privirea defocalizată. Manny încearcă să priceapă care e motivul – apoi simt și ceilalți. Au o senzație de scufundare. O afundare stranie, care are legătură cu gravitația, cu atât mai bizară cu cât se petrece în lumea reală, unde există lumină, timp și spațiu și stau pe o podea. E ceva din celălalt spațiu. Și, orice ar fi, e foarte aproape.

— Ce e…? începe Padmini.

Paulo clatină din cap, încruntându-se.

— Nimic din ce am mai simțit vreodată, spune Hong.

Bronca geme ușor, aplecându-se și apăsându-se cu pumnul pe stomac, de parcă ar avea arsuri.

— Brr! Am senzația că mi se face greață.

Lui Manny nu îi e greață, dar simte cu siguranță ceva. O senzație de îndepărtare, de neconformitate. De… iminență. Se uită în jos, cu toate simțurile concentrate pe jumătate în lumea reală și pe jumătate în afara ei, și se încruntă când aude, la limita sunetelor perceptibile, un foșnet ușor, ca o șoaptă.

— Ce sunet e ăsta, de parcă sub noi ceva s-ar mișca?

Și de ce pare oarecum familiar?

Bronca privește podeaua – și, brusc, face ochii mari.

— Pentru că se mișcă. *Se înalță spre noi.*

O înșfacă pe Veneza și-o saltă în picioare.

— Toată lumea afară! Imediat!

— Ce? De ce? întreabă Brooklyn, dar se pune în mișcare.

Acum pot simți cu toții. Sub Centru crește ceva – un strat de neconformitate între ei și roca pe care e construit New Yorkul, întrerupând legătura pe care-ar trebui s-o perceapă pentru simplul fapt că se află pe teritoriul orașului lor.

Manny înjură și-l apucă pe Paulo, fiindcă el e cel mai aproape. Paulo nu protestează, dar se împleticește ușor, nesigur pe picioare. Însă Veneza trece de cealaltă parte a lui și, ținându-l

între ei, reușesc să nu rămână în urma celorlalți, care se reped spre ușă. În timp ce aleargă pe coridor, Bronca se răsucește puțin ca să tragă de declanșatorul de pe panoul alarmei de incendiu. Se aude un sunet demodat, ca un dangăt de clopot. Manny își aduce aminte că le-a vorbit despre niște artiști care rămân peste noapte în Centru, la etaj. Dar, chiar când pornește alarma, luminile din clădire pâlpâie.

Începe să se-audă un sunet. O șoaptă susurândă. Ceva cu mai multe straturi, care se târăște înălțându-se sub ei. Iar ei n-aleargă destul de repede.

Manny încearcă să gândească, încearcă să nu se teamă și, dintr-un anumit motiv, se trezește amintindu-și ceva despre călătoria cu metroul. Goana dintre două opriri, înaintarea rapidă în pântecul unei teci de metal lucios. Senzația de viteză neîntreruptă, primejdioasă, haotică…

Nu e mare lucru. Nu se află în districtul lui. Totuși energia orașului zvâcnește brusc și forma fantomatică a unui vagon de metrou pâlpâie, devenind vizibilă în jurul lor în timp ce aleargă. Picioarele lui Manny par să se salte de pe podea când se avântă înainte, accelerând aidoma metroului; Padmini țipă și Bronca înjură când sunt luați cu toții pe sus. Lumea trece în goană pe lângă ei, cu un damf de fecale de șobolani și cu răsunetul unei sirene, și sunt brusc azvârliți prin vitrina din față a Centrului și prin obloanele ei, cu trupurile pentru scurt timp la fel de intangibile ca vagonul fantomatic…

Apoi sunt pe trotuar, vizavi de Centru, împleticindu-se și țipând când metroul se oprește acolo cu un scrâșnet.

— Drăcia dracului! răbufnește Veneza. A fost mai demențial decât în Cyclone!

Dar, când metroul-fantomă dispare și ei se întorc spre Centrul de Artă din Bronx, o coloană de alb erupe din pământ în jurul clădirii și se avântă spre cer. Nu e în întregime acolo, nu e cu adevărat în lumea asta; pentru câteva clipe, mai pot vedea Centrul în mijlocul masei care se înalță și clădirea în sine pare nevătămată. Dar coloana urcă, transformându-se cu iuțeală în *mii* de cârcei albi, fiecare mai masiv decât arteziana cu care s-a luptat Manny pe banda din mijloc de pe FDR. Cresc împletindu-se și acoperă tot Centrul în câteva secunde. Manny nu poate decât să se uite, simțind dinspre ceilalți reverberațiile aceleiași spaime și uimiri în vreme ce zidul de încâlceală albă sporește

sub ochii lor. Cincisprezece metri. Douăzeci de metri și împletitura de tentacule a început să se strângă și să se solidifice într-o masă compactă. De douăzeci și cinci de metri înălțime.

Un turn.

— Oh, nu, nu, nu, murmură Bronca în timp ce-și întind cu toții gâturile, privind cum se formează construcția.

E deja clar că o să fie cel puțin la fel de înaltă ca arcada stranie din Hunts Point.

— Deținătorii de cheie. Nu cred că vreunul dintre ei a putut să… Trebuie să-i scot de-acolo!

Și Bronca se repede să traverseze strada, dar Brooklyn și Veneza o trag înapoi.

— Nu poți, spune Hong.

Vorbește cu o blândețe care-i lipsește de obicei, dar asta nu face adevărul mai puțin brutal. Bronca se cutremură din tot trupul și geme, chinuită.

— Ar trebui să plecăm, zice Padmini, scuturându-se, cu ochii mari, tulburată. N-ar trebui să stăm atât de aproape.

Manny e de acord din toată inima. Pe strada din fața Centrului, traficul e compromis – mașinile virează, încercând să ocolească locul, și se opresc în mijlocul străzii, în timp ce altele accelerează ca să scape dracului mai repede de-acolo. Niciun șofer nu vede turnul, dar reacționează cu toții, căci simt prezența unui intrus.

Însă, în tot acel haos, o formă galbenă familiară face brusc o întoarcere în U, apoi accelerează, pentru a se opri în fața lor în scrâșnet de frâne. E un taxi Checker. Cineva a pus pe geamul pasagerului din față o hârtie pe care stă scris, de mână, cu litere groase: NU E UN TAXI ADEVĂRAT. NU-L CHEMAȚI. Însă hârtia cade în mașină când o femeie se apleacă peste scaunul pasagerului ca să coboare geamul învârtind o manetă. Se holbează la Manny, iar Manny se holbează la ea.

— Oh, să dea dracu’, *știam* eu, spune Madison.

E de necrezut. Ei, ba nu, nu este. Orașul a făcut-o. În ciuda a toate, Manny nu poate să nu zâmbească larg, deși știe că pare ușor isteric.

— Lumea e mică.

— Nu-i așa?

Madison se strâmbă. Poartă un tricou pe care scrie: NU SUNT

PERFECTĂ, DAR SUNT DIN NEW YORK, CEEA CE E TOTUNA.

— Vrei să faci din nou un drum călare pe capotă, ca un cowboy? Fiindcă probabil ar trebui.

Madison arată cu degetul mare către Centru.

— Nu.

Orașul nu le putea trimite mașina decât dintr-un singur motiv.

— Ne poți duce la City Hall Station?

Madison dă ochii peste cap.

— N-o să te-ntreb de unde știai că oricum mergeam într-acolo. Urcați, fir-ar să fie!

— OK, așteaptă puțin.

Manny își îndreaptă spatele.

— Mai avem o mașină, pentru grupul care merge pe Staten Island?

Bronca își șterge lacrimile provocate de îngrozitoarea construcție care a învăluit Centrul, apoi se caută prin buzunare. Mâinile îi tremură și pe față încă i se citește șocul, iar Manny n-o poate învinui pentru asta. Dar oftează ușurată când scoate dintr-un buzunar un set de chei. Pe inel e și o cheie electronică.

— Da. Mașina mea.

— Atunci eu vin cu tine pe Staten Island, îi spune Brooklyn, apoi aruncă spre Checker o privire stranie. Voi ați mai făcut un drum împreună, nu-i așa?

— Da, răspunde Manny.

Acum e o necesitate, simte în piept ceva care îl trage către City Hall. Partea din el care înțelege ce înseamnă strategie, violență și război știe că acel turn, acel atac direct, e un semn. Femeia în Alb nu se mai ascunde; face prima sa mișcare, iar ei nu sunt pregătiți. Manny merge la City Hall, chiar dacă nimeni nu vrea să-l însoțească.

— Eu vin cu tine, îi spune Paulo, ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

Încă nu arată grozav, dar se mișcă acceptabil de repede când se urcă în taxi, pe bancheta din spate, dând politicos din cap către Madison.

Cu un icnet brusc, care-i face pe toți să tresară, Veneza se bate peste buzunare și suspină ușurată când își găsește și ea cheile mașinii.

— Oh, Doamne, credeam c-o să plec acasă pe jos. Pot și eu să duc pe cineva…

Bronca scoate un soi de mârâit.

— Singurul loc unde te duci tu e acasă!

Tresar din nou cu toții, în afară de Brooklyn. A fost vocea unei mame, tăioasă și de necontrazis. Brooklyn se mulțumește să dea din cap cu un aer sumbru, apoi își scoate telefonul.

Veneza se holbează la Bronca de parcă ar crede-o nebună.

— Haide, Bătrână B, o s-aveți nevoie de tot…

— Taci dracului din gură!

Pe urmă, Bronca arată către ceea ce era Centrul de Artă din Bronx. Turnul continuă să crească, deși nu la fel de repede ca înainte. Din câte știe Manny, o să fie mai înalt decât orice altceva din Bronx. Și vede că turnul *respiră*, tresaltă spasmodic, aritmic, sau poate pulsează ori e doar o suprafață maleabilă, punctată de cârcei care zvâcnesc la întâmplare. Scoate un sunet ca al unghiilor lui neîngrijite la trecerea peste tabla crăpată dintr-o școală veche; se trezește fredonând fără să cânte ceva anume, într-o încercare zadarnică de a-l acoperi. Nici nu se poate uita la turn prea mult, motiv pentru care următoarele cuvinte ale Broncăi par dureros de ironice:

— Uită-te la porcăria aia! Știi ce mi-ar face dacă ai fi *tu* înăuntru?

Pentru câteva secunde, Veneza se uită la ea clipind nedumerită, apoi se pierde puțin cu firea.

— Da. Da, OK. Eu doar…

Oftează.

— Voiam să v-ajut.

Bronca expiră tremurând și strângând-o de umeri.

— *Tu nu ne poți ajuta.* Și, în momentul ăsta, nu ești altceva pentru mine decât o altă sursă de griji.

Manny își dă seama că, după părerea Broncăi, vor eșua. Crede că Dușmanul o să-i omoare și că orașul va fi apoi lovit de o catastrofă. O trimite pe Veneza departe, ca să supraviețuiască indiferent ce s-ar întâmpla.

O clipă, Veneza pare rănită de cuvintele Broncăi, apoi se strâmbă.

— Nu, pur și simplu experimentezi pe mine chestia aia cu psihologia inversă. Par proastă? Dacă-ți dorești atât de mult să te însoțesc, spune-mi-o direct, nu te preface că nu mă vrei alături…

— Vreau să pleci acasă, o întrerupe Bronca.

Vocea îi e de o duritate neașteptată.

Veneza se clatină și amuțește, apoi se strâmbă iar.

— Bine. Rahat! OK.

Începe să se îndepărteze, mergând cu spatele către mașina ei, deși e clar că asta n-o încântă.

— B, dacă te lași ucisă, mâncată ori… împodobită cu cârcei, dacă pățești dracului orice altceva, te omor. Vin după tine pe veșnicele plaiuri ale vânătorii și te bat măr.

Apoi se răsucește pe călcâie și fuge către mașina ei, care pare să se afle la o distanță destul de mare.

Bronca pare sfâșiată între tristețea provocată de plecarea Venezei și ușurarea pe care o simte fiindcă asprimea de care s-a străduit să dea dovadă n-a făcut-o să scadă în ochii fetei.

— Am discutat despre stereotipurile astea, nu-i așa? strigă ea în urma Venezei.

— Nu-i așa! răspunde Veneza, ridicându-și degetul mijlociu în semn de salut.

Bronca o mai urmărește câteva clipe cu privirea, zâmbind ușor, deși cu buzele strânse. Pe urmă respiră adânc și le face semn lui Brooklyn și celorlalți.

— O să fie cam înghesuială în mașina mea. Și trebuie să plătească altcineva taxa la Verrazano, eu n-am bani gheață…

— Acum e totul electronic, răspunde Brooklyn, deși e cu gândul în altă parte, iar Manny vede că telefonul ei apelează pe cineva. Îți fotografiază permisul și primești mai târziu factura acasă.

— Ei, hip-hip-ura pentru supravegherea oficială. Mașina mea e chiar aici.

Descuie cu cheia electronică portierele unui jeep aflat cu câteva mașini mai încolo.

Ceilalți o urmează. Padmini a tastat cu frenezie un mesaj pentru cineva; câteva clipe mai târziu, telefonul ei sună și aud toți vocea lui Aishwarya strigându-și grăbită cuvintele în tamil, în timp ce Padmini se crispează și se străduie să-i explice că familia trebuie să plece neapărat din oraș.

Brooklyn spune:

— Da, tată. Așa cum am vorbit. Secretarul meu vine să vă ia în treizeci de minute. Spune-i să conducă de parcă ar ști că urmează un cutremur.

Pauză.

— Și eu te iubesc.

Închide și e singura care-i aruncă o privire lui Manny. În expresia feței ei e atâta spaimă reținută, încât el se simte îndurerat. Firește, Brooklyn nu se teme pentru niciunul dintre ei; nu înseamnă nimic unii pentru alții, sunt prieteni de mai puțin de trei zile. Însă soarta familiei sale depinde acum de succesul sau de eșecul lor comun. Cuvinte ca *la revedere* sau *noroc* ar sugera prea puternic o încheiere.

Ținând cont de asta, Brooklyn se mulțumește să-i întoarcă spatele și să se îndrepte grăbită spre mașina Broncăi.

Manny se mai uită câteva secunde după ea, dându-și cu întârziere seama că, dintre toți, e singurul care nu are nici familie, nici pe altcineva drag pentru care să-și facă griji. În afară de New Yorkul însuși. De El Însuși.

Se urcă în taxi alături de Paulo și Madison se grăbește să pornească la drum, la fel de nerăbdătoare să se îndepărteze de turn ca oricare dintre ei. Acum Manny se poate concentra în sfârșit.

— Sunt pe drum, murmură, foarte încet, adresându-i-se aerului. Paulo îi aruncă o privire, dar păstrează tăcerea. Știe foarte bine cu cine vorbește Manny.

— Pe curând!

∞

Când Veneza demarează îngrijorată, îndepărtându-se de ceilalți și încercând să se convingă că e într-adevăr de preferat să-i facă o surpriză nemernicului ei tată în loc să rămână ca să înfrunte o apocalipsă interdimensională…

… ceva din spatele ei înghite în sec, foarte încet.

Da-dump.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ARMURA DE PE SECOND AVENUE

Începe imediat ce se urcă în mașină cu toții. Bronca își scoate telefonul, ca să-i folosească sistemul de navigație. Așa cum face de obicei, privește obiectul printre gene și alege literele și cifrele cu trudă, tastând cu un singur deget, până când Queens spune:

— Rezolv eu.

Întinde mâna de pe scaunul din spate ca să-i ia telefonul.

— Deocamdată îndreaptă-te spre Staten Island.

Nu e mai rău decât ceea ce îi trece cu vederea Venezei, însă Queens nu e Veneza.

— Cere voie înainte de a lua lucrurile altora, barbaro!

— Încercam doar să fiu eficientă. Am nevoie de o adresă de destinație.

Degetele îi zboară pe tastatură cu strania viteză a celor care au sub treizeci de ani. Bronca pornește mașina. Fiindcă Brooklyn e pe scaunul pasagerului din față și vorbește la telefon, Queens se uită la Hong.

— Eu sunt Hong Kong, se răstește el.

— Oh, da. Bănuiesc că nu știi.

În timp ce mașina se pune în mișcare, Queens deschide harta.

— Dar poți măcar să-mi arăți unde l-ai găsit pe Paulo? Ea stă probabil în apropiere.

Pe când Queens și Hong încearcă să identifice, cu aproximație, ultimul loc unde se știe că s-a aflat avatarul lui Staten Island, Brooklyn își scoate din nou telefonul. De data asta vorbește cu glas mult mai scăzut și Bronca n-o deranjează, pentru că recunoaște tonul și înălțimea vocii. Așa vorbesc părinții când încearcă să-și ia rămas-bun de la copiii lor, posibil pentru ultima oară. Probabil că asta ar trebui să-i spună și ea fiului ei, dar Mettshish e trecut de treizeci de ani și locuiește în California și, sincer, convorbirea are toate șansele să se transforme într-o ceartă, iar ea n-are acum putere pentru așa ceva. Și să lași orfan un bărbat în toată firea nu e totuna cu a lăsa orfană o fată de paisprezece ani. Dacă-și dorește ceva,

Bronca ar vrea să-și poată lua rămas-bun de la nepotul ei, care urmează să se nască peste vreo trei luni, dar poate e mai bine să fie pentru copil doar un mister, nu o tragedie, când îi vor spune povești despre ea.

După ce-și încheie convorbirea telefonică, Brooklyn se uită o vreme pe geam, meditând, iar Bronca n-o tulbură. Într-un asemenea moment nu sunt prea multe de spus. Totuși, în cele din urmă, încearcă:

— Nu merge să stea cu tatăl ei?

Brooklyn pufnește cu atâta amărăciune, încât Bronca știe imediat că a greșit punând întrebarea.

— Tatăl ei e mort, deci sper că nu.

Au!

— Droguri?

Brooklyn se întoarce spre ea ca s-o fulgere cu privirea.

— *Cancer.*

Ah, rahat! Bronca oftează.

— Uite, n-am vrut să spun că… doar că te-am ascultat uneori cântând și întotdeauna spuneai că-ți place s-o faci cu traficanți sau cu membrii unor bande ori cu… știi tu.

— Da. E vorba despre o mulțime de tipi care pur și simplu fac ce trebuie ca să aibă grijă de oamenii la care țin, ceea ce înseamnă că sunt mult mai decenți decât cămătarul prădător mediu din lumea voastră integră. Dar, oricum, ce spuneam în cântecele mele nu coincidea întotdeauna cu ce făceam în viața reală. La naiba, trăiam cu impresia că numai albii cred că tot ce cântă rapperii e real.

Clatină din cap și-și îndreaptă privirea spre drum.

Bronca se simte înfierbântându-se. Nu e nici locul, nici momentul potrivit, ținta aleasă e greșită, iar ea e destul de bătrână ca să-și dea seama că o critică pe Brooklyn doar fiindcă e o acțiune pe care-o poate ține sub control, spre deosebire cu restul situației cumplite în care se află cu toții. Dar, chiar știind toate astea… ei bine, Bronca n-o să fie niciodată o bătrânică înțeleaptă și cumsecade, chiar dacă o s-ajungă la o vârstă înaintată.

— Da? Nu e real?

Bronca nu-și ia ochii de la drum, dar mâinile i s-au încleștat de volan.

— Mi-aduc aminte că unele dintre versurile tale erau al naibii

de reale: „Dacă târfa-ncearcă să o facă, cu arma mea îi spulber mațele, îndată”. Le ții minte?

Brooklyn geme, e furioasă și amuzată deopotrivă.

— Oh, începem. Pentru versurile astea *mi-am cerut scuze* cu ani în urmă, în public. Și am donat o mie de dolari pentru Ali Forney Center[104]...

— Crezi că poate să compenseze? Știi câți puștani homosexuali își găsesc moartea înjunghiați sau împușcați...

Bronca virează ca să se încadreze pentru intrarea pe Bruckner Expressway și mașina dă să se răsucească, silind-o să smucească de volan mai brusc decât de obicei ca să revină pe direcția corectă.

— Te rog, te rog, fă un accident catastrofal, oftează Hong, pe bancheta din spate. Distruge jumătate de oraș într-o singură coliziune, fă treaba Dușmanului. Pe urmă o să mă pot întoarce acasă.

Bronca strânge din dinți, spumegând. Dar, în tăcerea lăsată, Brooklyn expiră prelung.

— Știu că scuzele nu pot oferi o compensație, spune.

A revenit la accentul ei din Brooklyn de pe vremuri, renunțând la vocea de politician, ceea ce domolește cumva furia Broncăi. Brooklyn nu e în niciun caz o prefăcută, dar așa redevine într-o ceva mai mare măsură MC Free, exact partea din ea căreia îi poartă pică Bronca.

— Știu că n-a reparat nimic, da? Sunt al naibii de sigură că am fost considerată eu însămi lesbiană pentru simplul motiv că am intrat într-o arenă pe care rapperii masculi o credeau implicit numai a lor. Nemernicii au încercat să mă violeze, numai pentru că nu mă încadram în tiparele stabilite de ei pentru o femeie, iar eu am preluat rahatul lor. Știu că am făcut-o. Însă *mi-a trecut.* Am avut câțiva prieteni care m-au zgâlțâit ca să-mi vină mintea la cap și i-am ascultat. Și mi-am și dat seama că rapperii ăia sunt înguști la minte și că poate nu e cea mai bună idee să-i imit. Rahat, pe vremea aia, cei mai mulți dintre noi...

Brooklyn gesticulează frustrată, apoi oftează adânc.

— Spuneam numai tâmpenii, este? Ne purtam tot timpul ca niște drogați. Eram negri care nu-și doreau decât contracte cu casele de discuri și banii băieților albi din suburbii. Eu pur și

[104] Organizație care protejează tinerii LGBTQ fără adăpost și îi ajută să găsească un mod de a se întreține singuri. (n.tr.).

simplu…

Oftează din nou.

— La naiba! S-a terminat.

Bronca se uită la ea și îi vede dezgustul profund și tristețea adâncă. Și sinceritatea. Așa că se mulțumește să conducă o vreme în tăcere, lăsând atmosfera să se liniștească înainte de a spune:

— Îmi cer iertare pentru „droguri”. A fost… o chestie rasistă. La drept vorbind, *o idee preconcepută,* pentru că dinamica puterii e, în esență, stabilă, dar…

Zâmbește larg, încercând să facă situația mai puțin stânjenitoare.

— Am prieteni negri, nu? Sunt printre ei mătuși și bunici.

Aproape că o aude pe Brooklyn dându-și ochii peste cap. Totuși, după câteva clipe, o aude și spunând, cu voce scăzută:

— E adevărat că am pierdut mulți prieteni din cauza drogurilor, așa că sunt puțin cam prea…

Sensibilă. Da.

— Și eu, spune Bronca și râde scurt, nazal. *Sunt* Bronx.

Răspunsul e un râset similar, urmat de cuvinte rostite pe ton sec, fără vlagă:

— Iar eu sunt Brooklyn.

— Lupți împotriva infracționalității! exclamă Queens, radioasă.

Brooklyn se întoarce și se uită la ea până când se trage înapoi și tace.

Aleg traseul pe care pot ajunge cel mai repede, deși vor plăti, în taxe, echivalentul unei răscumpărări cerute de pirați. Dar, chiar înainte de a trece pe de Bruckner pe FDR, telefonul Broncăi emite un semnal de avertizare.

— Pe FDR e un accident sau cam așa ceva, spune Queens, când se apleacă să vadă despre ce e vorba.

Apoi întinde mâna și atinge cu degetul ecranul.

— Există un traseu alternativ prin oraș și pare liber.

— Perfect, spune Bronca și urmează indicațiile prietenoasei voci feminine computerizate a aplicației de navigație.

— Chiar ajungem mai repede prin oraș decât pe FDR? se miră Brooklyn. Trebuie să fie un accident groaznic.

— Nu cred…

Bronca ascultă o emisiune radio fără să-i dea atenție; e doar

zgomot de fond. Dar, când prezentatorul spune ceva despre FDR, dă aparatul mai tare.

— … practic, au închis FDR Drive, spune tipul, lăsând impresia că nu-i vine să creadă. Poliția consideră demonstrația spontană fiindcă, după toate aparențele, nu există nicio autorizație înregistrată, dar, cu câteva ore înainte de începerea protestului, agențiile de știri din oraș au primit o declarație din partea grupării. Își spun Proud Men of NYC[105]. Nu confundați cu NYC Pride[106], este vorba despre o grupare de dreapta, implicată în incidente violente, ca, de exemplu…

Relatarea mai continuă puțin, apoi urmează o scurtă înregistrare. Bronca aude numeroase voci – toate masculine, din câte își dă seama – scandând ceva neclar, cu sirenele poliției în fundal.

— Suntem aici pentru ca New Yorkul să afle! rostește un tânăr cu voce tremurătoare din cauza mișcării și a adrenalinei. Am preluat controlul în Greenpoint și Williamsburg și a acum a sosit timpul să afle și Manhattanul că bărbații…

Cineva îl înghiontește.

— Ei, haide, omule, despre așa ceva n-a fost vorba. Bărbații din New York nu vor lua…

Urmează un talmeș-balmeș de cuvinte pe care Bronca nu le înțelege. Ceva despre înlocuire.

— … și aiurelile liberale feministe! E în regulă să fii bărbat alb. N-o să ne simțim vinovați fiindcă avem sculele albe, iar voi o să aflați ce simțiți când sunteți f…

Înregistrarea se întrerupe brusc și reintră în emisie prezentatorul, care acum chicotește cu o stânjeneală palpabilă.

— Oh, sper că nu ne-am ales cu o încălcare a prevederilor FCC[107]. Oricum, oameni buni, deocamdată țineți-vă departe de FDR Drive, dacă nu cumva vreți doar să parcați acolo ca s-admirați peisajul.

Postul de radio își reia emisiunea muzicală.

Brooklyn se holbează la aparatul din bord.

— E o glumă? Ce-i asta, un marș al bărbaților albi rasiști? În

---

[105] Bărbații Mândri din New York. (n.tr.).

[106] NYC Pride March, marș anual al comunității LGBTQ. (n.tr.).

[107] Federal Communications Commission (Comisia Federală pentru Comunicare), agenție federală guvernamentală independentă care reglementează comunicațiile interstatale și internaționale. (n.tr.).

New York? Acum, când e aproape *miezul nopții*? Ce-ncearcă să facă? Nici măcar nu vor reuși să submineze prea mult circulația prin oraș.

— Pe noi ne subminează al naibii de bine, bombăne Bronca, intrând pe Second Avenue. Fac pariu că poliția n-are de gând să-i oprească. Fiindcă altminteri ar aresta și toți contraprotestatarii sau oamenii pe care-i trag indivizii ăștia afară din mașini ca să-i bată.

— E totuși un marș al unor bărbați albi furioși, intervine Queens, îngrijorată. Ori de câte ori se întâmplă așa ceva nu e bine.

Nu e, categoric nu e. Și Bronca se gândește că, pentru New York, e al naibii de ciudat – Dumnezeu știe că orașul își are partea lui de rasiști; se deosebește de altele în numeroase moduri, dar nu și în privința asta. Totuși, la fel ca în majoritatea orașelor mari, rasiștii se mulțumesc să-și vadă de viața lor și să nu se amestece într-a altora, mai ales dacă nu vor să primească vreun pumn în nas în metrou.

— Ca în New Orleans, murmură Hong atât de încet, încât Bronca abia îl aude.

— Ce?

În oglinda retrovizoare, fața lui de piatră e și mai împietrită.

— New Orleans e un oraș ucis de ghinion, spune el. De o serie de coincidențe groaznice – instituții care au pierdut controlul, animozități vechi care au luat forme noi, subculturi care și-au ales greșit momentul unei schimbări drastice. Sau cel puțin așa am crezut atunci.

În final, Bronca înțelege.

— Crezi că marșul e cumva finanțat de Un New York Mai Bun? Ca să ne silească să alegem alt traseu?

— N-am idee. Dar avatarurile orașelor sunt, în general, foarte norocoase. Coincidențele fericite ne cad în poală cu o foarte mare frecvență. Ține de ceea ce suntem, de modul în care ne ajută orașele noastre. Al vostru e slab.

În oglinda retrovizoare, Bronca îl vede pe Hong clătinând din cap.

— Sau poate că altceva se străduiește mult mai mult ca să-i contracareze eforturile.

Nimeni nu comentează. Groaza lucrează cel mai bine într-o tăcere deplină.

Intră pe Second Avenue, în Harlemul Spaniol. Cartier de muncitori, noaptea târziu în timpul săptămânii; Bronca nu e surprinsă că străzile sunt aproape pustii. Doar câteva magazinașe sunt deschise, santinele ale Orașului Care Nu Doarme Niciodată Și Are Din Când În Când Nevoie De Lapte La Două Noaptea. Aici gentrificarea a luat forma unui nesfârșit număr de cafenele. La parterul ultimelor clădiri se văd localuri de sine stătătoare, care își promovează cu mândrie cafeaua la filtru făcută din boabe proaspăt prăjite și au fațade diferit decorate. Pe urmă vine dovada că aici se încheie caracterul original al cartierului: trec pe lângă un Starbucks. Așa crede Bronca. Nu poate fi sigură. Fiindcă localul e atât de acoperit de cârcei albi și de proeminențe mai țepene, încât abia dacă îi poate zări firma cu simbolul companiei și fațada.

Seamănă cu un soi de animal. Straturile suprapuse și mișcătoare de tentacule albe îi dau o înfățișare de blană vărgată, estompând obișnuita formă de cutie a clădirilor. E una multifuncțională, tipică pentru New York: spații comerciale la parter, apartamente la etaj. Și pe fiecare dintre nivelurile ocupate de apartamente sunt câțiva cârcei, dar nu se compară cu monstruozitatea de dedesubt.

Și, când tot monstrul ăla unduiește ca o apă, dă naștere *unei fețe imense, inumane, cu o gură uriașă*…

Bronca se îndepărtează. E un reflex. Nu sunt multe mașini pe stradă, dar două taxiuri și un Uber încep imediat să claxoneze, fiindcă mișcările laterale bruște nu se potrivesc cu stilul de circulație în viteză din Manhattan. După ce trec de Starbucks, Bronca se uită în oglinda retrovizoare, pe când Brooklyn se răsucește pe scaun ca să se holbeze în urmă, ceea ce face și Queens.

— Ce naiba? spune tânăra.

Respiră sacadat. Pe urmă îi sună telefonul; ea răspunde. O aud din nou cu toții pe Aishwarya, mai calmă decât înainte, dar părând tot încordată când pune niște întrebări.

— Îmi pare foarte rău, dar acum nu pot vorbi, murmură Queens înainte de a închide.

Hong bombăne ceva în chineză. Apoi vorbește cu glas tare:

— E necesar să vă pregătiți o armă. Dacă trebuie să vă luptați…

— Oh, la naiba!

Bronca țipă și de data asta nu e nevoită doar să se tragă în lateral, ci și să intre pe pista pentru biciclete – fiindcă, pe partea dreaptă a bulevardului, o altă cafenea Starbucks acoperită cu pene albe scânteietoare face un salt brusc, ieșind puțin pe carosabil. Către ei. Clădirea atașată de ea se clatină ușor, dar Bronca vede că asta se întâmplă și nu se întâmplă: ceva din clădire, adică structura rigidă, e în același loc, deși în cealaltă lume monstrul vine spre ei. Cafeneaua e probabil deschisă până târziu. Prin blana creaturii, Bronca zărește oameni cu fețe lipsite de expresie, care își sorb băuturile la barul din dreptul geamului, netulburați de atacul stângaci.

Și, două străzi mai încolo, vede o altă clădire, de data asta cu ace albe colosale de porc-spinos, pregătindu-se de salt.

Șoferul mașinii căreia Bronca îi taie fața, ca să se ferească de pasărea-Starbucks, se sprijină pe claxon, furios. Bronca nu-l condamnă. Înaintează până în dreptul blocului următor, apoi se oprește lângă bordură, tremurând și trăgându-și răsuflarea cu mâinile încleștate de volan. (Stă cu un ochi pe pasărea-Starbucks din oglinda retrovizoare, dar creatura nu pare capabilă să se îndepărteze cu mai mult de doi-trei metri de fundația clădirii. După ce îi aruncă Broncăi o privire cumplită prin oglindă și clănțăne de două ori din ușa de sticlă care îi e cioc, scuipă zaț de cafea dezgustător și își reia în silă vechea poziție.) Șoferul furios o ocolește, gesticulând cu mâna scoasă pe geam și strigând ceva în limbajul universal al lui învață-să-conduci-du-te-n-mă-ta, înainte de a se îndepărta.

— E pe fiecare Starbucks, constată Brooklyn, mijind ochii ca să se uite în lungul străzii.

— Nu doar pe ele, uitați-vă.

Queens arată cu degetul către o Dunkin’ Donuts acoperită cu un soi de sârmă răsucită în formă de tirbușoane; de la distanță, pare o coafură afro masivă, de culoare albă. Vizavi e un soi de cafenea care și-a format o barbă albă mătăsoasă, răsfirată pe trotuar.

— Au Bon Pain aia arată de parcă ar fi gata să-nceapă în orice clipă să spună glume într-un spectacol de stand-up comedy.

— Totuși astea nu *se reped în stradă, după noi,* ca blestemățiile de Starbucks.

Bronca clatină din cap, plimbându-și privirea pe Second Avenue.

— Aș putea încerca s-o iau pe Lex sau pe Park, dar adevărata problemă e că acolo dăm de câte-un local din ăsta la fiecare colț de stradă, mai ales în apropiere de Grand Central și de celelalte zone turistice.

O clipă, se trezește dorindu-și să-l fi avut pe Manhattan cu ele. Poate că el ar fi găsit cum să le apere traseul de așa ceva.

— N-are sens!

Queens își întinde gâtul ca să vadă clădirea cu înfățișare de porc-spinos din depărtare. E cât se poate de neclintită, dar asta nu-i inspiră Broncăi încredere. E, totodată, una dintre cele mai noi clădiri din zonă și ar putea fi mai flexibilă decât localurile Starbucks vechi, nerenovate.

— Starbucks e în oraș de mulți ani! Acum ar trebui să facă deja parte din New York.

— Starbucks e pretutindeni, bodogănește Hong. Și orașul meu e plin. Marile lanțuri de magazine afectează unicitatea orașului, îl fac mai asemănător cu oricare altul. N-avem timp pentru căderile tale nervoase, Bronx.

Bronca încremenește, apoi se răsucește în scaun.

— Mai vorbește-mi încă o dată ca un mârlan, se răstește ea, și mergi pe jos din colțul ăsta de stradă până la aeroportul JFK. Sper să nu te-nfulece nimic pe traseu.

Probabil că doza de furie nedisimulată din vocea ei e suficientă; Hong își ferește privirea și respiră adânc.

— Scuzele mele, spune cu o politețe rece, exagerată. Ai un plan alternativ?

Bronca nu e cu adevărat domolită, dar au alte probleme. Ca răspuns la întrebarea lui, strânge din dinți și demarează.

— Ce-ai de gând să...? începe Queens.

— O să conduc ca un newyorkez nemernic, asta o să fac.

Apoi taie fața unui camion și accelerează până la optzeci la oră.

Queens țipă și Bronca o aude străduindu-se să-și pună centura de siguranță, pe care-ar fi trebuit s-o aibă deja fixată. Camionul claxonează.

— Claxonatul e interzis! O să plătești amendă! strigă ea, dar zâmbește larg, fără să vrea.

Sunt niște zile de tot rahatul. Așa că înaintează pe Second Avenue cu viteza maximă, făcând slalom cu precizie prin trafic, strecurându-se la mustață printre două Land Roveruri,

avântându-se într-o intersecție exact când lumina semaforului devine roșie. În spatele ei, Hong înjură în cantoneză. O depășire prin dreapta. Un viraj brusc în jurul unui pieton care se mișcă prea încet. Dincolo de intersecția cu Twenty-Third, pe o latură a drumului e un monitor de viteză al poliției, care le reamintește șoferilor că limita maximă legală în oraș e de patruzeci de kilometri la oră și care, la trecerea ei vijelioasă, clipește afișând un interzis o sută doisprezece roșu.

Însă monștrii Starbucks nu-i pot atinge. Zece clădiri mai încolo, au început să apară licăriri de lumină argintie în jurul jeepului Broncăi, la limita câmpului ei vizual. După cincisprezece, nu mai e vorba de ceva periferic; îi înconjoară o teacă de lumină albă. Un Starbucks ca un șarpe iese din holul unui hotel, cu enorma sa gură larg deschisă și, chiar dincolo de gâtlejul său alb, translucid, un barman pe a cărui față se citește oboseala se lasă în genunchi ca să șteargă ceva vărsat pe jos, cu cuburi de gheață incluse. Însă dinții spectrali ai șarpelui ricoșează de pe mașina Broncăi, ca și cum ar fi încercat să muște dintr-o stâncă. Și Bronca își continuă goana.

Polițaii nu o opresc, nici măcar n-o văd. Hong și Queens stau lipiți de spătarul banchetei, cu mâinile încleștate de mânerele portierelor și asigurându-se că au centurile de siguranță bine închise. Brooklyn, fie binecuvântată, dă ajutor strigând prin geamul deschis către orice mașină care le-ar putea sta în drum:

— Ești orb, dobitocule?

Și altele asemenea.

Bronca își dă acum seama că asta se adaugă la arma lor, contopind puterile celor două districte într-un singur și preventiv val masiv de pleacă-dracului-din-calea-mea. Teaca lor de energie are acum formă de glonț și e destul de lungă ca să împingă fizic într-o parte mașinile care merg prea încet sau care sunt pe punctul să le taie calea. Bronca zâmbește larg, ca un clovn. Și Brooklyn râde prostește. E frumos.

Second Avenue se termină la intersecția cu Houston Street, așa că GPS-ul începe să-i conducă spre Brooklyn pe un traseu mai întortocheat. Acum sunt în Lower East Side. Singura cafenea Starbucks din zonă e o clădire veche, demodată, în formă de pește de pe Delancey, care încearcă să sară la ei fără a reuși nici măcar să ajungă dincolo de bordură. Bronca trece pe lângă ea fără să depășească limita de viteză, ca un suplimentar *du-te-*

n mă-ta nerostit.

Podul Williamsburg a dispărut, odihnească-se-n pace. În apă, dincolo de toate panourile de avertizare, barierele și fotografiile comemorative, e ceva, ceva alb, organic, care tresaltă; pare să umple East River pe toată lățimea albiei și se înalță mai sus decât singurul pilon de susținere rămas în picioare după prăbușirea podului. În timp ce trec pe Delancey Street, obiectul alb se ondulează lent, sub ochii lor. Radiază o lumină bolnăvicioasă, alb-verzui, care îi rănește ochii Broncăi și, din cauza asta, ea virează, ieșind de pe Delancey mai devreme decât ar fi trebuit.

— Oh, nu, murmură Queens, cu voce înceată, îngrozită. Chestia asta a rupt podul. E reală, dar nu credeam că încă poate fi aici.

Nu-i răspunde nimeni, mai ales fiindcă nu e nimic de spus.

În schimb, Brooklyn bate cu degetul în telefonul Broncăi.

— Modific traseul, ca să o luăm pe podul Brooklyn. Pe BQE[108] nu e niciun lanț de magazine.

— Da, bine, răspunde Bronca.

Apoi oprește din nou lângă bordură, cât sunt pe una dintre străzile mai mici, unde o poate face.

— Ce…?

— Nu pot să sufăr să conduc prin Brooklyn, spune ea, desfăcându-și centura de siguranță. Descurcă-te tu în afurisitul tău de district.

Brooklyn râde fără să vrea, apoi coboară ca să schimbe locul cu Bronca.

— Vrei să conduci tu după ce ajungem pe Staten Island? o întreabă pe Queens, în timp ce-și pun centurile de siguranță.

— Nu știu să șofez, ai uitat?

Queens pare să se rușineze.

— Oh, așa e, uitasem.

— Cum e posibil să nu știi să conduci o mașină? întreabă Hong, încruntându-se.

— Este, pentru că, *de obicei,* newyorkezii n-au nevoie s-o facă.

Bronca se răstește la el. Nu fiindcă ar fi un mare fan al lui Queens, dar s-a deprins să apere alte femei când bărbații încep să le șicaneze, iar faptul că fata e din New York, pe când Hong

---

[108] Brooklyn-Queens Expressway. (n.tr.).

Kong nu este, adaugă un stimulent.

— Acum taci iar. Tocmai începusem să nu te mai detest.

Restul drumului către insulă e lipsit de evenimente. Dar, când ajung pe cea mai înaltă porțiune a podului Verrazano, de unde insula se vede foarte bine, le remarcă toți patru: alte turnuri. Sunt cel puțin două, fiindcă în depărtare se mai zărește și ceva ca o cocoașă acoperită de noduli, care e fie un stadion într-adevăr foarte urât, fie o altă construcție stranie.

Odată ce ajung pe insulă, Brooklyn încetinește – nu doar pentru că străzile sunt mai înguste și pline de polițiști, ci și pentru că acum, când au intrat pe domeniul său, îl *simt* pe avatar. E o senzație stranie, nu întru totul diferită de profunda conștientizare a prezenței avatarului principal, care nu-i mai părăsește de când au avut scurta viziune de grup. Parcă ar avea în cap un fel magnet natural, cu un capăt îndreptat spre stația City Hall, în loc să indice nordul. Celălalt capăt indică un loc de pe la mijlocul insulei – pe care Hong l-a indicat cu degetul pe Google Maps și care se numește Heartland Village.

Până acolo trebuie să treacă printr-o zonă deluroasă și împădurită întinsă, care noaptea e plină de umbre stranii. Stau încordați tot drumul, atenți la spațiile dintre copaci, gata de orice. Nu se întâmplă nimic, dar neliniștea nu dispare, ci crește, observă Bronca, pe măsură de înaintează pe teritoriul insulei. Nu după mult timp ajung pe o stradă bine întreținută, unde toate casele sunt construcții adorabile, cu câte un singur etaj, destinate unei sigure familii, printre care se văd ici și colo case cuplate. Ca formă, sunt toate nefiresc de asemănătoare, deși sunt vopsite în culori diferite și nici pereții laterali și gardurile vii nu sunt la fel. Se află în suburbii, unde respectarea convenientelor e mai presus de confort. Broncăi nu i-au plăcut niciodată astfel de locuri.

Oricum, acolo se opresc. Pentru că pe peluza casei care îi aparține probabil țintei lor a crescut un alt turn alb. E semn rău, se gândește Bronca – și, în timp ce înaintează către casă, un soi de vițe albe ondulate apar din senin, unele țâșnind din sol și altele din turn, răsucindu-se în jos, pentru a se îngroșa apoi toate, adunându-se și solidificându-se într-o încâlcitură de dimensiunile unui om… până când în fața lor stă Femeia în Alb, cu brațele încrucișate, picioarele depărtate și tălpile ferm sprijinite pe iarbă.

De data asta are o coamă de păr alb, lung și filat. Foarte șic în anii ’70, potrivit cu fața ei îngustă, cu ochi migdalați, de acum. Cu totul deplasat, poartă un șort mulat pe fese și un tricou larg, fără mâneci. Arată ca o versiune malefică a lui Joni Mitchell, la jumătatea carierei sale.

Și, de data asta, nu e singură. Dincolo de gardul viu și pe peluzele vecinilor, Bronca vede conturându-se umbre fusiforme imense și palide, care la început par ale stâlpilor de felinar. Curând, când încep să se legene și să se deplaseze, devine clar că e vorba despre cu totul altceva. Mișcarea e acompaniată de sunete: o serie de țipete de bufniță ritmate, pocnete seci, ca de crengi frânte, vibrații joase firave, ca și cum ceva greu, dar în cea mai mare parte nevăzut, s-ar tăvăli pe iarba peluzelor. Aici nu sunt pictați oameni frumoși. Bronca aproape că le simte lipsa după ce o privire aruncată spre câteva dintre creaturile din umbre nu prevestește nimic bun.

— Nu văd nimic clar, șoptește Queens. De ce nu le pot vedea? Trebuie să le privesc pieziș. Când mă uit direct…

— Da, spune Bronca. Am senzația că se folosește de trucuri noi la fiecare apariție.

În stânga ei, ceva se leagănă, dar când și când se oprește și sare stângaci în sus, oarecum în stilul unui amfibian. Nu e aproape, se ascunde printre gardurile vii ale unei case din vecini, dar Broncăi îi displace mișcarea; e ca și cum creatura s-ar pregăti pentru un salt.

— *Nimic* nu e cum ar trebui să fie, comentează Hong, ducând o mână sub haină, unde ține strâns ceva care nu se vede. A fost întotdeauna imensă, monstruoasă, a atacat când un oraș nou-născut a fost slab. Nu în formă omenească. Nu *vorbind.* Niciodată astfel.

— Când *presupui*, zice Femeia în Alb, iei *preșu’* și-l *pui* peste ceva.

Și, dintr-odată, sunt toți patru smulși și duși în celălalt loc, unde timpul și spațiul n-au sens, iar ei sunt, cu toți, verticali ca țepii și instabili, cu macarale, traverse corodate și sticlă Beaux Arts mată. Masivul Hong Kong se zărește în spatele lor, dar ăsta nu e orașul lui; Bronca vede mai clar zgârie-norii lui Manhattan, cu toate că și acesta e oarecum despărțit de ele. E și Staten Island acolo, și ea cumva separată de restul districtelor și mai atenuată ca dimensiuni și strălucire, deși Bronca stă între

hotarele ei.

Însă între Staten Island și toți ceilalți se află altceva. Un alt oraș, plasat acolo ca și cum ar proteja-o.

Nu e tot o parte a New Yorkului. E enorm, mai mare decât ei toți la un loc și, în ceea ce îl privește, totul pare atât de eronat, încât simplul fapt că stă atât de aproape o face pe Bronca să se înfioare, înălțându-și automat schele pentru fortificații defensive. Amprentele noului oraș sunt cercuri perfecte. Turnurile îi lucesc, construcțiile din cartiere nu sunt îngrămădite, animalele mișună prin parcurile pline de copaci, dar nimic nu e ceea ce ar trebui să fie. *Astea nu sunt turnuri*, își spune Bronca, din ce în ce mai îngrozită. Respiră. *Astea nu sunt clădiri. Nu știu ce naiba*... Nu poate gândi. Orașul ăsta e prea aproape. Simpla lui imagine o rănește.

Și fiecare clădire piezișă, fiecare stradă precis marcată și fiecare organism purulent de acolo lucește, fiind de un alb strălucitor, perfect, nefiresc.

Revin pe neașteptate în lumea oamenilor, sunt *azvârliți* înapoi și stau cu toții încremeniți de cumplita și dezgustătoarea descoperire că Femeia în Alb *e un oraș, un alt oraș, un oraș monstruos de nicăieri sau poate din apropierea acestui univers și până și străzile lui sunt ostile universului lor.*

— Bine ați venit, avataruri ale New Yorkului! le spune Femeia în Alb în timp ce stau împietriți în umbra noptatică a turnului ei.

Ochii – de data asta de un galben acid, fiindcă nici măcar nu mai pretinde că au o culoare omenească – i se îndreaptă brusc spre Hong și apoi se desprind de el, disprețuitori.

— Și Hong Kong. Așadar a sosit momentul confruntării finale? Punem muzică incitantă? Ar trebui să mă lansez într-un monolog abominabil?

Izbucnește brusc în râs. E un hohot plin de încântare, ce-i dă Broncăi fiori ca niște degete reci dansându-i pe șira spinării. E râsul cuiva foarte sigur că deja a învins.

Bronca observă că Hong răsuflă greu și că vorbește cu o voce în care se simte un tremur adânc. Sub strălucitoarele lui ornamentații moderne și dincolo de reputația de rebel, e un oraș cu o istorie îndelungată și cu tradiții bogate. E clar că nimic din ce sfidează cunoștințele lui despre lume nu-i cade bine.

— Nu e cu putință, murmură el. Ne-am luptat cu tine încă de la începuturi. Cum poți tu să fii...? Nu înțeleg.

— Evident.

Femeia în Alb dă ochii peste cap și pune mâinile în șold, aplecându-se ușor, cu un picior în față.

— Ei bine, amibele inteligente sunt totuși doar amibe, nu-i așa?

Bronca încă încearcă s-o împace pe zurlia Daisy Duke[109] cu afectata și sofisticata dr. White – deși nou descoperitul ei instinct afirmă că e vorba *despre una și aceeași persoană.* Care nu e deloc o persoană.

— Atunci, ce naiba ești? întreabă ea, sperând că nu-i tremură glasul. Cu adevărat.

— Cu adevărat?

Femeia în Alb zâmbește larg, încântată, de parcă ar fi așteptat în toate erele scurse de la facerea lumii să i se pună întrebarea asta.

— Vrei adevărul *adevărat.* Oh, da, nu mai e nevoie de șușoteli acum, când fundațiile s-au conectat și grefele mele au putere de decizie. Îți mulțumesc că ai întrebat, fragment din ținutul indienilor lenape, avatar al Bronxului ori cum preferi să ți se spună. Numele meu e *R'lyeh.* Poți să-l pronunți?

Sonoritatea cuvântului e cutremurătoare – Broncăi îi zvâcnesc urechile și i se ridică fiecare fir de păr. Dar, deși numele[110] e lipsit de înțeles pentru ea, o vede pe Queens făcând ochii mari și mișcându-și buzele într-un mut *Oh, la dracu*'!

Pe urmă Femeia în Alb chicotește pe neașteptate și mimează că ține ceva, ca o coadă de mătură, în fața ei. Și li se adresează, cu prefăcută asprime:

— Peaicinuvețitrece. Întotdeauna am vrut să spun asta! Și n-o să treceți, creaturi dezgustătoare, bucăți dintr-un monstruos oraș ucigaș, bucăți de rahat. Staten Island a hotărât să facă exact ce este corect și nu vă las să v-amestecați ca să-i schimbați hotărârea. Așa că să huruim, districte ale New Yorkului și suflet al Hong Kongului. Nu așa îi spuneți voi? Huruit?

De undeva, de sub ei, se aude un sunet clocotitor, profund și reverberant, ca un tunet subpământean. Bronca își ține răsuflarea, cu gândul la Centrul de Artă din Bronx și la turnul

---

[109] Personaj din serialul de televiziune *The Dukes of Hazzard,* a cărui primă versiune a fost difuzată începând din ianuarie 1979. (n.tr.).

[110] R'lyeh este un oraș imaginar, din nuvela *Chemarea lui Cthulhu* de H.P. Lovecraft. (n.tr.).

care l-a înghițit, dar de sub ei nu se înalță nimic. Deocamdată nu e decât un sunet. Doar un huruit.

Iar în fața lor, zâmbind atât de larg încât i se văd aproape toți dinții, întruparea vie a orașului R’lyeh își deschide larg mâinile albe, elegante, cu degete și unghii lungi, invitându-i:

— Vino așadar, Oraș care Nu Doarme Niciodată! Lasă-mă să-ți arăt ce stă la pândă în spațiile pustii unde coșmarurile nu îndrăznesc să pătrundă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

„Și, IATĂ, FIARA A PRIVIT CHIPUL FRUMUSEȚII”[111]

Drumul cu taxiul e lin și fără evenimente. Asta nu-i scapă nici lui Madison.

— Eh, am auzit c-a fost un soi de protest pe FDR – totul se întâmplă pe FDR, nu-i așa? – care a silit pe toată lumea să facă tot felul de ocoluri. Dar eu n-am văzut niciun indicator care să ne devieze pe vreun „traseu alternativ”. Ba chiar am și senzația că alte mașini se feresc din calea noastră.

Manny a observat aura care conturează geamurile și exteriorul vizibil al mașinii și acum se uită la Paulo, care dă aprobator din cap.

— Ai spus că taxiul tău mă place, zice Manny. Apropo, îți mulțumesc că ne-ai luat.

— Da, da, spune Madison, părând măi degrabă amuzată decât enervată. Singurul motiv pentru care merg în direcția asta e faptul că primarul vrea să facă mâine o fotografie de genul „vechiul New York – noul New York”. Ești al naibii de norocos, omule.

Paulo încuviințează din nou. După toate aparențele, orașele își fac norocul singure.

Le e aproape prea ușor să pătrundă în vechea stație abandonată după ce Madison îi lasă în fața coloanelor de la intrarea boltită a stației Brooklyn Bridge/City Hall. Peste tot sunt grupuri de polițiști și, îndreptându-se spre ei alături de Paulo, Manny strânge din dinți, pregătindu-se să înfrunte orice necaz; trei polițai au cârcei albi vizibili, le ies din gât sau din umeri.

Însă doi fără cârcei vin să-i întrerupă pe cei care îl anunță zgomotos pe Manny că nu pot permite accesul în stație din cauza unei posibile amenințări cu bombă.

— Lăsați-i să treacă, spune o femeie care pare mai mare în grad decât toți ceilalți.

Poartă haine civile și pare prea puțin interesată de tot ce se petrece în jur, răsfoind în schimb teancul de hârtii de pe un

[111] Citat din filmul *King Kong* (1933). (n.tr.).

clipboard.

— Au venit să rezolve problema.

— Păi, tipii ăștia nu prea arată a ingineri de la Con Ed[112], spune unul dintre polițaii care i-au oprit.

Cârcelul care îi iese din obrazul stâng e de grosimea unui cablu electric.

Femeia în civil îl fixează cu o privire aspră.

— Există vreun motiv pentru care trebuie să-ți spun același lucru de două ori, Martenberg?

— Nu, eu doar…

— Ți-am cerut părerea, Martenberg?

El protestează din nou, iar ea îl ocărăște, în cele din urmă lăsându-și clipboardul în jos și adoptând o poziție de luptă ca să-și impună autoritatea. Cei doi polițiști însoțitori se uită la combatanți, timp în care Manny și Paulo intră în stație nestingheriți.

— Vrei să-mi spui ce s-a-ntâmplat aici? întreabă Manny, din mers. Fiindcă într-adevăr nu arătăm a tipi de la Con Ed.

— Cei care ajută orașul să se apere văd ce trebuie să vadă.

Ei, atunci e în ordine.

Trenurile de pe linia 6 nu circulă, sunt oprite din cauza investigației în curs. Cei doi trec pe lângă alți polițiști, pe lângă ingineri de la MTA, pe lângă niște oameni în uniformă care ar putea fi de la Departamentul pentru Securitate Internă, pe lângă niște ingineri veritabili de la Con Ed, dar nimeni nu-i mai oprește. Sau poate că nici nu-i mai vede nimeni. Pe măsură ce Manny și Paulo coboară spre peroane, oameni se împuținează, dar tunelurile le amplifică râsetele și vocile glumețe. E clar că nu-și fac griji pentru vreo bombă. Manny nu observă nimic care să indice că s-ar construi ceva. Cineva investit cu autoritate a închis pur și simplu stația fără niciun motiv clar.

Lângă peron, un tren stă cu ușile deschise și fără conductor.

— Așteptăm pur și simplu? întreabă Manny, pășind în primul vagon.

Paulo se așază în partea opusă cabinei conductorului, dar Manny sesizează că nu e nimeni înăuntru acolo. Rămâne în picioare, la geamul din față al trenului, cu privirea pierdută în întunericul care așteaptă în tunelul curbat, înclinat în jos.

---

[112] Edison Consolidat, Inc., cunoscută mai ales sub denumirea de Con Edison sau Con Ed, este una dintre cele mai mari companii energetice din SUA. (n.tr.).

— Dacă aștepți, o să pornească? întreabă Paulo.

Întrebarea pare sinceră, nu sardonică, așa că Manny nu se zbârlește. De fapt îi trece prin minte, cu întârziere, că Paulo vrea să-l învețe ceva. Și, peste o clipă, când simte puterea cu care trage de el avatarul principal, aflat în apropiere, înțelege.

Așa că inspiră adânc și pune mâinile pe metalul neted de lângă geam. N-a călătorit cu metroul decât o singură dată, dar acum își amintește senzația de atunci, la fel cum și-a amintit-o în Centrul de Artă din Bronx. Puterea nevăzutelor și neobositelor motoare puse în mișcare de a treia șină, misterioasă și letală. Viteza zguduitoare, palpitantă. Nevoile care i-au pus în mișcare pe sutele de oameni dinăuntru – trebuie s-ajungă în locuri importante, din motive importante, să aibă un loc călduros unde să doarmă, să fie în siguranță pe drum.

În siguranță, repetă el, cu gândul la avatarul principal și la trenul care îi înconjoară. *Da, vin ca să te țin în siguranță.* Imediat.

— Atenție, se închid ușile, șoptește.

Vede în geam reflexia lui Paulo, care zâmbește în spatele lui.

Difuzoarele emit un scurt „ding-dong” și ușile trenului glisează, închizându-se. De sub caroserie se aude un zumzet când trenul își pornește motoarele, care se încălzesc, iar în tunelul din față un semnal roșu devine verde. Pe urmă, încet, trenul se pune în mișcare cu o smucitură.

Manny se așteaptă, în mare măsură, să apară cineva în fugă pe peron, încercând să-i oprească, dar sunt în New York; dacă, din tot personalul din stație, cineva aude trenul pornind, nu-i dă atenție, considerând sunetul un zgomot de fond normal, mai familiar decât liniștea stranie de mai înainte. Așa că trenul 6 al lui Manny alunecă pe șine, intrând nestingherit în tunel – și apoi, surprinzător de repede, sunt lângă peronul din vechea stație City Hall. Manny se întoarce spre ușă când trenul încetinește și apoi se oprește din proprie voință. Știe mai bine decât Manny unde trebuie s-ajungă.

Când se deschid ușile, pe peron e întuneric beznă; în stația scoasă din uz nu e curent electric. Manny deslușește ici și colo luminatoarele din plafon – fierul forjat are același model în stil Beaux Arts pe care l-a văzut în albumele Broncăi – și prin ele răzbate un strop din lumina lunii. Lumina din tren e de ajutor, dar pălește pe măsură ce ei se îndepărtează, pătrunzând în

adâncurile stației. Manny se caută pe bâjbâite în buzunar, își scoate telefonul și îi aprinde lanterna. Însă abia dacă luminează un cerc de nici măcar o jumătate de metru pe podeaua de piatră din fața lor; nu și-a mai încărcat telefonul de când a plecat în Inwood și bateria nu prea mai are putere. Dar e mai bine decât nimic.

După ce ies cu câțiva pași în afara cercurilor luminoase aruncate de tren, neoanele acestuia se sting brusc, cu un pocnet. Manny tresare violent, fără să vrea. Dar n-are nevoie de ochi ca să știe unde să meargă, acum nu mai are. Acum simte.

— Pe aici, spune.

Îl simte pe Paulo prinzându-se de partea din spate a hainei lui și lăsându-se condus de el.

— Trebuie să fim prudenți, spune Paulo. A fost necesar să venim încoace, dar Dușmanul ne-a văzut.

Manny se strâmbă, cu gândul la polițiștii cu cârcei albi.

— Acum știe că ținta lui se află aici, adaugă Paulo.

Manny strânge din dinți.

— Am înțeles asta.

După vreo douăzeci de pași, ajung la niște trepte. Rotindu-și lanterna, Manny descoperă că duc către scara de sub o arcadă. Inscripția de pe aceasta, creată din plăci verzi, îi anunță că se află în stația CITY HALL. Plafonul arcadei e acoperit cu plăci Guastavino albe, care alcătuiesc un model elegant, asortat cu restul.

Manny începe să urce, aproape fără să observe că Paulo se izbește cu vârful piciorului de o treaptă și bombăne o înjurătură în portugheză. Sunetul pașilor și al respirațiilor reverberează de plafonul boltit, transformându-se în șoapte. În mintea lui Manny, șoaptele formează cuvinte: *aici aici aici* și *în sfârșit în sfârșit în sfârșit.* Apoi cotește.

E și nu e la fel ca în viziunea lui. Există patul din pachete de ziare vechi. Ocupantul acestuia zace într-o baltă de lumină palidă de lună, neclintit și încovrigat, respirând atât de ușor încât mișcarea e aproape imperceptibilă. E doar un negru tânăr, prea slab, în haine ieftine ponosite, dormind pe gunoaie, ca un vagabond. Și totuși… radiază forță. Manny se cutremură când o simte unduindu-i pe piele, hrănind în el ceva care începuse să flămânzească. Iată-l, în sfârșit: cel mai aparte om din întregul oraș.

Fără să stea pe gânduri, Manny se apropie și întinde brațul, vrând să-l zgâlțâie ca să-l trezească. Trebuie să-l atingă. Dar, la vreun metru de umărul avatarului principal, mâna i se oprește în aer. Ceva se opune gestului său, parcă ar apăsa pe un burete pe care nu-l poate nici vedea, nici simți. Încearcă din nou, cu mai multă forță, și își exprimă frustrarea printr-un sunet nearticulat când, după ce cedează puțin, bariera nevăzută se întărește ca betonul. Nu-l poate atinge pe principal.

— Ești atât de nerăbdător să fii mâncat?

La auzul vocii blânde a lui Paulo, Manny tresare și se întoarce brusc. Uitase de prezența lui. Și aducerea aminte îi provoacă un spasm.

— Nu... nu m-am gândit la posibilitatea de a fi mâncat, recunoaște el.

Asta îi atenuează dorința de a-l atinge pe principal, dar numai în mică măsură.

Paulo nu e altceva decât un contur în întuneric, luminat mai mult de reflexia razelor de lună decât de lanterna telefonului. Însă se uită la Manny cu o tristețe vizibilă.

— Sunt al lui, răbufnește Manny.

O spune adoptând o atitudine defensivă, dar în clipa asta se simte oarecum grosolan.

— Și el e al meu.

Paulo înclină capul în semn de acceptare.

— Mărturisesc că sunt oarecum invidios, spune cu delicatețe. Mă uluiește ideea că poți trece prin asta ca parte a unui grup și mi se pare minunat, în mai multe moduri. Eu am trecut prin procesul renașterii de unul singur, ca majoritatea orașelor.

E o schimbare de perspectivă la care Manny nu se aștepta.

— Atunci înseamnă că l-ai cunoscut pe el? Înainte de...

Arată spre patul de ziare.

— Bineînțeles. Așa se procedează de obicei. Cel mai tânăr oraș veghează asupra următorului.

În întuneric, Paulo oftează ușor.

— Ar fi trebuit să fie Port-au-Prince. Dar am fost fericit când l-am văzut pe acesta supraviețuind... până când mi s-a prăbușit în brațe și apoi a dispărut.

Manny meditează la asta cu ochii la omul adormit. Încearcă să și-l imagineze pe principal treaz, dinamic, în stare să râdă, să danseze și să alerge, și îi reușește cu ușurință. Însă apoi își

imaginează dinamismul lui anulat și vocea pătrunsă de o singurătate pe care au remarcat-o cu toții la São Paulo și la care e dureros să se gândească. Deși asta înseamnă propria lui moarte, nu se poate împiedica să-și formuleze ideea: Îmi pare rău c-o să te lăsăm atât de singur.

— Cum e el? se trezește șoptind.

În liniștea din spațiul închis al alcovului, chiar și aceste sunete firave se propagă.

Aude realmente zâmbetul lui Paulo.

— Arogant. Furios. Înspăimântat, dar nelăsându-se îngrădit de spaimă.

O clipă mai târziu, Paulo ocolește patul de ziare, trecând de cealaltă parte a avatarului principal. Se uită în jos, la băiat, zâmbind cu o afecțiune inconfundabilă.

— Pretinde că e mai puțin special decât este, căci lumea l-a pedepsit fiindcă se iubește pe sine însuși. Și totuși știe. Știe că e mai mult decât văd și resping străinii, oricât de superficiali ar fi.

Așa e orașul New York? Manny îl știe de trei zile, dar, din câte și-a dat seama până acum, e adevărat. Oftează. Păcat. Ar fi vrut să-și facă o viață aici.

Își ridică privirea spre Paulo.

— Ca să-l pot atinge, am nevoie de ceilalți.

— Da, îmi pot da seama că așa e. Nu ne rămâne decât să ne bazăm pe camaradele tale și pe Hong.

Buzele lui Manny se arcuiesc.

— Mă bazez pe camaradele mele. Hong poate să se ducă dracului.

Paulo râde scurt.

— Nu fi prea aspru cu el, spune, spre surprinderea lui Manny. Înainte de a deveni oraș, a trecut prin Războaiele Opiului. A văzut murind atâtea orașe și atâția oameni, încât purtarea lui e de înțeles. Chiar dacă este enervantă.

Manny se încruntă, încercând să-și amintească tot ce poate despre istoria Chinei.

— Iisuse, asta-nseamnă… Hong are aproape două sute de ani? Adică suntem nemuritori?

Dacă nu suntem mâncați.

— Nu. Dar trăim atât cât trăiesc și orașele noastre, dacă nu ne luptăm cu semenii noștri, cu entitățile care sunt alte orașe.

Se strâmbă, ducându-și mâna la coaste, dar coborând-o

imediat.

— M-am vindecat în sfârșit. Dacă aș fi fost acasă, oasele mi s-ar fi sudat cât ai clipi.

— Doar cu alte orașe? Dușmanul nu-ți mai poate face niciun rău?

— Oh, îmi imaginez că acum, după ce a luat o formă mai virulentă și mai *înverșunată,* poate, răspunde Paulo și clatină din cap. Procesul nașterii merge anapoda cel puțin de la New Orleans încoace. Probabil de mai multă vreme. Poate acum ceilalți mă vor asculta în sfârșit și vor face ceva – și mă rog să nu fie deja prea târziu.

În spusele lui Paulo e ceva care-l tulbură pe Manny.

— În procesul nașterii au fost ucise multe orașe?

— Nenumărate, în decursul mileniilor. Mai multe în ultima vreme.

Manny îl privește printre gene, iar Paulo schițează un zâmbet și începe să-și caute o țigară prin buzunare.

— Da, e exact așa cum bănuiești; numărul morților e într-o creștere tot mai rapidă. Cred că așa va fi de acum înainte, dacă dușmanul slăbește noile orașe înainte de a prinde viață. O evoluție groaznică.

— Pentru tine n-a fost așa?

Paulo găsește țigara, și-o aprinde și se uită pe deasupra firavei străluciri portocalii înainte de a sufla fumul.

— Nu. În orașul meu a fost cu siguranță agitație. Dictatura militară care preluase puterea – cel mai probabil sprijinită de guvernul țării tale, mulțumesc pentru asta – a decis să curețe favelele distrugându-le, părăsite sau nu. Cum eu veneam dintr-o asemenea favelă, m-am opus. La fel a făcut și São Paulo, care m-a ales să-i devin voce și apărător.

Manny vede amintirile încălzindu-i pentru o clipă privirea. Pe urmă își amintește că lovitura de stat militară despre care e vorba s-a petrecut cândva, prin anii 1960. Paulo arată excelent pentru un om de șaptezeci sau optzeci de ani.

— Când a venit Dușmanul, continuă Paulo, după ce trage îndelung și cu delectare din țigară, mi-a pus la încercare hotărârea așa cum obișnuiește. Eu și orașul meu i-am ținut piept printre ruinele unei piețe năruite și i-am trimis iscoadele la dracu’ folosindu-mă de un lansator de rachete pe care-l furasem de la soldați.

Manny râde, surprins. Paulo are adesea un aer atât de distins – ah, dar sub stilata fațadă a profesionistului, Manny vede o brutalitate rece, comparabilă cu a lui însuși. Are puternica bănuială că, înainte de a deveni o entitate multidimensională, Paulo a provocat destulă suferință altora.

Tu ai preferat să te schimbi? Ar vrea să-l întrebe. *Sau tocmai fiindcă erai așa te-a revendicat orașul pentru sine*?

Dar, chiar în clipa când deschide gura, în vechea stație pustie reverberează un pocnet. Manny își dă seama că zgomotul îi e cunoscut; e cel pe care l-au auzit când s-au stins luminile trenului. Urmează alte pocnete, gemete metalice slabe, păcănituri ca de popnituri. Zgomotele nu-l deranjează, e probabil un soi de procedură de întrerupere a alimentării cu electricitate – până când observă că devin din ce în ce mai puternice. Că se amplifică în loc să descrească: poc poc *poc poc* POC POC POC ZDRONC.

Urmează un moment de liniște. Apoi Manny aude ceva nou și îngrozitor: un hârjâit gros, de metal care alunecă. Și un clichet de sticlă spartă, de cioburi în cădere. Încearcă să-și dea seama ce altceva ar mai putea însemna, dar numai o singură concluzie pare posibilă: trenul se mișcă. Fără nimeni înăuntru, deconectat de la sursa de alimentare. Trenul se mișcă așa cum niciun tren nu e conceput să se miște.

În spatele lor. Pe peronul pe care tocmai l-au părăsit.

Paulo îi aruncă o privire disperată. Manny știe. Trebuie să creeze ceva prin care să canalizeze forța orașului. Să se gândească la ceva prin esența sa newyorkez, un obicei, un gest, un simbol, ceva pe care să-l folosească apoi ca armă. Se află în Manhattan, pe betonul și sub pământul propriului său district. Acolo ar trebui să fie invincibil.

Dar, în timp ce pocnetele și sunetele metalice stridente devin asurzitoare și creatura care a venit după avatarul principal se târăște scrâșnind și se năpustește în susul treptelor, Manny descoperă că, sub asaltul purei și absolutei sale groaze, mintea i s-a golit cu desăvârșire.

∞

Aislyn se trezește cu o tresărire la auzul unor strigăte, chiar lângă casa ei. Întreaga clădire se zguduie de parcă ar fi cutremur.

Speriată, își caută mai întâi, pe bâjbâite, cuțitul de sub pernă

– deși, din câte știe ea, Conall nu e acasă. El și tatăl ei vor lipsi toată noaptea, cel de-al doilea e la serviciu, iar Conall, numai Dumnezeu știe (sau îi pasă) pe unde. Doar mama ei e acasă și Aislyn știe din experiență că, în astfel de nopți, când se simte liberă să facă orice vrea, Kendra Houlihah se afundă într-o sticlă cu gin. Aislyn n-are idee dacă te poți numi alcoolic când bei doar o singură dată pe săptămână până adormi sau până leșini, dar… eh! Ea e efectiv singură în casă.

Așa că se ridică din pat. Și acum e în pijama, dar de data asta nu se mai grăbește, își pune un halat de baie greu, flaușat, deși e foarte cald. În timp ce îl îmbracă, afară fulgeră lumini strălucitoare, aproape orbind-o prin draperii. Cineva – pare o femeie tânără – țipă cu voce subțire, revoltată și destul de isterică. Altcineva, cu o voce mai groasă, strigă – ritmat, dar cu răsuflarea tăiată, de parcă ar recita poezii în timp ce aleargă:

— Dar, odat-ajunse pe scenă,/ regi începem să omorâm![113]

Când Aislyn iese în sfârșit în fugă din cameră, se aude o altă bufnitură care zguduie casă, iar luminile strălucitoare de dincolo de jaluzele dispar treptat. Ceva – imens și neomenesc, cu o voce ca un claxon pițigăiat de autobuz – scoate un urlet ascuțit și sunetul o face pe Aislyn să țipe, să-și astupe urechile și să se împleticească, izbindu-se de perete suficient de tare ca să trântească un tablou vechi de familie. (Mama și tatăl ei, plus un ursuleț, ca reprezentare a lui Conall.)

Se lasă brusc liniștea. Afară nu mai mișcă nimic. Cu gura uscată de spaimă, Aislyn se grăbește către ușa din față și o deschide.

În curtea din față sunt patru femei și un bărbat mai în vârstă. Bărbatul, care ar putea fi japonez, se adună de pe jos. Are într-o mână un plic straniu, de un roșu strălucitor, acoperit cu semne aurii dintr-un alfabet străin, și îl ține ca pe un shuriken[114] din desenele animate la care se uita cândva Aislyn. Crăpături în formă de pânză de păianjen îi acoperă o lentilă a ochelarilor. Una dintre femei, scundă și îndesată, cu părul tuns scurt și care arată a mexicană, e bine proptită pe picioare și aplecată, ca și cum s-ar pregăti pentru o luptă corp la corp, deși e destul de bătrână ca să-i fie bunică lui Aislyn. În plus, poartă cea mai mare

[113] Versuri din cântecul *I Desire* al formației feminine de hip-hop Salt ’N Pepa, înființată în 1985. (n.tr.).

[114] Armă japoneză, cunoscută și sub numele de stea ninja. (n.tr.).

și mai urâtă pereche de ghete vechi pe care le-a văzut Aislyn vreodată. Doamna de culoare, înaltă și impunătoare, i se pare cunoscută, deși nu știe de unde. Poartă un costum cu fusta plină de praf într-o parte și e desculță. Alături, pe bordură, lângă călcâiele ei delicate, e așezată cu grijă o pereche de cercei de aur în formă de cerc. A treia femeie, care tremură căzută la pământ, e indiană, durdulie și destul de tânără ca să fie de-o seamă cu Aislyn. În ciuda tremurului, pare teafără, dar își freacă brațe cu palmele, parcă s-ar strădui cu frenezie să le șteargă de ceva.

Iar deasupra lor *plutește* Femeia în Alb, luminoasă de parcă un soare alb i-ar străluci prin piele. În curtea din față mai sunt și alte creaturi, în mișcare la limita câmpului vizual al lui Aislyn, alte creaturi care... Aislyn se înfioară și se hotărăște să nu le mai arunce nicio privire.

Când pășește în afara casei, Femeia în Alb o privește peste umăr, radioasă.

— Lyn, draga mea! Îmi pare rău că te-am trezit. Ai dormit bine?

— Ce naiba se întâmplă?

Aislyn se holbează la străinii din fața casei sale. Sunt mai ales pe aleea pentru mașini și pe peluză, deși păstrează distanța față de turnul alb. Însă, brusc, Aislyn îi recunoaște – deși nu l-a mai întâlnit niciodată pe vreunul dintre ei, nu are dubii. Lăsând deoparte înfățișarea și numele, îi cunoaște la fel de bine ca pe sine însăși. Tipa de culoare, înaltă? Nu poate fi decât *Brooklyn.* Bătrâna agresivă, *Bronx.* Fata indiană agitată, *Queens.* Ele sunt ea și ea este ele.

— Suntem New York, murmură, apoi se înfioară.

Nu.

Unul lipsește, fiindcă bătrânul japonez cu siguranță nu e Manhattan, deși Aislyn simte imediat că e și el tot un oraș. Un alt substitut. Care stă în picioare sau încearcă să rămână în picioare, fiindcă nu pare sigur pe ele, în mica ei grădină. În grădina lui *Aislyn,* unde a plantat diverse plante aromatice și medicinale și mușețel pentru ceai. Îi vede tălpile murdare, de străin, călcând mărarul.

Furia o cuprinde mai repede decât oricând în viața ei. Ca și cum Conall ar fi dărâmat în ea un baraj și acum fiecare fărâmă de furie suprimată peste treizeci de ani nu așteaptă decât cel

mai neînsemnat declanșator ca să explodeze. Iese din casă și vine pe alee, iar acolo strălucește, înconjurată de o lumină teribilă după ce adună fiecare strop de apartenență pe care i-l poate da insula ei, ceea ce înseamnă foarte mult. Străinul și celelalte părți ale ei se întorc s-o privească, îi urmăresc cu ochi mari manifestarea puterii. Sunt *copleșiți* de ea și senzația e grozavă. Își dezgolește dinții.

— Plecați de pe peluza mea, spune.

Apoi lucrurile se desfășoară cu nemaipomenită viteză. Intrușii calcă în picioarele plantele lui Aislyn și iarba pe care tatăl ei o îngrijește cu trudă. În clipa următoare, toți patru sunt luați pe sus de o forță invizibilă și aruncați în stradă, departe de iarbă și de alee. Femeia în Alb, care practic nu stă pe peluza lui Aislyn, rămâne pe loc; ceilalți aterizează pe asfalt, cu țipete, gemete sau înjurături. Când vede ce a făcut Aislyn, Femeia în Alb bate din palme, încântată.

Celelalte avataruri par șocate, cu excepția japonezului, care se adună de jos cu o expresie impenetrabilă. Strâmbându-se și împleticindu-se, Queens o ajută pe Bronx, care își masează șoldul, apoi își ridică pe rând picioarele încălțate cu ghete pentru a le repune cu grijă pe sol, ca și cum nu i-ar veni să creadă c-au fost mutate fără voia ei.

— Așa i-ai făcut lui Paulo, spune fata care e Queens, părând deopotrivă uluită și îngrozită. Dumnezeule, de ce *ne* ataci?

— Pentru că nu vă cunosc, se răstește Aislyn, și stăteați pe peluza mea.

— Știi cine suntem, spune Brooklyn.

Se încruntă și își protejează încheietura mâinii drepte.

— Acum trebuie să știi. Și știi ce e *asta.*

Arată cu o mișcare a capului către Femeia în Alb.

— Da, răspunde Aislyn, acum ofensată. Asta e *prietena mea.*

— Ești nebună.

Tânăra Queens clatină din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Oh, Dumnezeule, chiar ești nebună de legat! Știi ce-o să-ți facă? Ce-o să facă întregului oraș, dacă o să poată?

Aislyn detestă să fie numită nebună. Tatăl ei spune asta tot timpul; toate femeile sunt nebune, după părerea lui. Pe el îl iubește, așa că nu protestează când el afirmă așa ceva, dar ăștia sunt străini, deci se simte liberă să-i urască.

— Nu vrea s-o facă, ripostează, cu răceală. E nevoită. Uneori oamenii…

Tatăl lui Aislyn. Mama ei. *Ea însăși.* La gândul ăsta se înfioară, dar strânge din dinți într-o expresie plină de hotărâre.

— Uneori oamenii fac lucruri rele pentru că sunt nevoiți. Asta e viața.

Aislyn își încrucișează brațele.

— Iar acolo, în lumea ei, nu poate fi nimic care nu există deja aici. Numai că acolo oamenii *se străduiesc* să fie cumsecade. Așa că, poate…

Ezită când vede expresiile de pe fețele celorlalți. Pur și simplu se holbează la ea ca și cum n-ar înțelege-o. Ca și cum ea s-ar *înșela.* Totuși cine naiba sunt ei, ca s-o judece? Da, poate că reprezintă soarta după care ea a tânjit toată viața, dar care și-a făcut apariția pe peluza din fața casei ei ca să-i calce plantele în picioare și să-i arunce în față insultele și desconsiderare, iar acum e foarte sigură că nu-și *dorește* o asemenea soartă. E grosolană și hidoasă și poate…

— Poate nu vreau ca restului orașului să-i fie bine, mârâie ea. Poate-ar trebui să se ducă dracului.

Îi vede pe ceilalți făcând ochii mari, aude câteva icnete. Gura japonezului e o linie încordată, o expresie a resemnării. Furia schimonosește fața femeii de culoare, care înaintează.

— Uite ce e, n-o să-mi lași fiica să moară fiindcă ești o vițică xenofobă egoistă. Vino naibii încoace!

Ajungând evident la aceeași concluzie, și Bronx se îndreaptă cu pași mari către Aislyn. Amândouă par hotărâte s-o silească să vină cu ele.

Ea se retrage împleticindu-se.

— Nu puteți… Vreți să mă *răpiți*? Tata e polițist, o să vă…

— Oh, oh, oh! se amestecă Femeia în Alb.

Cele două femei mai vârstnice se opresc când ea se strecoară între ele și Aislyn, care se lipește de ușa din față a casei sale, gâfâind ușor, pradă unui atac de panică în fază incipientă. Dar Femeia în Alb zâmbește, întorcându-se ca să deschidă o ușă în aer.

Dincolo de o intrare boltită e o grotă mică, cu pereți negri, sclipitori. Pe podeaua ei, Aislyn vede o altă femeie tânără, una dolofană, cu pielea cafenie și părul buclat răsfirat. Zace întinsă și pare inconștientă. Și e acoperită de un ceva scârbos, cleios și

umed.

— Oh, nu! geme Bronx și încremenește, șocată. Veneza?

— Verifică-ți întotdeauna bancheta din spate, spune Femeia în Alb, acum rânjind. Credeam că e un eufemism, care înseamnă să te-asiguri că ți-ai pus fundul la adăpost! Dar nu, înseamnă literalmente să te uiți pe bancheta din spate; voi, oamenii, nu faceți niciodată glume când m-aștept eu.

Și continuă devenind serioasă:

— Dac-o vrei înapoi, cu corpul și mintea intacte, plecați. Și lăsați-mă pe mine aici, cu *prietena mea.*

Femeia în Alb se întoarce spre Aislyn cu un zâmbet triumfător.

— Și pe urmă o să distrugi orașul, spune japonezul.

— Firește. Dar cel puțin o să am grijă să se facă repede și fără durere, bine? Noi n-am vrut niciodată să provocăm suferință. Numai voi, oamenii, alegeți calea asta.

Femeia în Alb își ridică ușor bărbia.

— Putem fi civilizați. Voi stați deoparte. Eu mi-aduc orașul în lumea asta și-l folosesc ca să-ncep anihilarea acestui univers, a tuturor antecedentelor și ramificațiilor sale. Dacă vreți, pot crea un univers-buzunar temporar, unde o parte dintre membrii speciei voastre vor supraviețui colapsului, deși firește că, fără susținerea unor ramuri de univers apropiate sau a energiei unui oraș, în cele din urmă va sucomba din cauza entropiei. Însă ar trebui să reziste suficient pentru ca scurtele voastre vieți unidirecționale să se sfârșească în mod natural. Pașnic. Avem de câștigat cu toții.

E radioasă.

Fața japonezului se strâmbă într-o expresie de confuzie, care se transformă rapid în refuz.

— *Ce*?

Însă bătrâna, Bronx, clatină din cap. Strânge din buze cu putere.

— Nu merge dracului cum vrei tu, spune. N-ajungi să faci așa ceva. Nu-ți faci apariția aici ca s-ameninți că ucizi tot ce iubim, pretinzându-ne să fim *civilizați* în timpul ăsta.

— Oh, Doamne! rostește Queens.

Se uită fix la fata din grotă, cu fața schimonosită de dezgust. Când privește la rândul ei înăuntru, ca să vadă ce o oripilează într-atât pe Queens, Aislyn își dă cu întârziere seama că pereții grotei au început să se contracte într-un mod straniu, aritmic.

Apoi, când unul face o mișcare bizară, întrezărește ceva dur și crestat alunecând din spatele lui. *Un pieptăn*? se miră ea. Crede că e un pieptăn. E negru, ca un pieptăn făcut pentru bărbați sau pentru negri. Are dinți neuniformi, ascuțiți la vârf ca niște ace și ușor curbați. Către interior, către femeia aia tânără, aproape ca niște

dinți sunt dinți nu e un pieptăn dinți dinți dinți

Iar locul în care zace fata nu e nicidecum o grotă.

Un fald al unuia dintre pereții săi scânteietori (nu scânteiază, își dă seama Aislyn, înghițind în sec; lucesc, lucesc de *salivă*) se retrage ușor într-o parte, lăsând să se vadă un gâtlej îngust, vertical, care vibrează preț de o clipă. Sunetul emis nu e o voce, ci o modulație stinsă, plată, pulsândă. *Ump.* Se mai contractă o dată. *Dad. Ump.*

E Ding Ho. Un Ding Ho o are pe biata fată în gura lui deschisă, amenințând s-o înghită de vie.

— Ești cea mai oribilă creatură din lume, spune Queens.

Plânge, dar are pumnii strânși.

— Veneza nici măcar nu e una dintre noi! E doar un om obișnuit! De ce-i faci rău?

Își înalță pumnii dolofani, gata de luptă. Toate celelalte trei părți ale New Yorkului sunt încordate și se apleacă, gata de luptă cu Femeia în Alb. Gata de luptă cu singura prietenă a lui Aislyn.

Aislyn își încleștează mâinile și clatină din cap. E prea mult. Vrea pur și simplu să fie deja totul încheiat. Așa că închide ochii, strânge pumnii și își dorește din toate puterile *să plece* toți acei străini periculoși.

Pe urmă totul se întâmplă foarte repede.

∞

Creatura iese din tunelul scării încet, mai degrabă *bombându-și partea din față* decât mișcându-se în adevăratul sens al cuvântului. Alunecă precum un ghețar. Schimbarea poziției are ceva fantomatic, ceva lipsit de formă, alb și plutitor. Metroul care a fost se deslușește cu ușurință, ca schelet sub ceea ce a devenit: ceva viu, flexibil, un soi de șarpe pe care au proliferat cârcei albi, îndesindu-se până ce au ajuns să-l acopere ca o blană. Blana unduiește, se trage înapoi apăsându-se pe dalele de piatră, înlesnind astfel înaintarea trenului prin spațiul îngust de sub arcadă așa cum fac cilii în intestinul subțire. Sub privirea

lui Manny și a lui Paulo, botul lungit al creaturii se prelinge în lateral, se răsucește și cercetează locul ca un animal plecat la vânătoare, schimbându-și forma de la o clipă la alta și concentrându-se în final asupra lui Manny, a lui Paulo și a principalului adormit.

Paulo își ține țigara așa cum își amintește Manny că se ține un cuțit. Suflă fumul cu putere către trenul devenit fiară și, în ciuda distanței de câțiva metri care îi desparte, creatura tresare și luminile ei nelumești pâlpâie preț de câteva clipe, cât mor cârceii care acoperă botul. Sub ei sunt metalul și cablurile fostului vagon de metrou, acum oribil distorsionate pentru a căpăta formă de glonț, dar, o clipă mai târziu, cârceii de pe porțiunea neafectată cresc cu mare repeziciune, înaintând. Pe botul dezgolit încolțesc alții și, după alte câteva secunde, monstrul își recapătă înfățișarea de mai înainte.

Pe urmă, un soi de dâră jupuitoare i se întinde pe toată lungimea, îl despică începând de la vârf. Sunt două jumătăți ale unui întreg. O gură. Și, în centrul ei, un gâtlej negru, căptușit cu resturile zimțate ale scaunelor sfărâmate din vagon.

Paulo înjură încet, retrăgându-se. Pe față i se citește spaima. Manny strânge pumnii și înaintează când teama pentru viața avatarului principal o eclipsează pe cea pentru viața lui. Încă nu s-a gândit la nicio armă, dar din piept i se desprinde un mârâit; totul s-a dizolvat în pâcla roșie a instinctului.

— E-al meu.

Vocea i-a devenit mai groasă, reverberantă; Paulo îi aruncă o privire uluită.

— Al meu! Nu-l poți lua!

Trenul preschimbat în monstru răspunde cu un șuierat de uși care glisează și se despică iarăși. Acum e o gură cu patru fălci, vermiformă, nefirească. În partea de jos, roțile vagonului s-au transformat în măsele ascuțite ca briciul și se rotesc cu o viteză demențială, devoratoare. Există până și un mic omușor, se leagănă deasupra roților; e mânerul roșu al unui lanț sub care se zărește o plăcuță crăpată, cu inscripția FRÂNĂ DE SIGURANȚĂ.

Și, oroarea ororilor, creatura *vorbește*:

— A… ateeeen… ț… ț… ție, susură, cu voce electronică distorsionată, tărăgănată. Sssse închiiid… ușșș… ș… șiiiiiiiiiile.

Dar Manny nu se retrage ca un pasager din calea ușilor glisante. Rămâne locului, gata de luptă. Și își schimbă și el

înfățișarea. Dintr-odată, e mai masiv și mai înalt; își simte cămașa plesnind și blugii sfâșiindu-se în timp ce capul și umerii lui ating plafonul. Își strânge pumnii, își dezgolește dinții și nu mai pretinde că e creatura arătoasă și prietenoasă pe care-o văd ceilalți. Avatarul principal e tot ce contează. Singurul lucru pe care și-l dorește Manny, unica lui menire, e să-l apere.

În timp ce o blană neagră și forța sclipitoare a orașului îi acoperă membrele, în timp ce umerii i se lățesc, îngreunați de mușchii de o putere supraomenească și înainte de a deveni în totalitate fiara care există dintotdeauna în el, prin minte îi fulgeră un ultim gând:

E neapărat necesar să mă uit la niște filme mai bune despre New York.

Apoi podeaua răsună sub pașii lui King Kong, care se năpustește cu pumnii ridicați, dornic de luptă.

∞

Lumea pulsează în jurul casei lui Aislyn.

— Plecați! urlă ea. Lăsați-mă-n pace! *Niciunul dintre voi nu aparține acestui loc și n-are ce căuta aici*!

Și, pentru că *apartenența* e chintesența insulei, așa cum a Bronxului e *rezistența,* a Queensului, *noul început,* iar a Brooklynului, *schimbarea climatului,* dar și pentru că se află pe teritoriul lui Aislyn, unde *ea e Staten Island* și voința ei devine lege supranaturală...

Glasul ei reverberează și valul de energie a orașului trece peste iarbă și printre frunze, prin aer și peste asfalt ca suflul tunător a o mie de uragane...

Ceilalți au dispărut. A dispărut și mașina lor. Au dispărut toate creaturile fusiforme îngrozitoare care mișunau tot mai aproape de Aislyn, cu mișcări prea ilogice și prea tensionate ca să suporte să le privească și cu voci înălțându-se și coborând în bolboroseli inumane neclare – chiar și cea care-o ținea în gură pe fata leșinată. Oare când s-au făcut nevăzute s-a auzit un *ump* anemic, ca o tresărire de spaimă? Dar, în urma tuturor, curtea din față a lui Aislyn e în sfârșit din nou pustie și cufundată în tăcere.

Numai Femeia în Alb mai plutește în apropiere, fiindcă Aislyn nu și-a dorit să dispară și ea.

Aislyn a rămas tremurând, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, amețită. E obosită. Se simte brusc epuizată. Își dă seama

că e nevoie de foarte mult efort ca s-alunge părți din sine însăși. Dar uneori pur și simplu trebuie s-o faci, dacă vrei să supraviețuiești.

Se lasă în jos, ghemuindu-se, își acoperă capul cu mâinile și se așază pe treptele din fața ușii casei sale, stă acolo tremurând și legănându-se înainte și înapoi. Peste câteva clipe, Femeia aterizează, lovind ușor cu tălpile betonul de lângă Aislyn. Mâna ei îi atinge umărul, blândă și caldă.

— Prietene, spune ea. Corect? Înfruntăm împreună marele și înspăimântătorul multivers.

Cuvintele ei sunt surprinzător de liniștitoare.

— Da, murmură încet Aislyn, fără să ridice capul, deși o parte din tremurul ei încetează. Prietene.

Simte din nou acea bruscă înțepătură usturătoare, în partea de sus a umărului, în apropierea cefei. Însă durerea se stinge repede și, când Femeia în Alb își retrage mâna și suspină în sfârșit satisfăcută, Aislyn simte mai multă căldură. Se simte mult mai în siguranță. Nu mai e deloc confuză.

Își saltă capul și zâmbește ridicându-și privirea spre Femeia în Alb, care îi răspunde cu un surâs cald, primitor. Și, poate prima oară în întreaga ei viață, Aislyn nu se mai simte singură. Unui întreg oraș îi pasă de soarta ei! Ce dacă orașul ăla nu e New Yorkul?

Pe toată Staten Island încep să crească, fără zgomot, mai multe turnuri și alte ciudățenii. E infrastructura unui alt oraș, construirea fundației unei lumi diferite. Și acum doar un singur lucru o mai poate opri.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

CINE E NEW YORK?

Reapar pe Wall Street, în fața statuii *Charging Bull,* cad grămadă sub botul ei de bronz. Turiștii se înghesuie tot timpul astfel ca să-și facă selfie-uri, așa că nici amatorii de jogging foarte matinali – nu mai e mult până să apară zori –, nici grupul de călugărițe în drum spre locul rugăciunilor de dimineață nu le dau prea multă atenție. Trei dintre cele cinci avataruri ale New Yorkului zac acolo, neobservate, gâfâind, năucite și încercând să-și dea seama unde se află, după ce au suferit o înfrângere colosală.

Bronca încă nu e în apele ei când se străduiește să se ridice atât cât e nevoie ca să vadă ce face Veneza, care a apărut acolo lângă ei. Tânăra B
a avut parte și de zile mai bune. Pielea ei cafenie e mai pământie decât ar trebui, iar părul e lins și încă ud de… ceva… care pute. E o duhoare cu desăvârșire extraterestră. Excrețiile unor procese metabolice de neînțeles ale unor creaturi care au evoluat pe o cale total diferită, respirație urât mirositoare din afara lumii cunoscute. Însă Bronca ignoră duhoarea și se asigură că Veneza încă respiră. Fața tinerei se strâmbă și ochii i se întredeschid. Însă Bronca e tot îngrijorată. Nu vede niciuna dintre chestiile alea albe crescând din vreo parte corpului Venezei, însă biata fată a fost o vreme… în mâinile… în gura Javrei Ticăloase.

Oricum, imediat ce o vede pe Bronca, Veneza murmură:

— Mă-ndreptam spre ieșirea din oraș. *Plecam.* Nu-ncepe să zbieri la mine.

Lamentația ei spulberă pe loc o mare parte din temerile Broncăi, care râde anemic.

— Nici n-aveam de gând. Pur și simplu mă bucur că trăiești.

— Da. Eu *també́m*[115].

Veneza se saltă în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Dumnezeule, *la naiba,* am crezut c-o să mor. Numai

[115] „Și eu” – în lb. portugheză, în original. (n.tr.).

uitându-mă la unele dintre creaturile alea… am simțit că tot ce e în mine e gata să se-oprească pentru totdeauna. Așa ceva n-ar trebui să existe. Locul ăla n-ar trebui să existe.

— Ce?

E vocea lui Brooklyn, care se ridică în picioare încercând fără succes să ascundă ruptura imensă care i-a stricat fusta. Nu e nimic indecent, dar ea e genul stânjenit de așa ceva.

— Frumoase picioare, comentează Bronca, doar ca s-o sâcâie.

Brooklyn îi răspunde cu o strâmbătură.

— Locul ăla. De unde e Javra Ticăloasă.

Când Veneza își lasă mâna în jos, i se deslușește tulburarea din privire și atunci Bronca îi vede încordarea. Și-o maschează bine, dar în expresia feței ei e o teamă profundă, atavică.

— De fapt, nu e ăla locul de unde vine ea. Nu m-a dus acolo, slavă Domnului, pentru că nu cred… Era mai degrabă un punct de la jumătatea drumului, unde pot exista lucruri din ambele lumi. Acolo își petrece ea timpul când nu e aici. Numai că în locul ăla totul e, în sine, cum n-ar trebui, da? Nimic n-ar trebui să funcționeze așa. Pur și simplu nu înțeleg cum e putință să fie clădirile *construite* așa.

— Cum? întreabă Queens, înainte de a apuca Bronca să-i arunce o privire dojenitoare, de mamă care-i cere să tacă.

Bronca își pune palma pe fruntea Venezei și își apasă dosul mâinii pe obrajii ei. E mai degrabă rece decât fierbinte și nu tremură doar de frig. Când răspunde, vocea îi e mai ascuțită și mai sonoră.

— Ca niște lucruri care n-ar trebui să existe, fir-ar să fie! Toate strâmbe și…

Strânge din ochi. Se cutremură atât de violent, încât tremurul i se simte și în glas.

— *Toate unghiurile erau varză, bătrână B. Totul era greșit.*

Bronca ar fi fost tulburată și dacă Veneza i-ar fi spus așa ceva pe obișnuitul ei ton arțăgos. Însă tânăra pronunță cuvintele într-o șoaptă pițigăiată și sonoră, care îi zbârlește Broncăi fiecare firicel de păr.

— Oh… e în regulă, spune ea, luând-o pe Veneza de umeri și zgâlțâind-o ușor, până ce își lasă mâinile în jos și rămâne cu ochii la ea. Nu te mai gândi la rahatul ăsta, continuă Bronca. Unele gânduri sunt otravă. O să te poți gândi, dar numai după ce-o să-ți aduni toate puterile – sau după ce-o să mergi la

terapie, după ce-o să te repună ceva pe linia de plutire. Până atunci, scoateți-le din cap. Îndreaptă-ți toată atenția către ce se întâmplă aici și acum.

— Păi, eu nu…

Veneza înghite în sec și respiră adânc.

— Bine. O să-ncerc.

Se strâmbă pe neașteptate și se uită în jur.

— De ce naiba stau pe jos? E murdar. Și…

Se miroase, apoi face o mutră îngrozită.

— Da, puți foarte tare, spune Queens, dar zâmbește larg, încântată că Veneza e teafără. Când se termină toate astea, mă duc acasă și-ți aduc niște tămâie de-aia bună. Iar mătușa mea probabil c-o să-ți trimită un milion de prăjituri cu orez, după ce-o să-i spun că mi le-ai mâncat pe toate.

Veneza chicotește și Bronca o simte relaxându-se.

Însă acum se tulbură privirea lui Queens, care devine serioasă.

— Dar s-a terminat totul. Nu-i așa? Fără Staten Island…

— Nu-mi vine să cred c-a făcut așa ceva.

Brooklyn se încruntă, întinzând mâna ca să le-ajute pe rând să se ridice. Spre rușinea ei, Bronca are cu adevărat nevoie de ajutor. E extenuată, o doare șoldul, iar în spate simte un junghi groaznic.

— Nici măcar nu știu ce a făcut, continuă Brooklyn. Adică a fost ceva ca aiurelile din Star Trek. Nu ne-am mișcat mai repede, ca atunci când ne-a scos Manny din Centrul de Artă, pur și simplu am *plecat.* Nici măcar nu ne-a pus pe-un feribot. Teleportare în toată puterea cuvântului.

Bronca își masează șalele.

— Ei, presupun că acum știm care e superputerea ei specială: xenofobia magică.

Se uită în jur, o dată și încă o dată. Își simte stomacul făcându-se ghem.

— Hong.

Toate își rotesc privirea. Hong nu se vede nicăieri.

— Poate s-a-ntors în orașul lui? își dă cu părerea Queens strâmbându-se. Tot spunea că își dorește. Poate și-a revenit primul și…

— Vreau să sper că e așa, spune Brooklyn, cu un aer sumbru. Sper realmente că e atât de ticălos încât ne-a abandonat pe

toate când eram fără cunoștință.

Fiindcă singura alternativă presupune că acea expulzare stranie, incredibilă și instantanee de pe Staten Island l-a dus pe Hong… altundeva. Poate în limb. Sau nicăieri.

Broncăi i se pare prea complicat să mediteze pe tema asta, așa că n-o face, se concentrează în schimb asupra problemelor practice.

— Și unde îmi e… oh!

Jeepul ei vechi, nicidecum într-o stare mai proastă după teleportarea peste Portul New York, stă lângă statuia taurului. Are deja o amendă pentru parcare îndesată sub un ștergător. Ei, măcar n-a fost ridicat. Bronca oftează.

— Să mergem. Vă duc la stația City Hall.

O ia înainte, dar se oprește când Queens o prinde de braț.

— N-asculți ce spun, se răstește tânăra. *Nu mai are sens.* Nu-l putem trezi pe avatarul principal, nu fără al cincilea district. Ce să facem, să ne ducem acolo și să-l lăsăm să ne mănânce degeaba?

— Da, spune Brooklyn, fulgerând-o cu privirea și ocolindu-le ca să se îndrepte spre mașină. Altminteri ne-ntoarcem pe Staten Island ca să-i tragem una-n cap tâmpitei ăleia mici și s-o luăm oricum cu noi. Dar pentru asta mai e nevoie de încă o oră și am senzația că nu ne-a mai rămas atât timp. Să mergem să vedem cum stau lucrurile cu avatarul principal nu e cea mai bună soluție, dar se află pe locul doi.

Se bate cu palma peste haine, își găsește telefonul în buzunarul fustei, apoi se strâmbă.

— N-am numărul lui Manhattan. De ce naiba n-am făcut schimb de numere?

— Oricum e sub pământ, așa că s-ar putea ca semnalul să nu fie suficient de bun, răspunde Bronca.

Își găsește inelul cu chei și descuie portierele.

— Atunci pur și simplu vreți să muriți?

Fără să le urmeze, Queens se uită de la una la alta, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Sunteți nebune *amândouă*?

— Da, suntem, răspunde Bronca râzând scurt, obosită. Suntem New Yorkul, nu uita; avem toate ceva defect la mansardă. Despre Manhattan nu pot spune dracului mare lucru.

— Eu nu renunț, i se adresează Brooklyn lui Queens.

Pune o mână în șold. Expresia feței sale e implacabilă.

— Să nu-ndrăznești să dai de înțeles așa ceva, domnișoară. Renunțare e ceea ce faci tu. Așadar continuă, întoarce-te în Jackson Heights, ascunde-te și speră că femeia și monștrii ei nu te vor găsi. Sau pleacă din oraș și vom spera cu toții că următorul avatar al Queensului o s-apară, o să-și dea silința și-o să salveze oamenii…

Queens tresare.

— Eu vreau să salvez oamenii! Crezi că nu vreau? Dar nici măcar nu știm dac-o să funcționeze ce încercăm…

Își lasă vocea să se stingă, cutremurându-se; umerii i se gârbovesc a înfrângere.

— Dar… ah, rahat!

Bronca a reușit să scape de durerea din șold, ceea ce pare o victorie.

— Ce e?

Veneza și-a scos puloverul subțire pe care-l purta – în timpul nopții, cu o viață în urmă, se plânsese să aerul condiționat e prea rece. Puloverul e acum mânjit de Dumnezeu știe ce, așa că-l lasă jos, sub nasul taurului.

— Adulmecă asta, capitalismule!

Pe urmă se-ndreaptă și ea spre mașina Broncăi.

— Am crezut doar c-ați făcut calcule.

Queens le privește cu tristețe și zâmbește.

— Cred c-ar fi trebuit să calculez și eu, însă toate astea au fost… prea mult. Totuși probabilitățile dau un răspuns, nu? Dacă fugim, avem zero șanse să salvăm orașul. Dacă încercăm s-o facem pe Staten Island să gândească rațional, șansele nu sunt zero, dar sunt prea mici ca să conteze. Dacă-ncercăm să-l trezim pe avatarul principal, chiar și numai noi patru… avem cele mai multe șanse.

Queens clatină din cap, apoi în sfârșit oftează și se îndreaptă și ea spre mașina Broncăi.

— Însă regret că nu există niciun scenariu cu nouăzeci la sută șanse de reușită.

— Da, e-o porcărie, nu?

Bronca o bate pe umăr, apoi se urcă toate în mașină.

Telefonul lui Brooklyn are bateria aproape descărcată, dar le avertizează că-n Stația Brooklyn Bridge/City Hall a avut loc un incident în care-a fost implicată poliția. Brooklyn își sună unul

dintre subordonații magici și face niște aranjamente.

— O să ne-aștepte cineva de la Tranzit Museum, spune ea, în timp ce închide telefonul, pe care-l aruncă apoi pe podea. Ne pot lăsa să intrăm în stația veche.

— Am încărcător de la bateria mașinii, spune Bronca, țuguindu-și buzele către telefonul muribund.

— Las-o baltă, răspunde Brooklyn, răsucindu-se ca să se uite pe geam. Nu-mi mai trebuie decât ca să-mi mai sun o dată fiica.

Bronca oftează. *Sper că nu-i vor pune nepotului meu vreun nume idiot,* se gândește apoi.

La City Hall, parcarea e un coșmar. Drumul până acolo le ia o jumătate de oră, deși nu e departe; ar fi ajuns mai repede pe jos, chiar dacă s-ar fi oprit la fiecare colț de stradă s-admire răsăritul. Traficul e probabil influențat de straniile construcții albe care par să încolțească acum în tot orașul, în ritm accelerat. Bronca trece cu mașina pe lângă un soi de copaci noduroși, cu fețe schimonosite, cu gurile căscate, în loc de trunchiuri; au format o rețea în micul parc dintre sediile a două corporații financiare. În City Hall Park, pe pajiștea din sud, mai este unul, mai mic, ca un broscoi cocoșat, fără picioare și fără ochi. Doar o gură și negi, legat cu rădăcini de pământ și tremurând de parcă i-ar fi frig.

Mai îngrozitori decât construcțiile sunt oamenii. Tot mai mulți și mai mulți dintre luptătorii de pe tărâmul finanțelor și al politicii au cârcei crescuți dintr-o parte sau alta a trupului. Majoritatea au doar unu sau doi, însă câțiva sunt acoperiți complet de chestiile alea, ca niște yeti albinoși ieșiți la plimbare în pantofi Manolo Blahnik.

— Se înrăutățește, spune Veneza, deși nu e necesar.

— Da, am băgat de seamă, răspunde Bronca.

O simte pe Veneza întorcându-se să se holbeze la ea.

— Știți că e la fel ca voi, da? Un oraș. Numai că nu din lumea asta.

Bronca oftează, căutând pentru scurtă vreme un loc de parcare înainte de a ocupa în sfârșit unul îngust, de unde e foarte probabil să-i fie ridicată mașina. Ducă-se naibii!

— Da. Am observat și asta.

— Și știți că vrea să *vină* aici? Pentru asta sunt chestiile albe din tot orașul. Ea le spune „piloni de conectare”.

Veneza zâmbește strâmbându-se.

— Încearcă să *se* conecteze cu noi. Își aduce orașul aici, chiar deasupra New Yorkului.

— Ce? Cum? întreabă Brooklyn.

Bronca scoate cheia din contact cu atâta grabă, încât uită să pună mai întâi maneta de viteze în poziția „parcare”; motorul hârâie și se oprește cu un sunet care pare să spună că se simte profund ofensat.

— Nu știu cum. Dar ați remarcat umbra?

Bronca se holbează la ea. Brooklyn se încruntă, apoi coboară brusc din mașină și se uită la cer. Înjură. Bronca face același lucru, conștientă că și Queens se grăbește să le urmeze.

Nu e nimic de văzut, se gândește ea în prima clipă, nimic altceva decât albastrul neîntrerupt de nori; e o dimineață de iunie tipică, cu soarele aproape părând să sară deasupra orizontului, acum, după ce s-a crăpat de ziuă. Numai că… Bronca se încruntă, observând în sfârșit că solul e umbrit. Copacii și oamenii își aștern propriile umbre, dar sunt firave, aproape pierdute în estomparea generală a luminii. E o dimineață strălucitoare, sau ar trebui să fie. Pe cer nu e nici măcar un singur nor. Lumina soarelui ar trebui să inunde locul, conturând clar umbrele. Totuși nu e așa.

Și Bronca bănuiește dintr-odată că, dacă ar putea să urce foarte sus, ar vedea întregul oraș în umbră. De parcă deasupra lui ar pluti ceva – ceva enorm și groaznic, ceva ce se observă de la distanța unde se află ea acum doar prin intermediul efectelor asupra lumii. Însă, cât de curând…

Veneza a coborât din mașină. E hotărâtă să nu se uite în sus, după cum observă Bronca. Se teme să nu vadă și altceva, de care n-ar trebui să dea cu ochii.

— Da, asta e, spune cu voce încordată. Ar trebui să faceți tot ce puteți. Și repede.

Da. Bronca are aceeași impresie.

Găsesc intrarea în vechea stație, vopsită în verde, deloc bătătoare la ochi, cu ridicolul anunț METROU BROAD STREET NUMAI IEȘIRE și blocată cu un oblon închis. Acolo așteaptă un tânăr care lasă impresia că e stresat. În ochii Broncăi pare abia ajuns la pubertate și ea își imaginează că e un student angajat pe durata verii.

— Ah, doamnă consilier Thomason, spune tânărul la sosirea lor, zâmbind și înaintând ca să strângă mâna lui Brooklyn.

Mulțumesc, am primit mesajul dumneavoastră. O s-aveți nevoie de un ghid pentru turul stației? Mă tem că niciunul dintre ghizii noștri obișnuiți nu e disponibil, dar aș putea eu…

— Nu e nevoie, domnule director, îl întrerupe Brooklyn, cu voce mieroasă. Mulțumesc. Am mai făcut turul, mă descurc. Însă nu ne-am adus nicio lanternă.

— Oh, luați-o pe a mea.

El – e directorul, spre surprinderea Broncăi, afurisiții ăștia de copii sunt peste tot în ziua de azi – îi întinde lui Brooklyn lanterna lui. Una dintre chestiile alea create pentru supraviețuirea în orice condiții, n-are baterii, ci manivelă, dar e complet încărcată.

— Și cât o să dureze?

— Nu prea mult. O să am grijă să vă înapoiez cheile până mâine-dimineață.

Brooklyn întinde mâna.

Directorul clipește surprins.

— Dumneavoastră… nu mi-am dat seama…

Acum se uită la celelalte femei. Bronca presupune că se întreabă de ce o membră a consiliului are intenția să exploreze o stație defunctă a metroului în compania unui grup de persoane jerpelite, murdare și obosite.

— Ăăă…

— O să am grijă ca prietenul meu din consiliul de conducere al Muzeului Brooklyn să afle cât de îndatoritor și de bun profesionist sunteți, spune Brooklyn, cu un desăvârșit zâmbet larg și prostesc.

Bronca aproape c-o admiră pentru el. Iar directorul, care se pare că-și dorește postul, nu-i poate rezista. Întinde cheile cu un oftat. Mai schimbă amândoi câteva replici prietenești banale, exasperant de ascultat în timp ce orașul se întunecă tot mai mult, neîncetat. Acum Bronca nu-și mai poate deosebi propria umbră de negura generalizată. Într-un târziu, copilul-birocrat pleacă și Brooklyn începe lupta cu lacătul oblonului. Câteva secunde mai târziu sunt înăuntru. Coboară câteva trepte, cotesc… și se opresc, șocate.

Împrăștiat de-a curmezișul unui peron curbat, sub o arcadă acoperită de plăci Guastavino care alcătuiesc un model superb, zace trupul rupt și deformat al unui monstru biomecanic. Cea mai mare parte atârnă de linia metroului – și, privindu-l cu ochi

holbați, Bronca descoperă cu întârziere că partea din spate a creaturii e un tren intact, al cărui ultim vagon stă încă pe șine. Însă toate celelalte le-au părăsit. Primul a urcat realmente pe peron și s-a transformat în ceva care aduce mai degrabă a vierme decât a vehicul neînsuflețit. Are picioare minuscule, butucănoase, făcute din părți distorsionate ale motorului. Și e acoperit de fire albe, strălucitoare, care au crescut atât de dese încât par o blană groasă, dar, constată Bronca, cu o oarecare ușurare, toate firele albe sunt moarte, se fărâmițează sub ochii ei, dispărând cu desăvârșire. Are grijă să rămână departe de ele în timp ce toate patru ocolesc rămășițele trenului.

De fapt, Bronca descoperă că monstrul n-a murit de la sine; a fost *ucis.* Mai exact, sfâșiat. O bucată din primul vagon zace strivită în partea opusă a peronului, azvârlită în perete de o forță inexplicabil de mare. Restul e pe jumătate înțepenit într-un tunel din lateralul stației. Dar, chiar dincolo de bucata înțepenită, Bronca aude pe cineva gâfâind.

— Hei! strigă ea.

Urmează o înjurătură în portugheză, iar Paulo apare pe neașteptate în golul îngust din cabina stâlcită a conductorului.

— Slavă Domnului! spune el, cu ochii măriți de ușurare. Staten Island e cu voi?

Încep să se cațăre peste sfărâmături. Bronca se rușinează fiindcă are nevoie de ajutorul mâinii întinse de Queens, dar îl acceptă.

— Nu, spune Brooklyn. N-am fost pe placul ei mai mult decât tine. Femeia în Alb deja a…

Vocea i se frânge. Bronca trece prin bucata stâlcită de metrou transformat în monstru și, urmărind privirea lui Brooklyn, dă cu ochii de Manny, prăbușit lângă perete. El gâfâie, e extenuat și plin de sânge din creștet până-n tălpi. E și complet dezbrăcat, dar are haina lui Paulo în poală, acoperindu-l.

— Ce? spune Bronca, uluită.

— Tren preschimbat în monstru, răspunde Manny.

— Oh, da, dar eu întrebam ce…

— *Staten Island,* se răstește Paulo și clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Spuneți că a trecut de partea Dușmanului? Întru totul? Înțelege…?

— Înțelege.

Queens s-a dus să-l ajute pe Manny să se ridice. În picioare,

arată exact cum se simte Bronca, îndoit de mijloc și ferindu-se cu mare grijă de durerea provocată de orice mișcare posibilă. Își acoperă cu haina părțile intime și Bronca presupune că Paulo n-o s-o vrea înapoi.

— Și pe urmă ne-a aruncat de pe insulă. Nu… Nu știm unde e Hong, apropo.

Paulo se holbează la cele patru femei, amuțit de groază. Manny oftează, apoi se îndreaptă împleticindu-se către ceva dintr-o nișă de dincolo de ele.

— Atunci trebuie să facem ce putem.

— Și dacă nu e de-ajuns?

Asta e Brooklyn.

— Va trebui să fie.

Suferința lui Manny e atât de evidentă, încât Bronca încearcă să-l ajute. Însă spatele ei înțepenește în clipa când se apleacă, așa că trebuie să renunțe. Veneza clatină din cap și se grăbește către cei doi, uitându-se urât la Bronca până când o face să se retragă. Tânăra își strecoară un umăr sub brațul lui Manny.

— Măcar o să ne putem apăra propriile districte?

Brooklyn zâmbește destul de dureros ca să fie clar că știe când de idioată e întrebarea. Însă Bronca n-o poate condamna.

— De unde să știu eu? îi răspunde, după care, ca să nu pară complet lipsită de inimă, continuă cu mai multă blândețe. Au reușit să plece din oraș? Tatăl tău și fiica ta?

— Sper.

Brooklyn se întoarce cu spatele, apoi se îndreaptă și ea spre nișă, mergând mai repede decât e necesar.

Șchiopătează și Bronca spre nișă, unde îl vede pe avatarul principal exact așa cum îl înfățișează tabloul: prea slab, prea tânăr și întru totul prea vulnerabil acolo, în lumina palidă a orașului.

— Nu pare destul de mare ca să mănânce mai mult de două îmbucături din fiecare dintre noi, comentează ea, cu sarcasm.

Nimeni nu râde.

Paulo se apropie, o prinde pe Veneza de braț și o trage înapoi, spre marea ușurare a Broncăi.

Rămân doar ei și principalul. Patru din cinci stele, bine, dar nu excelent. Bronca respiră adânc, așteptând, încercând să nu se teamă. Totuși se surprinde uitându-se la Manny, care, după toate aparențele, se descurcă în acest moment al misiunii lor

mai bine decât restul avatarurilor.

Însă el pare neliniștit când se uită în jos, la principal.

— Nu s-a schimbat nimic, spune.

Întinde mâna către partea rasă a capului tânărului adormit, dar se oprește la câțiva centimetri distanță, ca și cum i-ar fi frică să-și încheie gestul. Frustrarea îi încordează mușchii feței și Bronca vede deodată scena în alt mod. Mâna lui *a fost oprită.* De ceva pe care ea nu-l poate vedea.

— Ce…?

Nu poate afla decât într-un singur mod. Își adună curajul. *Fie să mor precum Tundeewi Loosoxkweew,* se gândește ea. *Precum Femeia Focului Aprins, precum o fiică a tribului Țestoasei. Precum războinica pe care-o vedea Chris în mine când mă numea astfel.* Apoi întinde și ea mâna spre capul băiatului.

Ceva îi oprește palma. La început nu simte nimic, apoi o încetinire progresivă, până ce mâna îi încremenește și nu mai poate înainta deloc. Queens tresare, apoi întinde și ea o mână tremurătoare. Se oprește și a ei. Se uită cu toții la Brooklyn, care a căpătat un aer sumbru. Știe că e lipsit de sens. Însă, fiindcă au nevoie de ea, întinde brațul. Mâna i se oprește pe aceeași barieră invizibilă.

Deasupra lor, dincolo de luminator, strălucirea zilei pălește și mai mult. E ca o eclipsă, își amintește Bronca, gândindu-se la straniul și nelumescul crepuscul pe care l-a văzut doar de câteva ori în toată viața ei. R’lyeh e tot mai aproape, își spune, și tresare când simte asta ca o lovitură de bici dată propriilor gânduri.

— Vine spre noi, rostește Paulo, deși nu e nevoie.

Se uită în sus. Toți se uită în sus. Fața lui se înnegurează.

— Deci chiar o face, spune Queens, cu disperare în glas. O să… o să pună un oraș din *locul ăla* aici. Peste al nostru. De fapt, ce înseamnă asta?

— Că vor muri o mulțime de oameni, răspunde Brooklyn. Ai auzit-o. Aducând orașul ăla aici, va face *universul* nostru să dispară.

— Cum e cu putință? Nu înțeleg nimic din toate astea.

Queens geme, trecându-și o mână prin păr.

— Ar fi trebuit să pleci și tu, îi spune Bronca lui Paulo.

Nu folosește la nimic, dar nu e niciodată în stare să se abțină

să zică: *Ți-am spus eu.* E probabil principala cauză a celibatului ei de acum.

Paulo inspiră adânc.

— Există o șansă deloc neglijabilă ca, indiferent ce s-ar întâmpla aici, să mă-mpingă pur și simplu înapoi, în orașul meu. Oricum, până când piere universul.

— Atunci crezi că Hong…?

— Bătrână B?

Se întorc cu toții, surprinși. Pentru că Veneza pare năucită. Când își ridică privirea, respiră mai greu, cu fața toată scăldată în sudoare. Dar nu pare bolnavă sau gata să leșine, ceea ce o bucură pe Bronca, pentru că nici măcar nu vrea să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă a fost înțepată, mușcată sau otrăvită în vreun mod supranatural de creatura aia îngrozitoare. Poate e o tâmpenie să o neliniștească gândul că viața unei singure persoane e în pericol, când întregul oraș e pe cale să fie strivit de un bocanc cosmic, dar așa funcționează uneori inima omenească.

Se îndreaptă spre Veneza.

— Da, puștoaico? Ce…

Și apoi se oprește. Veneza se trage brusc un pas înapoi. Și Bronca rămâne pe loc. Se uită lung una la alta, cu ochii din ce în ce mai mari.

E mică, murdară și istovită – se agită în umbra măreției, dar e mândră de ceea ce este. Are potențial, și încă din belșug, și întinde docuri mici, butucănoase, și-și umflă pieptul scofâlcit de industrii de mult dispărute și-și scutură coroana de zgârie-nori noi, de prost-gust, de parcă ar spune: „Vino la mine, nu-mi pasă cât de mare ești, sunt la fel de dată naibii ca tine…”

— Nu, murmură Bronca, uluită.

— Hm…, face Veneza.

Tremură puțin. Dar și zâmbește larg.

— Pfi, ce mama naibii!

— Ce e?

Manny se uită de la Veneza la ceilalți și înapoi. Queens e doar vizibil nedumerită.

— Nimic care contează, murmură Brooklyn.

Stă cu capul plecat; deja își jelește familia.

Însă Paulo o fixează pe Veneza cu privirea, făcând ochii mari când înțelege. Fața lui capătă o expresie stranie. Se grăbește să

ocolească mormanul de ziare și o înșfacă pe Veneza de braț cu atâta putere încât ea țipă. Bronca reacționează imediat, prinzându-l pe el de braț.

— Hei, ce dracu' ești tu…?

— Orașele vii nu sunt definite de politica oamenilor, spune el.

E aproape un țipăt, în tonul vocii lui se simte graba.

— Nu de marginile de pe hartă ale orașelor și ale statelor. *Le definește ceea ce cred oamenii care locuiesc în ele și în jurul lor.* Iar ea n-avea din ce alt motiv să devină o întrupare, aici și acum, în afară de…

Renunță la cuvinte și o trage din nou pe Veneza spre mormanul de ziare. De data asta, Bronca înțelege. Mâna i-a amorțit. Îi dă drumul lui Paulo, apoi se grăbește să-l urmeze.

Mica încăpere a început să se întunece. În parte fiindcă lanterna directorului muzeului se descarcă, dar și pentru că lumina soarelui a dispărut, a dispărut cu desăvârșire. Când se uită în sus, Bronca vede cerul albastru, dar e un albastru-întunecat, de parcă ar urma să apară stelele. Iar când își mijește ochii, vede ceva solidificându-se din nimic, vede o fundație nepământeană conturându-se sus, în aer, deasupra New Yorkului…

Veneza i se împotrivește lui Paulo, uitându-se cu disperare la Bronca.

— B! B, asta mă înspăimântă, ce…

Bronca îi dă lui Paulo peste mână până când o eliberează pe Veneza, pe care apoi o trage ea în cercul din jurul avatarului principal.

— Absolut toți oamenii din Jersey City pe care i-am întâlnit spun că sunt din New York, începe Bronca, cu voce joasă, poruncitoare. Nu le-o spun newyorkezilor, care, când vine vorba de așa ceva, sunt niște nemernici, dar o spun oricui altcuiva. Și o lume întreagă *acceptă* asta. Corect? Fiindcă, pentru majoritatea oamenilor înzestrați cu rațiune, un oraș aflat la o zvârlitură de băț de Manhattan, chiar mai aproape decât Staten Island, *poate foarte bine să fie inclus în New York.* Corect?

Un sunet crește în jurul lor, deasupra lor, în întregul oraș. Un huruit ar veni din pământ; dar acesta e un urlet gros de sirenă, ca un cor de o mie de voci care zbiară la unison. Sau… nu. Ca urletul vântului când aerul e dislocat, împins cu o asemenea viteză încât se înfierbântă. Bronca n-a mai auzit așa ceva de

când rafalele uraganului Sandy au adus un șir de distrugeri, dar de data asta sunetul e mai cumplit. Vine R'lyeh.

Însă acum înțeleg și ceilalți. Chiar și Veneza, care se holbează la toți. Din ochi i-au izvorât lacrimi. Zâmbește larg, în culmea fericirii, pentru că, înțelege cu mare întârziere Bronca, asta a sperat tot timpul. În fond, a stat cu ei de la bun început, urmărindu-i și dorind să-i ajute. Și înțelegând suficient ca să-i invidieze, probabil. Iar orașul New York, care înhață orice nou-venit destul de prost ca să-și dorească asta, a reacționat în consecință.

E imposibil să nu zâmbească și ea, chiar și acolo, la sfârșitul lumii. Bucuria e bucurie. Bronca o ia de mână pe Veneza, arătându-și dragostea; acum sunt rude. Manny o ia de mâna cealaltă, cu încordarea citindu-i-se pe față.

— Ce ești tu, tânără B? întreabă Bronca.

Și zâmbește cu gura până la urechi.

Veneza râde, lăsându-și capul într-o parte, de parcă ar fi beată.

— Sunt Jersey City, la dracu'!

Expresia feței lui Manny se limpezește în sfârșit. Răsuflă ușurat în timp ce un mecanism straniu din psihicul lui se mișcă și îi îndreaptă atenția spre calea care i se așterne înainte. Simt asta cu toții.

— Și cine suntem noi? întreabă, exact când în mica încăpere se face întuneric.

E întuneric, cu excepția luminii din jurul avatarului principal și al patului său de povești din tabloide și de informații nesemnificative menite să le ascundă pe cele importante. El *strălucește,* își dau în sfârșit cu toții seama. Lumina n-a venit niciodată de altundeva.

Acum, sub privirile lor, inspiră, se întinde, se rostogolește pe spate și deschide ochii.

— Suntem New York, spune și zâmbește larg. O, da!

∞

Ei sunt New York.

Ei sunt o singură izbitură titanică a sunetului emis de fiecare difuzor de frecvențe joase, de fiecare formație de tobe care a enervat vreodată vecinii în vârstă și a trezit bebelușii, în timp ce le oferea în secret tuturor celorlalți o scuză ca să zâmbească și danseze. Acest sunet, un val violent de forță percusivă

revărsată dintr-o mie de cluburi de noapte și de fose de orchestră, e cel care izbește în sus și în exteriorul orașului. Dacă s-ar întâmpla în spațiul oamenilor, ar lăsa în urmă o grămadă de auzuri vătămate. Se petrece în spațiul unde sălășluiesc orașele – și unde insolenta R'lyeh a cutezat realmente să-ncerce să uzurpe locul New Yorkului în lume. *Oh nu pe naiba nu,* mârâie ei și o azvârl pe intrusă afară.

Ei sunt flacăra verde a metanului din canale, care acum aleargă pe străzi, ireală și totuși extradimensional de fierbinte, trasând un caroiaj din linii drepte și curbe și cauterizând orice atom dintr-un univers străin care și-a făcut un nedorit sălaș pe asfaltul orașului. Toate turnurile și celelalte construcții îngheață, apoi se fărâmițează și se spulberă în neant. Funcționarii care și-au petrecut dimineața acoperiți de cârcei se opresc la jumătatea unui pas, clipind, ca și cum s-ar simți brusc cu desăvârșire curați. Nu doare. În cel mai rău caz, simt furnicături pe piele. Unii oftează și-și dau cu o cremă pentru eczeme, apoi își continuă ziua ca de obicei.

Dar *ei* devin haite de vânătoare alcătuite din agenți de bursă cu multe mâini și fără fețe, cu miros tot atât de subtil precum cunoștințele lor despre dedesubturile lumii afacerilor; se urcă târâș pe pereții orașului și sar pe acoperișurile lui plate, rânjind cu dinți letali. *Ei* sunt siluete subțiri de hoți, sperietori în haine Burberry contrafăcute care pândesc în cotloane ca să-și încolțească prada. *Ei* se avântă în umbră, ca părinți zgomotoși ai elicopterelor PTA, fluturându-și testele standardizate pe care le țin într-o mână și ghearele celeilalte.

Prada lor e Femeia în Alb, care aleargă prin New York. Văd, în sfârșit, că există mai multe „ea"; numeroase trupuri, o infinitate de forme, o singură entitate, cu toate fracțiunile sale conlucrând, consacrate războiului pentru care a fost construită. Dar, la urma urmelor, ea e un oraș – palidul R'lyeh, unde străzile sunt întotdeauna drepte și clădirile întotdeauna curbate, înălțat între universuri din abisuri saline întunecate. Și niciun oraș viu nu poate rămâne între hotarele altuia dacă prezența lui e nedorită.

Pe măsură ce fiecare iterație a ei e prinsă și ruptă în bucăți de ur-materie nediferențiată, fără trăsături specifice, din care e făcută, R'lyeh tremură tot mai tare de frică. Acum e captivă, neajutorată între lumi, prea dedicată invaziei ca să se mai poată

întoarce în zona-tampon. Turnurile erau atât adaptoare, cât și șine de ghidare pentru părțile din substanța ei deja transferate și, când valul de energie purificatoare a New Yorkului se învolburează către exterior, din Manhattan către Westchester, Coney Island și Long Island, absolut niciun turn nu mai rămâne în picioare. Acum fără ancore, R'lyeh se va pierde în eterul inform din afara existenței însăși, dacă nu găsește și nu revendică un soi de punct de sprijin. Orice e bun. Se zbate, dorindu-și cu disperare să supraviețuiască. Orice șansă…

Acolo.

E totuși atât de mic. Nici măcar suficient ca să susțină în întregime un oraș masiv, dar poate că întregul district reușește să funcționeze, în sine, ca un soi de ancoră singulară. R'lyeh nu-și poate atinge scopul, dar, cu ajutorul lui Staten Island, poate *să reziste.* Își poate ancora substanța în această nouă exurbie a ei înseși și poate pune bazele unui comerț cu cetățeni și resurse care are șanse s-o țină în viață, cel puțin deocamdată. Iar cu această ocazie mica parte furioasă e New Yorkului care se agită de atât timp ca să fie liberă primește ceea ce și-a dorit.

Dar ei? Întrupările rămase ale New Yorkului, plus acum onorificul district Jersey City? Ei se simt minunat.

Suntem bine cu toții, mulțumim de întrebare. Suntem New York. Bine ați venit la petrecere!

CODA

Trăiesc orașul. Al naibii oraș!

Coney Island nu mi-a plăcut niciodată. Al dracului de mulți oameni în timpul verii. Prea frig în restul anului. Nimic de făcut dacă n-ai bani și nu știi să-noți. Totuși stau pe platforma de scânduri și simt lemnul vibrându-mi sub tălpi cu energia cinetică a mii de adulți care se plimbă, copii care aleargă și câini în lesă, și simt ceva mult mai propriu ființei mele reverberând în concert cu alte cinci suflete. Sufletul meu e și acolo. Acum suntem contopiți, un spectacol spiritual bizar mai mult decât potrivit pentru Coney Island; vedeți, la asta se referea „devorarea”. Dacă nu poți să-i mănânci, contopește-te cu ei.

În ciuda a orice, mă simt minunat. Azi e 9 iulie. Nu 4 iulie. E o zi care are o semnificație pentru *noi*, fiindcă New Yorkul s-a desprins de Anglia, declarându-și independența, pe 9 iulie 1776. Cu o întârziere în pas cu moda, ca de obicei. Am decis că e aniversarea a aproape trei săptămâni de când suntem oraș, așa că a sosit momentul unei sărbătoriri. Suntem încă vii, hip-hip-ura, dă să trag și eu un fum.

Paulo își lasă deoparte telefonul și vine să stea cu mine lângă balustradă; ne relaxăm amândoi o vreme. Dincolo de noi, fiica lui Brooklyn, Jojo, se joacă Marco Polo în apă, cu Queens și cu Jersey. Le bate mereu, fiindcă e iute și deșteaptă ca mama ei. Queens se distrează prea bine lăsându-se prinsă, iar lui Jersey îi e prea frică de apă – nu știe să înoate, crede că fiecare curent cald e urina cuiva și că fiecare smoc de alge e o galeră portugheză ca să-i poată ține piept. Pe o colecție de pături, mătușa lui Queens gângurește cu bebelușul, în timp ce soțul ei, un bărbat mărunțel cu o mustață enormă, stă în apropiere, ghemuit deasupra unui grătar japonez portabil, pregătind ceva care miroase uimitor. Bronca e pe jumătate adormită în soare, o umflătură lată și bronzată întinsă pe o pânză. Poartă bikini. Nu știu unde-a găsit bătrâna o pereche de bikini atât de mare, dar a trecut complet în starea de „mă-doare-n-cot”, iar eu mă las purtat de valul ei de muiere afurisită. (N-am idee de ce o atât de mare parte din mine e aparent feminină, dar sunt mulțumit așa.

E atât de eu însumi. Iar eu sunt ei.)

Și Manhattan stă pe pături. A înotat, dar între timp s-a uscat aproape în întregime și acum se uită la ceilalți, savurând indirect plăcerea lor. O parte din el e încă în foarte mare măsură un nou-venit, uluit să găsească locul ăsta cu nisip și soare la capătul celui mai mare oraș din lume, dar restul i s-a relaxat și acceptă deja totul. Așa se simte zen.

Pe urmă îi văd mușchii spatelui încordându-se ușor când simte că-i dau atenție. Cei mai mulți oameni ar ignora asta, dar nu și el. Se răsucește să se uite la mine și eu sunt cel care-și ferește ochii, nefiind în stare să suport intensitatea privirii lui. Am cerut eu vreodată un cavaler? O gorilă? Sau ce naiba e el. Dar știu că, dintre toți, e cel menit să... mă slujească. Ceea ce sună a relație dominare-supunere care e prea mult pentru mine și nu știu ce să-nțeleg de-aici. Manny ar ucide pentru mine. Și m-ar iubi, dacă l-aș lăsa. În privința asta, încă mai deliberez, fiindcă nu mi-am dorit niciodată ca iubit un bătăuș zurliu și aproape alb, doctorand la Ivy League. Adică vreau să zic că e plăcut să-l privești. Dar în rest... Există motive pentru care n-am mai făcut restul de o vreme, doar am pretins.

Își lasă ochii ușor în jos. Mă cunosc foarte bine cu toții, ne știm unul pe altul, dar el e cel mai sensibil la toanele mele. Își dă seama că mă face să devin nervos. (Și că nu-mi place să recunosc că e nervozitate.) Așa că deocamdată se retrage. O s-aștepte până când o să mă simt mai puțin stânjenit de povestea asta. Și pe urmă o s-o scoatem cumva la capăt.

Oftez și mă frec la ochi. Paulo răsuflă prelung, amuzat.

— Putea fi mai rău.

Da, puteam fi cu toții făcuți bucăți de niște Ding Ho neeuclidieni, pricep atâta lucru. Totuși...

— Omule, e ciudat, un soi de ce-mama-dracului.

— Ești tu. Indiferent dacă-ți place sau nu.

Oftează, uitându-se la ceilalți și părând prea plin de sine. Se simte mai bine acum, de când am eliminat acea parte din mine care nu-l voia; înseamnă că prezența lui în New York nu mai e nedorită. Însă are de discutat despre lucruri serioase.

— Celelalte orașe din Summit sunt uluite. Toată lumea credea c-o să se repete tragedia din Londra, dar poate că asta a fost o prostie. Nu mă pot gândi la două orașe mai deosebite unul de altul decât ăla și ăsta.

— Hei, da, înțeleg.

Încă vorbește prea mult. Îmi îndrept spatele și mă-ntind puțin. (Manny îmi aruncă din nou o privire, una flămândă, înainte de a se întoarce cu spatele. E un gentleman.)

— Băiatul tău din China e bine?

— Hong nu e băiatul meu. Dar, da. După ce și-a revenit din șocul avut când s-a trezit brusc înapoi, în orașul lui, le-a cerut celorlalți să se-ntâlnească la Paris. E așteptat și New Yorkul, fiindcă ați devenit un oraș matur. Summitul va avea nevoie să stea de vorbă cu voi toți și să discute despre…

Oftează și arată plaja, apoi cerul, clădirile înalte din spatele nostru. Și pe urmă se uită dincolo de apă.

Nu suntem în zona turistică de pe Coney Island, așa că, deși e o zi de vară superbă, locul nu e aglomerat. Practic, ne aflăm pe Plaja Brighton, numai că această parte a ei încă se numește Coney Island, ceea ce are tot atât de mult sens ca păstrarea acestui nume când Coney nu mai e cu adevărat insulă de o sută de ani. Nu contează. Ne aflăm în locul ăsta dintr-un anumit motiv, înțelegeți? De aici se vede o fâșie lungă din Staten Island. Nu e cine știe ce priveliște – partea dinspre noi e în cea mai mare parte plată, cu copaci și case cu etaj, profilul scund al insulei fiind întrerupt pe alocuri de câte o macara industrială sau de câte un turn de retransmitere a semnalului de telefonie mobilă. Drăguț. Plictisitor.

Însă toate astea stau sub o pâclă deasă. Pe cer nu sunt nori, nu sunt sateliți, nu e eclipsă. Nimeni n-a spus nimic despre așa ceva la știri, dar am văzut câteva comentarii pe rețele sociale, unde faptul era considerat mai ales o simplă curiozitate. Numai noi putem vedea pâcla cu ușurință, noi și ceilalți oameni din oraș care au primit darul/blestemul acestei însușiri. Nu e cine știe ce. Doar o umbră peste Staten Island, una perfect circulară – am aflat asta de la Brooklyn, care a făcut un tur cu elicopterul pe deasupra portului.

Da. Așa stau lucrurile. Avatarul insulei ne-a trădat într-o mult mai mare măsură decât am crezut c-o s-o facă.

Paulo își îndreaptă spatele, depărtându-se de balustradă.

— Avionul meu decolează peste câteva ore. Ar trebui să plec spre aeroport.

Asta pică din senin. Știam c-o să urmeze, firește; a venit aici doar ca să se ocupe de mine pe durata schimbării, cel mai tânăr

oraș îl ajută pe nou-născut, iar acum misiunea lui s-a încheiat. Totuși îmi mușc interiorul obrazului ca să nu-i arăt cât de rănit mă simt.

— Apartamentul subînchiriat de mine e plătit până la sfârșitul lunii, continuă el, dacă vrei cumva să mai rămâi acolo. Doar lasă cheile înăuntru și închide ușa când pleci. Și încearcă să nu faci dezordine.

Oftez.

— Și pe urmă?

Înapoi, pe stradă. Măcar e vară.

— Pe urmă, răspunde el, uitându-se cu subînțeles de la mine la oamenii așezați pe plajă, în fața noastră, ai cinci alte individualități care să-ți poarte de grijă în locul meu.

E amabil. Am avut parte de despărțiri mai urâte. Asta probabil nici nu e o despărțire. Totuși pun brațele pe balustradă și-mi proptesc bărbia pe ele, încercând să nu-mi ofensez celelalte identități. Vor avea grijă de mine, a spus Paulo.

— Au nevoie de tine, adaugă el.

Și asta e o amabilitate.

— Ca să trăiască.

El clatină din cap.

— Ca să fie măreți. Ne vedem la Paris.

Pe urmă scoate o țigară, o aprinde și pleacă. Atât și nimic mai mult.

Mă uit în urma lui și *nu* îi simt lipsa, apoi îi privesc pe ceilalți și *nu* vreau să fiu alături de ei. Dar suntem New York. New Yorkul e uneori plin de rahat și nimeni nu știe asta mai bine decât New Yorkul.

Așa că prima vine Queens, râzând, cu apa picurându-i de pe corp, mă ia de braț și se plânge că eu sunt probabil prea grozav ca să merg pe nisip, ca toți ceilalți, până când cedez și-o las să mă tragă jos de pe platformă. Apoi Jersey City – ea preferă să-i spunem Veneza, așa că folosim numele ăsta, dar e și Jersey City – vine în fugă și-mi aduce un sandvici de un fel sau altul înfășurat în folie de aluminiu, pentru că, spune ea:

— Mi se face rău când simt ce flămând ești. Trebuie să mănânci mai mult.

Mă târăște de-a lungul plajei, către pături. (Sandviciul e bun. Kebab cu pui. Paulo spune că n-ar mai trebui să-mi fie foame, dar New Yorkul e întotdeauna flămând.) Când Jojo se trântește

jos și ne stropește pe toți cu apă, Brooklyn îmi întinde cu umor un șervețel de hârtie ca să-mi șterg fața. Pe urmă Bronca îmi spune să mă-ntind dracului pe pături, fiindcă îi fac umbră, iar ea încearcă să absoarbă destulă lumină și căldură ca s-o ajute să treacă prin următoarea iarnă, deși până atunci mai sunt șase luni. Când mă așez, Manny se trage mai încolo ca să-mi facă loc, dar rămâne atât de aproape cât trebuie să stea un bodyguard. Și destul de aproape ca să-l ating, dacă doresc. Când sunt pregătit.

— Bine-ai revenit, spune, întinzându-mi un Snapple din lada frigorifică.

Limonadă roz. Probabil din pură întâmplare este exact ceea ce prefer.

— Nu se compară cu niciun alt loc din lume, spun, și magia acestui adevăr ne aduce tuturor zâmbetul pe buze.

N. K. JEMISIN

ORAȘUL CARE NE UNEȘTE

Primul volum al trilogiei MĂREȚELE ORAȘE

